

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

PRIDE
WINSOME

"Muhteşem bir romantizm!

Okuyucuları yoğun bir atmosfer bekliyor."

Romantic Times

Bazen tutku bir skandaldan
kurtulmanın tek yoludur...

Laurie McBain

Saklı Düşler

PRIDE

WINSOME

KORIDOR

Etkileyici bir görünüme sahip Lord Alex Trevegne şöhreti tüm ülkeye yayılmış bir hovardadır. Elysia ise güzel; güzel olduğu kadar da talihsiz. Ancak bir gün kaderin ona hazırladığı oyundan sıyrılmaya karar verdiğinde her şey değişir.

Alex ve Elysia dönülmez bir uçurumun kenarında, bir skandalın eşiğinde karşılaşıncaya Alex onu kanatlarının altına alır. Ancak ona ruhen de bedenlen de sahip olabilmesi için en çetrefilli yolları aşması gerekecektir.

Kesişen arzularının şiddetli çalkantısından, şimdiye dek yazılmış en güzel aşk hikayelerinden biri doğar ve nihayet ikiz tutkuları alev alev yanan bir denizin çağlayan dalgalarında birbirine karışır.

"McBain'in karakter yaratma ve hikaye üretmedeki eşsiz yeteneği onu benzerlerinden öteye taşıyor."

Publishers Weekly

"Duygulara hitap eden bir anlatım ve renkli karakterler..."

"Kendinizi hikayenin büyümesine kaptıracaksınız."

Los Angeles Herald

**PRIDE
WINSOME**

ISBN 978-605-4188-78-9

Saklı Düşler

Laurie McBain

*PRIDE
WINSOME*

Çeviren: H. Aslıhan Bağdatlı

*Gözyaşları, boş gözyaşları, bilmem ne anlama gelir, İlahi bir çaresizliğin
derinliklerinden akar, Kalpte coşup, gözlere dolar, Mutlu güz tarlalarına bakıp,
Geri gelmeyecek günleri anarken.*

Tennyson

1

Özgür ruhlu bir tarlakuşu, bulutlu ikindi semasında süzüldü; kanatlarını açmış gölgesi, altındaki renkli güz tarlalarında gezindi. Serin hava neşeli ılıını taşıırken, şarkısı aşağıdaki ormanın ilkel sessizliğini delip geçti; berrak notalar sık dal yığınlarını aşır, ormanın yumuşak, killi toprağına ulaştığında, ses, yere düşmüş yaprakların oluşturduğu parlak zeminde kayboldu.

Yaklaşmakta olan kış için memnuniyetle yiyecek toplamakla meşgul olan orman yaratıklarının sohbetleri ve cıvıltılarıyla uğuldayan orman, adeta canlanmış gibiydi, ta ki bir başka ses amaçsız hayvan sohbetlerinin arasına karışır, ormandaki açıklığa bir sessizlik çökmesine neden olana kadar. Uzakta havlayan tazıların ve at toynaklarının tehditkar sesleri yankılandığında, tedirgin bir sessizlik havada asılı kaldı.

Ağaçların arasından bir adam çıkıp, açıklığa doğru yürürken ince dalları sertçe kırtdığında, dedikoducu kuşlar kanatlandı, çalı kuyruklu sincaplar güvenli yuvalarına kaçıştı.

"Hedef görüldü!" Avcının haykırışını küfürbaz bir kahkaha takip etti. "Nerede o kurnaz kız? Lanet olsun! Onu gözünüzden kaçırmayın!"

Heyecan dolu sesler hareketsiz duran bir şekle doğru ilerle yip, onu harekete geçirdi, sonra da biniciler yaklaştıkça sesler daha da yükseldi. Sonra da atlarının burunlarından nefes verirken çıkardıkları seslere karışarak, tek bir tehditkar ses halini aldı.

Adamlar yaklaştıkça, Elysia eteklerini toplayıp, telaşla devrilmiş bir ağaca tırmanırken, neredeyse sıcak nefeslerini ensesinde hissedebiliyordu. Durdu,

destek almak için nefes nefese bir başka ağaca yaslanırken, nefesini düzene sokmaya çabaladı. Adamların, onu bulmak için pek de uzakta olmayan çalıların arasında çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Köpeklerin iştahlı havlamalarını ve adamların ağaçların arasından ona doğru gelişini gördüğünde titredi; anbean aralarındaki mesafe giderek kısalıyordu.

Korkudan donakalmıştı; gözleri umutsuzca güvenli bir yer arayan, tuzağa düşmüş bir hayvanın gözleri gibi hızlıca etrafı taradı. Aniden, devrilmiş ağacın gövdesindeki oyucu gördü. Açıklık kısmen büyük yapraklı eğrelti otları ve açık ağzın etrafında çıkmış yaban otlarıyla gizlenmişti. Hızla, serin ve gizleyen karanlığa doğru ilerledi. Gür yaprakları sürünerek geçip, boylu boyunca çürümüş ve nemli yere uzanarak, yaprakları tekrar düzenledi. Etrafındaki, çürümüş ağacın sürünen küçük sakinlerini fark ettiğinde ise titredi. At toynaklarının yerleri inleyen sesinin yaklaşmakta olduğunu anladığında Elysia'nın nefesi boğazında düğümlendi; bedeninin altındaki toprak öylesine sarsılıyordu ki, o toynakların altında ölümüne çığnaneceğini düşündü.

"Aptal herif. Onu elinden kaçırdın," dedi aksi bir ses ne kadar yakından geldiğini duyduğunda Elysia donakaldı.

"Lanet olsun, beni yavaşlatan sensin bir sürü farklı yerde onu gördüğünü sandın," diye yakındı bir başka ses.

"Bu kahrolası ülkede ilk defa adam gibi bir parça görüyorum ama ne oluyor?" dedi ilk ses kendine acıyarak. "Kaçıyor. O muhteşem saçları gördün mü? Gerçek küçük bir tilkiydi ya o uzun bacaklar. Kovalama zahmetine girdiğime değecek."

Binici sabırsızlıkla eyerinde kımıldandığında, Elysia eyerin çatırdama ve eldivenli ellere vurulan kırbaç sesini duydu.

"Nerede o lanet olası tazılar? O tazılar kokusunu almış olsaydı çoktan onu ortaya çıkarmıştık. Burada bir şeyler gördüğüme yemin edebilirdim."

"Görünüşe bakılırsa, o tarafta bir koku almışlar," dedi diğer adam, yüksek sesler ve havlamalar onlara ulaştığında.

"Kahretsin! Umarım o köylü kıızıdır. Lanet olası bir tavşan yakalamışlarsa, onların derilerini yüzerim. Bu akşam o kız benim yatağımı ısıtacak. Tek başına yatmak için bu lanet olası yer fazla soğuk." Derin bir iç çekti. "Onu bir an önce bulsak iyi ederiz, çünkü yorulduğum bırak kızın keyfini sürmeyi, nefes alacak mecalim bile kalmadı. Keşke Londra'da olsam orada zevk sürmek için avlanmaya gerek yok. Benden onlara iyilik yapmamı bekleyen yeterince asilzade var," diye böbürlendi.

"Yumuşuyorsun, dostum. Av, zaferin baharatıdır, ama hareket etsek iyi ederiz, yoksa bu akşam kemiklerini yaşlı hizmetçin ısıtacak," diye kıs kıs güldü arkadaşı.

"Kendimi o kızıl saçlı köylü kıızıyla ısıtacağım. Sen istersen hizmetçimi alabilirsin ya da aşçı yamaklarından birini onlar senin tarzına daha çok uyuyor," dedi kahkaha atarak.

"Daha onu ele geçiremedin, hem kim bilir, seni bir gördükten sonra beni tercih edebilir."

"Mümkün değil," diye cevap verdi, iddiayı yükselterek. "Her şeyimle bahse varım ki, gece bitmeden onu da Londra'ya götürmem için bana yalvarıyor olacak."

Elysia kahkahalarını duydu, adamlar, devrik ağacın üzerinden geçip, atlarını heyecanla havlayan tazılara doğru ağaçların arasında sürerken, sığınağının kırılğan duvarlarının sarsılışını hissettiğinde titredi.

Elysia bekledi, uzaklaşan toynak darbelerini dinlerken güçlükle nefes alıyordu. Soluksuzca, dantel gibi birbirine geçmiş yaprakların arasından baktığında, arkadaki açıklıkta yalnızca boşluk gördü. Nihayet, gitmişlerdi.

Yavaşça, korkmuş bir havyan gibi içinde saklandığı oyugün güvenli kollarından sürünüp çıkarak, düşmanın kokusunu almak için havayı koklayıp, ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazır gibi duraksadı. Elysia ağaçların arasında yürümeye başladığında, gözlerinde korku ve öfke dolu yaşlar vardı.

Kendini insanların vahşi zevkleri için av olan bir hayvan gibi düşündüğünde, dudakları titredi. Delikanlı özgür Londra beyefendilerinin taşralardaki evlerine yaptıkları düzensiz ziyaretleri sırasında, köylülerin genç kızlarını yanlarında

tutmalarına şaşırmamak gerekirdi. Güzel kesimli paltoları ve dantelli kravatları içinde, uzun beyaz parmaklarında parlayan mücevherlerle istedikleri her şeyi talep ediyorlar, bekliyorlar ve kır evlerinde geçirdikleri birkaç gün içinde huzursuzluğa neden oluyorlardı. Çiftçilerini sindirip, kızlarını ayartarak, mal sahibi haklarını kötüye kullanıyorlardı. Kat hizmetçisinden, sütçü kıza kadar hiç kimse onların şehveti karşısında güvende değildi.

Şimdi ise o, Elysia Demarice, aristokrat ebeveynlerin kızı, küçük düşürülmüş ve hayatı için endişe eden korkak bir hayvan gibi davranmaya zorlanmıştı. Londra'dan gelen eğlence düşkünü, şehvi zevklerini tatmin etme arayışındaki delikanlılar tarafından kovalanma rezaletinden mustarip olmuştu. Hala babasının evinin koruması altında olsaydı, ona yaklaşmaya cesaret edemezlerdi; isim ve mevki olarak onların eşitiydi. Ailenin koruması olmadan, güzellik sahibi olmak büyük bir sorumluluktur.

Ancak teyzesinin kallesliği çok daha büyük bir rezaletti. Lord Tanner'ın bir grup kötü nam salmış arkadaşıyla ziyarete geldiğini bildiği halde, onu buraya, arazinin en kuzey ucuna göndermişti. Elysia masumca palamut ararken, yollarının kesişmesi ihtimali, tıpkı çürümüş bir elmadaki kurt gibi, büyük olasılıkla Agatha Teyze'nin aklından geçmişti.

Agatha Teyze, Elysia'yı en basit insan seviyesine indirmekten sadistçe bir zevk alıyor gibiydi. Ne günah işlemişti? Böyle bir kaderi hak etmek için hangi tanrıları kızdırmıştı, merak ediyordu Elysia. Keşke zamanı geri alıp, mutlu günlere dönebilseydi. Daha mutlu zamanlara, çocukluğunun masumiyetine bunlar hep hayal ettiği şeylerdi.

Elysia, elbisesinin ucuna yapışmış çamur ve kirden habersiz, otlayan koyunların yanından dolanırken kendini güvende hissederek, adımlarını yavaşlattı. Taş patikadan aşağı inerken zihni, kuzeye doğru biriken fırtına bulutlarını göremeyecek ya da sertleşen ve ağaçlardaki renkli güz yapraklarını tehdit eden rüzgarı hissedemeyecek kadar doluydu. Rüzgar yüzünü çevreleyen saçı vahşi bir

düzensizlikle dağıtıp, solgun beyaz yanaklarına renk getirdi. Elysia, hava soğuyup, ince yün elbisesinin içine sızdıkça, şalına iyice sarındı.

Bir kedi kadar çevik hareketlerle çağılayan derenin üzerindeki ıslak ve kaygan taşlarından zıplayarak, emin adımlarla karşı kıyıya atladı. Uzaktaki büyük eve baktı. Sağlıklı meşe ağaçlarının oluşturduğu küçük koruluk, görüşünü kısmen kapatıyordu ama nahoş hatlarının her çizgisini Elysia zaten ezbere biliyordu. Duvarlarındaki her bir çirkin, gri taşı, her kırık pencereyi ve kilitli kapıyı hafızasına kazımişti her biri silinmeyecek şekilde zihnine mühürlenmişti.

Elysia bu eski evi geçip, bu hiç dost canlısı olmayan görüntüyü tanımadan geçip gitmeyi isterdi; ama yapamazdı. Anne babası öldüğünden bu yana teyzesinin evinde, Graystone Malikanesi'nde kalıyordu.

O vahim günden önce hayatı ne kadar da farklıydı. Babasının yeni, bakımlı faytonunun, evlerinin yakınında bulunan yoldaki keskin dönemeçte devrildiğindeki görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Telaşlanmış atlar, altında sıkışmış çaresiz anne babasıyla altüst olmuş faytonu çekeleyerek çılgın gibi yoldan aşağı koşmuşlardı.

Ölümleriyle, Elysia'yı bu dünyada yapayalnız bırakmışlardı. Bir ordu avukat ve tüccar, ölüm kokusu almış akbabalar gibi üzerine çöreklenmiş, vasisi olmadan evlerinin işleriyle başa çıkamamıştı.

Babası Charles Demarice, kaderinden habersiz, hiçbir vasiyet bırakmamıştı. Ölümüyle, gelirlerinin sonu da günbegün tükendi kumarda kazanılan para. Bu paraya, babasına büyükannesinden kalan miras da eklenince, abartılı olmasa da, rahat yaşamalarını sağlıyordu. Ancak Elysia dehşetle, o yavaş yavaş tükenen mirastan geriye kalanların da borçların ödemesine gittiğini gördü.

Evi, tüm eşyası ve at ahırları satılmak zorundaydı. Doğduğu günden bu yana bildiği malikaneyi, Rose Arbor'ı bırakmak zor olacaktı; ama kıymetli atı Ariel'in de onunla gidecek olması düşüncesi dayanılmazdı.

O ve ağabeyi Lan ata binmeyi çok küçük yaşta öğrenmişti ve Elysia pek az adamın eş tutulabileceği bir yetenekle ata binip, sürebilirdi. Ona ata binmeyi babası ve atların zihnini okuyormuş gibi görünen ve dizginde elleri bebek kadar nazik duran, ailenin seyisi Nazik Jims öğretmişti. Binicilik Elysia'nın var oluş sebebiydi, ona yaşam nefesi gibi geliyordu; vahşi ve özgür bir ruhmuşçasına sürüyordu. Ariel safkan Arap atıydı, bakımlı ve beyazdı, Elysia neşeyle onu sisli sabahlarda sürerken, ince bacakları yere zor değdi.

Elysia kaçamaklarıyla, köylüler arasında epey dedikoduya yol açtığını biliyordu. Kendisi hakkındaki söylentileri duymuştu ama pek umurunda olmamıştı; hatta söylenenleri duymak onu eğlendirmişti bile, özellikle de köyün reisi Dul MacPherson'ın söyledikleri.

"Onun ata biniş şekli hiç doğal değil. O canavarla konuştuğunu söylesem bana inanmazsınız, evet, ama Tanrı önünde yemin ederim ki, o canavar da onu anlıyor!" diye çılgınca bağırmıştı. "Ufukta karanlık bulutlar görüyorum. O kız bir kafir." Fakat Elysia, dulun gözlerini kocaman açmış onu dinleyen meraklı kalabalığa atıp tutuşunu dinlediğinde yalnızca gülmüştü.

Dul MacPherson, Demarice'ler köyün yanındaki malikanelerinde yaşadıkları yıllar boyunca, köylüleri bu meşum tahminle uyarmıştı. Elysia'nın İngiliz donanmasında subay olan ağabeyi, ebeveynlerinin trajik ölümünden yalnızca bir gün sonra denizde kaybolduğunda, köylüler kadının kehanetlerine inanmaya başladı. Elysia haberleri aldıktan sonra, uzun saçları sırtında salınarak, Ariel ise gecenin karanlığının yanında beyaz bir ışık gibi, gecenin bir yarısı çılgınlar gibi köyün içinden geçerken, köylüler kapalı kapılar ardına gizlendi.

Bu, Elysia'nın, Ariel'i sürdüğü son sefer oldu. Bir hafta içinde, annesinin üvey kardeşi olduğunu iddia eden, daha önce hiç tanışmadığı bir akraba Rose Arbor'a geldi. Elysia, annesinin genç bir kızken bir üvey kardeşle yaşadığını söylediğini hayal meyal hatırladı. Annesinin söylediği tek şey buydu. Annesi hüznle, geçmişte

yaşananları unutmanın en iyisi olduğunu söylemişti; mavi gözlerini karartan bir acıyla, bu Elysia'nın onu bu denli üzgün gördüğünü hatırladığı tek seferdi.

Ellili yaşlarında ince uzun bir kadın olan Agatha Penwick, amirane bir etkinlikte Rose Arbor'ı ve tüm ticari mali konuları kontrol altına almıştı. Uzun, ince burnu ve küçük renksiz gözleriyle gösterişsiz ve zayıf yüzünde evi incelerken şüpheli, kurnaz bir bakış vardı; son kuruşuna kadar her şeyin değerini ölçüyordu. "Ben annenin hayatta kalan tek akrabasıyım ve sanırım babanın da seni yetiştirme sorumluluğunu alacak kimsesi yok," demişti soğuk bir ifadeyle, sesinde Elysia'nın kaybı için herhangi bir sıcaklık ya da merhamet belirtisi olmaksızın. "Kaynaklar, tabii ebeveynlerinin borçlarını ödedikten sonra kalırsa, seni düzgün bir eve yerleştirdiğim için bana ödeme olacak."

Agatha daha sonra Demarice'lerin avukatlarını ve alacaklılarını memnun ederek, tüm malvarlığını satışa çıkardı. Tüm dilekleri insafsızca bir çöp gibi görmezden gelinen Elysia'nın dışında herkes, sonuçlardan memnundu.

Agatha soğukkanlılıkla Demarice'lerin, çoğu otuz yıldan fazla süredir aileye hizmet eden, sadık hizmetçilerinin tümünü kovduğunda, Elysia'nın kalbi kırılmıştı.

"Yeni iş bulmaları gerekecek. Onlara ihtiyacım yok, ayrıca hizmet edecek halde değiller. Benim işime yaramazlar," diye Elysia'nın onları da Graystone Malikanesi'ne götürmek için yalvarışlarını kestirip atmıştı.

Elysia onları, elinden geldiğince çabuk iş bulmayı vaat ederek, rahatlatmaya çalıştı. Ancak yaşlı hizmetçilerin yeni işverenler bulabileceğinden şüpheleniyordu ya da isteyeceklerinden. Emekli olmaya hazırlardı Demarice'lerle yalnızca sadakat ve sevgilerinden dolayı kalıyorlardı.

Rose Arbor'ı terk etmeden bir gece önce, yaşlı dadısı Bridget, küçüklüğünden beri her gece yaptığı gibi, Elysia'nın uzun, ipeksi saçlarını tarıyordu, genç kızı rahatlatmaya çalışırken kırışmış yüzünde gözü yaşlı bir gülümseme vardı. "Sen kendine iyi bak, Bayan Elysia, ve sakın o küçük sevimli kafanı yorma. Bana ihtiyacın olursa nerede olacağımı biliyorsun. Yeğenimin yeri küçük ve Galler'de olabilir ama

yine de her zaman benim yanımda sana da yer var. Yalnızca bekle ve gör, tekrar bir arada olacağız, küçüğüm, tıpkı eski günlerdeki gibi... Bir gün sana ve Lan'a yaptığım gibi bebeklerinin gazını çıkaracağım, Tanrı ruhunu kutsasın."

Elysia, ona katılarak gülümsemişti, ama her nasılsa bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordu.

Ariel'i düşündüğünde hala gözleri doluyordu. Teyzesi onu, kuzey ülkelerinde alabileceklerinden daha yüksek fiyata satılması için Londra'ya göndermişti. Elysia yaşlı gözlerle onu yanında götürmek için yalvarmıştı ama teyzesi kibirli bir ifadeyle bu yakarışları duymazdan gelip, gittikleri yerde ata binmeye ya da oyun oynamaya pek vaktinin olmayacağını söylemişti.

Elysia'nın tek tesellisi, Nazik Jims'in de yeni iş aramak için Londra'ya gitmesi olmuştu, bu sayede satılana kadar Ariel ile bizzat ilgilenenecekti. Jims'in, Ariel ile ilgileneneğini biliyordu ki Ariel, o ve Jims dışında kimseyi yanına yanaştırmıyordu. Elysia bu konuda endişelenmişti tek sahipli bir at olarak, bir başkasına faydasız olmasından korkmuştu. Yalnızca, onu satın alanın, ona karşı kibar olup, yeni bir sahibe alışmasına zaman vereceğini umut edebilirdi. Jims'in onunla kalıp, seyisliğini yapmasını dilemek biraz fazla olurdu. Fakat Elysia Ariel için endişelenmeyi bırakmayı ya da onu unutabilmeyi asla başaramayacağını biliyordu.

Evin gösterişsiz kapısına giden dolambaçlı yolda ilerlerken, Elysia, Graystone Malikanesi'nin isminin özelliklerini taşıyacak kadar kasvetli ve gri olduğunu düşündü. Teyzesiyle geçirdikleri bir günlük sessiz yolculuktan sonra kendini kederli ve ıssız hissediyordu.

Tüm bunlar iki yıl önce olmuştu. Hiç değişmemiş gibi duran, gri eve bakarak durduğunda düşünceleri tekrar o ana döndü.

Derin bir iç geçirip, yıldan yıla üstlerine yağın yağmurlara ve rüzgarlara meydan okuyan, her baharda daha da yenilmez görünen, güçlü ve boyun eğmez meşe koruluğundan geçerek, sabit adımlarla eve doğru yokuşu tırmandı. Evin yanından dolanırken, keşke onların gücü ve yılmazlığının bir parçasına sahip

olabilseydi, diye düşündü içinde artan bir çaresizlikle. Elysia hizmetçi kapısına yürüyüp, dikkat çekmemeye gayret ederek, sessizce ağır tahta kapıyı itti. İlk merdiven sahanlığına giden arka merdivenleri çıktı, sonra da arkasında bir kat daha merdiven olan dar kapıdan geçti. Hizmetçilerin odasına giden halısız merdivenler vardı burada. Bu odalardan biri Elysia'nındı, fakat kilere giden nispeten dar bir kat merdivenle ayrılmıştı. Burada Elysia'nın bir yatağı, solmuş basma kumaş kaplı eski bir sandalyesi, yırtık pırtık bir kilimi ve tek tük eşyasını koyabileceği küçük bir şifoniyeri vardı. Acınacak haldeki birkaç elbisesi köşeye sabitlenmiş bir çubukta asılı duruyordu. Hazin görüntüleriyle Elysia'ya sitem eder gibi bir halleri vardı. Elysia elbiselerine tiksintiyle baktı. Gevşekçe asıldıkları yerden sarkıyorlardı; dirsekleri tekrar tekrar yamanmış, manşetleri yıpranmış ve solmuştu. Bir zamanlar giydiği parlak renkli saten ve kadife elbiselerle dolu lavanta kokulu dolabı düşünmek canını yakıyordu; o bir dizi elbisenin altından görünen uyumlu ayakkabıları... Elysia arkasını döndü, ağır tahta ayakkabılar içindeki ayaklarını gürültüyle yerde sürüdü; bunlar sıırıslıklam olmuş tarlalarda ve çamurlu patikalarda yürümek için pratik ayakkabılardı, ince saten ve deri terliklerin asla başaramayacağı şekilde ıslaklığı geçirmiyordu.

Elysia, ürpermiş teninde artık yapış yapış hissettiği nemli elbisesinin içinde titredi. Kapı çalındığında, korsajının düğmelerini açmak üzereydi. Kapı kolunun dikkatle çevrilişini izledi ama Elysia'nın kapıya yerleştirdiği kilit, davetsiz misafirin içeri girmesini engelledi. Kapı tekrar çalındı, fakat bu kez daha sabırsızdı.

"Ely, kapıya bak. Orada olduğunu biliyorum. Sana hanımdan bir mesaj getirdim." Elysia gönülsüzce kapıyı açtı, kalın dudaklarında alaycı bir gülümsemeye küstahça karşısında duran çam yarması gibi uşağı göreceği sahneyi dehşetle bekledi. "Pekala, bu daha iyi," dedi gözlerini Elysia'nın kırmızı yanaklarında ve dağılmış kızıl saçlarında gezdirirken.

"Mesaj nedir?" diye sordu Elysia soğuk bir ifadeyle.

"Bak ama bu pek arkadaşça olmadı. Bana daha arkadaşça davranırsan, hayatı senin için daha kolay kılacağımı biliyorsun." Kirli ve kırık tırnaklı, koca nasırlı elini, Elysia'nın telaşla tekrar kapamayı atladığı düğmeye dokunmak için uzattı.

Elysia elini iterek uzaklaştırdı, uyanan gözlerle uşağa baktı. "Sakın bana dokunmaya kalkma."

Uşak yalnızca güldü ama gözleri aniden saldırmadan önce kıvranan avını izleyen bir yılanınki kadar soğuk ve ölümcüldü.

"Hanımefendi, öyle mi? Bunun şimdiye kadar sende işe yarayacağını düşünmüştüm ama yok, sen hala benim zevklerim için fazlasın. Fakat göreceğiz, tatlım." Elysia'nın yüzüne pis pis bakarak, hoşnutsuz bir ifadeyle sıırttı. "Sana sahip olacağım ve istediğin hizmetçiye sorabilirsin, onlara nasıl iyi davranıyorum."

Kapının üzerindeki mandala küçümseyici bir hareketle hafifçe vurdu. "Sakın o ufak metal parçasının beni dışarıda tutmaya yeteceğini de sanma."

"Sen iyi bir dayacı hak ediyorsun ve bu hakaretlere devam edecek olursan, ben..."

"Sen ne?" dedi uşak çok çirkin bir ses tonuyla. "Gidip teyzeciğine mi söylersin? Bu gerçekten iyi bir hareket olur. Senin refahınla bu kadar ilgileniyorsa, neden buradasın ve bir bulaşıkçı kızdan daha çok çalışıyorsun? Hayır, bu konuda hanımdan korkacak halim yok." Elysia'nın, suçlamalarını inkar edemeyeceğini bildiğinden zafer edasıyla gülümsedi.

"Hayır, belki karışmayacak," diye kabul etti Elysia yumuşak bir ifadeyle, "ama bana tekrar dokunmaya cüret edersen, o kalın kafana bir delik açarım." Elysia gözlerini kısarak, sessizce devam etti, "Çok keskin nişancıyım hatta bir böceğin gözlerinin arasına nişan aldığımda bile nadiren kaçırmam."

Boş tehditler savurmuyordu, babasının silahını yatağının altına özenle saklamıştı. Aslında hatıra olarak tutuyordu ama şimdi çok daha farklı bir amaç için kullanılacaktı.

Uşağın yüzündeki gülümseme soldu; karşısında durmuş, onu tehdit eden genç kıza dik dik baktı. Artık değişken bakışlarında çok daha yeni ve savunmaya geçmiş olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Bunu yapabileceğine inanıyorum. Soyluluk da bunu gerektirir. Ben seni yalnızca eğlenceye davet ederken, beni neden vurmak isteyesin ki?" diye sakinleştirici bir ifadeyle sızlanırken, gözlerinde kurnaz ve sinsî bir bakışla, ağır omuzlarını silktilti.

"Teyzemin mesajı ne?" diye sordu Elysia tekrar. Bu kez kendinden daha emindi.

"Seni aşağıda, salonda bekliyor," diye yanıt verdi asık suratlı bir ifadeyle. Sonra da zar zor bastırabildiği öfkeyle ahşap basamaklardan paldır küldür indi.

Elysia da teyzesinin bu kez ne istediğini merak ederek arkasından gitti - yerlerin yeterince iyi ovulmadığından mı şikayet edecekti yoksa camların silinmesi gerektiğini mi söyleyecekti; ya da çarşafaların havalanması gerektiğini mi? Elysia'nın fark etmediği ama teyzesinin eleştirel gözünden kaçmayan bir ayrıntı muhakkak olurdu.

İki küçük pencereden içeri sızan tüm ışığı da koyu renk ahşap kaplama emdiğinden, her zaman karanlık olan giriş koridorundan geçti. Elysia kapıyı çalıp, teyzesinin soğuk bakışları karşısında görünüşte saygılı bir sessizlik içinde dikilmek üzere salona girdi.

"Görüyorum ki dışarı çıkmışsın." Elysia'ya onaylamaz gözlerle baktı. "Sanırım palamutları unutmuşsun? Biraz toplamayı istemiştin, ama sen hep önce kendi keyfini düşünürsün. Bakmak için kuzey tarlalara gittin, değil mi?" Agatha Teyze'nin renksiz gözleri cevabı beklerken parlıyordu.

Elysia, bu zalim kadın karşısında içinde biriken öfke ve nefreti kontrol etmeye çabalarken, dudaklarını ısırdı.

"Palamutları unuttuğum için özür dilerim," diye sonunda kısaca bir cevap verdi Elysia. Teyzesinin ne duymak istediğini biliyordu ama sapkın merakını tatmin edecek bir şey söylemeyecekti.

"Unuttun mu? Görünüşe bakılırsa aklındaki son şey palamuttu," diye Elysia'nın elbisesindeki kiri ve lekeleri fark ederek dişlerinin arasından küçük gören bir tavırla tısladı. "Samanların arasında bir gece geçirdikten sonra, basit bir bulaşıkçı kız gibi evime girebileceğini sandın. Değil mi, küçük hanım? Belki de bunca zamandır 'çiçek toplamamışsındır,' " dedi Agatha imalı bir şekilde, Elysia'nın yarım önlüğünün cebine sıkıştırdığı, geç açmış vahşi çiçeklere bakarak. "Belki de kendi çiçeğini yoldurmuşsundur? Seyis yamağının teki ağaçların altında senden birkaç öpücük çalmış olabilir mi?" dedi kaba bir ses tonuyla. Gözlerin de kötü niyetli bir bakış vardı.

Zalimce söylediği sözler, Elysia'yı ürküttü; omuzları neredeyse bilinçsizce yenilgi içinde çöktü. Hor görülmekten ve hakarettten canı yanmış, iliğine kadar ürpermişti ve her şeyden o kadar yorulmuştu ki, buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bu kötü niyetli ayak işinin Elysia'ya nasıl bir zarar verdiğini görmek için onu çağırdığını tahmin ederek, teyzesinin onunla işinin bittiğini düşündü. Şimdi Elysia'nın tek isteği büyük mutfaktaki ateşin önünde ısınırken, sert, sıcak bir çay içmektir. Ancak Elysia tam gitmek üzere dönecekken, Agatha onu bileğinden tutarak alıkoydu.

"Seninle konuşmak istiyorum."

'Tamam, Agatha Teyze, fakat önce üzerimi değiştirip, bir fincan..."

"Daha sonra," diye sözünü kesti Agatha. "Benim sözüm bitene kadar o ıslak şeylerin içinde kalabilirsin. Benim arzularımı umursamadığın için bunu hak ediyorsun."

Bir de sağ salım döndüğüm için, diye düşündü Elysia, yeşil ve gri desenli duvar kağıdıyla, zeytin yeşili şeritli saten koltuk ve sandalyeler ve kahverengi yeşil halısıyla donuk renkli salona bakınarak. Soğuk görünümlü mermer masalar ve katı suratlı aile portrelerinin her biri, Elysia'yı otomatik olarak kendine çeken bir sıcaklıkla odayı sarmalayan ufak ateşin yandığı şöminenin üzerindeki süslü işlemeleri bulunan altın kaplamalı aynada tekrar tekrar yansıyor.

"Şuraya otur," dedi teyzesi emir veren bir ses tonuyla, pencerenin yanındaki sert sandalyelerden birini işaret ederek. Elysia sert minderde rahatlamaya çalışarak, ağır ağır oturdu. Pencerenin pervazından sızan soğuk havayı hissederek, titredi.

Agatha Teyze, alevlerin saçtığı tüm sıcaklığı emerek, ağgözlü bir edayla ateşin önünde duran şeritli saten mindere özenle yerleşti. Agatha topuzundan çıkmış hayali bir saç telini düzeltti. Elysia, teyzesinin ensesinde sıkıca toplanmış topuzdan, şimdiye kadar hiçbir telin çıktığını görmemişti. Yüzünün de hiç neşe, keyif veya sevgiyle parladığını görmemişti. Görüntüsü daima haşindi. Elysia'nın Graystone Malikanesi'nde yaşadığı iki yıl boyunca, Agatha'nın ona ya da bir başkasına kibar bir söz söylediğini de duymamıştı. Ancak teyzesinin ona düşmanlığı, diğerlerinden daha fazla gibi görünüyordu. Elysia'yı evine aldığı anda, bir yeğen değil, karşılığında para ödemesi gerekmeden tüm işlerini yaptırabileceği bir hizmetçi edinmişti.

Elysia'nın kafası karışmış ve şaşkına dönmüştü. Bir hanımefendi gibi yetiştirilmişti; her ihtiyacını karşılayan soylu bir anne babanın gözü gibi bakarak büyüttüğü kızıydı ve zekasını kullanması için özel öğretmenler tarafından eğitilmişti. Kendi teyzesinin evinde basit bir köle muamelesi görmek, ona ağır gelmişti. Tembel olduğundan değildi, aksine onun sınıfındaki bir kıza yakışmayacak kadar atletik ve daima yardıma hazırды.

Ailesi fakir olsaydı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde yerleri ovması gerekse bile, memnuniyetle anne babasına yardım ederdi. Bu, ailesine yardım etmek için gururla yaptığı bir fedakarlık olurdu. Hiçbir aşağılanma ya da küçük düşme duygusuna kapılmazdı.

Ama burada, Graystone Malikanesi'nde, Agatha'nın onu bu mevkiye mecbur etmesine gerek yoktu. Kendi teyzesi onu bir bulaşıkçı kız olmaya zorlamıştı. En basit bir hizmetçinin özgürlüğüne bile sahip olmasına izin verilmemiş, boş topraklardaki ıssız bir evde hiçbir itibarı olmadan, herkesten ve her şeyden

uzaklaştırılmıştı. Diğer hizmetçiler onun bir soylu olduğunu, hanımlarının yeğeni olduğunu bildiklerinden, onu kendi oluşturdıkları çemberin dışında tuttular.

Agatha'nın ona bir yardım eli uzatmayacağını bilerek, ona üç hizmetçinin zor başa çıkabileceğinden de çok iş yüklediler. Elysia kendini ıslahevinde gibi hissediyordu. Kendine ait diyebileceği hiçbir boş anı ya da düşüncesi olamıyordu. Daima malikaneyi temizlemekle meşguldü, alnından ter damlaları süzülüp, elbisesi ter içine batana kadar eski tahtaları balmumuyla cilalamak, pirüpak olana dek yerleri ovmak, yatak odalarını havalandırmak, çarşafı yamamak onun göreviydi.

Agatha ise daima arkasında onu izliyor, yönetiyor, emirler veriyor ama tek parmağını bile kıpırdatmadığı oluyordu. Bazen Elysia, bitmek bilmeyen bir angaryayı yapmak üzere eğildiğinde, Agatha'nın onu sopayla dövmekten haz duyacağını düşünüyordu. Elysia acı içinde, teyzesine yük olacağı ve ona rahatsızlık vereceği düşüncesinden nasıl nefret ettiğini hatırladı, ancak bunun ne kadar da yanlış bir tahmin olduğunu biliyordu. Agatha Teyze 'nin evi kesinlikle aşırıya kaçılmadan, tutumlu bir şekilde yönetiliyordu ve Elysia'nın evde yaptığı, canını çıkaran işler düşünülürse, payına düşen birkaç lokmayla kıyaslandığında, evin bütçesine getirdiği muhtemel bir yük ya da Agatha'ya olan borcunu fazlasıyla karşılıyordu.

Bunların hepsi, Elysia'nın sevgi ve anlayışa her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğu; öksüz, sevdiği ve bildiği her şeyden uzak kaldığı bir dönemde olmuştu. Arkadaşça bir gülümseme veya kibar bir söz için her şeyini verebileceği bir zamanda. Yaşadığı acıyı bastıracak elindeki birkaç hatırayla, şefkate muhtaç kalmıştı. Etrafındakilerden ise yalnızca nefret ve istismar görüyordu.

Elysia sürekli, Agatha'nın donuk gözlerini üzerinde hissediyordu. Elysia'yı kışkırtıyor; onu önce aptalca bir şey yapmaya teşvik edip, sonra da bunun için onu cezalandırmaktan özellikle zevk alıyor gibi görünüyordu. Agatha Teyze'nin sabırla, onun pes etmesini beklediğini biliyordu ama pes etmeyecekti. Elysia savaşıyordu;

dışarıdan sözlü bir savaş olmasa da, zihni ve kalbiyle sessiz bir savaş verecekti. İçinde ufak da olsa hala gurur vardı.

Günün sonunda, Agatha'nın alayları dayanılmaz bir hal aldığında ve yorgunluktan tüm bedeni ağrıdığında, Elysia tavan arasındaki, saçakların altındaki soğuk ve boş yatak odasına giden merdivenleri çıkardı. Kaç kez durup, çatı pencerelerinden, ufuklara dalıp, asla gerçekleşmeyecek şeyler dilemiş, zulümden ve kötülükten, yalnızlıktan ve kederden uzak günlerini hatırlamıştı.

Geceleri yatağa girdiğinde, tek sığınağı rüyalarıydı. İnce bir gecelik giyip, titreyerek yatağın soğuk çarşaflarının arasına kayardı. Sonra da duvarlarda koşuşan fareleri dinleyerek uyuyakalırdı.

Arada bir Agatha aniden ihtiyaç hissettiği sayısız şey için, bir ayak işi vererek, onu köye ya da yakındaki çiftliklere gönderdiğinde dışarıya kaçabiliyordu. Elysia yine bir işi gönülsüzce kabul etmiş gibi yaparak, heyecanını ve gözlerindeki zevki gizlemek zorundaydı. Agatha, onun bu seyahatleri böylesine heyecanla beklediğini bilse, kapıdan dışarı adım atmasını bile yasaklardı; Elysia'ya herhangi bir zevk tattırmamak için o kadar azimliydı. Elysia Graystone Malikanesi'nin boğucu duvarlarının ardına, ağaçların arasından tertemiz parlayarak çağlayan küçük dereye koşardı. Miskin yaz günlerinin keyfini orada, ağaçların arasında uzanıp, yeşil yapraklı dallarının arasından kimi zaman yumuşak görünümlü bulutlara bakardı. Hatta soğuk kış günlerinde bile ufak özgürlük anlarının tadını çıkarırdı; onu Agatha Teyze'nin insafına bırakan durumları unutup, şimdi bir ruh kadar hayal olan gülümseyen yüzleri hatırlardı.

Sessiz ve kasvetli Graystone Malikanesi'ni, ailesinin daha küçük ama kahkaha, sevgi ve neşenin çınladığı eviyle kıyaslamamasına imkan yoktu. Anne babası sevgi ve hayat coşkusuyla doluydu - Charles Demarice, uzun ve dik, yirmili yaşlarında bir delikanlı kadar ince, bir zamanlar kuzguni siyah saçlarının arasında gümüş telleri olan; elli yaşında olmasına rağmen tuhaf bir yeşile sahip gözleri hala her zamanki kadar parlak ve derin bir adamdı. Annesinin, bahçede çiçek toplarken

ışıldayan mavi gözlerinin üzerinde güneşle parlayan muhteşem kızıl saçlarıyla taçlanan zarif hatlarının tatlı hatırası vardı.

Keşke hala, burada yanında olabilselerdi, diye düşündü Elysia çaresizce; ama artık yoklardı Lan gibi.

Elysia salonun penceresinden baktı, Agatha'nın sözlerini dinlemiyordu, şu geçen iki yılda Agatha'nın çatısının altında yaşamayı hayır, var olmayı nasıl becerebildiğini merak etti. Agatha'nın ona karşı neden kin beslediği hala cevaplanmamış bir soruydu. Agatha'nın onunla tanışmadan çok önce de, ondan nefret ettiğini hissediyordu; yani bu, Elysia'nın neden olduğu bir şey değildi. Tek muhtemel açıklama, annesinin Agatha ile birlikte Graystone Malikanesi'nde yaşadığı yıllarda, Agatha ve Elysia'nın ailesinin arasında bir anlaşmazlığa neden olacak bir şeyler olmuş olmasıydı. Annesinin hayatının o döneminden bahsetmek istememesi ve babasının benzer sessizliği, hoş olmayan şeyler yaşandığı ihtimalini artırıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve muhtemelen de asla bilemeyecekti.

Elysia'nın yolunu kaybetmiş düşünceleri serin salona ve Agatha'nın pencereden sızan hava kadar soğuk, rahatsız edici derecede sert sesiyle bugüne döndü.

"..ve bu yüzden, ikinci vakti köye giderken Şövalye Silahtarı ile karşılaştığımda çok şaşırdım ve tabii ki bana anlattıklarına da," diyordu teyzesi.

Şövalye silahtarı. Düşüncesi bile Elysia'nın ürpermesine neden oldu. Ondan daha itici bir adam olamazdı ve tüm kalbiyle onunla bir daha karşılaşmamayı umut ediyordu. Orta yaşlı dul adam ve üç kızı ile iki hafta önce, Graystone Malikanesi'ne akşam yemeğine çağrıldıklarında tanışmıştı.

Agatha Teyzesi o akşam yemeğe misafirleri olduğunu ve onun Elysia'nın da onlara katılacağını söylediğinde hayrete düşmüştü.

Elysia genelde mutfağın bir köşesinde yalnız başına ya da tercih ettiği gibi bir tepside, hizmetçilerin meraklı bakışları ve dedikodularından uzakta, odasının

mahremiyetinde yemek yerdı. Öğünler öyle iştah kabartan lezzetli, sıcak yemeklerle dolu olup, heyecanla beklenecek türden değildi; sunulanlar yalnızca bir sonsuz günde daha vücudunun çalışmasına yetecek kadardı. Bir akşam birkaç dakika geç kaldığında, Agatha ona nutuk atmış, yemeklere geç kalmaya devam ederse, yemeksiz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağı konusunda onu uyarmıştı. Elysia, teyzesine bir öğün atlamanın gerçek anlamda bir zorluk olmadığını ve iştah kapatan, fakir yemek ve ona verilen az miktarlardaki pay hakkındaki düşüncelerini söylememek için kendini tutmuştu. İnce bir dilim adi esmer ekmek beyaz un, hizmetçilere vermek için fazla pahalı olduğundan ve arada bitene kadar parça parça pişirilen et ya da balıklı, lapa gibi, fazla pişmiş sebzeler. Kahvaltıda ise çok daha az şey vardı genelde soğuk çay ve topaklaşmış lezzetsiz yulaf lapası. Ekmek ve peynir öğle yemeği olarak veriliyordu. Ancak yaz aylarında, bahçedeki meyveler olgun ve tatlı olduklarında, Elysia güneşte olgunlaşmış meyvelerden gizlice avuç dolusu toplayıp, odasına saklardı. Gecenin bir yarısı karnı açlıktan guruldayıp da uyumasını engellediğinde, lezzetli, çalıntı meyvelerden kendine ziyafet çekerti.

Agatha, şövalye silahtarının aile ziyaretine pek alışılmadık şekilde heyecanlanmışa benziyordu. Aşçıya çok çeşitli hamur işi ve hoş yemekler hazırlamasını emretti. Domuz eti, kuzu eti ve biftek yakın bir çiftlikten Agatha'nın kendi bahçesindeki yetersiz mahsullerin yanında fazlasıyla güzel sebze ve meyvelerle gönderilmişti.

En iyi porselenler ve gümüş takımlar parlayıp, nadide kristallerin yanında ışıldayana dek cilalanmıştı. Mis kokulu, ağız sulandıran kokular tüm evi sarmış, Elysia'yı yıllardır tatmadığı lezzetli anlara götürmüştü.

Ancak evin genelinde sanki bir şeyler yolunda değilmiş gibi bir huzursuzluk da vardı.

Elysia bir küvet dolusu sıcak suda, o günün çalışmasının kirini ve yorgunluğunu atarken, daveti düşünüyordu. Kendi banyo suyunu ısıtıp, uzun basamaklarda kendi

taşıymıştı ancak köpüklü suda rahatlayıp, gerilmiş kaslarının sıcaklıkla gevşemesine değeri.

Akşam yemeğine dahil edilmesine duyduğu şaşkınlık, odasının köşesindeki çubuğa asılmış, güzel dikimli, yepyeni gece elbisesini gördüğünde bir kat daha arttı. Kıyaslandığında, diğer elbiseleri daha da fakir gösteriyordu.

Böyle bir elbiseyi ancak Agatha alabilirdi. Ama neden? Teyzesinin amacı bu kez ne olabilirdi? Agatha hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Onun ev sahipliği yaptığı bir akşam yemeğine neden aniden Elysia'yı da katmıştı? Bu da onun sadistçe planlarından biri miydi yoksa onu alay konusu ederek, utandırmayı mı planlıyordu?

Hizmetçilerin meraklı bakışlarının farkında, aşağıya inerken tüm bu sorular Elysia'nın aklında sürekli dönüyordu. Meraklarını tahmin edebiliyordu. Yalnızca bu öğleden sonra onlardan biri değil miydi?

Elysia'nın o akşama dair hatıraları, korkunç bir kabustan sonraki his kadar canlı bir şekilde zihninde dolanıyordu. Şekiller garipleşmiş, görüntüler yolunu kaybetmiş gibi zihninden geçmişti.

Teyzesinin, yüzünü ölü gibi gösteren hardal rengi bir elbise içindeki halini nasıl unutabilirdi; uzun kollarını misafirlerini karşılamak için açmıştı, Şövalye silahtarı ve kızları: Hope, Delight ve Charmian. Elysia kibarca onlarla sohbet etmeye çalışmış ama onlar ya bir araya gelip, onu dışlayarak kendi aralarında konuşmuşlar; ya da kişisel sorular sorup, cevaplarıyla kahkahalarla dalga geçmiş ve fikrini söylemeye çalıştığında küçümsemişlerdi. Babalarının da onlar kadar küçümseyici davranmasını umut etmişti ama öyle değildi. Elysia, adamın pörtlek, öküzlere andıran gözlerinin tüm hareketlerini takip ettiğini hissetti.

Agatha'nın onun için aldığı ince tül elbisenin içinde kendini rahatsız hissediyordu. Aslında çok güzeldi ama dekoltesi bekar bir genç kız için fazla açıktı omuzları göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını zar zor kapatan narin dantelin üstünde çıplaktı. Londra modasının gözdesi haline gelen yeni İmparatorluk elbiselerindendi

bu, Napolyon'un karısı İmparatoriçe Josephine'in sayesinde meşhur olmuş bir tarzdı.

Şövalye silahtarının kızları da bu, göğüslerin altında vücuda oturup, yere düz hatlarla inen yeni İmparatorluk elbisesinden giymişti. Ancak Elysia'nın elbisesi üzerine bol gelerek, vücut hatlarını gizlerken, kız kardeşler sıkıştırılmış sosisleri andırıyordu. Kızlar beden yapılarını maalesef iri ve şişman olan babalarından almıştı, gözleri de tıpkı babalarınıninki gibi yuvarlak ve kahverengiydi.

Aldığı her nefeste, Elysia adamın gözlerini elbisesinin soluk yeşil tülünün altında inip kalkan göğüslerinde hissetti. Tanıştırılırken adamın gözlerinin yavaşça hayranlıkla gezindiğini görmüştü ve gözlerinin içine baktığında açlık, şehvet algıladı. Elysia utanarak kafasını çevirdiğinde, adamın aşık hayranlığını izlerken, teyzesinin yüzünde oluşan memnuniyet ve tatmin dolu ifadeyi gördü.

Yemekten sonra, Delight'ın onları piyanodaki beceriksizliğinin yanı sıra, yarı eğitilmiş, genizden gelen sesiyle eğlendirmesini dinlemek için salona geçtiler. Hope ve Charmian kardeşlerinin şarkısı boyunca durmadan kıkırdayıp, güldü ama Delight performansını nihayet mümkün olan tüm yanlış notalara basarak bitirdi.

Elysia, kanepede şövalye silahtarının yanında oturuyordu; teyzesi salona girer girmez, pencerenin yanındaki tek sandalyeye geçti. Adam, Elysia'yı rahatsız edecek kadar yakınında oturuyor, dizleri ve kalçası samimi bir şekilde onunkine yaklaşıyordu ve durmadan kulağına boş yorumlar fısıldamak üzere daha da yanına yanaşarak, kokusunu içine çekip, düşük kesimli elbisesinden görünen beyaz, mermer gibi teninde gözlerine ziyafet çektiriyordu.

Ancak Elysia partiye neden dahil edildiği konusunda hala şaşkındı; bunun için hiçbir sebep göremiyordu. Belki de teyzesinin amacı ona artık bir parçası olmadığı şeyi göstermekti; artık cemiyette bir hizmetçi olarak dahi yeri olmadığını. Ona keyifli bir akşam geçirtmek, yeni bir elbise vermek sonra da hemen ertesi gün onu tekrar hizmetçi yapmak tam da teyzesine göre bir hareket olurdu.

Teyzesine iyi geceler dileyip, odasının sığınağına çekildi. Ertesi gün sanki bir önceki gece hiç yaşanmamış gibi başladı ve Elysia'nın günleri tıpkı önceden olduğu gibi devam etti. Yeni elbise, ortaya çıktığında olduğu gibi yine aynı gizemle kayboldu.

"Seninle konuşuyorum, küçük hanım." Agatha Teyze'nin sesi, Elysia'nın o adamın ailesiyle birlikte geldiği güne ait düşüncelerini böldü. "Hep hayal kuruyorsun; bunların asil bir kızın kurmaması gereken hayaller olduğuna bahse girerim. Pekala, şimdi beni dinleyebilirsin. Senin refahını düşündüğüm için bana şükredeceksin; hak ettiğinden değil, ama bilirsin, sen benim sevgili üvey kız kardeşimin çocuğusun ve senin geleceğini düşünmek zorundayım. Bunu ona borçluyum."

Agatha'nın ses tonu zevkle çıkıyordu ve elmacık kemiklerinin üzerinde parlak bir nokta geldiğinde, gözlerinde meraklı bir bakış vardı.

"Anlamıyorum," dedi Elysia duraksayarak; teyzesinin tuhaf açıklamasına şaşırılmıştı. "Bana bir çeşit mevki mi buldunuz?"

"Ah, evet, kesinlikle buldum. Bunun ilgini çekeceğine eminim," diye mırıldandı teyzesi. "Köye giderken şövalye silahtarı ile karşılaştığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Onunla ne alakası var?" diye sordu Elysia, Agatha Teyze hakkında belki de yanlış bir izlenime kapılmış olduğunu düşünerek. O anda aklına bir düşünce geldi ve endişeyle sordu, "Onunla ilgili bir mevki değil, değil mi?"

"Ah, hayır, sevgili Elysia," diyerek güldü Agatha neşeyle. Bu Elysia'nın onun yüzünde gördüğü ilk alay işaretiydi. "Senin adına kabul ettiğim şey, onun evinde alçak bir mevki değil, ama " diyerek dramatik bir ifadeyle duraksadı, gözleri ıslı ıslı parlıyordu, " imrenilen bir mevki olan şövalye silahtarının eşi olman."

Unutabilir miyim o kederli anı, Sonsuzluğa gömen ruhumun en iyi yanını?

Gray

2

"Pekala, niye sustun? Sana saygıdeğer bir gelecek sağladığı için Agatha Teyze'ne teşekkür etmeyecek misin?" Elysia'nın kızarmış yanaklarının, yüzünü solgun ve yorgun bırakarak soluşunu; dudakları titremeye başladığında gözlerinin koyu çaresizliklere gömülüşünü izledi.

Agatha'nın yüzü buruşurken ve kaba kahkahası odada çınlarken, Elysia afallamış bir halde oturduğu yerde kaldı. Agatha sevinçle karışık bir ifadeyle kafasını sallayarak geriye attı, zayıf göğüs kafesi sarsılıyordu.

"Kararımızı verdik, şövalye silahtarı ve ben, bu öğleden sonra köye giderken," dedi Agatha nefes nefese. "Bir anlaşma yapmak için sabırsızlanıyordu. Onun çok ilgili bir damat olduğunu sen de göreceksin, canım. Böylesine sağlıklı genç bir kız olarak da, şövalye silahtarının hep hasretini çektiği erkek çocuğunu da verebilirsin."

Agatha gergin bir ifadeyle eliyle sıkı topuzunu düzeltirken gözlerini Elysia'dan ayırmadan, neredeyse kendi kendine konuşur gibi ekledi, "Sen çok da güzel bir kızsın annen gibi. Onu ilk gördüğüm günü hatırlıyorum; ufacık bir çocuktu ama çok güzeldi o zaman bile."

Elysia, Agatha Teyze'ye dehşetle baktı. Nihayet kendine gelmişti ama Agatha'nın sesi gerilmişti ve kelimeler ince dudaklarının arasından titrek çıkıyordu.

"Onunla evlenmem mümkün değil," dedi Elysia, teyzesine. Delicesine atan kalbine rağmen sesi net çıkmıştı. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündü umutsuzluk içinde. *Şövalye silahtarı mı? Asla*. Onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Senin bir tercih hakkın yok, sevgili Elysia. Her şey ayarlandı."

"Onunla evlenmeyeceğim, sen de beni buna zorlayamazsın. Ona katlanamadığımı anlamıyor musun? O adamdan tiksiniyorum onunla evlenmek benim için işkence olur."

Elysia sandalyesinden doğruldu, teyzesine yalvarırken kelimeler duygularını gizleyemedi ağzından döküldü. Fakat teyzesi inatçıydı.

"Duygularının bu işle alakası yok. Bu evlilik fırsatını yakaladığın için müteşekkir olmalısın. Başarı şansın çok yüksek değil ancak şövalye silahtarı fakirliğini görmezden gelmeyi ve normalde beklenen çeyizi unutmayı kabul etti," dedi Agatha sabırsızlıkla. Elysia'nın karşı koyması üzerine yüzündeki keyifli ifade kayboldu.

"Maalesef özrümü o adama iletme durumunda kalacaksın, çünkü onunla evlenebilmem, hatta evlenmem söz konusu bile olamaz. Bana fikrimi sormadın bile adam, babam olacak yaşta."

Elysia merakla teyzesine baktı. *"Tek istediğin buydu... Beni küçük düşürmek. Bu kez başaramayacaksın, Agatha Teyze; tıpkı bu öğleden sonra beni bilerek kuzey tarlalara gönderdiğinde başaramadığın gibi."*

Agatha ayağa kalkıp, Elysia'nın karşısına dikildi. Gözlerinin içine bakarak, parmağını Elysia'nın omuzlarına bastırdı.

"Senin isteklerinin tüm planlarımı mahvetmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Agatha. "En sonunda en büyük dileğim gerçekleşiyor ve sen buna karışmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Elysia'yı altın kızılı saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülene kadar sarstı.

"Onunla evlenmeyeceğim. Evlenmeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim," diye ant içti Elysia.

Agatha, Elysia'nın omuzlarına ölüm gibi kenetlenmiş ellerini gevşetti, elini kaldırarak yüzüne sert bir tokat attı. Elysia sendeleyerek, elini kızaran yanağına koyduğunda teyzesine gözlerinde şaşkın ve incinmiş bir ifadeyle baktı.

"Hayır, ölmeyeceksin henüz. Belki bu şehvet düşkünü yaşlı aptalla bir yıl evli kaldıktan sonra hak edebilirsin ama bu evlilik olacak hem de gelecek hafta. Seni

yatağına atmak için sabırsızlanıyor, canım," diye ekledi Agatha alay ederek. Bir kez daha yüksek sesle kahkaha attı: Bir başka vahşi, dizginsiz kahkahaydı bu ancak bu kez zafer doluydu.

"Ah, tatlı, tatlı intikam. Yeterince beklersem bir gün tadını alacağımı biliyordum. Tıpkı annen ve büyükannen gibi, güzel Elysia. Annenin güzel olduğunu sana söylemiş miydim? Büyükannen de öyleydi, yani benim üvey annem. Babam ondan büyülenmiş ve karısı olarak eve getirmişti. Buraya. Benim evime Graystone Malikanesi'nin yeni hanımı olması için. Benim yerimi herhangi birinin alabileceğini düşünerek aptallık etti.

"Biz, babam ve ben, annem yıllar önce ölmüş olmasına rağmen, burada, Graystone Malikanesi'nde hep çok mutluyduk. Sonra o geldi. Buraya gelip, yanında o küçük veledi de getirmeye hakkı yoktu. Onların, orada koridorda duruşlarını hatırlıyorum." Agatha koridora doğru baktı zihni geçmişe, yıllar öncesine giderken gözleri parladı.

"Kaliteli danteller ve kadifeler giyiyorlardı, başlarında tüylü şapka vardı. Güneş o tuhaf altın kızılı saçlarda parlayarak, alevlere dönüştürüyordu. Tebessümleri de kalpleri kadar sahteydi. Buraya gelip, evimi aldılar, babamı aldılar, sonra da onlarla arkadaşlık etmemi beklediler. Ben de onlar gibi rol yaptım, arkadaş gibi davrandım ama elime ne zaman fırsat geçse annene, sevgili küçük Elizabeth'e, gerçekte nereye ait olduğunu söyledim.

"Büyükannen nihayet öldüğünde, evin idaresini ben devraldım baştan beri yapmam gerektiği gibi. O öldükten sonra babam hiçbir şey yapamaz hale geldi. O, babamı mahvetti."

Agatha duraksadı, bir anlığına düşüncesine şaşırdı, kaşlarını çatı. Elleri sıkıca kenetlenmişti ve etrafa çılgın gibi bakarken nefesi düzensizdi. Ellerini gergin bir ifadeyle acıdan kıvrandır gibi bastırarak, şakaklarına koyduğunda, üst dudağında ter damlaları belirdi. "On dokuz ya da yirmi yaşındaydım sanırım annen on bir

yaşında falandı. Ancak Malikaneyi yönetme sorumluluğunu devralacak kadar büyüktüm ve senin büyükannenden çok daha iyi yönettim.

"Annene, sevgili Elizabeth'e, ondan yapması beklenenleri söyledim, tıpkı sana görevlerini söylediğim gibi. Babam pek ortalıkta olmazdı olduğunda ise hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi tanıyamayacak kadar sarhoş olurdu. Elizabeth kısa süre sonra benim evimde kendine uygun olan yeri buldu. O küçük zıpçıktı o şirin, kurnaz gülümsemesiyle Graystone'da yer edinmeye çalıştı. Sonunda da hak ettiğini buldu."

Hatırlayınca Agatha'nın yüzünde bir gülümseme belirdi, gözleri şeytanca parlıyordu. "Babam çok geçmeden öldü, aslına bakarsan o kadar yaşaması bile mucizeydi. Onu özlemiyordum o sadece işlerime engel oluyordu hem viskiye de çok fazla para harcıyordu.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun? Aslında epey komik," dedi Agatha doğrudan Elysia'ya bakıp sanki onu ilk kez görüyor gibiydi. "Büyükanneni merdivenlerin başında gördüğünü sandı. Tökezleyerek merdivenlerden indi ve sabahlığının açık ipine takıldı. Tam ayaklarımın dibine sertçe düşerek, boynunu kırdı. Beni o sanacağını hiç düşünmemiştim. Yalnızca toz almak için onun elbiselerinden birini giymiştim, elbette kendi elbisemi batırmak istemediğimden," diye ekledi kayıtsız bir ifadeyle.

"Babam zayıf, sarhoş bir aptaldı onu sersemleten sadece büyükannen değildi, içkinin de etkisi vardı. Onun ölümüyle malikane benim oldu. Nihayet Graystone'ın yasal hanımı ben olmuştum, kanunlar tarafından yasal sahibi bendim. Mahkeme ayrıca benim, annenin yasal vasisi olmamı uygun gördü, eminim o bu vasilikten nefret etmişti. Aslında yapmam gereken şeyi yapıp, onu evden atabilecekken, ona bir ev sağladığım için bana bir teşekkür bile etmedi. O ucuz, hilekar terbiyesizin çatımın altında kalmasına izin verdiğim gün..."

"Bu doğru değil. Annem..." diye araya girdi Elysia, Agatha'nın haşın açıklamalarını duyunca dili öfkeyle çözülmüştü.

"Sus ve kıymetli annenle ilgili gerçekleri dinle, onun anlattığı yalanları değil," diye hırladı Agatha. "Annen çatımın altında yaşıyor, yardımımı kabul ediyor ama ona yapmasını emrettiğim işlerin yarısını bile yapmıyordu senin gibi tembelin tekiydi. Ve bana karşılığını nasıl ödedi? Arkamdan iş çevirip, kanunen benim olanı çaldı!"

Agatha nefes almadan, hızla konuşmaya başladı geçmişini hatırladıkça, içinde biriktirdiği kelimeler nefretle ağzından dökülüyordu.

"Komşu evlerden birinde büyük bir balo düzenlenecekti, bana da bir davetiye geldi. Yılın etkinliği olacaktı. Elbette annenin gelemeyeceğini bildirecektim. Giyecek düzgün bir kıyafeti yoktu ve gerçekten çok toydu. Londra'da bir dönem bile geçirmemişti. Ama o zamanlar bu çok pahalıya mal olurdu ve ayrıca ben kendi dönemimi geçirmiştım, hem bir ailede Londra'da bir sezon yeterliydi, sence de öyle değil mi?"

"O gece hala tüm berraklığıyla aklımda. Londra'da katıldığım baloların çoğundan bile daha ince düşünülmüştü. Mücevherler ve tüyler içinde tüm seçkinliği ile bayanların döne döne dans ettiği balo salonunu binlerce mum aydınlatıyordu. Şampanya vardı, gülen yüzler vardı ve bir de Yüzbaşı Demarice. O kadar yakışıklı, o kadar nazikti ki, bir prens gibiydi. Atlı subaydı ve muhteşem bir biniciydi hem de ülkedeki en iyilerden maceraperestti ve cesurdu. Bir Lordun küçük oğluydu ve serveti ya da bir ev miras kalması gibi bir beklentisi yoktu. Ama öylesine sıra dışıydı ki zengin olmaması önemli değildi. Uzun boyluydu, gür, siyah saçları ve kenarları yukarı çekik, tuhaf yeşil gözleri vardı."

Agatha'nın bakışları bir an Elysia'nın yukarı dönük yüzüne takıldı. Elysia'nın gözlerine bakarken, gözle görünür biçimde benzi attı.

"Gözlerin onunkilere benziyor. Kahretsin! Sana her bakışımda onu orada durmuş, o hayran olduğum gülümseme yüzünden silinmiş halde, küçümseyerek bana bakarken görüyorum. Bana asla unutamayacağım şeyler söyledi sesi gece rüyalarımın giriyor. Uykumda bile kaçamıyorum hep orada."

Agatha'nın ince parmakları birkaç gri saç teli yüzünün etrafına dökülene kadar, özenle toplanmış saçlarını gergin bir ifadeyle çekti.

"Balodan eve daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla döndüm. Nedense neşeliydim, ayaklarım yerden kesilmişti farklı biriymişim gibi hissediyordum. Bir şekilde Yüzbaşı Demarice'in arayacağını biliyordum öyle hissediyordum. Ama bekledim, bekledim ve bekledim. Ben beklerken, Elizabeth, Yüzbaşı Demarice ile derenin kenarındaki korulukta buluştu. Söylediklerine göre tamamen rastlantıydı ama ben annenin hilelerini biliyordum. Benim onu ne kadar arzuladığımı biliyordu o hep bana ait olanları istedi, biz çok küçükken bile. Annesinin babama yaptığı gibi, onun duygularını elde etmek için entrikalar çevirmeseydi, Demarice bana evlenme teklif edebilirdi. Annen masum kızı oynayarak, ne zaman fırsat bulsa, gizlice onunla buluştu.

"Nihayet çay davetimi kabul etti, ama sonradan öğrendim ki gizli bir sebepten kabul etmiş. Elizabeth ile tanışmış olduğunu nereden bilebilirdim ki? Yüzbaşı Demarice'i çağırdığım zamanlarda ortalıkta olmasın diye, dışarı çıkmasına daha sık izin vermeye başlamıştım ama Demarice o güne kadar kabul etmedi. Burada, salonda oturduk, tam birbirimizi tanımaya başlıyorduk ki bana Elizabeth'i sordu. Ona bir üvey kız kardeşim olduğunu söyledim. 'Genç ve tembel bir kız çocuğu,' dedim. Hafifçe tek kaşını kaldırdı, devam etmem için bana teşvik eden bir bakış atarak, ona güvenmemi sağladı. Demarice onu görüp, sahte güzelliği gözlerini kör etmeden önce Elizabeth'in adını kötüye çıkarmam gerektiğini biliyordum. Annesinden öğrendiği şeytanlıklarla, onu kandıracaktı o yüzden Demarice'e onun tüm terbiyesizliklerini ve onu o ahlaksız haline getiren aldatıcı hareketlerini anlattım.

"Benim konuşmam bittikten sonra Bayan Elizabeth'le tanışma şerefine çoktan nail olduğunu ve onun ne kadar şirin, nazik ve dürüst bir hanımefendi olduğunu öğrendiğini söyledi. Duyduklarıma inanamıyordum. Elizabeth ile çoktan tanışmıştı?

Nerede? Ne zaman? Nasıl olmuş olabilirdi? Onun eğlendiği evlere Elizabeth giremezdi.

"Demarice söylediklerimi dinlemiyordu bile. Elizabeth'in hainliği onun gözünü çoktan kör etmişti. Ayağa kalkıp, dimdik durarak beni bıçak gibi kesen soğuk bir sesle, evlenmeyi umduğu kadın hakkında konuğuğumu söyledi. Söylediğine göre araştırmalar yapmıştı ve benim Elizabeth'e nasıl davrandığımı öğrenmişti.

"'Yalan, yalan!' diye bağırdım ona. 'O şeytan sana neler söyledi?' diye sordum. 'Hiçbiri doğru değil. Her şeyi kendi lehine göre çarpıtıyor sana yalan söyledi.' Elizabeth'ten daha iyi bir eş olacağımı söyledim. Ona aşkımı ilan ettiğimde, yüzünde oluşan o afallamış ifadeyi hatırlıyorum; belli ki duygularımı daha önce hiç fark etmemişti ve o sevgiye ya da arzuya karşılık veremezdi. Ona her şeyi verebileceğimi söyledim: Para, Graystone Malikanesi, araziler. Elizabeth'in ona verecek hiçbir şeyi yoktu hiçbir şey.

"'Bilgin olsun diye söylüyorum, Elizabeth senin hakkında tek bir kötü söz bile söylemedi, ama senin gibi biri hakkında nasıl sessiz kaldı asla anlayamam. Ama bu evdeki kötülükte onun payı yok. Bana aşkını veriyor. Benim de tek istediğim bu, para da değil, ev de. Fakat o kadar çaresizsin ki etrafındaki kimsede terbiye göremediğinden, senin bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Sen, kendi mutsuzluğu ve nefreti içinde kaybolacak, zalim ve bencil bir kadınsın.'

"İşte bunları söyledi bana. Her kelimesi daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Bana öyle nefret dolu ve küçümseyici gözlerle baktı ki dayanamadım. Tam o sırada, Elizabeth geldi, sanki bizim orada olduğumuzu bilmiyormuş gibi yaparak, çekingen bir edayla eşikte durdu. Bir ona bir bana baktı, o kadar telaşlı ve endişeli bakıyordu ki, öylesi bir kötülüğu ve yalancılığı saklayan meleksi yüzünü görür görmez çılına dönüp, yüzündeki maskeyi parçalayıp, gerçekleri Demarice'e göstermek için üzerine atıldım. Ama kedi gibi hızlı davranarak, onu benden korudu. İkisine de bağırdım. Yaşadığım sürece ikisini de bir daha asla görmek istemediğimi söyledim ve Demarice'e küçük sürtüğünü de alıp, defolup gitmesini emrettim.

"Gittiler ve Charles'ı bir daha görmedim. O gün Elizabeth'i de aldı ve evlenene kadar arkadaşlarında kaldılar. Evlendikten sonra onlara kalan küçük bir eve yerleşmek üzere, Kuzey'e taşındıklarını duydum.

"Yıllar boyunca onları tekrar görüp, ikisinden de daha iyi durumda olduğumu göstererek onlardan intikam alma hayali kurdum. Graystone Malikanesi benimdi. Elizabeth hep, bana ait olanları istedi babamı, evimi, Charles'ı. Ama Graystone'a asla sahip olamadı. Graystone benim sadece benim."

Elysia dehşetle Agatha'nın yüzüne baktı ve o delici bakışları görünce, yavaşça kapıya doğru geri geri gitmeye başladı.

"Gitme Elysia," dedi Agatha aniden. "Sana daha anlatacak çok şeyim var. Sen ellerime düştüğünde ne kadar zevk aldığımı bilmek istemiyor musun? Avukatına sevgili üvey kardeşimin kızının burada, benim evimde bir zamanlar annesinin kaldığı gibi kalabileceğini söyledim. Muhtemelen hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı, çünkü diğer soylu akrabalarının seni kabul etmek gibi bir niyeti yoktu.

"Senin burada olman büyük bir zevk oldu o, sendeki Demarice kibrini yok etmek, seni aşağılamak, seni emrimin altında tutup, hanımefendilikten bulaşıkçı kızıyla düşüşünü izlemek.

"Ah keşke Elizabeth ve Charles beni şimdi görebilseydi," diye iç çekti Agatha kendinden geçerek, "kıymetli, sevgili kızları Elysia, küçük gördükleri evimde yaklaşan düğününü nasıl desem dört gözle beklerken?"

Elysia midesinin bulandığını hissederek, nefesini tuttu. Agatha'nın gözleri boyun eğmez bir yoğunlukla Elysia'ya odaklandı.

"Ne oldu, çok solgun görünüyorsun, canım. Yukarı çık ve odanda biraz dinlen. Haberler sana fazla ağır gelmiş ve büyük bir şeref vermiş olmalı. Hayatta gerçekten hak ettiklerimizi çok nadir buluruz, ama sen bulacaksın Elysia, sen bulacaksın."

Elysia hıçkırarak odadan çıktı. Çatı katına çıkan merdivenlere doğru giderken, arkasında Agatha'nın yüksek, aklını kaçırmış gibi çınlayan kahkahasını duydukça, yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Çatı katının küçük aralığında ileri geri volta attı adımları onu sürüklerken, başı çatının alçak yerine sürtünüyordu. *Bu kadın çıldırmış olmalı*, diye düşündü Elysia. Hiç kimse bunca sene böyle nefret duygularını içinde tutup da aklını kaçırmadan duramaz. *Ah Tanrım, şimdi ne yapacaktı? Nereye gidebilirdi?* Dünyada sığınabileceği hiç kimsesi kalmamıştı. Agatha'nın ona emrettiği gibi, şövalye silahtarının ailesine gelin gitmektense, ıslahevine gidip, çalışmayı yeğlerdi.

Bu bunaltıcı evde daha fazla kalamazdı. Üstüne geliyor, direncini kırıyor, onu asaletinden ve özgürlüğünden uzaklaştırıyordu. Uzakta, güneye giden taraftaki ormanları ve tepeleri görebildiği pencereye doğru gitti. Aniden çıkan kuvvetli rüzgar, yere düşmüş bir yaprağı havalandırarak, bir süre havada tutup, Elysia'yı özgürlüğüyle büyüleyerek, solmakta olan ışığa savurdu.

Elysia aniden ve azimle kararını verdi Graystone 'u terk edecek ve Londra'ya gidip iş arayacaktı. Başka seçeneği yoktu. Şövalye silahlarıyla evlenmeyi düşünemezdi bile. Agatha tüm nefretiyle onu evlenmeye zorlarken, onun çatısı altında da kalamazdı. Hayır, kaçırmaktan başka bir seçenek kalmamıştı.

Elysia aniden kendini bitkin hissetti. Halsizce yatağında otururken, hislerinin onu tüketmekte olduğunu fark etti. Kendini yatağa atarak, başını yastığa dayadı. Karanlık çökene kadar yapabileceği bir şey yoktu, o yüzden... Yavaşça gözleri kapandı, uyku tüm benliğini kapladı.

Elysia gözlerini açtığında, pencereden sızarak yatağına uzanıp parmaklarını yüzüne yayan soluk ay ışığı karanlık odayı aydınlatıyordu.

Kalbi delicesine çarparak, aniden yatağında doğruldu. Saat kaçtı? Pencereden dışarı havada yavaşça süzülen bulutların arasından görünen gümüşü aya baktı. Daha çok yükselmemiştii, saat çok geç olamazdı. Fırtınanın geçici de olsa dindiğini

gördüğüne sevindi. Yağmurdan sıırıslıkam olmuş bir paltoyla, fırtınayla boğuşmak durumunda kalmazsa tarlaları ve ağaçları geçmesi daha kolay olurdu.

Sessizce ayağa fırladı, uyku sersemliğinden kurtulmaya çalışarak, eylem planını aklında canlandırmaya çalıştı. Hızla odasında dolanarak zaten az olan eşyalarını elbiselerini, geceliğini, kalın şalı ve Agatha'dan gizlediği, annesinin fırça ve tarak takımını aldı. Giysi çekmecesinin uzak köşesine uzanıp, küçük bir koku şişesi çıkardı annesinin çok sevdiği yasemin ve gül kokusu... Sonra da büyük, hasır çantanın köşesine sıkıştırılmış silahı aldı.

Dizlerinin üzerine çöküp, yatağının altına uzanarak sarılmış bir bohça çıkardı. Eski, solmuş, mavi bir şalı açarak, en çok değer verdiği şeyi çıkardı narin bir porselen bebek. Parlak mavi gözler ve küçük, gül pembesi bir ağız çizilmiş yüzü Elysia'ya bakıyordu. Elysia'nın elleri büyük bir sevecenlikle mavi kadife hatlar işlenmiş zarif dantelli elbisenin kırıksıklıklarını düzeltti. Babasının Londra'da geçirdiği bir aydan sonra, eli kolu hediyeler ve paketlerle dolu halde dönüp, ona maceralarını komik bir dille anlattığı günü hatırlayarak altın sarısı saçlarını düzeltti. Babası bebeği, Elysia'nın minik tombul ellerine koymuş, gözleri yıldız lar gibi parlayarak, bir anne edasıyla ona şarkılar mırıldanışını zevkle izlemişti.

Elysia bebeği tekrar sarıp, hasır çantanın içine, elbiselerinin üstüne, kalın şalı altına koyarken tatlı tatlı gülümsedi. Bu, geçmişinden kalan değerli eşyalarını özenle saklamış, tıpkı Elysia'nın saklamayı başaramadığı diğer anılarına da yaptığı gibi, onları da atacağını bilerek Agatha'nın dikkatli gözlerinden uzak tutmuştu. Elysia ağır pelerinini omuzlarına atarken, odada hızla göz gezdirdi. Bu hizmetçi odası çok çirkindi ve buradan gideceği için mutluydu. Çantasını alıp, kapıya uzandı ve sessizce kapı kolunu çevirdi.

Açılmıyordu! Elysia kapı kolunu bir de öteki tarafa çevirdi, ama hiç kıpırtı yoktu. Kapı kilitliydi. Agatha ona güvenmemiş ve onu içeri kilitlemişti. Kapana kısılmıştı.

Elysia'nın kalbi öylesine hızlı atıyordu ki tüm evin bu sağır edici çarpışı duyduğunu düşündü. Telaşlanmamalıyım, diye düşündü kendi kendine. Çılgın gibi atan kalbinin pompaladığı kanla, kafası yüzüyormuş gibi hissetse de, akli başında olmalıydı. Hızla pencereye gidip, aşağıya baktı. Yer çok uzak görünüyordu. Elysia gıcırdamaması için dua ederek, yavaşça pencereyi açtı. Çatıdan kenara doğru kaymak zorunda kalacaktı, dışarı çıktığında da çatı penceresi oturabileceği bir zemin hazırlayacaktı.

Yıllardır evin bir kenarında uzamakta olan sağlam bir duvar sarmaşığı vardı. Dalları sert ve kalındı ve Elysia dikkatli olursa onu sağ salım yere indirirdi.

Hasır çantasına uzanıp, pencerenin yanında gevşekçe sallanan perde ipini çekerek, çantasını pencere pervazından aşağı sarkıttı, gidebildiği kadar çatının kenarından evin yanına indirdi. Gönülsüzce aşağıdaki karanlığa bıraktı, nemli toprağa çarptığında boğuk bir çarpma sesi geldi.

Elysia pencere pervazına tırmanıp, eşiğe oturarak aşağı baktı. Ansızın sinsi bir düşünce zihnini oyaladı ya kayıp, düşerse? Ama bu riski göze almak zorundaydı; hem aslında çok da endişeli değilim, diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı ve yere bakmaya devam etti. Ne de olsa çocukken Lan ile ağaçlara ve duvarlara yeterince tırmanmamışlar mıydı? Dengesi her zaman mükemmeldi bunda korkacak ne vardı?

Pencereye tırmanıp, elinden geldiğince az ses çıkararak çatının üzerinden köşeye kadar kaydı. Kalın bir sarmaşığı kavrayıp, kenara eğilirken ayağını koyabileceği bir yer aradı ve ani bir hareketle kendini bıraktı, tüm ağırlığını sarmaşığa verdi. Tuttu. Yavaşça yere doğru inerken ayağını koyacak güvenli yerler arayarak derin bir oh çekti.

Ayağının altında toprağın yumuşaklığını hissedince büyük bir sevinç duydu, çantasından ipi çözüp, hızla evin arka tarafına dolandı. Mutfağın kapı kolunu çevirirken nefesini tuttu, aşçının arada sırada bu kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu biliyordu.

Elysia hafifçe gıcırdayan kapının açıldığını hissetti. Aralıktan içeri kayıp, sessizce geniş mutfakta gezindi; bir somun ekmek, peynir, birkaç dilim soğuk biftek ve domuz eti ile tatlandırılmış meyveyle dolu fırından yeni çıkmış iki adet turta aldı. Nadiren tatlı yiyebiliyordu ve bunlar Agatha'nın sabah çayı içindi. Turtaların çalındığını görünce Agatha'nın yüzünün alacağı şekli düşünerek gülümsedi. Sonra da teyzesinin onu yakalarsa ne yapacağını düşünerek iliklerine kadar titreyince, gülümsemesi soldu.

Hasır çantasına koyduğu ekoseli kumaşa çaldığı yiyecekleri sararak, mutfak siparişlerinin teslimatları ödemek için saklanan paranın olduğu rafa doğru gitti. Çok fazla olmadığını düşündü Elysia hüsrarla, ama Londra'da işini görmeye yetecek kadar vardı.

Elysia mutfaktan birkaç dakika önce girdiği kadar sessizce çıkarken, tarlaların ve korulukların üzerinde ay, gümüşü bir ışık saçarak yükselmışti. Ev ile ormanın arasında kalan geniş korunmasız arazide hayalet gibi ilerledi.

Elysia, ormana ulaştığında Graystone Malikanesi'ne bir kez bile dönüp bakmadan, kararlı adımlarla ağaçların içine kadar yürüdü. Derin bir nefes alarak zihninde onu esareti altında tutan zincirlerden silkindi. Yürümeye devam etmeli ve Agatha ile arasındaki mesafeyi mümkün olduğunca çok açmalıydı. Avının kapandan kurtulduğunu öğrendiğinde Agatha'nın öfkesine maruz kalmak istemiyordu.

Oraya bir daha asla dönemezdi, gerçi dönmeyi de istemezdi. Artık evsiz olduğuna göre, Londra'ya gitmekten başka bir seçeneği yoktu. Agatha muhtemelen onun eve, tanıdığı yerlere gitmesini bekliyordu ama Elysia, Agatha'nın onu bulmasına imkan vermeyecekti. Öğretmen ya da yardımcı olarak başka bir iş arayabilirdi; ne de olsa iyi bir eğitim almış ve bir leydi olarak yetiştirilmişti. Hiçbir şüphenin ya da gerginliğin onu kararından döndürmesine izin vermeyecekti.

Ayın ışığı altında, keskin dikenleri pelerinine takılarak, kurtulmak için çekip, yırtılincaya kadar onu tutan, ellerini çizip, kanatan dikenli çalılarının içinde düşse kalka, mümkün olduğunca hızlı ilerledi. Graystone Malikanesi ile arasındaki

mesafeyi gitgide açarak, devam etti. Şafak sökmeden önce ormanın sonuna ulaşmayı ve çiftçiler pazara mallarını götürmeye gitmek için yola çıkmadan önce yolun öteki tarafında ve bir başka koruluğun güvencesi altındaki açık çayırliklarda olmayı umut ediyordu. Pazar meydanında söylentiler birkaç saat içinde çiftçiden, hizmetçiye, ondan efendisine dolaştığından, görünmek istemiyordu.

Elysia, koruluğun son kısmına da ulaştığında ve doğuda günün ilk ışıkları görünmeye başladığında, ayaklarının altında ağırlaşmış çamuru hissetti. Arkasında gece düşleri güneşin altın ışığıyla kesilen bir bülbülün tatlı, melodik notaları taze sabah havasına karışıyordu.

Elysia, dar patikayı ayakları yere zar zor değerek, patikaların en uzak kenarı boyunca uzanmış sık çalılıklara doğru etrafına bakarak sürünürken, Graystone Malikanesi'nin saatlerce ve kilometrelerce arkasında kaldığını düşündü.

Güneş, her şeyi aydınlatan ışığı ile doğmadan önce, uzaktaki ağaçların sığınağında sağ salim ulaşmak istiyorsa, acele etmesi gerekiyordu.

Gür dalların arasında gizlenirken, Elysia, tam ayağa kalkıp, tarlayı koşarak geçmeye hazırlanıyordu ki, donakaldı. Uzaktan gelen teker seslerini ve at nallarının düzenli adımlarını duydu.

Elysia kararsızlıkla olduğu yerde donakaldığında kalbi acı verecek kadar hızla attı. Her an ortalık aydınlanabilirdi, bir an önce kırı aşması gerekiyordu ama onu tanıma ihtimali olan bir çiftçinin onu delicesine koştururken görme riskini göze alamazdı.

Elysia hafifçe kalktı ve çalıların arasından baktı. Yolun birkaç metre ilerisinde domuzlar ile yaşlı bir atın çektiği bir yük arabası vardı. Genç bir çocuk boş yere yaşlı kısırağı kırbaçlıyordu. Kısarak hiçbir şey yokmuş gibi sakin adımlarla ilerliyor, sabırsız binicisini hiç umursamıyordu. Elysia biniciyi tanıdı, şövalye silahtarının kiracılarından biri olan çiftçinin oğlu Tom'du. Ona görünmezdi. Ama Tom çok yavaş ilerliyordu. Zamanı tükeniyordu. Çalıların arasında gizlendiği yerin önünden yük arabası geçerken gökyüzü soluk pembe bir renge dönüyordu. Biraz daha yolda

ilerlemesini bekledi, sonra da çalıların arasından hızla çıkıp, çılgınlar gibi ormana doğru koşmaya başladı; Tom'un arkasına bakmamasını umut ederek.

Ormanın ağaçlarının başladığı yere ulaştığında ciğerleri pat layacak gibiydi ve yanları ağrıyordu. Minnettar bir ifadeyle sırtını büyük bir meşenin gövdesine yasladı ve muhteşem gün doğumunu izlemek için arkasına baktı. Işık kırların üstüne yayılıyor, rengini griden yeşile çeviriyordu, gökyüzü pembe ve turuncu soluk renginden kurtulup canlı bir maviye büründü. Güvendeydi.

Kırların arasındaki vahşi aceleciliğini düşününce kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. Küçük bir çocukken kırlarda neşeyle koşardı, bir gün ciddi anlamda özgürlüğü için koşacağını hayal bile etmezdi.

Sabah saatlerinde Elysia'nın bacakları yorgunluktan ağrıyordu ve açlıktan başı dönmeye başlamıştı. Yakınlarda bir derenin çağıldadığını duydu, kenarına giden yolu takip etti. Yanına oturup büyük bir susuzlukla berrak suyundan içti, avuçlarına aldığı su kollarından aşağı sızarak, elbisesinin uzun kollarını ıslattı.

Derenin üstündeki çamurlu kıyıya tırmanarak, alıntı yiyeceklere sarılmış kırmızı beyaz ekoseli bezi çıkartıp, kucağına açtı. Bir dilim ekmek alıp, üstüne biraz peynir sürdü; açlığını bastırmak üzere bir lokma aldı. Üstüne tatlı pembe jambondan ekleyip, turtanın ucundan kemirdi, taze dolgusunun her lokmasından keyif aldı. Karnının gurultusu turtayı bitirdiğinde kesildi ve Elysia kendi kendine hiç bu kadar lezzetli bir yemek yemediğini düşündü.

Sessizce bir şarkı mırıldanmaya başladı, hafızasının derinliklerinden unutulmuş bir şarkı gelmişti aklına. Bu ingene şarkısının sözleri zihninde yankılandı ve suyun coşkulu berraklığına bakarken dere yatağının yamacında arkasına yaslanarak keyiflendi.

Ben bir gezginim, gezginim, tutamazlar beni bağlarla Başımda gümüşi ay, arkamda sağlam yerler var Ben bir gezginim, gezginim, vadi ve tepe arasında Gördüğüm onlarca dağ var ingene Jack derler benim adıma. Elysia şarkının sözlerinde oyalana oyalana yavaşça söyledi. Gezmek için özgürdü. Evet, özgürdü.

İsteddiği her yolu seçmekte özgürdü; belki kendi tercihi olan bir yön değildi ama en iyi şekilde değerlendirecekti artık ne de olsa döneceği bir yer yoktu.

Birkaç dakika daha dinlendi sonra da yorgunlukla kalkıp, ormanın derinliklerine gitmeden önce rahatça yürüyebileceği bir yol aradı. Güneş bulutların arasından çıkmış, kaybolmuş sonra da tekrar çıkmıştı. Kuzeyden esen bir rüzgar dalların arasında yürürken Elysia'nın pelerinini havalandırdı. Akşama doğru geceyi geçirebilecek kadar ilerlemiş olduğuna karar verdi.

Güneşin son ışıkları solduğunda zaten azıcık olan sıcaklık da kaybolmuş, havaya soğuk bir sertlik getirmiş gölgeler uzamıştı. Elysia solan ışıktaki büyük bir ağaç görüp, hızla ona ulaşmaya çalıştı, ağacın altındaki eğreltiotlarının yumuşaklığını hissetti. Oturup, yemeğini çıkardı, tasarrufla yedi daha ne kadar ihtiyacı olacağını bilmiyordu. Gidecek çok yolu kaldığını sanmıyordu ertesi sabah saatlerinde ana yola ulaşacağını tahmin ediyordu.

Elysia sıcak şalını aldı, pelerinini çıkarıp, şalı omuzlarına ve başına sardı, sonra da pelerinini tekrar giydi, artık gecenin etrafını saracak soğuğuna karşı sıcak ve hazırды. Tek umudu bütün gün tehdit eden fırtınanın gecenin bir yarısı kopmamasıydı.

Kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti ve yanağını koluna yasladı. Sızan soğuğa ya da ağaçların arasında yiyecek arayan küçük hayvanların seslerine aldırmandan hemen uyuyakaldı.

Kurşuni gökyüzünden sızan ışıkla uyandı, soğuktan ve nemden titreyerek ayağa kalktı. Bedeni bir gün önce durmadan koştuğu için, bir de üstüne gecenin uzun saatlerinin soğuğu yüzünden kaskatıydı ve ağrıyordu. Uzaktan gelen gök gürültüsü ve siyahtan koyu griye dönerek açılan bulutlu gökyüzünde yayılan zayıf ışık altında yemeğinin kalanını yedi. Çantasını toparlayıp, varmak istediği yere ulaşınca kadar ağaçların arasında yavaşça yürüdü: Londra'ya doğru düz bir hat halinde ağaçları kesen yol. Uzakta bir kavşak gördü, yağmur soğuk damlalar halinde yüzüne çarparken hızla kavşağa doğru ilerledi.

Sevgili, lanetli, sinir bozucu şehir, elveda! Takılmayacağım artık ahmaklarına, Bu yıl huzur olacak, eleştirenler kalsın, Fahişelerin huzurla yatsın!

Pope

3

Güneş, uzun pencereden sızıp, son elin oynandığı ve kazananın ganimeti topladığı yeşil örtülü masanın üzerine süzüldü.

"Bu kadarı bana yeter. Bu elden sonra büsbütün dilenciye döndüm," dedi genç adamlardan biri, hüznle gülerek rahatlıkla karşılayabileceğinden daha fazlasını kaybettiği için pişman olduğunu göstermemeye çalıştı. Yeni paltosunun yumuşak kadifesini düzeltti ve parasını nasıl ödeyeceğini düşündü. Charles harçlığından avans istemek için babasıyla konuşmaktan nefret ediyordu, hem ayrıca o asabi adamın başka bir fon talebini kabul edeceğinden de pek emin değildi.

"Bugün çok şanslıydın, Trevegne ama sen hep şanslısındır," dedi Lord Danwers yüksek sesle, sonra da konyağından büyük bir yudum alıp, tek seferde yuttu.

"Şeytanla oynadığına dair dedikodular duydum ve artık inanmaya başladım," dedi aklından ne kadar kaybettiğini hesaplamaya çalışarak.

Diğerlerini inceleyerek küçük yaldızlı sandalyede arkasına yaslandı, kravatı buruşmuş ve yamulmuş, koca göbeği mavi işlemeli yeleğinin iliklenmemiş düğmelerinden çıkarak, pantolonunun belinden sarkmıştı. "Bir ele daha ne dersin?" diye sordu azimle, oynama isteği boş ceplerinden daha baskın geliyordu.

"Kayıplarınızı geri kazanmanızı çok isterim, beyler," diye karşılık verdi Trevegne sıkılmış bir sesle. Ustalıkla bir bilek hareketiyle dantelli kol ağızlarını düzeltti. Düşünceli bir sessizlikle tüm oyunculara tek tek baktı, bal rengi gözlerinde eğlenir bir parıltı vardı.

Aralarında en genç olanı gergin bir ifadeyle masanın etrafına baktı, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak, beş parasız kaldığını itiraf etmek için

cesaret toplamaya çabaladı. En sonunda özellikle bir kişiye mırıldandı, "Çok yoruldum," sonra da bu kadar zor bir karar vermiş olabilmenin rahatlığıyla arkasına yaslandı.

"Gerçekten mi, sevgili Charles? Çok yazık," dedi Trevegne, hassas dudaklarında alaycı bir çarpıklık vardı.

Charles Lackton ateş kızılı saçları kadar kızardı ve öfkeli mavi gözlerini ekselanslarına çevirdi, bu adama karşı hem öfke hem de hayranlık besliyordu. Kendini bildi bileli Trevegne'ye hayrandı, Trevegne onun için bir efsane haline gelinceye kadar çapkınlıklarının hikayeleri hayallerini ateşledi.

Charles kartların tekrar karılmaya başlamasıyla düşüncelerinden ayıldı, diğerleri son bir el daha oynamaya karar vermişti. Kartlar, Trevegne'nin uzun, ince parmakları arasında hızla ve ustalıkla dağıtılırken hayranlıkla izledi, serçe parmağındaki tuhaf altın yüzük Charles'ın hayranlık dolu mavi gözlerinde mistik bir şekilde parladı o gözler bir çocuğunki kadar saftı. Trevegne oyununu oynarken kayıtsız ifadesini izlemeye devam etti, belli ki yenmek ya da kaybetmek umurunda değildi, bahse konan paralar Charles'ın nefesini kesse de bu oyuna katılmadığı için mutluydu. Tüm bu oyun onun için biraz fazlaydı. Kulüplerin çoğunda daha az bahislerde oynamıştı ve Trevegne'nin bu özel oyuna çağrılmasının tek sebebi ekselanslarının kardeşi Peter ile arkadaş olmasıydı. Cepleri şimdi boş da olsa bu akşamdan çok büyük keyif almıştı.

Oda, şöminenin başında keyifle oturan iki adamın soluk alıp verişleri dışında sessizdi. Ateş sönmüş, kartlar masaya yayılmış, boş bardaklar küllerin ve puro izmaritlerinin arasında kalmıştı ve bunlar gece oyun oynandığının tek kanıtıydı.

"Sende eşek şansı var, Alex," dedi adamlardan daha yaşlı olanı espriyle. "Onunla bir anlaşma yapmadığına emin misin? Dün gece resmen Denver'ın cebini boşalttın ve o kaybetmeyi hiç sevmez," diyerek güldü Denver'ın kırmızı ve terli yüzünü hatırlayarak.

"Sadece gününde değildin, George. Gelecek sefere kazanan bir elin olduğunu düşündüğünde gözünün seğirmesini durdurmaya çalış," diyerek güldü Trevegne, sonra da ayağa kalkıp, uzun, ince bedenini gererek, nazik elini kuzguni saçlarında gezdirdi.

"Bu keskin yüz hatlarınla senin hep bir yarı şahin olduğunu düşünürdüm. Ölümlü bir adam için fazla lanetli bir görüntü," diye şikayet etti George.

"St. James'teki toplantılarda o hikayeleri dinlediğini söyleme bana sakın? Seni daha iyi düşünürdüm, George," diye sordu rahat bir tavırla, iki kadeh konyak koyarak. Lord Denet'e kadehlerden birini verip, büyük koltuğa tekrar oturdu.

"Senin şeytan ya da onun vücut bulmuş hali olmadığını biliyorum, bazılarının söylemekten hoşlandığı gibi, ki kardeşin de onlardan biri. Ama bazen şansın olağanüstü olabiliyor," diye cevap verdi yaşlı adam.

"Yıldızım yüksek olabilir ama benim kazanmamı sağlayan şeyin yeteneğim olduğunu düşünmeyi yeğliyorum, Bayan Şans değil. Pek çok kadın gibi tahmin edilemez ve güvenilir değil. Hayır, teşekkür ederim. Ben kendi yöntemlerime güvenmeyi tercih ediyorum, Bayan Şans'ın güzel ama değişken ellerine değil." Konyağından bir yudum alıp, gülümseyerek ekledi, "Peter'a gelince, sadece sürüyü takip eden bir kuzu, tıpkı genç Lackton gibi.

Yakında kendine gelir. Yalnızca harçlığından avans vermediğim için bana kızgın. Daha cebimden çıkarmadan harcar." Kravatını gevşetip, koltuğuna daha da gömüldü.

"Yorgun olduğunu görüyorum, Alex, ve gitmem gerektiğini söylemeye çalışıyorsun ama konuşmamız gereken bir konu daha var," dedi Lord Denet ayağa kalkıp, sanki saldıracakmış gibi sıkıca yere basarak.

"Gitmen gerektiğini ima etmedim? Nasıl oluyor da misafirime kapıyı gösterecek kadar laubali bir ev sahibi olduğumu düşünebiliyorsun, George? Vakit epey geç olmuş olsa bile ya da erken sen hangisini tercih edersen. Ben yalnızca rahat etmeye çalışıyorum." Eski dostuna gülümsedi. "Tamam, alınmadım, ama

diyeceklerimi söyleyip gideceğim. Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım, söz veriyorum, ama bir an tereddüt etti, artık ev sahibinin ilgisini çektiğinden, isteksizdi.

"Devam et, George, ilgimi çekmeye başladı. Bana vereceğin öğütlerin olduğu hissine kapıldım?" dedi Trevegne çaresizlik içinde alçak sesle.

Lord Denet, Alexander Trevegne'yi ortalıkta kısa paçalı şortlarla dolaştığı zamanlardan beri tanıyordu. Ve bu sakin, durgun sesin, çelik gibi bir irade ve sert bir öfkeyi gizlediğini bilmeyenler için yanıltıcı olduğunu da gayet iyi biliyordu. Trevegne'nin sakin ses tonu hafif ve uğursuzdu, öfkelenmiş bir boğadan ise daha ölümcüldü. Öfkelenildiğinde hızlı ve sessizce sokardı. Alex'in aşağılayan üslubuyla insanları dayak yemiştten beter ettiğine, kuyruğunu sıkıştırıp, kaçmaya hazır bir hayvan gibi titrettiğine şahit olmuştu. Pek az adam St. Fleur markisi Alexander Trevegne ile söz ya da silah düellosuna girmeyi düşünür ya da buna cesaret ederdi; gerçi Trevegne için dostla düşmanın farkı yoktu. Çok keskin bir nişancıydı ama nam salmış aşağılamaları ve burnunun kalkıklığı ile başkalarını küçümseme huyu daha keskindi.

George cesaretini toplayıp doğrudan lafa girdi. "Bence evlenmeyi bir düşünmelisin, Alex. Bunu söylüyorum çünkü bunu ölmüş anne ve babana borçluyum. Sonuçta senin de bildiğin gibi, benim yakın dostlarımdı." Trevegne sert bir kahkaha attı. "Bana öğütler vermek büyük incelik, George. Hala bekarmısın yoksa evlenmişler kervanında arkadaşlarına katılmayı düşünüyor musun?"

"Konu bu değil hem kreşleri dolu tutmakta hayli başarılı dört erkek kardeşim var, zaten ev işlerini tek kadınla halledebilmek için çok yaşıyım." Sanki bu düşünce kaldırılamayacak kadar acı vericiymiş gibi kaşlarını çatı. "Ayrıca şunu da ekleyebilirim ki ilişkilerimde gizlilik içindeyim ve sorumluluk sahibiyim, ama sen değildin. Aslında, bence özellikle dedikodu çıkartmaktan zevk aldın. Tek bir gelin böceğiyle yetinmedin yok illa yarım düzinesi senin için savaştacak; Londra'dan Paris'e her kumarhanede senin hediyelerinle hava atacak. Ama o bile sana

yetmiyor çünkü o zaman da diğer metreslerin gibi davrandığın asil hanımefendilerle gönül eğlendiriyorsun. Leydi Mariana ile yaşadığın son ilişkiden sonra, Almack's'tan atıldığına dair söylentiler çıktı. İşte buna izin veremezsin!" diye George uyardı hararetle.

"Almack's'taki o aptal insanlar umurumda bile değil," dedi; Trevegne tiksintiyle.

"Peki ya Peter? Ona nasıl örnek olacaksın?"

"George biliyorsun, bu kadar eski bir dost olmasan bu sabah attığın özgürlükçülerdensin sanırdım. Hiç kimse daha önce benimle böyle konuşmaya cüret etmedi." Sesi söylediklerinin anlamıyla sertleşti, altın sarısı gözleri karardı.

"Ben sadece görevim olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum," dedi George samimi bir ifadeyle, sonra da markiye şüpheli bir bakış atarak ekledi: "Hem belki de artık birilerinin sana cevap verme zamanı, seni yerme iyiliğini gösterme vakti gelmiştir."

Marki içten gelen bir neşeyle kahkaha attı: "Öyle mi düşünüyorsun, George? Daha bunu yapacak adamla tanışmadım."

"Belki de bir adam olmayacaktır..." diye ima etti George. "Belki de seninle boy ölçüşecek olan, etekli dişi bir şeytan olacaktır kışkırtıcı gözlerindeki bakışlarla burnunu sürtecek, seni aşağılayacaktır. Dikkatli olmazsan onu da kaybedersin, satın alamayacağın ya da kazanamayacağın bir şeyi arzuladığın ilk sefer de," diye bitirdi sözünü George. Kendi sertliğine hayret ederek utanç içinde Trevegne'ye bakarken yanakları kızarmıştı.

"Bak sen, kristal küren olduğundan haberim yoktu, George. Demek mükemmel biri yok," diye duraksadı Trevegne, "benim eşim olmak istiyorsa bir dişi şeytan bulmalıyım ki beni asil bir düzene soksun." Kara başını geriye doğru atarak, tekrar bir kahkaha attı. "Umarım bu yüzleşmeyi fazla beklemek zorunda kalmam. Eğer tahminin doğruysa, o zaman büyük umutlarla beklemeliyim. Kulağa peri masalı gibi

geliyor yeterince uzakta durmaya gayret et, George. Yoksa havaya saçılan kıvılcımlar şüphesiz seni de yakar."

George yüksek sesle bir kahkaha patlattı, ellerini yenilgiyi kabul ederek kaldırdığında dudaklarındaki gülümsemeyi bastıramadı. "Sen bir şeytansın, Alex. Her şeyle dalga geçiyorsun senin için kutsal olan bir şey yok. Ama dinle beni, evli ve bir düzen sahibi olsaydın, o zaman insanlar tatmin olurdu. Bir eş çapkınların en edepsizliğine bile saygınlık katar."

"Eğer bir gün evlenirsem, inan bu kesinlikle başkalarının işine burnunu sokan bir avuç meraklı işgüzarı tatmin etmek için olmaz," diye cevap verdi Trevegne alaycı bir ses tonu ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. Sonra da devam etti: "Bir de demek beni bu kadar aşağılık görüyorsun edepsiz bir çapkın olarak. Sefahat günlerimin kefareti olarak kendimi evlilik yatağına atıp, karalar bağlamamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır," dedi George sarsılmış bir ifadeyle. "Seni kesinlikle aşağılık görmüyorum, Alex. Baksana sen tam bir beyefendisin. İsmi kimse alay konusu olamaz hatta kimsenin Trevegne adını kötü telaffuz ettiğini duymadım. Senden daha onurlusu yok, Alex, ama bak, çapkın olman yüzünden adın kötüye çıktı çünkü eğlenceyi senden başka herkesi dışlayarak arıyorsun. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil ama hep başarılı olmak zorunda mısın? Almack'sa laf düşüren, olağanüstü başarıların hakkında dedikodu eden daha şanssız çapkınların kıskançlığıydı."

"Başkalarının ne dediğini kontrol edemem, ama dedikoduların hayatımı yönlendirmesine de izin vermem. Tanrım, buna izin verecek olsam elimde bir dua kitabıyla evde oturmam gerek"

"Evliliği düşünmesen bile en azından metreslerini şımartırken daha az şüphe çekmeye çalış, hele ki asil kadınlardansa. Leydi Mariana'yı herkes biliyordu, sen onu terk ettiğinde bile. Aslında onun senin eşin olmayı başarabileceğini düşünmüştüm. Biraz telaşlanmadım değil. Leydi Mariana, hiçbir zaman çok

hazzettiğim biri olmadı. Güzel olduğu kesin, ama bana göre fazla kendini beğenmiş. Duyduğuma göre artık daha yüksek hedefleri varmış: Linville Dükü gibi. Ama onun lütfundan pek faydalanamayacak, bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Kahkahalarıyla ünlü Lin'in ona şan ve şişkin bir cüzdandan başka sunabileceği bir şey yok. Dük bile olsa, onun kadar sevimsiz biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Onu çocukluğundan beri tanırım; o zaman da sevmezdim, hala da sevmem. Hayatımda duyduğum en berbat kahkaha atan insan," dedi Lord Denet, tiksinti dolu bir ifadeyle. "Çok gençtiniz elbette, ama..."

"Bu kadarı yeter, George, lütfen," dedi Trevegne, yalvarırcasına ellerini kaldırarak.

"Sanırım evlilik hakkındaki düşüncelerimi yeterince açık belirttim, senin aşırı faal hayal gücünü rahatlatmaya gelince, Leydi Mariana ile evlenmeyi hiç düşünmedim, evet gerçekten güzel ama o da evlilik planları yapmadı. Benim niyetimi ya da işin olmayacağını anlamayacak genç bakirelerle de hiç gönül eğlendirmedim hatta hiçbir kadını onunla sıradan bir ilişkiden fazlasını düşündüğüm fikrine kapılması için kandırmadım." Marki konyağından bir yudum aldı ve sessiz kalan George'a göz ucuyla bakarak, alaycı bir ifadeyle ekledi: "Umarım bu, benim refahım hakkında kapıldığın endişeleri dindirir. Bu arada kısa bir süre sonra Londra'dan ayrılacağım." Esnemesini nezaketle eliyle kapadı.

"Londra'dan ayrılmak mı!" diye bağırdı George, sanki Londra'dan ayrılmak hiç duyulmamış bir şeymiş gibi. "Anlamıyorum? Londra'dan gidiyor musun?"

"Evet Londra'dan gidiyorum. Lütfen, George, sayende papağan gibi görünüyoruz," Marki, George sözlerini tekrar ederken, güldü. "Yapmam gereken işler var ve ava çıkmak için sabırsızlanıyorum. Tatmin oldun mu? Şimdi bu konuyu kapatalım, cidden çok sıkıldım. Tüm bu sorulardan ve cevaplardan bu soruşturma için danışmana ihtiyacım var," Alex tekrar esnemesini tutup, George'un yakışıklı yüzüne masum bir ifadeyle baktı.

"Tanrım, seni uykunu getirecek kadar sıkığıma inanamıyorum. Sen tam bir şeytansın, Alex. Hiçbir şey seni sıkmaktan daha öteye götüremiyor. Bu kadar sıkıldın madem, neden kasabayı terk ediyorsun? Burada seni meşgul edecek yeteri kadar şey var. Mülk danışmanın tüm işlerini halledebilir, böylece gidip taşrada fink atmana gerek kalmaz, öyle değil mi? Bana soracak olursan inanılmaz sinir bozucu."

"Kendin cevabını verdin, George."

"Eee, ne olmuş?" George, markiye aklı karışmış bir ifadeyle baktı.

"Can sıkıntısı, George." Alex, ona yorgun gözlerle karşılık verdi. "Hepsi bu kadar basit. Balolara ve toplantılara tıkılıp kalmaktansa, deniz kenarında, açık havada avlanmayı tercih ederim. Bu seyahat bir taşla iki kuş vurmamı sağlayacak. İş ve eğlence; keyfime göre dinleneceğim. Hem seni temin ederim ki ne evimde yedinci metresimi saklıyorum, ne de mülk danışmanımın karısında gözüm var. Ancak..." diye şeytani bir ifadeyle ekledi "yatak odamda hevesle bana zevk vermeyi bekleyen, özenle gizlediğim bir gelin olabilir."

Marki kahkaha atarak, odasına gitmeye hazırlanır gibi kalkarak, başarıyla sohbeti noktaladı. "Dinle, George, Londra'dan sıkıldığında Westerly'e gel. Ne zaman istersen, sana kapım açık."

"Teşekkür ederim, Alex. Söylediklerimi bana karşı koz olarak kullanmadığını bilmek mutluluk verici, gerçi bir yerlerde bir gelin gizlemiş olmanı dilerdim ama," diye huysuz bir ifadeyle cevap verdi, neredeyse oğlu gibi gördüğü markiye karşı içten bir şefkat hissederek. "O zaman ben gidiyorum. Sonra görüşürüz, sanırım. Senin şeytani dilin olmadan buralar çok sıkıcı olacak, Alex."

Lord Denet odadan çıktı; Trevegne kapının çarpıldığını duyana kadar ayak sesleri merdivenlerde yankılandı. Kendine bir kadeh daha konyak alıp, ayaklarının altındaki Fransız halısının çiçekli desenlerine tepkisiz gözlerini dikti. Dudakları katı bir çizgi halinde, vücudu ise gergindi. Ertesi sabah sahile doğru yola çıkacak, keyfine göre seyahat edecekti. Hiç acelesi yoktu belki, Londra'yı bir an önce terk etmek dışında.

George'a gerçeğin çoğunu söylemişti. Londra'dan, balolardan, partilerden ve bitmek bilmeyen kulüp gezilerinden, her gece aynı aptal sohbetlerden ve ifadesiz yüzlerden bıkmıştı. Ağır içki ve kumarla geçen gecelerin yarattığı bulanıklıktan zihnini arındırmaya, Londra cemiyetinin yarattığı yıkıcı etkiden kurtulmaya ihtiyaç duyuyordu. Kendini huzursuz hissediyordu, sanki hayatında bir şeyler eksikti. Sanki bir şeyler arıyordu ama ne olduğundan kendi de emin değildi. Kahretsin, tek ihtiyacı olan zihnini toparlamaktı buradaki hayat onu sarhoş etmişti. Bu aşırılıklardan arınmak için taze ve temiz bahar suyuna ihtiyaç duyuyordu.

Bunu, onun tüm kapasitesini zorlayacak, beklenmedik şeylerin olabileceği kırsal alanda yapabiliirdi. İştahını şehir hayatının tekdüze rutininden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Alex ucsuz bucaksız kırsalı, Cornwall ve Shakil'in kayalık sahilleri ile bataklıklarını düşünüp kendini kırlarda Arap atıyla rüzgar gibi giderken hayal edince kanının hızlandığını hissetti.

"Hayret, erken kalkmışsın, moruk," dedi kapıdan gelen bir ses.

"Senin de benden kalır yanın yok, Peter," diye cevap verdi Trevegne, sessizce odaya giren kardeşine hoşlanmış bir ifadeyle bakarak. "Sabahın köründe, bu halde, hangi cehennemden geliyorsun?" diye sordu Alex. Çabuk tükenen sürahisinden, kardeşinin büyük bir kadeh konyak alışını izledi.

Peter büyük bir rahatlıkla koltuklardan birine kuruldu, sakın görünmeye çalışıyordu ama odanın öte ucundaki altın rengi gözlerden heyecanını saklamayı başaramadı.

"Bana söyleyebilirsin, Peter, ne de olsa muhtemelen çok yakında öğrenirim," dedi sabırlı bir ifadeyle.

"Tahmin bile edemezsin, Alex, ama Teddie'nin rekorunu üç kez geçmeyi başardım!" diye bağırdı, heyecanını gizleyemeyerek.

"Gerçekten mi?" dedi Alex kelimeyi vurgulayarak, "neyde olduğunu söylemeni umut ediyorum. Ben müneccim değilim."

"Vauxhall Gardens'dan Regent's Park'a kadar olan zaman rekorunu hem de kalabalıkta. Onun karaları benim kahverengilerimin yanında hiç kaldı. Yalnızca uzaktan benim tozumu görebildi. Daha önce kimsenin yüzünde bu kadar delirmiş bir ifade görmemiştim. Tabii ki iyi para kaybettiğini de söylemeden geçemeyeceğim," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. Konyağından büyük bir yudum alırken kendi kendine gülümsedi. Ama konyak yanlış yere inince, öksürdükçe gözlerinden yaşlar döküldü.

Trevegne kardeşinin sırtına sertçe vurdu ve Peter gizlice gözlerini silerek dikleşirken, Alex'in yüzüne derin bir sırıtma yayıldı.

"O konyağı bitirmek için yarışmana gerek yok, oğlum. Hem bu elimdeki en iyilerden biri olduğuna göre, kendini düşünmüyorsan bile, sıradan bir biraymışçasına tepeye dikilen kaliteli konyağını görüp kırılan bir beyefendi olarak benim yaralanmış hislerimi düşün."

"Affedersin, Alex, ama inanılmaz susamıştım ve düşünemedim," dedi Peter üzüntüyle, soğukkanlılığını kazanmaya çalışarak kadehinden küçük bir yudum aldı. Ayağa kalkıp, pencereye doğru yürüdü ve sokağın karşısındaki parka baktı. Siyah saçlarında güneş dans ediyor, kuzguni tellerin arasına kızıl gölgeler atıyordu. Arkasına dönüp, sinsi bir ifadeyle gülümseyerek, "Senin karalarından ödünç almak istiyorum. Onları hiçbir şey yenemez," dedi rahat bir ifadeyle. Ağabeyinin alnında beliren çatık kaşları izlerken mavi gözleri parladı, sonra da ağabeyinin altın rengi gözleri o mavi gözlerdeki şeytani kurnazlığı yakaladı.

Alex'in dudakları cevap niteliğinde bir gülümsemeyle aralandı. "Ciddi olduğunu düşünseydim, takımını başının üzerinde dururken sürdürdüğünü tahmin ederdim. Ama beni ziyaret etmeye karar verdiğin için mutluyum. Seni çılgın antikalarından birinin üzerinde ararken Manş Tüneli'ni geçmek zorunda kalacağımı sanıyordum. Ancak Napolyon'un bu savaşı kazanmayı ne kadar istediği göz önünde tutulursa, seni büyük bir hızla İngiltere'ye geri postalamak için pek zaman harcamazdı."

"Ah, hadi ama, Alex, o kadar da kötü değilim. Sadece biraz eğleniyordum," diye şikayet etti neşeli bir sesle.

"Yalnızca kendini Almack's'tan attırma yeter," diye uyardı Alex, kendi alaycı hallerini ve kendisinin de aynı tehlike altında olduğunu unutarak.

"Sen de epey yaklaştın ve söylentilere bakılırsa, o zaman..."

"... o zaman sen dikkatli ol ve uyarılarımı dikkate al," diyerek Alex kardeşinin tezini çürütmesini engelledi.

"Beni ne için görmek istemiştin? Bu konuda olmadığını tahmin edebiliyorum," diye cevap verdi Peter, umursamaz bir ifadeyle.

"Yarın Westerly'e gideceğim," diye cevap verdi Alex net bir şekilde.

"Londra'dan ayrılıyor musun? Ciddi olamazsın, Alex. Neden, orada ne yapacaksın?" dedi Peter şüpheyle.

"Bu iş iyice Shakespeare komedilerine döndü. Bugünlerde "kimse Londra'dan ayrılmıyor mu?" diye iç çekerek altın bakışlarını Peter'a çevirdi. "Ceplerini dolu tutan eve bakacağımı eklemeliyim."

Peter bu laf karşısında biraz utanmış gözlerle baktı, ancak Alex devam ederken gözlerinde hala şaşkınlık vardı.

"Londra arkadan iş çeviren züppelerle, evcilleşmemiş hayvanlarla ve kızını en iyi fiyatı verenin koynuna sokan espri yoksunu annelerle dolu ve ben tüm bunlardan çok sıkıldım," diye belirtti sesinde küçümseyen bir tonla.

"Kuyruğunu sıkıştırmanın sebebinin Mariana olmadığından emin misin?"

"Seni doğru duyduğumu sanmıyorum, Peter. Bu sözünü tekrarlar mısın lütfen?" diye o kadar sakin ve tehditkar bir ses tonuyla sormuştu ki, Peter'ın kanı dondu. Bu kez ağabeyinin sinirlerini çok zorlamıştı ve Trevegne'nin ölümcül sinirini çok geç öğrenip, şimdi toprağın huzurlu kollarında yatan diğer adamları düşününce kendini kötü hissetmeye başladı.

"Özür dilerim, Alex. Lütfen bunu söylediğimi unut. Senin hiçbir şeyden kaçmayacağını biliyorum. Arada böyle kalın kafalı olabiliyorum ama onu ne kadar

sevdiğinin farkındayım ve o hepsinden daha uzun sürdü. Ondan neden ayrıldığını hiçbir zaman anlayamadım. Gerçekten güzel bir kadın ve duyduğuma göre şimdi de yaşlı Linville'i kapanına neredeyse kıstırmış, o yüzden ben de artık onu unuttuğunu söylemiş olsan bile umursadığını düşündüm," diye kekeledi.

Trevegne derin bir iç çekti, huzuru için bu iyi niyetli ama bir o kadar da abartılmış ilgiden sabrı taşmaya başlamıştı.

"Ateşle oynuyorsun, Peter. Seni, söylediklerinin yarısını bile ciddiye almayacak kadar iyi tanıyorum. Ne kadar düşüncesizce konuştuğunu biliyorum ancak başka insanlar bazen sonradan pişman olacağın şeyler söyleyebildiğini fark etmez. O yüzden dikkat et, Peter, yoksa kendini çok derin sularda bulabilirsin," diyerek Alex kardeşini azarladı. "Ama soruna cevap vermem gerekirse, Mariana'ya ya da başka bir kadına hiçbir zaman aşık olmadım. En azından evlenme teklif edecek kadar aşık olmadım. Balayı bitmeden muhtemelen ondan sıkıldım. Beni sevdiklerini sandıklarından ya da bence daha çok unvanımı ve sahip olduğum şeyleri sevdiklerinden dizlerime kapanmalarından, hatta yatağıma kapanmalarından desem daha yerinde olur, çok sıkıldım," dedi küçümseyerek. "Mariana ile kısa bir gönül ilişkisi yaşadık ve bitti belki olması gerektiğinden daha çabuk oldu ama yok sayılamayacak bir anlaşmazlık hızlandırmaya yetti. Dolayısıyla yollarımızı ayırdık ve benden sonra da kiminle takıldığı beni ilgilendirmez," dedi gözlerinde parlayan tuhaf bir ışıltıyla. "Bunu sana anlatıyorum çünkü tüm Londra'nın ilgisini fazlasıyla çekmiş gibi görünen bu konunun kapanıp gitmesini istiyorum. Özel hayatımı insanlarla konuşmak gibi bir huyum yok ve bu insanlara sen de dahilsin. Ama görünüşe bakılırsa özel hayatımın çoğu her misafir odasında ve tavernada insanların bilgisine ve aşırı ilgisine malzeme oluyor. Hikayeye sarhoşken ya da kafandan uydurduğun eklemeler yapmadan önce, en azından senin doğruyu bilmeni isterim."

"Yapma, Alex, kendi ağabeyimle ilgili masallar uyduracak biri değilim ben," dedi Peter kederli bir ses tonuyla. "Hem içkide nerede durmam gerektiğini her erkek

kadar bilirim. Trevegne kanı şaraptan daha yoğundur," diye ekledi kızgın bir ifadeyle.

"Affedersin." Alex hafifçe eğildi. "Bana bilerek kırıcı bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama öfkeye kapılmış olabilirsin."

Peter konyağını gösterişli bir el hareketiyle ağzına götürerek, son damlasına kadar içti, sonra da birden kakhaha attı. "Başkasının gelin böceği için düelloya girmek bana yakışmaz. Çok güzel olabilir ama bana hep biraz fazla kendini beğenmiş gibi gelir. Benimle muhatap bile olmuyordu, hem espri anlayışı da yoktu. Zaten sokakta gördüğüm her adama da bir çay partisindeki dedikodu yüzünden çatmam. Laf ebeliğinden daha önemli şeylerle ilgilenmeliyim, değil mi?"

Alex başını geriye atıp, Peter'ın neşesine katılarak kakhaha attı. Kibirli köşeli çeneleriyle, aristokrat yüzlerinde belirgin bir ailesel benzerlik taşıyorlardı, şahin çehreli yüzleri kakhahalarıyla yumuşadı. Aralarındaki on beş yıllık fark, çocuksu bir ifadeyle gülerken kayboldu.

Alex, kardeşinin daha narin olan hatlarına sevgiyle baktı, sorumluluk taşımaya alışkın geniş omuzlarında, Peter'ın sorumluluğunu tüm ağırlığıyla hissetti. Peter'ı izlerken, kendisinin bu kadar genç ve umursamaz olup olmadığını düşündü. Hiç endişelerden uzaklaşıp dünyanın, gerçekten ne kadar yalnız olduğundan bihaber olmuş muydu? Bencil olmayan bir sevginin sıcaklığını hissetmeyeli sonsuzluk kadar uzun yıllar geçmişti soğuk bir gecede hoş bir ateş gibi ısıtan, bedenin derinliklerine işleyen bir sevgi hissetmeyeli. Geçen yıllarda sevgi görmüştü ama aynı sevgi değildi. Tüketen, yakıp yok eden, peşinde yalnızca pişmanlıklar bırakan yetersiz bir sevgiydi. Ama artık bundan fazlasını da beklemiyordu. Artık başka türlü bir sevgi onun için yoktu.

Daha on beş yaşındayken malikanenin Lordu olmuş, Trevegne'lerin arazilerinin ve büyük mülklerinin genç ve tecrübesiz varisi olmuştu. Lord Denet onun hem koruyucusu olmuş hem de yeni ve ağır sorumluluğunu taşımasına yardım ederek dostluğunu kanıtlamıştı. Güvenilir mülk danışmanları ve avukatların yardımıyla,

Westerly'i idare etmeyi öğrenip malikanenin genç Lordu olarak ne kadar yetenekli olduğunu kanıtlamıştı.

Ama bu kolay bir başarı olmamıştı, pek çok mücadele vermesi gerekmişti. Genç ve tecrübesiz bir marki kendi ceplerini doldurmaktan başka şey düşünmeyen sahtekar emlakçılar ve merhumun kendilerine borçlu olduğunu iddia eden tabi ki yazılı hiçbir şey olmadan, el sıkışarak borçlanmıştı babasının sözde arkadaşları tarafından kolay lokma olarak görünüyordu. Bir de babasının, genç kızları ve fakirleşmiş haneleri olan arkadaşlarının yıllar önce yapılmış evlilik sözleşmelerini ima eden dostça tavsiyeleri vardı genç markinin malvarlığı onu fevkalade bir damat yapıyordu.

Ancak Lord Denet aptal değildi; ve yeni marki kendi ayakları üzerinde durana kadar avukatlardan oluşan ekibiyle akbabaları uzakta tutmayı başardı.

Marki böyle yetişip, çelik gibi sertleşmişti. Kaygısız olma fırsatını hiç elde edemediğinden yirmi yaşına gelmeden yüzünde beliren çizgiler onu hiç rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Erkekliğinin ilk yıllarında yaşayamadıklarının acısını geçen yıllarda Londra'da ve Avrupa'da her anı sonuna kadar yaşayarak çıkarmıştı.

Babasının ölümünün sonuçlarının ne kadar çok olacağını kimse tahmin edemezdi. İkinci oğlunun doğumundan kısa bir süre önce bir düelloda daha erken ateş eden bir rakip tarafından vurulmuştu. Alex babasının partileri, oyunları ve hatta daha fazlası avı seven bir adam olduğunu hatırlıyordu. Hayattan fazlasıyla keyif alıyordu ama iş zekası pek yoktu. Yıllarca malikanenin yönetimiyle ilgilenmemiş, arazileri denetlememişti. Ancak Westerly kısmen annesinin çabalarıyla ayakta kalmış, hala muhteşem bir malikaneydi.

Fakat annesi keyfini sürece kadar yaşayamamıştı ikinci oğlunu görme şansını da yakalayamamıştı. Bir doğum ve bir ölüm doğa kendi kendini dengeliyordu.

Alex, Peter'in annelerini hiç tanımamış olmasından acı du yuyordu. Onun gibi bir kadın daha olması imkansızdı. Hayatında güvendiği tek kadın oydu. Parlak mavi gözlerini Peter'in gözleri gibi gülüşünü, oynayışını, Alex'in altın gibi buklelerini

dağıtmasına izin verişini, onu yatağa koyarken sıkıca sarılışını hatırlıyordu. Annesiyle her gün tatil gibiydi her gece büyük şöminenin önünde, perilerden ve cinlerden oluşan bir dünyada, kana susamış korsanlar ve cesur şövalyelerle Alex'in hayatını sevgi ve güven hissiyle dolduruyordu ve ölümüyle sonsuza dek yok oldu. Bu ölüm karşısında kandırılmış hissine kapılmıştı ama en azından onun hatıraları vardı. Peter'ın ise hiçbir şeyi yoktu.

Yavaş yavaş kendine bir yaşam tarzı benimsedi ve kabullendi. Nadiren Londra'ya gidiyor ve o zaman yalnızca iş ve evle ilgileniyordu. Yaşı ilerledikçe önce arkadaşlarının yakınlığını, Londra hayatının genç bir adama verebileceği zevki ve neşeyi özledi. Ama zaman geçtikçe arkadaşlarından daha çabuk olgunlaşıp, rahat ve boş bir hayat yaşamaya başladı. Kırılarda geçirdiği sağlıklı yıllar onu kuvvetli bir erkek haline getirmişti, elleri şehirli beyefendilerinin beyaz ellerinin aksine güçlü, zayıf ve esmerdi. Sürgündeki yıllardan sonra Londra'ya döndüğünde bile, daha önce alıştığı hayat tarzını tamamen unutamadı. Kasları kaya kadar sertti. Muhteşem bir dayanıklılık ve güç abidesiydi bokstan ve eskrimden, süratli ata binmekten hoşlanıyordu ve pek çok yaşıttının hafif bir at koşturmadan sonra yapmaktan zevk alıyor gibi görüldüğü yorgun numarası yapmayı beceremiyordu.

Dizindeki olağanüstü yeteneğiyle Corinthian Set ve Four House Club üyesi olmuştu. Birçok partiye, davete ve hafta sonu gezilerine çağrılıyordu, ancak Londra'nın sosyal hayatının çalkantılarına katıldıkça, alaycı mizacı daha da kuvvetlenmişti. Yıllar geçtikçe yakışıklı ve mağrur ifadesini dedikodular sarmaya başlamıştı. İnsanları hor görerek kendi içine kapanmaya başladıkça dünyaya karşı gizemli bir tavır sergileyerek hakkında söylentiler arttı. Anlaşılamayan bir varlıktı. Kimi doğru kimi asılsız vahşi kaçamakları ona tüm Londra'da bir ün kazandırmış, gizemli havasıyla da birleşince insanların hayal dünyalarını iyiden iyiye canlandırmıştı. Hiçbir şey iyi bir gizemden bir bulmacadan daha iyi olamazdı. St. Fleur markisi ise tam anlamıyla bir bulmaca örneğiydi. Şansının hep yaver gitmesi çok esrarengizdi. Kartlarda ya da kadınlarda, sanki hiç yenilmiyordu. Baştan ayağa

siyahlara bürünmüş halde bir odaya girdiğinde sanki bundan büyük zevk alır gibi, altın sarısı gözlerinin tek bakışıyla tüm kadınların yüreğini hoplatırdı. Kayıtsızdı, kibirliydi ve çoğu zaman en güzel kadınlara karşı bile hakaret edercesine kaba davranırdı ama bu onun pervasız cazibesine cazibe katıyordu. Bir de üstüne arazileri, parası ve ünlü Trevegne mücevherlerinin düşüncesi, onu daha da çekici kılıyordu.

"Bir süre Londra'da kalsam sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Peter umutla.

"Hayır, istediğin kadar kal, ama bu kez bir değişiklik yap ve uslu olmaya çalış."

"Merak etme. Senin yapmayacağın bir şey yapmam," diye söz verdi Peter, gözleri parlayarak.

"Beni endişelendiren de tam olarak bu zaten," diye cevap verdi Trevegne, ciddi bir ifadeyle, kardeşiyle kapıya doğru yürürken hafifçe kulağına dokunarak uyardı, "Dikkatli ol, Peter. Zor zamanlarında seni kurtarmak için burada olamayacağımı aklından çıkarma."

"Endişelenme, koca oğlan," diye sıırttı Peter, ancak bakışları aniden ciddileşti. "Toplumda örnek insan olacak ve seni gururlandıracağım," dedi veda ederek ve merdivenleri ikişer ikişer inerken sözünü çoktan unutmuştu.

Alex kaşlarını çatarak, başını salladı ve yatak odasına doğru yürüdü; gözlerinden uyku akıyordu. Onun gençliğinde yaşayamadıklarını Peter'ın yaşamasını istiyordu, ama belki de ona çoğu zaman fazla hoşgörölü davranıyordu. Peter'ın kendisini hiçbir şeyden geri kalmış hissetmesini istemiyordu. Alex'in ona verebileceği her şeyi anne babasını tanımamış olduğu için biraz rahatlığı hak ediyordu.

"Pekala, ekselansları," diye cevapladı Dawson, Trevegne'nin sekreteri, büyük tahta masanın üstünden hesapları ve son bir saattir aldığı emirleri temizleyerek. "Başka bir arzunuz var mıydı, Lordum?"

"Hayır, her zamanki gibi devam edin ve Peter'a benim onayım olmadan avans vermeyin. Acil bir şey olursa da bana hemen haber gönderin," dedi Alex, aynanın önünde dantelli beyaz kravatını düzeltirken. "Yoksa seni sorumlu tutarım, Dawson. Yeteneklerine güvenim tam."

"Teşekkür ederim, ekselansları," diye yanıtladı Dawson, iltifat üzerine göğsü kabarak. "Beni onurlandırdınız, size iyi yolculuklar dilerim gerçi akşam çökmeden yağmur yağacak gibi. Yarınki yolculuğunuz epey ıslak ve karanlık bir havada olacak. Yük arabasının önünden gitmek istediğinize emin misiniz, ekselansları?" diye sordu Dawson endişeyle.

Trevegne kambur sırtı ve baygın gözleriyle karşısında duran ufak tefek, ak saçlı adama baktı. Dawson'a pek az insana güvendiği kadar, tamamıyla güveniyordu. Uzun yıllar önce Dawson, malikanelerin idaresini üstlenmiş ve mali işlerini onun kadar hatta belki ondan daha iyi biliyordu. Dawson'a sonuna kadar güvendiğini söylediğinde, doğruyu söylemişti.

"Endişelenmene gerek yok, Dawson, ben..." diye cevap verirken Trevegne, kapı çalındı. Sert bir edayla gelenin kim olduğunu belirten kapı görevlisi açmıştı kapıyı.

"Leydi Mariana Woodley, ekselansları." Kenara çekildi ve Leydi Mariana parlak kırmızı kadife elbisesi, ona uygun kürklü mantosu ve bonesiyle elleri büyük, koyu renkli kürk eldivenlerinin içinde süzülerek odaya girdi yürüdükçe egzotik parfümü odanın ortasında duran iki adama ulaştı. Dawson fark ettirmeden kapıya yöneldi. Leydi Mariana'dan hiçbir zaman haz etmemişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, Lordu ondan ayrıldığı için mutluydu yalnızca izin isteyerek onu buradan gönderebilmesini diliyordu. Aslında, Lordu evdeki genel arzusun bu yönde olduğunu öğrense epey şaşırırdı.

"Alex, tatlım," diye mırıldandı yavaşça. "Taşradan döndüğümünden bu yana beni görmeye gelmeyerek kabalık ettin," diye sitem etti işveyle. Trevegne, ellerini açıp ona doğru gelişini kısıp gözlerle izledi. Gerçekten güzel bir kadındı, koyu

kahverengi saçları uzun, ince, bir kuğununki kadar güzel boynunu ortaya çıkararak muhteşem bir şekilde toplanmıştı.

Alex, parlak kahverengi gözlerine ve yapay yöntemlerle koyulaştırılmış kirpiklerine baktı. Mariana dudaklarını kaldırmış, öpmesi için onu teşvik ediyordu, bu öpücüğün tamamen Mariana'nın karşılığıyla uzun ve derin olabileceğini biliyordu. Mariana'yı bir zamanlar arzuladığı gibi arzulamıyordu, ama hala ona karşı hayranlık besliyordu ve ona bakmaya devam ettikçe daha fazlasını da hissediyordu. Gözleri yavaşça Mariana'nın düşük kesimli kırmızı kadife elbisesinin altında pek de gizlenemeyen yuvarlak, beyaz göğüslerinde gezindiğinde zihni kıvrımlı bedeninin geri kalanını hatırladı kendi etine dayanmış uzanan bedeninin sıcak ve çıplak hissini.

Aniden arkasını döndü. "Ne istiyorsun, Mariana?" diye sabırsız bir ifadeyle sordu masasına doğru ilerleyip, işlemeli ahşap bir kutudan ince bir puro seçerken. Purosunu yakıp, arkasına dönerek, ifadesini gizleyen dumanı üfledi. Kaliteli tütünün kokusu Mariana'nın baş döndürücü kokusunu bastırdı. "Bu pek uygun değil, tatlım, savunmasız bir Leydinin gün içinde bir beyefendinin evine gelmesi."

"Peki sen ya da ben ne zaman uygun sayılan bir şeyler yaptık?" diye sordu Mariana.

"Birbirimize söyleyeceğimiz bir şey kaldığını düşünmüyordum. İkimiz de kararımızı verdik ve ben kararımdan dönecek değilim. Duyduğuma göre sen de aynısını yapıyormuşsun tabii yalnızca dedikodudan ibaret değilse," diye ekledi alay ederek.

"Dedikodu değil," diye cevap verdi Leydi Mariana öfkeyle, koyu kahverengi gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Tamam, o zaman, birbirimize söyleyebileceğimiz ne kalmış olabilir ki?" diye cevap verdi Trevegne.

"Konuşacak çok şeyimiz var, Alex." Hemen önüne dikilmek için ilerledi, gözleri yalvaran bir ifadeyle Trevegne'nin sert bakışlı altın gözlerine kenetlenmişti.

"Gerçekten şimdi orada tam karşımda durup, beni arzulamadığını söyleyebilir misin? Yukarıda olmamızı istemeyeceğini..."

"Yapma, Mariana," dedi net bir ifadeyle yumuşak kollarını katı, acımasız bir şekilde tutarak. "Böyle yaparak sadece kendini küçük düşürüyorsun."

"Kendimi küçük mü düşürüyorum!" diye bağırdı Mariana tiz bir sesle. "Ben yalnızca gerçeği söylüyorum tüm çıplaklığıyla. Biz birbirimize aşığız. En azından ben bunu kabul ediyorum."

"Hayır, Mariana. Biz birbirimizi arzuladık, hepsi bu, daha fazlası yok. Bir gün sona ereceğini ikimiz de biliyorduk ve sen bunu tehditlerinle biraz hızlandırdın. Beni kimse tehdit edemez ya da bana şantaj yapamaz, tatlım." Nefretle Mariana'yı iterek, kızgın beyaz yüzünden ve iri göğüslerinden bakışlarını kaçırdı.

"Ben yalnızca benimle evlenmediğin takdirde seni düğün için terk edeceğimi söyledim. Benim başka bir adamla seviştiğim düşüncesine dayanamazsın, değil mi?"

"Mariana, tatlım, kimin yatağını ısıttığın umurumda bile değil. Bizim yaşadıklarımız geride kaldı. Kendin bitirdin, gerçi arzunun ateşi soğuk küle döndüğünde zaten biteceğini kabul etmek gerek," dedi umarsızca.

"Sana inanmıyorum. Sen bana deli oluyorsun. Ben senin kanındayım, tıpkı senin benim kanımda olduğun gibi," diye konuştu tutkuyla. "Linville'e bir sene önce de sahip olabilirdim, ama hayır, düşes olmayı senin aşkının yanında ikinci sıraya koymaya karar verdim."

"Ah, evet, düğün. Bu hayatındaki en büyük başarın oldu; Mariana, düşes. Gerçek amacına ulaşmaya çalışırken gözünü karartmama izin verme, tatlım. Beni arzulamış olabilirsin, ama sen sahip olduklarımı da arzuladın, bunun için de elbette St. Fleur Markizi'ni süsleyecek pırlantalar, zümrütler ve diğer tüm meşhur ufak süs eşyaları da var.

"İlişkimiz başladığında evliliği hiç düşünmediğimi biliyordun ama umurunda değilmiş gibi davrandın. Hatta bir keresinde bana dul olmaktan hoşlandığını bile söylemiştin endişelenecek kıskanç bir koca olmadan tüm zevkleri özgürce

tatmak... Ben de söylediklerine inandım. Neden bir anda yüzün değişti, tatlım, yoksa hepsi baştan beri bir oyun muydu beni yatağına almak, sonra sana aşık olmamı sağlamak, ardından yasal olarak sana bağlanmak?"

"Seni hayvan," dedi Leydi Mariana. Kendine hakim olmaya çalışıyordu ancak inkar edemeyeceği gerçeklerin söylenmesi karşısında burun delikleri irileşmiş, gözbebekleri öfkeyle büyümüştü. Onu terk etmekle tehdit etmiş ve eğer evlenmeyi kabul etmezse dükle evleneceğine yemin etmişti. Onun üzerindeki etkisinden o kadar emindi ki kalması için ona yalvaracağını ve hemen onunla evleneceğini düşünmüştü ama Trevegne istediğini yapabileceğini, umursamadığını söylemişti. Mariana da yalnızca gururunun incindiğini ve yakında peşinden geleceğini düşünmüştü ama Trevegne gelmedi. Onu görmezden gelmiş ve hatta Almaak's'ta peşinden koşup, ona dalkavukluk edenlere attığı o kibirli bakışıyla ona bakarak, insanların önünde onu incitmişti. Tüm planı kontrolden çıkmıştı ve her şeyi tekrar düzene sokmak için umutsuzca çabalıyordu. "Olanları unutamaz mıyız, Alex? O küçük tartışma hiç yaşanmamış gibi eski günlerimize dönemez miyiz? Şu anda buradayım ve sana teklifim..."

"Hayır, bir faydası yok artık, Mariana. İkimiz de değişmedik ve seni değişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığımı düşünüyorum. Ayrıca ateş söndü; artık seni istemiyorum. Bu kadar kaba olmak istemezdim ama bu konuşmanın ikimize de katabileceği bir şey yok."

Leydi Mariana sessiz kaldı güzel yüzünde akıllı karışmış bir ifade vardı. Her zaman yolunu bulmuş, her istediğini elde etmişti. Yaşlı bir çiftin tek kızıydı şımartılmış ve pohpohlanmıştı, hayranlarından daima ilgi ve iltifat beklerdi. Taşradaki bir malikanede yetiştiğinden, Londra'da gördüğü heyecan ve neşeye hasret olarak büyüdü. Londra'da geçirdiği ilk döneminde eşsizmişçesine övüldü, Londra'nın hızının sertliğine ve daimi eğlenceye ayak uyduramayacak kadar yaşlı anne babasına ve taşraya dönmek için elini çabuk tutup Lord Woodley ile işine yarayacak bir ilişkiye başladı. Şimdi ise asil sınıfın üyesiydi, artık yalnızca Bayan

Mariana Greene değil, Leydi Woodley idi. Londra' daki ilk yıllarında çılgınca ve msrife yaşıyarak zevk sürdüler birbirleri için değil sanki eğlenmek için yaşıyorlardı. Kocası bir gün alaşığı olmuş faytonun tekerleri altında zil zurna sarhoş halde öldüğünde kalbi kırılmamıştı, ne de olsa artık parayı harcayacak kişi sayısı azalmıştı ve öncelikle kendi arzularının peşinden gidebilirdi.

Londra' da ona ılgın Dul Woodley diyorlardı ve bu ismin layığıyla yaşamaktan tüm kalbiyle keyif alıyordu. Sonra, sıradan, ufak tefek gönül ilişkileriyle geçen yıllardan sonra, Trevegne ile tanıştı ve hayatında ilk defa aşık oldu. Cemiyete ilk takdiminde Trevegne de Londra' daydı ve Mariana o koyu, kuvvetli bakışların kendini nasıl heyecanlandırđını hatırlıyordu, ama sonra ortadan kayboldu. Mariana' nın duyduğuna göre dünyayı dolaşıyordu. Tam onu unutmuştı ki, bir akşam tekrar karşılaştılar ve aralarında arzu ateşi yanmaya başladığında Mariana aslında onu unutmadığını anladı.

O andan sonra, planlarını özenle yaptı, çünkü bu, istediği adamdı. Tek üzüntüsü ise Trevegne' nin bir dk değil, marki olmasıydı. Ama hırsının, Trevegne' nin şehveti karşısında boğulmasına izin verdi ve yalnızca bir markiz olma fikrine alışmaya çalıştı. Hem en azından hayal kırıklığını dindirmeye yarayacak, bir kralın serveti kadar çok olan Trevegne mücevherleri vardı. Trevegne' nin evlenmeye gönülsüz olduğunu biliyordu, bir ay bile sürmeyeceği dedikoduları her yerde dolanıyordu, fakat Mariana, Trevegne' nin ona duyduğu aşktan, arzudan ve kendinin erkekler üzerindeki gücünden o kadar emindi ki Trevegne' nin ona evlilik teklif etmeyeceği düşüncesi aklından bile geçmedi. İkinci bir evlilik yapmaktan çok korkuyormuş ve özgürlüğünü korumayı en az Trevegne kadar istekliymiş gibi davrandı. Onu korkutmak istemiyordu ne de olsa, fazlasıyla zamanı vardı ve daha sonra pişman olabileceği bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

Başka metresleri olduğunu da biliyordu ama kalıcı bir birliktelik planları karşısında hiçbir tehlike oluşturmuyorlardı fakat zaman geçip de Trevegne

evlilikten hiç söz etmeyince, onu başkası için terk etmekle tehdit etmeye karar verdi. Ancak Trevegne tahmin ettiği tepkiyi vermedi.

Mariana'nın isteklerini yapmasına engel olan hala o inatçı gururu olmalıydı. Ne kadar gururlu olduğunu unutmamıştı. Yakışıklı yüzüne, sımsıkı, hassas dudaklarına baktı ve onu kaybetme düşüncesinin telaşını hissetti. Alex'i kaybedemezdi ama hala Alex'te bir farklılık vardı. Belki de ara sıra olan umarsızlığı ya da kibriydi Mariana'ya onun bir erkek olduğunu unutturmayan. Asla önünde diz çökmemiş, asla kontrolü almasına izin vermemişti ama yine de Mariana onun üzerinde bir hakimiyetinin olduğunu düşünmüştü. Ateşli bir sevgiliydi, Mariana'nın tüm duygularını harekete geçiriyor, onun kendini tam bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu. Onunla birlikteyken kendini kaybediyor, onsuzken yaşayamıyordu. Şimdi ince bedeninin etrafında kollarını hissetmek, dudaklarını dudaklarına değdirmek...

"Eminim geç kaldığın bir randevun vardır, Leydi Mariana. Dolayısıyla seni daha fazla tutmayayım. Arabanın, kapımın önünde görölmesi hoş olmaz," dedi Trevegne nazikçe, Mariana'nın yüzündeki karmaşık duyguları izlerken sesi soğuk ve mesafeliydi. "Şanının kötüye çıkmasını istemezsin herhalde."

Leydi Mariana, Trevegne'ye kararsız bir ifadeyle baktı, gergin hareketlerle alt dudağını kemiriyordu ve sonunda bir çözüm buldu, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı.

"Aslında, Linny beni bekliyor, gitmeliyim, ama zaman bulursam yarın görüşelim mi? Linny'nin nasıl sahiplenici olduğunu bilirsin, o yüzden birkaç dakikamı ayırabilir miyim bir bakmam lazım," dedi havalı bir edayla, hala onun dükü kıskanmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Maalesef, Leydi Mariana, yarın burada olmayacağım."

"Oh, nerede olacaksın?" diye sordu merakla, bir yandan da kırmızı eldivenlerini eline geçirirken, onu yatağına götürmenin yollarını arıyordu.

"Londra dışında olacağım."

"Ama Londra'dan ayrılmamalısın beni burada bırakamazsın," diye isyan etti, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle. "Benden kaçıyorsun," dedi Mariana dramatik bir ses tonuyla, "ama gerçekten hiç gerek yok. Aptal gururunu unutabilsen ve.

"Leydi Woodley, benim ne yaptığım artık seni ilgilendirmez ve hareketlerimi hiç kimseye açıklamak zorunda değilim ki Londra'dan ayrılmaya karar verdiğimden beri yapmaya başladım gibi görünüyor," dedi öfkeyle.

"Gitmene izin vermem!" diye ağladı Mariana, sesinde korku vardı. Giderse onu sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu. Görmediği ya da duymadığı bir şeyi kıskanamazdı ve uzaktayken başka birini bulabilirdi.

Kollarını boynuna dolayıp, bedenini bedenine yasladı ve büyük bir açlıkla öperek, dudaklarını aralamaya çalıştı ama karşılık bulamadı. Trevegne, Mariana'nın kollarını boynundan çekip, sıcak ve davetkar bedeninden uzaklaştı. Mariana'yı artık ona karşı bir şey hissetmediğine inandırmak istiyordu ve onu umutlarından caydırıcı olabilecek aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Seni gelecek defa gördüğümde muhtemelen evli bir erkek olacağım ve karımın ufak ilişkimizi onaylayacağını sanmıyorum," dedi. Mariana'nın güzel yüzündeki hayret dolu bakışla ne kadar eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. Bir erkeğe şantaj yapmak için kendi bedenini kullanan bir kadına asla acımazdı. Hem belki de evlenirdi. Son zamanlarda yaşadığı pek çok sorunu kesinlikle çözerdi. Westerly'deki en yakın komşusu şövalye silahtarı Blackmore'un genç kızını düşündü. Onu uzun zamandır görmemişti, hatta neye benzediğini bile hatırlamıyordu ama makul bir yaşta olduğunu tahmin ediyordu ve şövalye silahtarı da böyle bir ittifaktan bahsediyordu. Evet, önemsiz bir kişi, ona sıkıntı yaratmayacak ve duygularıyla oynamayacak birileri.

"Evli mi? Sen mi?" Mariana blöf olduğunu düşünerek şen bir kahkaha attı. "Kiminle, sorabilir miyim? Çılgın anneleri tarafından önüne atılan aç kadınlardan biri olamaz. Bradshavv'ın kızını deneyebilirsin, bir bakayım" bir an duraksadı "adı neydi? Mary, evet, Mary galiba, ama o biraz at gibi. Ya da bir de Caroline vardı ya

da diğeri, şu muazzam servete sahip olup, gözlerini kısarak bakan ancak düğümü atmaya kararlıysan..." Onun için uygun olabilecek seçkin kızları hatırlamaya çalışır bir ifadeyle ince parmağının ucunu ısırarak, şüpheli bir ses tonuyla bitirdi, tam o anda Trevegne onu afallattı.

"Maalesef müstakbel St. Fleur Leydisi ile tanışma şerefine henüz nail olamadın, tatlım, Londra dışında yaşıyor."

"Ciddi olamazsın," dedi nefesi kesilerek. "Evlenmeyi mi düşünüyorsun?" Hiçbir şeyi ele vermeyen asık ve sert yüzüne baktı. "Acaba sorabilir miyim, bekar kalma sözüne ne oldu?" diye sordu acı bir ifadeyle. "Bunca senenin tasdikli bekarlığından sonra o kadar ani geldi ki umarım şüphelerini affedersin." Hoşlanmamış bir ifadeyle gülümsedi. "Bu çocuk masalına, sonunda senin yüzüğünü parmağına takmış mükemmel insanla tanışma 'zevkine' erdiğimde inanacağım, o zamana kadar inanmam."

Alex yavaşça masasına doğru yürüyüp, bir çekmece açtı birkaç kağıt çıkarıp, Mariana onu şaşkınlıkla izlerken düzenledi.

"Özel evlilik iznim, tatlım," dedi, hayretle bakan yüzüne rahat bir ifadeyle gözlerini dikerek. Mariana masaya hızlı adımlarla gidip, elindeki kağıdı aldı, ellerinde yanmış gibi yere fırlatmadan önce kısaca bir göz attı.

Leydi Woodley hışımla kapıya doğru giderken, arkasında ağır bir parfüm kokusu bıraktı. Kapıya vardığında arkasını dönerek, masanın yanında rahat bir şekilde durmuş, purosunun dumanını yavaşça üfleyen Trevegne'yi uyardı.

"İkimizin de sonradan pişman olacağı bir şey yapma. Ayrıca o saçma kağıt parçasını ciddiye almıyorum; tek kurşuluk değeri yok," dedi mağrur bir edayla. Sırtını Trevegne'ye dönmeden önce kendinden emin bir tavır takınmıştı ve bukleleri kışkırtarak salmıyordu.

Mariana gittikten sonra, Alex birkaç dakika boyunca kapıya baktı ve arabasının evin önünden uzaklaştığını duyunca iç çekti. Evlilik iznini nasıl hatırladığını bilmiyordu ama onu ciddi olduğuna ikna etmek için ilham gibi gelmişti.

Bir gün önce Peter harçlığından avans alırsa kaçıp, açık olduğu aktrisle evlenmekle tehdit ettiğinde elinden aldığını Mariana'nın bilmesine hiç gerek yoktu.

İçgüdüsel olarak, valesini arayıp, hemen yola çıkmak için gerekenleri yaptı daha önce planladığı gibi sabaha kadar beklemeyecekti. Dawson'a akamki planları iptal etmesini söyledi ve hemen üstünü değiştirdi.

Heyecanlı bir valeyeye Wayfarer's Rest'ten arabasıyla almasını emretti ve bir saat sonra Londra'ya doğru hareket etti.

Açık kırlarda etrafına ve baının üzerinde toplanan kara bulutlara baktı. Sheik ikinci vaktinde hızla ilerleyip, nallarının arkasında bir toz bulutu bırakırken, derin derin içine çektiği serin ve am kokulu havanın yüzünü okayıını hissetti.

"Yavala, oğlum," dedi yavaşça, nazikçe dizginleri çekerken: "eytanı korkutmak istemeyiz."

Derin yankılanan, nee dolu ve terk edi tınılı bir sesle kahkaha attı. Dünyada umursadığı bir şey yoktu onu durduracak hiçbir şey yoktu. Sheik'e baını yasladı ve arkasında savrulan kat kat paltosuyla rüzgarla ve bulutlarla yarıarak çılgınca hızlandılar.

Alçaklığa bakın! Hey! Kapansın bütün kapılar!

Hıyanet var! Bulun kim yaptıysa.

Shakespeare

4

Rüzgar gün doğumundan beri esiyor, etraftaki ağaçlardan düşen yaprakları hanın duvarlarına yığıp, sonra da karanlık, uzak tepelere savurarak, akşamın solan ışığının kasvetinde gözden kaybediyordu. Öğlen başlayan çiseleme yavaşça sağanağa dönmüştü.

Wayfarer's Rest'in sahibi ve işletmecisi Tibbitts için bu, yalnızca sinir bozucuydu. Kötü hava pek hayra alamet değil sadece fazla iş demekti. Çatıdaki pek çok ihmal edilmiş çatlak ve delik yağmur yüzünden belirgin hale geliyor, yerlere hatta Tanrı korusun müşterilerin üzerine damlıyordu. Hanı, Londra'ya giden sahil yolları ile kuzey yollarının kesiştiği noktadaydı ve her iki taraftan da gelenlerin uğrak yeri idi buna yolcu arabası değiştiren yolcuları indirmek için ya da devam etmeden dinlenmek ve yorgun atları değiştirmek için duran posta arabaları da dahildi.

"Hemen buraya gel, seni velet!" diye kükredi Tibbitts, önünden küçük, zayıf bir çocuk koşarak dar koridora giderken. Uzun, kıllı kolunu uzatıp, çocuğu ensesinden yakaladı. "Sen ne yapıyorsun, ha? Sana beyefendinin odasını temizlemeni söylemedim mi?" diye bağırdı Tibbitts çocuğu sertçe sarsarken.

"Yaptım, ama adam bana işime bakmamı söyledi. Bakışları korkunçtu. Ben de gitsem daha iyi olur diye düşündüm ve gittim," dedi çocuk somurtarak. Kendini kurtarmaya çabalıyordu.

"Doğru mu söylüyorsun, çocuk? Eğer yalansa kafanı kırarım. Beylerle aramı bozanlarla işim olmaz. Ben öfkelerine bir kez şahit oldum ve bir daha da görmeyi

istemem. Düzeltilebilecek bir manzara değil. Bir keresinde misafirlerimden bir bayanın, şimdi senin durduğun yerde durup, sinirden dişlerini nasıl sıktığını hatırlıyorum ve hepsi sadece küçük köpeğine bifteğin en iyi yerini vermediğim içindi. Köpeği hep yanında gezdiriyor, gözünün önünden ayırmıyordu. O lanet küçük tüy yumağı için bana diz çöktürdü. Hiçbir şekilde aramı bozmana izin vermem, anladın mı?" diyerek Tibbitts korkan çocuğa kükredi.

"Yalan söylemiyorum!" diye Tibbitts kolunu acı vererek sıktıkça ağladı.

"Pekala çocuk, işine dön, senden tek kelime duymak istemiyorum, yoksa..." dedi ve ardından hanın ana salonuna doğru dönmeden önce çocuğu koridora doğru itti.

Hizmetçi kız akşam yemeği için masayı hazırlarken, Tibbitts eleştiren gözlerle onu izledi. Özel yemek odası korkunç görünümlü yaşlı, dul bir düşes tarafından işgal edildiğinden yemek birkaç müşteri için hazırlanıyordu. En iyi iki odasında kalan zengin görünümlü Londra beyefendileri bu akşam yemekte birbirlerine eşlik etmek durumunda kalacaklardı ve belki de posta arabasının gelişiyile hizmet edecek daha fazla müşterisi olurdu ama bu havada zaman çizelgesine göre saatlerce geç kalabilirdi. Araba değiştirmek ve gerekli olduğundan diğer arabaya binmeden önce geceyi geçirmek zorunda kalabilecek yolcular için birkaç odayı hazırlatmıştı. Alacağını bildiği bol bahşışlerin beklentisiyle içinden ellerini ovuşturarak, kendi kendine gülümsedi.

Ocakta parlak ışıklar saçarak yanan ateşe odun eklerken, bir gece için hiç de fena değil diye düşündü Tibbitts. Alevler odadaki gölgeleri aydınlatarak parlıyor ve alçak, meşe kirişli tavanla zıtlık oluşturunuyordu kirişler, büyük şöminede yakılan sayısız ateşin isiyle kararmıştı. Çeşit çeşit kalaylı şişe ve maşrapa raflarda matlaşmış, pirinç şamdanların serin metaline değdikçe kalın mumlardan damlayan yağlar donmuştu.

Cebini dolduracak daha fazla altını düşündükçe Tibbitts'in yüzünde yine kocaman bir sırıtma belirdi ama şimdi karnını doyuracak sıcak bir yemekle de yetinebilirdi.

Sir Jason Beckingham ise tam tersine, Tibbitts'in hemen yukarısındaki odasının yağmur damlalarıyla lekelenmiş penceresinden keyifsizce bakarken gülümseiyordu.

Öfkeliydi. Burada, aynı çatı altında, koridorun sonundaki bir odada, en acı ve yıkıcı düşmanı vardı Trevegne. O şeytanın yalnızca adının bile geçmesinden nasıl da nefret ediyordu. Birkaç dakika önce Trevegne'yi hanın bahçesinden girerken gördüğünde gözlerine inanamamıştı, siyah atı sabırsızlıkla çamuru eşeliyordu, Trevegne attan inip, seyis yamakları atını götürürken, hızla yağmurdan kaçtı.

Trevegne... Bu isim ona dışarıda kopan sağır edici gök gürültüsünden daha uğursuz geliyordu. O şeytan, hayatına girdiğinden bu yana şansı dönmüştü. Ondan önce bir dizi şans oyununda epey iyi meblağlar elde ettiğİ için kendini kutluyordu. Ayrıca sayısız gece yarısı kart oyunundan kazandıkları da, uzun bir zamandan sonra ilk defa, kapısına dayanıp, ödeme bekleyen alacaklılarını düşünmeden rahatlıkla oturmasını sağlamıştı.

O kadar uzun süre beş parasız kalmıştı ki, geçici zenginlik bile onu memnun etmeye yetmişti. Harcamaların cepte ne kadar hızla delik açtığını çok iyi biliyordu; o fakirlik ve sefalet dönemine tekrar dönmeye hiç niyeti yoktu. Şimdi az da olsa düzelmiş eski hali onu pek çok kez utanç içine sokmuştu ve pek çok zaman onu bir beleşçiye, aşağılık bir züppeye çevirmişti yalnızca yalan dolu dalkavukluklar yaptığı adamlar değil, en kötüsü, kendi kendini küçümsemişti. Bir insanın kendine olan saygısını kaybetmesi, bir beyefendinin başına gelebilecek en kötü ihanetti.

Her şeyden öte, hak ettiğini sandığı şeyi ve mirastan hakkını istemişti. Bir beyefendi olarak doğmuştu ve Tanrı biliyordu ya, öyle de yaşaması gerekiyordu. Ama bunun yerine hileye başvurmak zorunda kalmış, kurnaz bir çakala dönüşmüştü. İnsanları idare etmeye ve herhangi bir nahoş durumdan kaçmaya epey alışmıştı. Her durumdan kendini konuşarak kurtarabileceğine inanıyordu, hatta bu konuda o kadar uzmanlaşmıştı ki öyle gerektiğinden ve kendini koruma ihtiyacıyla kendini savunuyordu bu yollara başvurmasında gerçekten suçlu kendi değildi.

Sevgili anne ve babası paralarının hepsini kumara yatırmışlar ve ölümlerinin ardından ona miras yerine yüklü miktarda borç bırakmışlardı.

Modanın kalbinde, Londra seçkinlerinin arasında kalıp, cemiyetteki yerini almak istiyorsa sert ve çetin savaşlar vermesi gerektiğini erken öğrenmişti. Anne babası "asil çift", Karo Kızı ve Karo Papazı olarak tanınıyordu. Daima şans oyunları oynarken, yetenekleriyle rakiplerinden ziyade kartlara meydan okurken görünürlerdi.

Sir Jason anne babası kadar kumara düşkün değildi, yalnızca başkalarının şanssızlıklarından kar edebilecek kadar biliyordu ve çoğu zaman hileye başvurmaya tenezzül etmezdi. Onun da bir lakabı vardı: Joker.

Beckingham, yani Joker'in bir partiyi canlandıracağına herkes inanırdı. Kimse ondan ne beklemesi gerektiğini ya da en beklenmedik yerde ne zaman belirivereceğini bilemezdi. Her şey sıkıcı bir hale gelmeye başladığında ve dedikodu yapacak yeni bir yüz arandığında hep orada belirirdi.

Ancak Joker'in gerçek yüzü herkesten gizliydi ve onlar körü körüne onun takınmak istediği yüze razı olurdu; komik, şakacı, espritüel, hoş sohbetli herkesi neşeye boğan eğlenceli çılgın. Gerçek Sir Jason her ne pahasına olursa olsun güç ve zenginlik peşindeydi. Zengin, saç sakalı ağarmış bir düşese uşaklık ederek ya da yalnızca zengin çeyizi yüzünden çiçek bozuğu, inek suratlı bir kıza eşlik ederek bir daha asla kendini alçaltmazdı.

Arzularının ve ihtiyaçlarının çakışmadığı istisnai anlar olurdu ve Catherine Bellington o istisnalardan biriydi. Güzelliğin ve zenginliğin bu kadar düzgün bir şekilde bir kişide toplanmış olması, inanması zor bir şeydi.

Şansının bir gün tersine döneceğini de ihtimaller arasına katmalıydı ama bu kez hedefine ulaşması için dünyada hiçbir şeyin onu engelleyemeyeceği konusunda o kadar emindi ki. Catherine ile evlenip, servetini kazanacaktı. Şansını kaybettiği için kendini suçlamadı. Mısırın tüm tanrıları bile hatasını önleyemezdi. Her şey onun

aleyhineydi ve bu kesinlikle bir ölümlünün elinden olmamıştı. Şeytan planlarına karışmıştı. Şeytan, Catherine'in koruyucusu kılığına girmişti yani Trevegne.

Catherine ile evlendiğinde elde edebileceği her şey artık onun için ulaşılmazdı. Catherine daha çok gençti, Londra'daki ilk yılıydı, saftı ve kolay şımaran bir tipti.

Catherine'e hiçbir zaman aşık olmamıştı ama onu çekici buluyordu ve bazen de onu eğlendiriyordu. Birbirlerinin dilinden anlıyorlardı, en azından o öyle olduğunu düşünüyordu, ta ki her şeyi gören bal rengi gözleriyle neredeyse büyücü gibi bir şeytan ortaya çıkıp, Catherine'i ve kaderini başka bir beyefendinin kucağına atana kadar.

Catherine, Joker'in altın fırsatı, uygun bir beyefendiyle evlendi. Gösterişli, cafcacflı bir lafebesi olduğu muhakkaktı çarpık bacaklı, koca göbekli ve Sir Jason Barleycorn ile aşırı içtiğinden dolayı yuvarlak kırmızı burunlu, diye düşündü, sonra dönüp aynada kendi yakışıklı ve zarif haline baktı. Beckingham ile bir hödükle olduğundan daha mutlu olurdu, diye düşündü kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ancak o Trevegne denen herif gelip, her şeyi mahvetmiş, onu Londra'nın alay konusu haline getirmişti. Catherine Bellington'ın, Trevegne'nin koruması altında olduğu ve evlenene kadar Catherine ve mülkleri üzerinde tam yetkisi olduğu hakkında onu uyarmışlardı evlendiğinde bile yalnızca Trevegne'nin onayı ile olacaktı. Diğer servet avcısı arkadaşları bu kadar zorlayıcı bir göreve değerli fonlar harcamanın amaçsız veya küçük bir ihtimal olduğunu ve bu arada Trevegne'yi kızdırırlarsa şeytanla karşılaşacaklarını düşünmüşlerdi.

Korkmak için yeterli sebepleri vardı çünkü Trevegne'nin ünü abartı ya da söylenti değildi. Sir Jason onu altın sarısı ve siyah at arabasını, kusursuz bir uyum sağlayan Arap atlarıyla, eşsiz bir yetenekle sürerken görmüştü aslında Trevegne'nin kanında bir Araplık olmalıydı, bu, atlarıyla olan bağını açıklardı sanki onun ruh eşleri gibiydiler.

Trevegne'nin yakın arkadaşları yüzüne karşı ona Şeytan derdi, o da yalnızca gülüp, kabul ederdi. Sir Jason başkalarından onun insan olmadığını ve yenilmez

talihsizliklerin üstesinden geldiği için ona Şeytanın Prensi dediklerini duymuştu. Sir Jason' ın tanıdığı pek az adam onunla kumar oynar ya da bahse girerdi, çünkü o asla kaybetmezdi. Oyununu izleyenler, ekselanslarının kartlara büyü yaptığına, serçe parmağındaki tuhaf eğri yüzüğün ona mistik güçler bahşeden sihirli bir yüzük olduğuna yemin edebilirlerdi.

Trevegne'nin yüzünden şansının kötü bir yıldızın altına düştüğüne ve onun adının acıyı çağrıştırdığına inanırdı. Yerin ayaklarının altında sarsıldığını ve şansını değiştirmek için elinden hiçbir şey gelmediğini hissetti. İşler böyle gitmemeliydi. Şansı yaver gittiği zamanlarda yükselen yıldızını onaylatmak için bir çingeneye bile gitmişti. Çingene çadırları şehrin dışındaydı kötü kokulu, dişsiz bir kadına kaderini söyletmeye kararlıydı. Hırsız Çingene pahalıya mal olmuştu ama ona geleceğinin parlak göründüğünü, Şans Perisi'nin yanında olduğunu söylemişti. Zaferinin önünde tıpkı ateşin yansıması gibi bir kadın görmüştü, sonra da uzak mesafeden gelen anlamsız sesler, kara bulutlar ve korkunç bir felaket... Ölümle ilgili karanlık şeylere inanmazdı çünkü eli bu defa kazanıyordu ve hala ateşin yansıması olan kadınla tanışmamıştı. Ama ortada zafer de yoktu, yalnızca talihsizlikler vardı ve kesinlikle ölümün büyüklüğüne yaklaşan bir şey de yoktu, gerçi kabul etmesi gerekti ki böyle zamanlarda ölümü zevkle karşılardı.

Trevegne. Daima üstün geliyordu, her zaman muzafferdi. Sir Jason, Trevegne'nin aşkta ya da kumarda başarısız olduğu, yenmediği bir zaman hatırlayamadı. Birçok kadının boşuna ona kalbini kaptırmasına neden olmuştu. Sir Jason yüksek sınıflardan birçok kadının fırsatını bulsa, yatağını onunla paylaşma şansına balıklama atlayacağını biliyordu.

Londra ve Avrupa'nın en çok arzulanan kadınlarını baştan çıkarıyor, onları elde edebileceğini anladıktan sonra ilgisini kaybediyor, kısa zamanda da aşk iddialarından sıkılıyordu. Onlara geniş omuzlu sırtını çevirerek, kendini daha fazla arzu edilir kılıp bekar kalmıştı. Bu kadınların bazılarının zenginliğine ve güzelliğine Trevegne'nin neden boyun eğmediğini anlayamıyordu. Trevegne'nin yerinde olsa, o

yabancı prenses ya da baroneslerle olan evliliğinden şimdiye elinde bir servet ve belki de bir kale veya şato olurdu.

Tanrı biliyordu ya, Trevegne bunlara sırt çevirecek kadar insan olamazdı. Keşke Trevegne'yi alt etmenin bir yolu olsaydı elbette kendine bir zarar vererek, keskin bir nişancı olan Trevegne'ye meydan okumaya niyeti yoktu. Hayır, Sir Jason Beckingham'ın içinde ölümcül bir düşman gizlendiğini bilmesini istemezdi; Joker'in, asil markiyeye karşı bir garezi olmadığını düşünmesi daha iyiydi. Ah, her şeye kadir Trevegne'ye bir ceza verebilse, intikam bal kadar tatlı olurdu.

Dalgın gözlerle pencereden dışarı bakarken, kapının çalınmasıyla Sir Jason'ın düşünceleri dağıldı.

"Evet, evet, girin," diye buyurdu Sir Jason, kapıya dönerek.

"Sir Jason aşağıya inme lütfunda bulunursa, yemeği hazır," dedi Tibbitts.

"Pekala. Birazdan geleceğim, bu arada Trevegne akşam yemeğini yedi mi?" diye sordu Tibbitts'e, sıkılmış bir ses tonuyla.

"Hayır, ekselansları az önce indi," diye cevapladı Tibbitts. Memnun bir ifadeyle dar, çökecek gibi duran merdivenlerden inerken, çocuğun haklı olduğunu, bu adamın gözlerinde gaddar bir bakış olduğunu düşünüyordu. Ters düşülmeyecek bir müşteri olduğuna bahse girebilirdi. Sir Jason'ın gözlerindeki soğuk bakışı hatırlayınca titredti. Sarsak sarsak yürüyerek akşam yemeği için hazırlanmış büyük, kaba, tahta masaya ilerledi ve coşkun ateşin önünde dikilen diğer konuğundan gözlerini ayırmayıp, ısındı.

Trevegne'yi kızdırmak istemeyecek bir adam daha vardı, o da Cornwall'daki arazilerine yaptığı uzun seyahatlerde bu handa konaklamayı severdi. Evet, ekselansları hakkında o da bir şeyler duymuştu ve onu sinirlendirmenin pek hayra alamet işlere yol açmayacağını biliyordu. Ama bu hiç de misafirperver olmayan, duyduğu kadarıyla tam bir sahipsiz bölge olan Cornish sahili sakini olan yabancılardan ne beklenirdi ki!

"Kahrolası rüzgar," diye homurdandı Tibbitts; bir yandan misafirlerini rahatsız eden soğuk rüzgarı kesmeyi beceremeyen pencereleri sıkıca kapamaya çalışıyordu.

"İşte buradasınız, Sir Jason." Tibbitts hızla az önce sarı çizgili pembe kadife paltosu, turuncu sarı şeritli gömleği ve tam çekilmiş beyaz dantelli kıvrım kıvrım bağlanmış kravatıyla odaya giren Sir Jason için bir sandalye çekti.

Trevegne içeri giren misafire bakmak için ateşten gözlerini ayırarak yavaşça döndü, kimin geldiğini anlayınca karanlık bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"İyi akşamlar, Beckingham," diyerek ağır ağır konuştu Trevegne, masada Jason'ın karşısındaki sandalyeye otururken. "Birazdan yiyeceğimiz bu samimi yemekte sana eşlik etme zevkini bana lütfeder misin?"

"Trevegne," diyerek karşıladı Sir Jason kibar bir ifadeyle. Markiyle yüz yüze geleceğinin bilinciyle kapıdan girerken hissettiği telaşı bastırmaya çalışıyordu. "Size eşlik etmek benim için bir şereftir, Lordum," dedi. Sıcakkanlı görünüyordu ama aslında içinden yemek bıçağını Trevegne'nin taş kalbine saplamak geçiyordu.

Trevegne'ye meraklı bir ifadeyle bakarak, sohbet açmak istercesine sordu, "Böylesi berbat bir gecede Londra'dan epey uzaktasınız." Zarif bir şekilde küçük bir haşlanmış patates parçasını ağzına alıp, az pişmiş ve ağız sulandırıcı kaim, tabağını dolduran bifteğinden bir dilim kesmeye başladı.

"St. Fleur'e gidiyorum. Bildiğim kadarıyla siz de dışarıdasınız."

St. Fleur, Sainted Flower.' Trevegne'nin evi için çok yanlış bir seçim olduğunu düşündü Sir Jason içinden gülerek. Sahibinin şerefine neden Kutsal Şeytan dememişlerdi ki? "Brown's Mill'deki horoz dövüşleri için geldim. Sert bir dövüş olacak gibi Rawsley'nin, York'tan gelen bir katili olduğu kulağıma çalındı," diye açıkladı, Trevegne'nin hizmetçi kızın koyduğu tabaktan kalın bir dilim jambon alışını izlerken

1 Sainted Flower: Kutsal Çiçek. (Çev. N.)

Kız, Trevegne'nin boşalmış bardağını tekrar doldurmak için alırken, gamzeli yüzünde Trevegne'ye davetkar bir bakış atarak düşük kesimli bluzundan dolgun omuzlarını ve göğüslerini gösterdi.

"Londra'dan gidiyor musunuz? Arabanızı bahçede görmedim," diye sordu Sir Jason. "Bu havada, sahile kadar at üstünde gitmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?" diye sordu yüzünde inanamaz bir ifadeyle.

Sir Jason, markinin yüzünde o eğlenmiş ifadenin belirmesine neden olacak ne söylediğini merak ederek, oturduğu yerde huzursuzlandı.

"Londra'dan beri at üstündeyim, arabam ve valem de arkamdan geliyor. Yarın sabah burada, handa olurlar," diye cevap verdi yemeğini tarçınla süslenmiş muhallebiyle bitirirken.

Akşamın ilerleyen saatlerinde de konuşmaya devam ettiler. Tibbitts kaçak konyağından iki büyük yudum alıp, ateşin başında oturmuş iki adama sundu ve odayı terk etmeden önce ateşe bir odun daha attı.

Bir saat kadar havadan sudan konuştular; horoz dövüşünün iyi yönlerinden, Londra'daki en iyi boksörden ve İngiltere'nin kutsal kıyılarını Napolyon'un işgal edip etmeyeceğinden bahsettiler, ta ki Sir Jason aniden sıradanlıktan sıkılıp, "Ben senin koruman altındaki Catherine Bellington'la kuzeye gideceğini düşünmüştüm..." diyene kadar. Sonra düşünür gibi bir an durup, "... Yok, artık Bellington değil, değil mi? Galiba bir yerlerde, onun yakın zaman önce evlendiğini duydum, ama şanslı damadın adını öğrenemedim," diye ekledi.

"Evet, Catherine evlendi ve onunla değilim çünkü şanslı damadın balayında beni de yanlarında görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Londra'dayken sözlü olduğumu bilmiyordum. Ne de olsa epey genç. Bir gün tiyatroya gitmek için sözleşmiştik ki, Londra'da olmadığı için katılamayacağını söylediler. Hiçbir açıklama ya da sebep vermediler. Yani biraz ani gitti, hatta sanki

uçtu," diye devam etti Sir Jason ısrarla, sanki içinde bir şeytan sonra pişman olacağı şeyler söylemesi için onu zorluyordu.

"Başı dertteydi, uçmak gibi değil de, topluma sızan servet avcısı yabancılarla," dedi Trevegne açık açık ve konyağından bir yudum alıp, altın rengi gözlerini kısarak Sir Jason'a dikti. "Elimi üzerinden hiç çekmedim. Aslında gerek de yoktu çünkü benim rızam olmadan Catherine ile kim evlenirse evlensin, servetine göz dikemezdi ki bu da amacına ters düşerdi hem ayrıca benim gibi görevini çok ciddiye alan bir vasi ile uğraşması gerekecekti."

"Peki ya Catherine, sizce de kendi kocasını kendi seçme şansı olması gerekmez mi? Londra'da bir adamı sevmişse ve adam da onu sevmişse? Sonuçta bir adamın ilgisini çeken sadece serveti olmayabilir. Çok hoş bir genç bayan."

"Peki Catherine'in evlenmek istediği adamı kendisinin seçmediğini düşünmenize sebep olan ne?" diye sordu. Sir Jason'ın yüzünde afallamış bir ifade belirdi.

"Kocasına okul günlerinden beri aşıktı ve birbirleriyle evlenmek için can atıyorlardı. Catherine yalnızca taşraya yerleşip, kendi tabiriyle 'ağırbaşlı ev hanımı' olmadan önce Londra hayatının tadını çıkarmak istedi. Çekici olduğu inkar edilemez, ama bence hepimiz böyle bir birliktelikten kimlerin kazanç sağlayacağını ve mümkün olan her mirasa konmaya çalışanların geçmişini ve ünlerini biliyoruz. Ancak bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu kavrayamadım, çünkü Catherine hiçbir zaman boş kalmadı ve şimdi de evli olduğuna göre kesinlikle boş değil."

"Nasıl isterseniz ama örneğin başka birine aşık olup, bu adamla evlenmek istememişse? Ya da bu adam ona karşı isteksiz olsa bile onu evlenmeye zorlarmıydınız?"

"Catherine evlenmek istemese onu zorlamazdım. Ancak bu genç adam, Beardsley, hem benim hem onun için uygundu ve yan arazide yaşadığından, iki araziyi gayet güzel bir şekilde birleştirebilir. Birbirlerine aşık oldukları için şanslılar, çünkü en nihayetinde o başka bir yerlerde başka biriyle ve elbette benim rızamla birilerini bulamasaydı ben yine ona uygun bir adam seçecektim. Ama

evlilikte neden aşk olması gerektiğinde bu kadar ısrarcısınız? Benim tanıdığım hatta eminim sizin de tanıdığınız pek az insan aşk için evlenmiştir aslında düşündüklerini bile sanmıyorum ya da ne demek olduğunu bildiklerini," dedi Trevegne.

"Asla aşk için evlenmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye suçladı Sir Jason marki.

"Demek istediğim aşk gibi bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Ben varis edinmek için evleneceğim, aşk için değil."

"O zaman size kazandıracakları için evlenmiş olacaksınız," dedi Beckingham zafer dolu bir sesle, evlenmek için kendi sebeplerini savunarak.

"Hayır, sizin kastetmeye çalıştığınızdan emin olduğum anlamda değil, Beckingham. Bir kadınla ancak kendi başıma sağlayamayacağım bir şey için evlenirim ismime ve arazilerime bir varis. Başka her şeyi kendi başıma sağlayabilirim. Aslında bana doğduğu günkü kadar çıplak gelebilir. Ama ona aşık olduğumu düşünmesine neden olarak onu kandırmam işte burada ayrılıyoruz, bence. Kandırmak benim uzmanlık alanım değil."

Marki karşısında huzursuzca oturan yüzü kızarmış Sir Jason'a sessizce kadehini kaldırıp, atmaca gibi yüzünde kaşlarını çatarak, dikkatini ateşe çevirdi.

Sir Jason solgun gözlerinde yanan nefretle markinin yüzüne bakmaya devam etti. Trevegne'nin keyfinin olmadığını düşündü, onun için uygun bir son ararken parmaklarını gergin bir ifadeyle vurmaya başladı. Cinayet hep vardı...

Posta hanının ağır meşe kapısını iterek açarken, Elysia yün pelerininin giren soğuk havayı hissedebiliyordu. Yağmur, dışarıdaki berbat fırtınanın hışmından kaçarcasına açılan kapının aralığından giriyordu.

"O lanet kapıyı kapat, yoksa hepimizi boğmak mı istiyorsun?" diye büyük, parlak ateşin önündeki yüksek sırtlıklı sandalyeden tehditkar bir ses yükseldi. Elysia şiddetli esen rüzgara karşı kapıyı kapamaya çalıştı ama çabaları hanın içinde kopan

fırtınada sonuçsuz kaldı. Kapının elinden kurtulduğu gibi duvara çarpmasıyla odaya buz gibi hava girdi.

"Lanet olsun! Aptal mısın yoksa tek amacın sadist zevklerin uğruna bizi öldürmek mi? Hem bu han sahibi nerelerde?" diye tehdit etti ses yine.

Ateşin karşısındaki sandalyelerden birinden uzun biri ayağa kalkarak, kapıya hakim olmaya çalışan Elysia'nın üstüne tehdit eder gibi geldi. Elysia gücünün tükendiğini hissetti. Sabah posta arabasını yakaladığından bu yana, yollardaydı ve tükenmişti.

Uçsuz bucaksız kırlarda salınan arabada yolculuk hiç bitmeyecek gibi gelmişti çamurlu yollar ve yıpratıcı yağmurlar sebebiyle iyice yavaşlamışlardı. Ahır kokusu kıyafetlerine sinmiş şişman bir çiftçi karısıyla, ayinlerini Bacchus Tapmağında yapan bir papaz arasında sıkışıp kalmıştı. Papazın arkasından utangaçça özür dileyerek güldüğü daimi kıkırdamaları ve çiftçi karısının horultusu içinde sabrının sonuna geldiğini hissetmişti ki şimdi öfkeli bir beyle karşılaşmıştı.

"Sevgili genç hanımefendi, bir zahmet kapının önünden çekilirseniz kapıyı kapatacağım yoksa ikimizin de soğuktan donana kadar bu kahrolası cereyanda kalmamızı mı tercih edersiniz?"

Elysia iki güçlü elin dirseklerinden tutup, onu kenara çektiğini hissetti ve inatçı kapı sertçe çarpılarak kapandı.

Elysia adamı daha da sinirlendirmek istemeyerek, huysuz adamın çıktığı odaya doğru gitti, çatırdayan ateşin önünde dikilip, narin, üşümüş ellerini sıcaklığa uzattı. Pelerininin kapüşonu yüzünü, odaya girerken fark ettiği cıvılcı giyimli beylerin görmesini engelliyordu. Şüphesiz bir Londra züppesi, diye düşündü aşağılar bir ifadeyle. Diğer beyin sandalyesine döndüğünü duydu ve ona teşekkür etmek için başını çevirmeden ateşin önünde ısınmaya devam etti.

Tibbitts posta arabası geldiğinde en iyi romunu bulmak için tavan arasında olduğundan, telaşla içeri girdi. Lacivert peleriniyle ateşin önünde yalnız başına

duran kadını gördü, ıslak kumaştan kurudukça buhar çıkıyordu, Tibbitts yanına gitti.

"Wayfarer's Rest'e hoş geldiniz," diye yankılandı sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" diye sordu en iyi han sahibi sesiyle, pelerininin biraz yıpranmış olduğunu ve ondan çok fazla bahşış alamayacağını düşündü.

"Evet, gece burada kalmak istiyorum, yarın sabah Londra arabasına bineceğim," diye cevap verdi bir yandan da kapüşonunu başından, saklayan pelerinini omuzlarından indirirken.

Sir Jason da, Trevegne de alevleri izliyor, pelerinli kızı görmezden geliyordu, ta ki çok dişi bir ses onları düşüncelerinden uyandırana kadar. Bilinçsiz bir tahrik edicilikle çok terbiyeli bir şekilde konuşuyordu. Düzgün bir burun ve orantılı ağızla kusursuz yüzü ortaya çıktığında ikisi de kafasını kaldırıp, baktı. Gözleri parlak kızıl buklelerinin ateşin ışığıyla değişen parlaklığı karşısında ateşe atılan bir odun parçası gibi kenetlenmişti.

Sir Jason hızla ayağa kalkıp, hafifçe eğilerek en etkileyici sesiyle konuştu: "Siz ayakta dururken oturuyor olma kabalığımı affedebilirsiniz, size zevkle sandalyemi sunup, kendimi tanıtmak isterim. Sir Jason Beckingham, hizmetinizdeyim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Elysia soğuk bir ses tonuyla ve sandalyesini ateşin karşısına çekti. "Çok yorgunum ve iliğime kadar buz tuttum." Elysia hafifçe titreyerek, sandalyenin yanında durup, memnun bir ifadeyle ona bakmaya devam eden Sir Jason'a muhteşem yeşil gözleriyle sorgulayıcı bir bakış attı.

"Tibbitts," diye emretti Sir Jason, "bu genç bayana içecek sıcak bir şeyler getir, sonra da akşam yemeği hazırlat. Acele et, hadi!" Sessiz kalan, son tahmini kızın yüzünü gördükten sonra değişen Tibbitts'e eliyle gitmesini işaret etti. Elbisesinin görüntüsüne bakılırsa zengin olmayabilirdi, ama seçkin olduğu muhakkaktı ve başta planladığından daha iyisini hak ediyordu. Hele de beyefendi ödeyecekse. Ayrıca, bu kız sadece eğlence için hizmetçi gibi giyinen tuhaf

aristokratlardan biri bile olabilirdi. Geçen hafta postacı kılığına girmiş bir grup genç posta arabasıyla gelmemiş miydi? Tüm gece boyunca içip, ertesi gün yolun yarısına gelmeden posta arabasını tüm yolcularıyla birlikte neredeyse deviriyorlardı. Hayır, bu kez işini şansa bırakmayacaktı. Bu kıza düzgün davranacaktı.

Sir Jason kendine başka bir sandalye çekti, tam oturacakken donakaldı. "Ne kadar da dikkatsizim," dedi pişmanlık dolu bir ses tonuyla, "benim hakkımda ne düşüneceksiniz? Takdim etmeme izin verin." Elysia'ya tiksindirici bir şekilde davranan adamı göstererek özür diledi, adam tüm konuşmaları sessizce oturduğu yerden izlemişti: "Alexander Trevegne, St. Flcur Markisi ve siz de Bayan...?"

"Elysia Demarice," diyerek uzun parmaklı elini önce Sir Jason'a sonra da takdim üzerine tembel bir ifadeyle yerinden kalkan Trevegne'ye uzattı.

"Bayan Demarice," dedi kelimeleri sindire sindire, sonra da elini alıp, zarif bir şekilde eğildi. Elysia aniden elini çekti, güçlü parmaklarının temasıyla bir dehşet dalgası bedenini sardı. Hipnotize olmuş şekilde gözlerinin sarısını yansıtan, küçük parmağındaki yüzüğe bakarak, gaddar eller olabilirler, diye düşündü. Ağır göz kapakları altında aklını delip geçermiş, düşüncelerini okuyabilirmiş gibi bakan tuhaf gözleri vardı.

"Buyurun hanımefendi, içinizi ısıtacak bir şeyler getirdim," diye araya girdi Tibbitts, Elysia'yı esir almışa benzeyen büyüü bozarak. Üstünden buharlar çıkan fincanı Elysia'nın ellerine koyup, etrafına bakındı, sağlıklı yüzü asılmıştı. "Valiziniz yok mu, hanımefendi?" diye sordu beğenmemiş bir ifadeyle. "Hizmetçiniz?"

"Hayır, yok, o hasır çanta hariç," dedi Elysia, kapının yanında sahipsiz gibi duran çantayı işaret ederek. "Az eşyayla seyahat ederim," diye ekledi Elysia, sahip olduğu her şeyin o çantada olduğunu düşünerek gülümsedi. Tibbitts omuz silkip, çantayı almaya gitti.

"Çok az eşyayla seyahat ediyorsunuz, Bayan Demarice, hem de böyle berbat bir havada ki," dedi marki yavaşça, "ister istemez nedenini merak ediyor insan? Siz de

peşinde kızgın bir grup akrabayla, evlenmek için evden kaçan, o can sıkıcı genç kızlardan olmayasınız? Burada, handa karşıma birileri çıkıp, sakın bizi suç ortağı hatta Tanrı korusun müstakbel damat olmakla suçlamasın," dedi alaycı bir tavırla burnunu hafifçe çekerek.

"Lordum, bu yalnızca benim meselem ve yalnızca beni ilgilendirir," diye kısaca cevap verdi Elysia, "ama sizi rahatlatacaksa evlenmek için evden kaçmadığıma sizi temin edebilirim. Hatta aslında size bu konuda sıkıntı vermek istemezdim ama müstakbel damadım olmak için daha imkansız bir aday hayal edemiyorum," diye ekledi Elysia. Gerçeğe ne kadar yaklaştığını fark ettiğinde yanakları kızardı.

Trevegne gözlerini kısarak ona meydan okurcasına gözlerini diken Elysia'ya baktı. Nihayet Trevegne'nin sert ifadesinde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Demarice? Bu isim kulağa çok tanıdık geliyor." Sir Jason, Elysia'nın ona bir şeyleri anımsatan yüzüne tanımaya çalışırcasına baktı, o anda hatırlayınca yüzü aydınlandı. "Charles Demarice. İşte bu," diye hatırladı. "Babanız, değil mi? Ama Elbette gözlerinize bakılırsa muhakkak öyle olmalı. Gözleri kedi gibi çekik olduğundan ona Kedi Demarice derlerdi bilirsiniz sizinkiler de tıpkı öyle. Yüzün bir kediyi anımsatıyor."

İki adam da açıkça yüzüne bakmaya başlayınca Elysia utanarak kızardı sonra da markinin sessizce görüntüsünün geri kalanını incelemeye başladığını hissetti, saten ve kadifeli paltosu ve lekesiz temizlikte gömleğiyle Elysia'nın kendini onun yanında basit ve dökük hissetmesine neden oluyordu. Adamların gözlerindeki hayret dolu ifadeyi görebiliyordu; Charles Demarice'in kızının paçavralar içinde ne işinin olduğunu merak ediyor olmalıydı.

"O nerede? Yıllardır onu Londra'da göremiyorum. O kadar uzun zaman oldu ki nerdeyse onu unutmuştum," diye sordu Sir Jason merakla.

"Babam iki yıl kadar önce vefat etti, annem de. Faytonları ters dönünce ikisi de öldü," dedi Elysia sessizce, haberleri duyduğunda yaşadığı acıyı hatırlayarak gözlerine çöken yas, karanlığını da beraberinde getirdi.

"Ben, ben gerçekten çok üzgünüm," diye özür diledi Sir Jason pişmanlıkla.
"Kaybınız hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu büyük talihsizlik karşısında lütfen taziyelerimi kabul edin."

"Bazen birlikte ölmüş olmalarının daha iyi olduğunu düşünüyorum, çünkü birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki bir diğeri olmadan yaşayamazlardı."

"Ne kadar sıra dışı. Karı koca arasında böylesi bir sadakat bulmak çok nadir rastlanılan bir şey hatta Trevegne aşka inanmıyor bile, özellikle evlilikte. Yanlış mıyım, Lordum?" Sir Jason canı sıkılmış görünen markiyi işaret ederek sordu.

"Çok haklısınız. Aşk, yetişkinlerin ve yaşlı dulların fantezilerini beslemek için yalnızca yoksullaştırılmış şairlerin zihinlerindedir," diye dalga geçerek cevap verdi Trevegne.

"Siz böylesi bir açıklamayla daha güzel şeylere olan kayıtsızlığını belirtiyorsanız, Lordum o zaman bir Londra beyefendisinden fazla bir şey beklememeliyim," diye Elysia kızgın bir ifadeyle Trevegne'nin sözlerini çürüttü.

"Gerçekten mi ve siz sanırım böylesi bir mutluluğu hem tanrılardan hem ölümlülerden gördünüz?" diye iğneledi.

"Hayır görmedim, ama..."

"O zaman siz hiçbir şey bilmiyorsunuz, ya da yanılmıyorsam tutkuyu da bilmiyorsunuz. Sadece gördüklerinizi ya da okuduklarınızı biliyorsunuz. Pek çok kadının iki sınıfa ayrıldığını düşünürüm ya romantik duygusallardır, her durum için gözyaşları hazırdır, ya da paracı fırsatçılarıdır, bir şeyleri elde etmeye çalışırlar," Trevegne, Elysia'ya sorar gözlerle baktı. "Peki ya siz hangisisiniz, merak ettim." Hakaretine devam ederken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ama sizde böyle bir görüntü oldukça zavallı bir serseme istediğiniz her şeyi yaptırmakta zorluk çekmiyor olmalısınız."

"İkisi de değilim, Lordum," diye cevap verdi Elysia açık ve soğuk bir ifadeyle, doğrudan markinin gözlerinin içine bakarak. "Ben bir realistim. Çoğu erkeğin,

etrafındakilerin ne hissettiklerine zerre kadar önem vermeden yalnızca kendi arzularını düşündüklerini bilen biriyim hele ki bu etrafındaki kişi o fazla gelişmiş okul çocuklarının karısı olacak kadar şanssız biriyse," dedi Elysia kibirli bir ifadeyle, konuştuğu konuya ısınıyor, ufak, yuvarlak çenesi kendini beğenmiş bir gururla ileriye çıkıyordu. "Kadınlar hakkındaki düşünceleriniz buysa, karınıza gerçekten acıyorum, Lordum. Ama daha önce de belirttiğim gibi, sizin gibilerden farklı bir şey beklemezdim zaten. Londra beyefendilerinden yani. Üç kağıtçılığınızın önüne yalnızca narsistliğiniz geçebiliyor ve bana göre kadınlar sizin egoist varlığınızdaki uzak dururlarsa daha fazla mutlu olurlar."

Elysia nefes nefese durdu, kendi tavrına kendi de şaşırmıştı ve afallamış görünen markiye attığı uzun nutuktan sonra markinin ifadesindeki küçümseme ifadesi allak bullak olmuştu.

Marki, neredeyse altüst olmuş gibi görünüyordu, gerçi Elysia onun asla altüst olmayacağını düşünüyordu. Fakat sadece hakaretlerine karşı kendini savunduğu için özür dilemek istemedi.

"Tuş," dedi Sir Jason eğlenmiş bir ses tonuyla, bu atışmadan son derece memnun kalmıştı. Hayranlıkla alkışladığında, Elysia'nın yanakları kızardı. "Vay vay vay, markiye kesinlikle cevabını verdiniz ki bu bahse girerim daha önce kimsenin yapamadığı bir şeydir, öyle değil mi, Lordum?" Sir Jason gülümsedi. "Kusura bakmayın, Bayan Demarice, ne yazık ki o nefret ettiğiniz iğrenç cinstenim ve lütfen muhteşem varlığınızı benden esirgemeyin," diye yalvardı Sir Jason, yumuşayan mavi gözleri parlayarak. "Demarice'in anne babasıyla hiç tanıştınız mı, Trevegne?" diye sordu gerginlik azalınca markiye dönüp, sohbet açmak istercesine.

"Yanlış hatırlamıyorsam, bir ya da iki kez anne babanızla görüşme şansına nail oldum. Sanırım Londra'ya çok nadiren geliyorlardı." Trevegne duraksadı. "Ancak annenizi çok net hatırlayabiliyorum. Saç renginiz aynı."

Marki yüzünde kaba bir ifadeyle Elysia'ya baktı, Elysia sanki onunla aynı saç rengine sahip olmakla suç işlemiş gibi hissetmişti. Parlak bir bukleyi sevgiyle alarak, bu korkunç adamın bunu onaylayıp onaylamamasının hiç de umurunda olmadığını düşündü.

Tibbitts yemeğini getirip, masanın üstüne koyunca, kibar bir şekilde af dileyip, kalktı. Elysia oturup, önüne kurulmuş tatlı ve lezzetli erikli turta, bir dilim biftek ve taze bezelyeleri büyük bir iştahla yemeye başladı. Agatha Teyze'nin evindeki iştah kapatan yavan öğünlere o kadar alışmıştı ki, bu ona ziyafet gibi görünmüştü.

Agatha Teyze. Şimdi ne yapıyordu acaba? Elysia buruk bir ifadeyle, muhtemelen ince, kemikli bedeninin her nefesinde ona küfrediyordur diye düşündü. Ama tüm eğlencesi, omuzlarını acımasızca sarıp, sarsan o ince parmakların gücünü ve Agatha'nın onu bulması durumunda vereceği cezayı hatırlayınca yok oldu.

Dumanı tüten sıcak erikli turtaya bakarken, doğru mu yaptığını düşünerek, gergin bir ifadeyle dudağını ısırdı. Londra'da bir iş bulmayı becerebilirse, eğer...

"İyi değil mi?" diye sordu eğlenen bir ses ve Elysia, Sir Jason'ın gülümseyen yüzüne baktı. Tüm havasına ve parlak renkli elbiselerine rağmen onun gayet iyi olduğunu düşünmüştü. Kibirli markiden her ne kadar nefret etmiş olsa da, açık kahverengi binici paltosu ve iyi parlatılmış siyah çizmelerinin üstündeki kaslı kalçalarını vurgulayan soluk renkli güderi ile onun zevkine daha uygun giyinmişti. Kimse onu bir züppe sanmaz, diye düşündü Elysia. Kıyafetleri ve kaba tavırları bunun yanlış olacağını gösteriyordu.

"Hmm, çok lezzetli," dedi Elysia derin nefes alarak, "ve bunun hepsini yemek bir hanımefendiye yakışmaz ama açlıktan kıvranıyorum."

Sir Jason mavi gözlerinde büyülenmiş bir ifadeyle, olağanüstü bir şeyin görüntüsünü ya da hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Anneniz babanız vefat etti ama eminim siz dünyada yalnız kalmamışsınızdır?" diye sordu Sir Jason. "Yalnız seyahat ettiğiniz için size kızan ya da yanında kaldığınız bir akrabanız vardır muhakkak?"

"Evet, akrabalarım var," diye cevap verdi Elysia mırıldanarak, turtasını bitirdi. Sir Jason keşke bu kadar arkadaş canlısı ve sorgulayıcı olmasaydı diye düşündü, çünkü Agatha Teyze hakkında ne kadar az şey söylese o kadar iyi olurdu. Ancak Sir Jason cevaplarından tatmin olmuş gibi görünüyordu ve af dileyerek kalktı.

"Sevgili Bayan Demarice, bir çingenenin bana söylediği bir kehanet bu gece gerçek oldu ve size son derece minnettarım."

Elysia bu şifreli açıklama karşısında gülümsedi, ne demek istediğini anlamamıştı ama sorgulamayacak kadar yorgundu. Yemeğini bitirdikten sonra sessizce masadan kalkıp, daha ufak bir masanın etrafına oturmuş, kağıtlarına gömülen iki adamı rahatsız etmeden odadan çıktı. Elysia kaba saba ahşap merdivenlerden çıkarken, hanın girişindeki kapının açıldığını duydu. Omzunun üzerinden geri baktığında tombul bir adamın içeri girip, sıırıslıklam olmuş paltosunu duvara dayanmış dar bir banka atarken han sahibini çağırışını ve diğer iki adamın oturduğu yöne doğru gidişini gördü.

Elysia, karanlık koridorda ilerleyip, birkaç odayı geçerek Tibbitts'in çantasını koyduğunu söylediği odaya giderek, içeri girip, yavaşça kapıyı kapadı. Elbisesini çıkarırken o kadar yorgun hissediyordu ki, tüm duygular onu çok yıpratmıştı, geceliğini giydi ve büyük bir minnettarlıkla yatağına gömüldü.

Posta arabasının doğrudan Londra'ya gideceğini düşündüğünden, geceyi handa geçirmeyi planlamamıştı. Hızla azalan değerli para destesini çıkardı. Kilometre başına beş kuruş gibi bir rakam ödemesi, ayrıca da posta arabasını haydutlardan koruyan muhafızlar ve postacıya bahşış vermesi gerekiyordu. Yarın, yemeği, odası ve yolculuğun kalanını ödemesi gerekiyordu. Parasının Londra'ya ulaşana kadar yeteceğini umut etmişti ama bir iş buluncaya kadar oda tutacak parası olacağından bile artık şüphe duyuyordu. Ama bunu oraya vardığında düşünecekti.

Kapı alındığında, Elysia yatağı girmek üzereydi. Kapıyı hafifçe araladığında, Tibbitts'i üstünde buharlar tüten küçük bir kupa içeceklerle gördü.

"Sir Jason'dan size bir ikram, hanımefendi," dedi kupayı uzatarak. "Sıcak kalmanızı ve iyi uyumanızı sağılamak amacıyla olduğunu söylememi istedi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Elysia, şükranla içeceği alırken "ve lütfen en sıcak teşekkürlerimi Sir Jason'a iletin."

Kapıyı kapatıp, ellerini kupayla ısıtarak, belki de çok acele karar vermiş olabileceğini düşündü. Belki de tüm Londra beyefendileri korkulacak  kağıtılar değillerdi. Elysia rom aromalı, lezzetli içeceği bitirirken, tüm bedeninin ısındığını hissetti. Yatağı girip, battaniyelerin altına kaydığında kendini biraz sersemlemiş hissetti. Romdandır diye düşündü, belli belirsiz. Sadece alkollü içeceklere alışkın değildi; ama şu anda kendini epey sıcak ve hoş hissediyordu. Elysia yatağı daha da gömülerek, derin bir uykuya daldı.

*Bir ahuya rastladım kırlarda dolaşırken,
En güzelden de güzel gerçek bir peri kızı, Topuklarında saçı, keklik gibi
seken, Vahşi ürkek bakışlı.*

Keats

5

Elysia kendini altüst olmuş hissediyordu. Sis, tembel dalgalar halinde zihninde dolanıyordu.

*Güzel bukleler, güzel bukleler,
Benim olur musun? Bulaşıkları yıkamamalısın,
Domuzları da beslememelisin.
Yalnızca bir minderde oturup,
Nakış işlemeli,
Çilek yemeli, şeker ve krema ile beslenmelisin. Çilek mi? Şimdi mevsimleri geçmişti
ama çileği şekerli ve kremalı severdi. Kendi kendine kıkırdadı.*

Küçük Polly Flinders

*Küllerin arasında oturmuş,
Minik ayaklarını ısıtıyor,
Annesi gelip onu yakaladığında,
Yeni kıyafetini mahvettiğinden,
Küçük kızını dövüyor.*

Hangi yeni elbiseler? Uzun zamandır hiç yeni kıyafeti olmamıştı. Yeni kıyafetler içinde çilek ve krema yemek güzel olurdu, ah... Başı ağrıyordu. Nesi vardı böyle? İlkokul ve kreş şarkıları için artık çok büyüktü. Pencere camına vuran yağmuru duyabiliyordu; dışarı çıkıp, oynayamazdı... Yağmur, yağmur şimdi git, Sonra gelirsin.

Cama vuran yağmurun sesi gittikçe arttı ve Elysia uykulu gözlerini güçlükle açtı, incecik nehirler halinde pencere damında süzülen kristal gibi dereciklere baktı. Elysia gözlerini kapatıp, rüyasına dönmeye çalıştı ama hatırlanamayacak kadar bulanıktı ve kendini bir bulut  zerindeymiş esine sürüklenir gibi hissediyordu, kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. Gözlerini a malı ve uyanmalıydı ama kendini o kadar sıcak ve dinlenmiş , göz kapaklarını o kadar ağır ve yüklü hissediyordu ki gözlerini açabileceğinden gerçekten emin değildi. Yataktan çıkmak için fazla soğuk ve kasvetli bir sabahtı.

Yana dönüp, yastı ına sarılarak kalbinin düzenli atışını dinledi. şimdi ise iki kalp atışı duyuyordu. Bu nasıl bir aptallıktı? İki kalbim olamaz diye düşündü baygın bir ifadeyle, zihni tuhaf bir sarhoşlukla bulutlanmıştı.

Elysia gözlerini açmak için tekrar u raştı, odaklanmaya  alıştı a göz kapakları yavaşça kıpırdanıyordu. Her şey bulanık görünüyordu. Yana ının altındaki yastı a kafası karışmış  bir ifadeyle gözlerini dikti. Bir erkek g  s ne benziyordu.

Elysia nefesini tutup, bir adamın uyuyan yüzüne baktı. Marki! Baca ı samimi bir şekilde onun bacakları arasında kolu, kaslı ve kıllı g  s n n üstüne d şm ş  şekilde yanında kıvrılmış  yatıyor olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Oturmaya çalışarak, dikkatle hareket etti, ama odaya bakınırken başı döndü. Markinin, onun odasında ne işi vardı? Ama hayır, burası onun odası değildi. Yabancı bir odadaydı. Elysia gittikçe telaşlandı ını hissetti bu nasıl olabilirdi? Dün gece kendi odasındaydı bundan emindi o zaman burada yanında yabancı bir adamla yatakta ne işi vardı? Ah, Tanrım, neler olmuştu? Nasıl olurda markiyle aynı yatağı paylaşırdı?

Elysia  zerindeki yorganı açarak, yataktan çıkmak için bacaklarını uzattı ve çıplak olduklarını fark etti. şaşkınlık içinde uzun ince baldırlarına bakıp, gördükleri karşısında titreyerek örtüyü tekrar üzerine çekti.

 ıplaktı. Geceli i neredeydi? Yorganın altına g m lm ş ken telaşla odada etrafına bakındı ancak hiçbir yerde göremedi. Uyuyan markiye şüpheci bir bakış

atarak, gergin bir ifadeyle tırnaklarını ısırđı. Bunu yapmış olabilir miydi? Yok, tanıştıklarında ondan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Her nedense, Elysia da içgüdüsel olarak onun bu tarz oyunları oynayacak insanlardan olmadığını anladı. Fakat o uyanmadan odadan çıkması gerektiğini biliyordu ve... Ve sonra ne olacaktı? Eğer bu işte onun parmağı yoksa muhtemelen en kötüsüne inanacaktı . Elysia'nın onun odasına ve yatağına geldiğine... Şimdi ne yapacaktı?

Elysia, derin bir nefes çektiğini duydu ve gerindiğini gördü, uyanıp, onu orada göreceğı düşüncesi ile korkusu gittikçe arttı. Telaşla ayağı fırlayıp, kapıya doğru koşmaya başladı, bir adım daha atamadan sert ellerin onu tekrar büyük yatağı doğru çektiğini hissettiğinde dehşet dolu bir çığlık attı. Elleri ve ayakları havada onu tırmalayıp itmeye çalışırken vahşî bir kedi gibi savaşıyordu ama o Elysia için fazla hızlı ve güçlüydü, Elysia kendini kolları başının üstünde gerilmiş, bacakları tarafından tutulmuş, vücudu onun sert bedenine kenetlenmiş buldu elbisesiz bedeni şehvani bir şekilde onun çıplaklığına bastırılmıştı. İkisi de derin nefes alıyordu, Elysia afallamış, iri yeşil gözlerini, onun şaşkın altın sarısı gözlerine dikmişti ikisi de konuşmuyordu gözleri birbirine kenetlenmişti.

Markinin yüzünde çarpık bir gülümseme belirişini ve gözlerinin aralık ve titreyen dudakları, açılmış burun delikleriyle, kendi korkmuş yüzünde dolanışını izledi. Markinin gözleri, açık ve bakır sarısı bir peçe gibi uçuşan saçlarına yöneldi ve sonunda, altında kontrol edilemez bir şekilde inip kalkan göğüslerine bakarken gözlerinin kısıldığını ve karardığını gördü.

"Pekala," dedi ağır ağır konuşarak. "Yıllardır böyle hoş bir sürpriz yaşamadığımı söylemeden edemeyeceğim. Uyanıp, Afrodit'in gece yatağına girdiğini görmek, hem de bu kadar uygun bir şekilde giyinmiş olarak," bir an duraksadı, hakaret edercesine bir elini Elysia'nın çıplak bedeninde gezdirdi, "ya da bu kadar uygun giyinmemiş olarak mı demeliydim? Aslında bunu hiç beklemezdim. O beni uyandırmamalıydı kesinlikle affedilemez."

"Lütfen, lütfen beni dinleyin," diye yalvardı Elysia, tüm bedenini titreterek dudaklarının yavaşça boynundan yukarı doğru çıktığını ve yumuşak kulak memesini dişleriyle çektiğini hissederken.

Marki de yatağında onu yanında gördüğüne en az onun kadar şaşırılmıştı. Markinin böyle bir işe ortak olmayacağını tahmin ettiğinde aslında haklıydı ama şimdi onu, kendinin de ortak olmayacağına ikna etmesi gerekiyordu.

"Nasıl buraya, sizin yatağınıza geldim bilmiyorum. Ben ben de kendimi burada bulduğuma en az sizin kadar şaşırdım ve şok oldum, ama lütfen siz..." Ona anlatmaya çalıştı, ama ağzı zalimce Elysia'nın kilere geldi ve yapabileceği tüm açıklamaları engelledi. Sert dudaklarının Elysia'nın daha yumuşak dudaklarını araladığını hissetti dili onunkini bularak, dokunuşuyla ve ağzını arayışıyla Elysia'yı afallattı.

Marki onun yumuşaklığını tadıp, dudaklarını çektiğinde Elysia soluk soluğaydı. Sert, hızlı öpücüklerle dudakları, Elysia'nın boğazına iniyordu ve Elysia markinin ellerini yumuşak hatlarında ısrarcı bir okşayışla gezdirdiğini hissediyordu. Hala bağlarını tutan ele karşı çaresizce direndi, markinin ağzı, gerilene kadar pembe uçlu memesinde gezindi.

Ona ne yapıyordu böyle? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, hiçbir zaman bir adamın öpücüklerini ya da bir aşığın okşayışını tatmamıştı. Korkuyordu. Ama kanında korkusuna denk akışkan bir ateş dolaşıyordu çok derinlerinde tuhaf bir heyecan alevleniyordu.

"Beni büyüledin," diye mırıldandı marki boğuk bir sesle, öpücüklerinin arasından, "şehvetten başımı döndürdün. Başım çatlayacak gibi."

Markinin dudakları, Elysia'nın şakaklarından, vahşi gözlerine ilerleyip, öpücükleriyle kapatarak dudakları sahiplenir gibi kırmızı dudaklarına erişinceye kadar ilerledi.

"Benim buz gibi, yeşil gözlü cadım, alev gibi saçlarınla öyle kibirlisin ki tutkuyla sana can katacağım, Elysia," diye fısıldadı Trevegne, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde, adı onun dudaklarında sanki bir okşayış gibi çıkıyordu.

Ağzını, Elysia'nın ağzına dayayarak, sonsuz gibi geçen dakikalar boyunca daha derinleşen ve sertleşen aç öpücükleriyle inlemelerini ve karşı koymalarını bastırırken, canını yakıyordu. Elysia onun aradığını hissetti, sonra da dişi bedenine yabancı ve sert bir şeylerin değdiğini hissetti. Dehşete kapıldı ve yeniden topladığı bir güçle tekrar karşı koymaya başladı ama kaybedeceği bir savaş verdiğinin farkındaydı. Sonra da sesi duydu.

Odanın kapısı sonuna kadar açıldı ve sesler sanki Elysia'nın kulaklarını doldurdu, o anda Trevegne'nin kaslı bedeninin sert ağırlığının kalktığını hissetti.

"İşte geldik, Terry," dedi tanıdık bir ses, sonra da aniden durdu. "Ben, çok üzgünüm. Kendi odamla karıştırmış olmalıyım."

Sir Jason'ın sesi şaşırmış ve af diler gibi çıkıyordu. İlk sesin gelmesiyle Elysia'yı kenara iten Trevegne, şimdi oturmuş, yüzünde ölümcül bir bakışla eşikte gergin bir ifadeyle aklı karışmış görünen iki adama gözlerini dikmişti.

"Kusurumuza bakma, Trevegne..." Sir Jason nazikçe duraksadı, gözleri örtünün altına girmeye çalışan Elysia'nın dağılmış saçlarında ve çıplak omuzlarında gezindi "...ve Bayan Demarice, lütfen özürlerimizi kabul edin."

Diğer adamın yüzü, Trevegne'ye ve altın gözlerindeki ölümcül ifadeye sonra da kendine hakim olamayarak yatakta markinin yanında yatan iri yeşil gözlü ve alev kırmızısı saçlı hoş görünümlü yaratığa gergin bir şekilde bakarken parlak kırmızı bir renk almıştı.

"Ah, evet, evet, lütfen özrümüzü kabul edin," diye mırıldandı, o iki çift rahatsız edici gözden ve markinin gittikçe kararan ifadesinden gözlerini ayırarak marki, kızdırmaya cesaret edebileceği bir adam değildi.

Sir Jason biraz daha yavaş takip etti, kapıyı kaparken omzunun üzerinden bir kez daha baktı, yüzünde inkar edilemeyecek bir kötülük belirtisiyle zafer dolu kocaman bir sırıtma vardı ki bunu Trevegne de Elysia da kaçırmış olamazdı.

Trevegne yüzünü avuçlarına gömüp, zihnindeki bulutları def etmek istercesine başını salladı. Sonra da Elysia'ya dönüp, şeytani bir bakış attı, gözleri delici ve sabitti, hala karanlıktı ama artık karanlığın sebebi öfkesiydi, tutku değil. "Sanırım daha önce senin açıklamalarını dinleyecek durumda değildim ama şimdi gerçeği duymak istiyorum, yalan olmadan," diye ekledi tehditkar bir şekilde, "çünkü Sir Jason'ın muhteşem bir oyununa tanık olduğumuza inanıyorum ve eğer bu odaya girişleri kazaysa, ben de tüm atlarımı bir şiline denk geldiğim ilk köylüye satarım."

"Siz, Lordum, beni hırpaladıktan sonra orada oturup, bir öfke içinde bana hakaret edip, sonra da benden açıklama yapmamı mı istiyorsunuz, hem de açıklama istemesi gereken benken," diye başladı Elysia en sonunda konuşabildiğinde, Trevegne'nin sıkılmış dişleri karşısında kalmanın verdiği öfkeyle.

"Lanet olsun, gerçekten karşına geçip, önünde eğilerek, kendimi beyefendi gibi gösterip, senden özür dilememi beklemiyorsun değil mi?" Yatağı terk etmekle tehdit edercesine bir hareket yaparak, sordu. "Saraylı tavırlarından biraz uzaklaştık diye tahmin ediyorum."

Elysia nefesini tuttu. "Elbette hayır," diye kabul etti hemen, Trevegne'nin çıplaklığının farkında olmadan.

"Şimdi, anlat bakalım, nasıl oldu da yatağıma girdin, tatlım?" diye sordu rahat bir tavırla, Elysia cevap verirken altın gözleri tetikteydi.

"Gerçekten bilmiyorum. Sizin ve Sir Jason'ın yanından ayrıldıktan sonra, doğrudan koridorun sonundaki odama gittim. Bakın, bu odanın nerede olduğundan bile haberim yok?" Elysia, markinin düşünceli bakışlarına gözlerini iri iri açarak karşılık verdi.

"Koridorun diğer ucunda, merdivenlerin karşısında. Dün gece Sir Jason'ın koridorun sonundaki odasına girdiğini gördüm muhtemelen senin odanın

karşısındaki odaya bu yüzden onun yanlışlıkla kendi odasına gitmek yerine benim odama girmesi beni ciddi ölçüde şüphelendirdi," diye cevap verdi Trevegne, gözlerini kısarak. "Sonra. Sen odana gittin ve..."

"Dün geceki yolculuktan dolayı yorgundum, tam yatmaya hazırlanıyordum ki hancı bana sıcak bir içecek getirdi, sanırım romdu, çünkü daha sonra kuvvetinden başım döndü. Sir Jason göndermişti ve uyumadan öncesine dair hatırladıklarım bu kadar. Bana inanmalısınız, Lordum. Gerçeği söylüyorum, yemin ederim," diye ekledi Elysia, markinin yüzüne yerleşen haşin bakışı fark edince.

"Demek Sir Jason sana sıcak rom şerbeti gönderdi," diye düşündü yavaşça.
"Hatta bana da odama çekilmeden önce ona bir kadeh eşlik etmem için ısrar etti.
Maalesef sevgili Bayan Demarice, tahminim odur ki dün gece şuurumuzu kaybedecek şekilde o kötü rom şerbetleri ile ilaçlandık. Sir Jason kötülük peşindeydi."

"Ama söyledikleriniz doğruysa, amacı ne ki? Sir Jason'ın bana art niyet beslemesi için hiçbir sebep yok," diye sordu Elysia kafası karışmış bir şekilde.

"Ah, fakat bana karşı ciddi bir sıkıntısı var ve muhtemelen sen, genç bayan, şüphesiz bana karşı intikamında onun yemi oldun."

"Ancak ben hala bunun size karşı nasıl bir intikam olduğunu anlayamıyorum? Bu bana karşı bir hakaret oldu ve öfkelenim ama size karşı intikam...?"

"Evet, intikam. Sir Jason beni içinden çıkılması güç bir durumda tuzağa düşürmeyi umut etmişti asil, masum bir genç bayanı kandırırken yakalamak gibi. İnsan birinin kızını baştan çıkarıp, sonra da terk etmez tabii eğer beyefendiyse." Küçümser bir ifadeyle Elysia'ya baktı, "ve eğer söz konusu genç bayanın öfkeli akrabaları varsa, bu kaçamaktan muhakkak haberdar olur. Elbette bu da yarın akşama kadar tüm Londra'nın ağzında olur. Trevegne ve güzel bir genç bayanın sarmaş dolaş yakalanması ve... Ne demek istediğimi anladın mı? Daha fazla detaylandırmaya gerek duymuyorum."

"Pekala, işe yaramayacak çünkü Sir Jason'ın planı suya düştü," dedi Elysia kesin bir ifadeyle, "çünkü benim tatmin talep edecek ya da adımları korumak için sizi benimle evlenmeye zorlayacak akrabalarım yok. Söylesenize, evli misiniz?"

"Sevgili Bayan Demarice," dedi Trevegne yumuşak bir ses tonuyla, üzerine eğilip, onu tekrar yastıkların arasına gömerek, omuzlarına ellerini koydu, "kimse beni yapmak istemediğim bir şeye zorlayamaz. Kimseye hesap vermek zorunda değilim, beni anlıyor musun? Ayrıca evli değilim."

"Evet, anlıyorum, ama Sir Jason da bunun farkında değil midir? Madem bu kadar zapt edilemezsiniz, ihaneti sizi neden bu kadar öfkeli yaptı? Size zarar veremez planı suya düştü."

"Kimse bir Trevegne'yi aptal yerine koyamaz," dedi marki öfkeyle, sanki onu ilgilendiren bir şey düşünürmüş gibi Elysia'nın yüzüne bakarak.

"Öyleyse öfkenizin sebebi, yalnızca kırılan gururunuz," dedi Elysia küçümseyerek, markinin sert parmakları ikaz edercesine omuzlarına bastırıldığında acı içinde nefesini tuttu.

"Pekala, beni de kimse evlenmeye zorlayamaz. Siz, Lordum, hoşuma gitmeyen bir şeyler yapılması için şantaj yapılacak tek kişi değilsiniz."

"Benimle evlenmeyi hoşuna gitmeyecek bir şey olarak mı görüyorsun?"

"Evet, ama zaten aramızda evlilik gibi bir durum olmayacağından, ne hissettiğimin önemi yok."

"Mutlaka refahını düşünen birileri vardır?"

"Hayır, St. Fleur Lordu, Thames Nehri'nde boğulup, cansız bedenim yüzeye çıksa umursayacak kimsem yok yalnızca cesedimi Londra'dan getirmek için birilerini gönderme zahmeti anlamına gelir," diye konuştu Elysia, acı bir ifadeyle. "Benim bir yem olarak kullanıldığımı söylediniz, ama size şunu söyleyebilirim ki, Lordum, bu daha büyük bir intikam için duyarsızca ilk kullanılışım değil. Teyzem beni rızam olmadan şişko, seks düşkünü, yaşlı bir şövalye silahtarıyla

evlendirecekti ve bunu sırf otuz yıldır anne babama karşı beslediği kin yüzünden yapacaktı."

"Senin şu teyzen muhakkak ki bu olanlara kızacaktır?" diye sordu marki merakla.

"Teyzem başımın belaya girmesine fazlasıyla sevinecektir, hem ayrıca beni görmekten bile nefret ediyor. Şimdi bana müsaade ederseniz kalkıp, odadan çıkacağım ve hayatınızı daha karmaşık bir hale getirmeyeceğini, Lordum," dedi Elysia, onu itmeye çalışarak ancak marki, Elysia'nın çabalarına kolaylıkla karşı koydu ve gözlerinde eğlenmenin verdiği parlaklıkla ondan bakışlarını çekmedi.

"Gitmene maalesef izin veremem, Bayan Demarice," dedi bir karara vararak.

Elysia gözlerini kocaman açarak baktı. "Rızam olmadan beni burada tutamazsınız," diye bağırdı, Sir Jason ve arkadaşı tam zamanında odaya girmeden önce kaldığı yerden tekrar başlamasından korkarak.

"Bana karşı mı geliyorsun, Bayan Demarice?" diye sordu Trevegne imalı bir ifadeyle.

"Sizin gücünüzün yarısına bile sahip olmadığımı gayet iyi biliyorsunuz denemem aptal cesareti olur. Ama beni burada tutmanız için herhangi bir sebep göremiyorum. Olan oldu ve bir beyefendi olarak, siz... " Elysia duraksayarak, kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı.

"Ben, seninle sevişmeye devam etmeyeceğim her ne kadar keyifli olursa olsun bunu mu söylememi istiyordun?" Elysia'nın aklının karışmış olmasına neşeli bir ifadeyle baktı, hafifçe dudakları kıvrılmıştı. "Evden mi kaçtın, Elysia?" diye sordu, Elysia'nın yüzündeki isyankar ifadeye bakıp, onu gözlerinin içine bakmaya zorlarken, hafifçe sarsarak. "Bu yüzden mi yanında yardımcın ve uygun bir bakıcın olmadan seyahat ediyorsun? Ya da abartılı bavullar? Az eşyayla seyahat, böyle demiştin sanırım."

"Evet, öyle," dedi Elysia dürüstçe, sesinde bir karşı koyma vardı. "Artık teyzemle yaşamam mümkün değildi. Ayrılmak zorundaydım. Bana kalırsa o ciddi

anlamda deliydi," diye fısıldadı kalbi kırık bir biçimde, onu öfkeliendirdiğinde yüzünün hiddetten nasıl buruştuğunu düşündü.

"Öyleyse bir evin yok gidecek hiçbir yerin yok?"

"Hayır, evim yok ama Londra'ya gidiyorum."

"Londra'da ne yapmayı planlıyordun? İş aramayı mı?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Evet, öğretmen ya da belki de refakatçi olarak bir iş arayacağım."

"Aramayacaksın, biliyorsun," dedi Trevegne kati bir ses tonuyla. "Benimle evleneceksin."

Elysia nefesi kesilmiş gibi hissetti. Trevegne'ye deliymiş gibi baktı. "Ama bu saçma," dedi. "Az önce bana sizi kimsenin evlenmeye zorlayamayacağını söylediniz ve ben de sizinle evlenmek istemiyorum zaten."

"Kimse beni evlenmeye zorlamıyor," diye cevap verdi Trevegne ikna edici şekilde. "Ben evlenmeyi düşünüyordum, sen de karşıma çıktın ve müsaitsin. Yalnızca durumdan faydalaniyorum. Senin de üstün olan tarafların var, her şeyden önce akrabaların az, ki patronlardan nefret ederim, her şeye karışan kayıncılar canımı sıkıyor. Ayrıca bana birkaç oğul verebilirmiş gibi görünüyorsun," Elysia'nın öfkeli ifadesi karşısında bir kahkaha attı, "hem muhteşem bir güzelliğe sahipsin." Büyük keyif içinde, Elysia'nın burnunu hafifçe öptü.

"Sizinle evlenmeyeceğim," dedi Elysia hiddetle, gözleri yeşil yeşil parlayarak. "Tekliflerinizi kabul etmek gibi bir niyetim yok. Planladığım gibi Londra'ya gidip, iş arayacağım," dedi kesin bir ifadeyle Trevegne'nin gözlerinin içine bakarak. "Beni kırdınız, Lordum. Bir at alırcasına bana ettiğiniz teklif en hassas olduğum şeylere değindiniz."

"Sen gerçekten bir kadının seni çocuklarına öğretmen ya da kendine refakatçi olarak tutabileceğine inanıyor musun? Sen bir kadın olarak ne kadar güzel olduğunun farkında değil misin?" diye sordu inanamayarak. "Şimdiye kadar hiç dış

görünüşü konusunda kendini beğenmiş olmayan bir kadınla tanışmadım ve sen kesinlikle çok güzelsin, ayrıca her erkek için dikkat çekicisin özellikle de o erkeğin çatısı altında uyuyorsan. Hiçbir kadının seni isteyerek, kocasının gözünün önüne koyacağına inanmıyorum. Hiçbir yaşlı dul da seni her gün görmekten hazzetmeyecektir bir daha asla geri gelmeyecek, kaybettiği gençliğin ve güzelliğın daimi bir hatırlatıcısı."

Elysia gözlerini ona dikti, açık bir gerçeklikle söylenen sözlerle yüzüne çaresizlik oturmuştu.

"Hem ayrıca," diye devam etti Trevegne acımasızca "namın Londra' da da peşinden gelecek. Gerçekten asil bir kadının seni çocuklarına bakmak için tutabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu şüphe içinde.

"Bu arada hiç şüpheden olmasın ki Sir Jason hikayesini anlatmak için hiç vakit kaybetmeyecektir, elbette kendi oyunlarına hiç değinmeden, zaten Beckingham anlatmasa o kalın kafalı arkadaşı Twillington anlatacaktır. Dün gece geç saatlerde geldi. Bu sabaha kadar onunla tanışma şerefine nail olduğunu sanmıyorum. Tanıdığım tüm adamlar içinde, Londra'daki en büyük laf ebesi o olsa gerek. Dili hiç durmaz, o yüzden emin olabilirsin ki bu hikaye St. James'in tüm kulüplerinde çınlayacak. Ayrıca şüphesiz bunu allayıp pullayacak ve dolayısıyla, tatlım, yüzümüz kara. Tabi benim namım daha ne kadar kararabilirse," diyerek bir kahkaha attı. "Ama senin, tatlım, benimle yatakta basıldığın için adın çıkacak ve ben senin iş bulabileceğine en azından temiz bir iş cehennemde bir kartopu kadar ihtimal veriyorum."

"Başıma gelenler için hiçbir pişmanlık ya da utanç hissetmiyorsunuz," dedi Elysia gittikçe artan öfkeyle. "Sizde bir parça bile terbiye olduğuna inanmıyorum."

"Hayır, olduğunu ben de sanmıyorum ama zengin ve unvanlı bir beyefendiyle evlenip, her isteğının yerine getirilmesindense hoş olmayan ve küçük düşürücü bir işte çalışmana inanmamı mı isterdin?"

"O beyefendi sizseniz, evet isterdim. Adınızı kabul etmektense bulaşıkçı yamağı olmayı tercih ederim. Siz bir beyefendi değilsiniz, Lordum," dedi Elysia kızgınlıkla.

"Doğuştan öyleyim. Şan olarak...?" Şüpheyle omuz silktilti. "Ama sen daha çok kırılmış ve hor görülmüş bir bayan gibi konuşuyorsun tamam, böyle hissediyorsan..." Omuzlarını bırakıp, Elysia'nın çıplak bedeninden örtüyü çekerek, yataktan kolaylıkla indi. Tek bir hareketle Elysia'yı yataktan alarak, odanın ortasında soğuk ahşap zemine bıraktı. Sonra da geri çekilip, gözlerini Elysia'nın bedeninde gezdirdi. Elysia, uzun saçları kalçalarının altına inerek, dimdik durdu. Göğüsleri, ince beli ve düzgün kalçalarının üzerinde yuvarlak ve dolgun, teni mermer kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Nafile bir çabayla elleriyle kendini sakınmaya çalışırken bedeninin utanç içinde yandığını hissedebiliyordu.

"Bu çok gereksiz, tatlım, zaten tılsımına tanık oldum bir kısmını da tattım," dedi alaylarını esirgemeyerek. Trevegne karşısında hiç utanmadan geniş, kaslı göğsü ve uzun, sıkı kaslı baldırları ile çırılçıplak dururken gözlerini kaçırmaya çalıştı, belirgin erkekliği Elysia'nın afallamış gözlerinin önünde kabarıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin çıplak bedenini görmemişti ve Trevegne onu huzursuz ediyordu, onun karşısında kadınlığının ve aralarındaki farkın fazlasıyla farkındaydı.

"Gerçekten iyi yetiştirilmiş bir kadınsan, beni neden kendini derin ve karanlık bir havuzda boğup, onurunu kurtarma planları yapmadığına inandırmalısın? Elbette her zaman Londra'ya ulaşana kadar bekleyip, köprüden Thames Nehri'ne atlama fırsatın var. Böylesi çok daha dramatik olur, tatlım, toplum da bu hikayeyi çok sevecektir. Sana acıyacaklardır ve sonunda ihanet edilen genç kadınları temsil eden bir şehit olursun. Ne de olsa geceyi Londra cemiyetinin kötü tanınan züppesi, Trevegne ile geçirdin, mümkün ve aslında en onurlu olan kaçış yolunu seçtin."

Elysia, Trevegne'nin alaylı sözleri karşısında gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti, yay gibi kaşlarının altında gözleri iri ve parlaktı. Hüzünle başını eğdiğinde

gözyaşları soluk yanaklarından süzüldü. Tüm mücadelesinin içinde solduğunu hissederek azimle ama nafile bir çabayla gözyaşlarını bastırmak istedi.

Omuzlarının etrafında sıcak ve yumuşak bir şey hissetti, gözyaşlarının arasından bunun Trevegne'nin paltosu olduğunu gördü. Elysia'yı yatağına götürüp, ona yardım ederek, sıcak bir battaniyeyle üzerini örttü. Elysia nemli yeşil gözleriyle ona bakarken, o da Elysia'ya baktı.

"Gördüğün üzere, tatlım, bu konuda gerçekten başka hiç seçeneğin yok," dedi ilk defa kaba olmayan bir ifadeyle "ve belki bunu da söylemeliyim ki benim kollarım çok daha sıcakken böylesi güzel bir çocuğu ölümün soğuk kollarına bırakmak çok canice olur. Ah, bu arada daha önce hiçbir zaman bir kadını istismar etmekle suçlanmadım."

Son alaycı lafını da ettikten sonra, dönüp, hızla üstünü giyinmeye başladı. Uzun çizmelerini giyerken, kısaca "Sen olduğun yerde kal, ben eşyalannı alırım. Burada giyinebilirsin. Arabam birazdan gelir, o gelince çıkarız. Ama önce sana kahvaltı göndereyim," dedi.

O odadan çıkarken Elysia arkasından baktı, uzun, geniş bedeni eşiği kapladı sonra da kapıyı arkasından kapayarak gözden kayboldu. Görmeden tavana baktı. Belki de kendini boğmayı denemeliydi hatta kendini kırıslere asmalıydı ama hanın adı kötüye çıkardı ki bu, arkadaş canlısı han sahibine haksızlık olur, diye düşündü hemen. Şimdi aslında gerçekten kendini öldürmek istiyor olmalıydı ama kendi canını almak hiç içinden gelmiyordu. Dünyada sevecek kimsesi olmadığı doğrudu, ama içinde bir umut ve yaşama isteği ölüm arzusunu bastıracak kadar güçlüydü. Ancak kendi kötü şöhretini kabul eden bir züppe ve hilekar Trevegne ile evli geçirilen bir hayat nasıl olurdu?

Belki de kaçmalıydı? Ondan kurtulmalıydı. Marki kapıyı açıp içeri girdiğinde aklından çeşitli ihtimaller geçiyordu. Trevegne, Elysia'nın paltosu ve elbisesini, hasır çantasıyla birlikte yatağın üzerine koydu.

"Şimdi paltomu alayım," dedi Elysia'nın yanına gelerek. Elysia isteksizce paltoyu çıkarıp, Trevegne'ye verdi. Örtüleri sıkıca üstüne çekerek, kararsız bir ifadeyle göz ucuyla markiye baktı.

"Arabam geldi, çabuk ol ve giyin. Yarım saatten daha kısa bir süre sonra çıkacağız. Sakın arka kapıdan kaçarak beni bırakmaya kalkma, çünkü seninle evlenmeye kararlıyım ve seni bulurum Elysia," diye tehdit etti soğuk bir ifadeyle. "Ayrıca kıyafetlerinin arasında bulduğum bu tehlikeli silahına da el koydum," dedi büyük ellerinde silahı tutarak.

Elysia öfkeyle dudağını ısırды. Silahını unutmamıştı ve kaçışına yardım etmesi için kullanmayı tasarlamıştı.

"Çok iyi bir düello silahı," diye ekledi Trevegne, silahın düzgün işlenmiş kabzasında ustalıkla parmaklarını gezdirdi. Gümüş işlemeli uzun namlu parlıyordu. Elysia'ya şüpheyile baktı. "Bunu benim üstümde kullanmaya kalkışmazdın, değil mi?"

Elysia kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti, umursamaz davranarak korkusunu gizlemeye çalışıyordu. "Kibirli göğsüne bir delik açtığım için pişman olmazdım, ancak zaten senin o kalp dediğin kaya parçasına çarptığında geri dönerdi."

Elysia'nın yakıcı cevabı hoşuna giderek, kahkaha attı. "Denemediğin için çok şanslısın, canım, çünkü saldırganlara cevabım sert olur."

Arkasına bakmadan odadan çıktı, Elysia da yavaşça yataktan çıkıp, her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için çantasına gitti. Geceliğinin buruşturulup bir köşesine tıktırıldığını gördü ve Sir Jason'ın onu üzerinden nasıl çıkarıp, Elysia'yı çırılçıplak bir halde markinin yatağına yerleştirdiğini düşünerek kızardı.

Sir Jason'ın sebep olduğu aşağılanma duygusu ve saygısızlığı düşününce utancı yerini öfkeye bıraktı. Hiç şüphesi yoktu ki Trevegne bunu hak ediyordu.

Elysia, hizmetçi kız odaya üzerinde sıcak çikolata, kalın bir jambon dilimi, sıcak tereyağıyla dolu mis gibi kokan kurabiyeler ve bir kase bal olan bir tepsiyle girdiğinde üstünü giyinmiş, eşyalarını topluyordu. Tepsiyi pencerenin yanındaki

küçük masaya bırakarak, Elysia'ya arkadaşça göz kırpıp, odadan çıktı kapıyı kıkırdayarak kaparken çilli yüzünde her şeyi bildiğini gösteren bir ifade vardı.

Ne büyük küstahlık, diye düşündü Elysia, kızın düşündüğünü tahmin ettiği şeye üzülen, büyük bir açlıkla üzerinden bal damlayan sıcak kurabiyeden ısırdı.

Marki odaya göz alıcı beyaz bir kravat ve altın sırmalı bir yelek haricinde tamamen siyahlara bürünmüş şekilde girdiğinde, yemeğini daha yeni bitirmişti.

"Odaya girmeden önce kapı çalma nezaketini gösterebilirdin," dedi Elysia memnuniyetsizlikle, eski, solmuş yün elbisesinin içinde kendini dilenci gibi hissediyordu. "Henüz karı koca değiliz."

"Hayır, değiliz henüz," diye cevapladı alay edercesine, "ama ona kalırsa müstakbel karılar da müstakbel kocalarının odalarında uyuyup, giyinmezler." Elysia, ona dalga geçme fırsatı verdiği için kendine kızarak, yüzü kızarıırken, marki kahkaha attı.

"Hadi, tatlım, gitmemiz gerek." Elysia'nın çantasını alıp, şefkatle paltosunu omuzlarına geçirdi, gıdıklayan nefesiyle, sessizce kulağına fısıldarken yüzünde çarpık gülümsemesi vardı, "Gülümse, gelin oluyorsun, dul değil."

Merdivenlerden inerken Sir Jason'ın alaycı mavi gözlerini görmek ve kabalığın bir kez daha nasibini almak korkusuyla, endişe içinde etrafına bakındı.

"Hayır, tatlım, Sir Jason buradan ayrılalı çok oldu, muhtemelen şimdiye Londra'ya doğru yolu yarılamıştır," dedi Trevegne yavaşça, Elysia'nın gergin bakışlarını yorumlayarak. "Ancak silahımın menzilinde kalma cesaretini göstermiş olsaydı, çoktan ölmüştü," dedi ölümcül bir ses tonuyla, "fakat o, hilelerini bir hırsız gibi gece yapıp, kuyruğunu sıkıştırarak gün içinde kaçan itin teki."

Handan çıkıp, bahçeye, onları bekleyen siyah ve altın sarısı renkli ve dört büyük siyah atın çektiği at arabasına doğru yürüdüler atların siyah ve gümüş rengi dizginleri beklenti içinde şingirdiyordu. Üniformalı arabacı önde oturmuş, eldivenli elleriyle dizginleri gevşek tutuyor, hemen yanında başka bir adam, paltosuna gömülmüş duruyor, bir üçüncü adam heyecanlı atların başını tutuyor ve dördüncü

ise arabanın kapısında bekliyordu. Hepsi altın rengi düğmeleri ve çorapları haricinde tamamen siyah giyinmişlerdi ayakabılarında altın sarısı tokalar parlıyor, koyu kırmızı çizgili paltoları ile soğuktan korunuyorlardı.

Elysia'nın arabaya binmesine yardım ettiler, üstünde markinin arması işlenmiş kapıdan geçip, içerideki yumuşak kadife minderlere yerleşti. Kapı ardından rahatlıkla kapandı, Elysia pencereden dışarı baktığında, markinin onunla arabada seyahat etmek yerine, büyük siyah bir ata bindiğini görünce rahatladı. Başını kaldırıp, havada talihsiz yolcunun üzerine boşalmak için güç toplayan kara bulutlara baktı ve hava Trevegne'yi sığınmak için arabaya göndermeden önce kendine ait ne kadar zamanı olacağını merak etti.

Güçlü, sağlıklı atları çamur yığını yolda mesafeleri bir yulaf yığını gibi hızla tüketip, hiç çaba harcamadan nallarıyla çamurları döverken, hava da iyiden iyiye kararmıştı. Daha dün onu Londra'ya götüren posta arabasının daimi sarsıntısını ve sallanışını hatırladı. Ekselanslarının güzel zıplayan arabasıyla koca çukurlu yollarda uzun rahatsız kilometreler boyunca seyahat etmek ne kadar farklı, diye düşündü Elysia, minnettarlıkla yumuşak minderli koltuğuna yaslanırken.

Bir süre uyumuş olmalıydı, çünkü bir an araba durdu ve pencereye vuran yağmuru duydu. Kapı hızla açıldı ve araba tekrar hareket etmeye başladığında kapüşonlu biri bindi.

Trevegne paltosundaki yağmur damllarını silkeledi ve Elysia'ya küçümseyici bir bakışla koltuğa yerleşti. "Eminim dışarıda kalmamı tercih ederdin ancak burada seninle oturmaya mecbur kaldım. Hastalanmamı istemezdin yoksa ister miydin, tatlım?"

"Evinize varmamıza ne kadar kaldı, Lordum?" diye sordu Elysia, markinin alayını görmezden gelerek, sesi gerginlikten çocuk gibi çıkıyordu.

"Sabahın erken saatlerinde diye tahmin ediyorum. Ekibi değiştirmek zorunda kalacağız. Cornvall'da yaşıyorum ve artık bana adıyla hitap etme vaktinin geldiğini düşünüyorum, Elysia. Adım Alex."

"O kadar uzak," dedi Elysia soluk soluğa hayret içinde. Eskiden bildiği her şeye o kadar uzak kalma fikri ile midesine bir ağrı oturdu. Cornvrall'ın uzak köşelerinde olursa, Londra'ya kaçma planları suya düşerdi. Ama şaşırmamalıydı markinin kayalık kıyı şeridinde oturması uygundu. "Orada yaşadığınızdan haberim yoktu..." dedi Elysia en sonunda zayıf bir ses tonuyla.

"Haberin olması için sebep de yoktu, canım. Bu kadar vahşi doğanın içinde olacağımızı fark etmiş olsaydın, kaçmayı düşünürmüydün?" Elysia'nın gözlerinin içine bakmak için öne eğildi. "Ah, anladım. Zaten benden kaçmak için çeşitli planlar kurdun. Evime uysallıkla misafirim ve nişanlım olarak girecek sonra da kendini Londra'ya yakın sanarak, gece tüm ev halkı uyurken sıvılaşacaktın. Aman Tanrım, sen kesinlikle azimli bir şeytansın."

Zarif, altın ve gümüş bir kutudan, ince bir puro çıkarıp, yaktı tatlı kokusu Elysia'nın burnuna doldu. "Maalesef, planları boşuna yaptın. Gördüğün üzere tatlım, az sonra kısacık bir mola vereceğiz çok önemli bir mola çünkü evleneceğiz."

Elysia hüznün gözlerine yerleşmiş, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde baktı. "Evlenmek mi? Bu gece mi? Ama nasıl olur? Evlenme ilanı verecek ya da izin alacak zamanınız bile olmadı. Hem bu kadar çabuk evlenemeyiz," diye bitirdi, sesi titreyerek. Hakimiyetinin dışına çıkacak, geri dönüşü olmayan bir adım atıyormuş gibi hissediyordu. Elysia, markiye baktı gözleri farkında olmadan daha fazla zaman için yalvarıyordu ama marki koyu başını çevirmiş, pencereden dışarı bakıyordu.

"Evlenmek için özel iznim var ve birazdan da piskopos bir tanıdığımıza gideceğiz, o da töreni yapacak. Muhtemelen beni evlenmiş görmek, hem de kendi aracılığıyla, biraz fazla uzamış hayatının zaferi olacak. Bu yüzden geçerliliğinden emin olabilirsin, tatlım. Yani, sakın yasal olarak evlenmediğimizi düşünerek beni terk etmeyi düşünme, çünkü evleneceğiz ve öyle kalacağız, sonsuza kadar en azından birimiz ölene kadar," dedi umarsızca.

"Her şeyi hazırlamışsın," dedi Elysia öfkeyle. "Beni böyle istediğin gibi bağlayabileceğini mi düşündün? Pekala, göreceğiz."

"Öğreneceksin, Elysia, ben işimi tam yaparım ve bana ait olan şeyler konusunda çok dikkatli ve temkinliyimdir," dedi sessizce, sesinde demir gibi sert bir tehditle.

Araba aniden durdu, Trevegne aşağı inip, Elysia'ya yardım etmek için ellerini uzattı. Elysia'nın gözleri kaderine öfke ve teslimiyetle, evin solgun sarı ışıklarına döndü.

... Bir şahin pençeleriyle yakaladı cıvı cıvı renkli bülbülü, çıkardı onu bulutların üstüne zorla, ağlarken o yürek parçalarcasına, canı yanıyordu çarpık pençelerin altında, şahin dedi kibirle, "Seni sefil! Neden feryat edersin? Elindesin senden çok daha güçlüsünün, nereye götürürsem gitmelisin, söyle sen de şarkını!"

Hesiodos

6

Sir Jason, Londra'nın yağmurdan ıslanmış sokaklarında atlarını daha hızlı gitmeleri için kırbaçladı. Yağmur geçici bir süreliğine durmuştu ve bulutların arasından ayın puslu parıltısını görebiliyordu.

Trevegne'nin şu anda ne yapmakta olduğunu merak edip, ihtimalleri düşünürken yüzünde uğursuz, kocaman bir gülümseme belirdi. Yenilmez Trevagne'ye karşı kazandığı zafer onu son derece mutlu ediyordu keşke tüm Londra'ya muhteşem markinin gücünü nasıl alt ettiğini anlatabilseydi ama elbette hikayenin o kısmını asla anlatamazdı fakat yine de Almack's'ta ve diğer kulüplerinde kabul edilirdi.

Aptal değildi, Trevagne şüphelense ya da onun yaptığına dair kanıtı olsa, hayatı metelik kadar değersiz olurdu. Trevagne'nin silahlardaki kusursuz kabiliyetini düşününce, titredi. Ah hayır, suçunu asla kabul etmezdi ya da kendi deyimiyle başarısını. En azından Trevagne'ye etmezdi, gerçi bunu yapmaktan zevk alacak başka biri olduğunu da biliyordu. Daha her şeye kadir marki ile işi bitmemişti. Sir Jason şimdiden kendi ve Twillington arasındaki hikayeyi, White's and Watiers'deki herkesin duyduğunu biliyordu. Twillington. Bu tamamen, mucizevi değilse bile beklenmedik bir şanstı. O dedikoducu Twillington'ın hana gelmesi tam en uygun zamanda olmuştu. Kendi bile daha iyi bir plan yapamazdı.

Yemekte Bayan Demarice ile konuşurken, onu kullanma fikri belli belirsiz aklından geçmişti ama tam olarak bu şekilde kullanmayı düşünmemişti. Pek de iyi

giyimli biri değildi, bu yüzden para karşılığında Trevegne'yi tuzağa düşürmeye yardım etmek için para kabul edebileceğini düşündü ama ne yazık ki pek o türden biri gibi görünmüyordu. Bayan Demarice'i öldürüp, suçu Trevegne'ye atmayı bile düşünmüştü ama bu da karmaşık hale gelebilecek bir plandı. Tam aklından bunlar geçerken Twillington bir generalin ailesinden bahsetmeye başlamıştı. Generalin kızı şehirli bir beyefendi tarafından kandırılmıştı ve onlardan bu durumun düzeltilmesini talep ediyordu.

Tam da bu anda fikir zihninde parladı. Bir şekilde dürüst Bayan Demarice'i, Trevegne ile ilişkilendirmeliydi. Bu kadar güzel olması ne yazıktı çünkü dayanılmaz Trevegne'yi tiksiniç görünümlü yaşlı bir bayana bulaştırmayı tercih ederdi.

Romlu şerbetlerine ilaç karıştırmak sorun değildi. Uyumakta güçlük çektiğinde kullanmak için yanında bulundurduğu bir şişe afyon ruhunu alıp, herkes için sıcak rom şerbeti söyledikten sonra, içeceklerle önünden geçen Tibbitts'in yolunu kesti. Sonra da Tibbitts'i ona da bir tane getirmesi için geri gönderip, kupalardan ikisine hızla ilacı koydu. Sonra da birini Bayan Demarice'e, saygılarıyla götürmesi için Tibbitts'e verdi, kalan içkileri de kendisi aldı.

Çok kolay olmuştu. Trevegne gözleri kapanır halde odasına çekildi. Sir Jason, Trevegne'nin derin uykuya daldığından emin olana kadar, aşağıda kalıp, ateşin karşısında oturdu. Sonra da Bayan Demarice'in karanlık odasına gidip, yatağın yanına sessiz adımlarla ilerledi. Derin nefes alıyordu, ilaç işe yaramıştı. Bir mum yakıp, dikkatlice uyuyan kızı soydu, bir süre hayranlıkla çıplak bedenine bakmak için duraksadı. Yumuşak bedeni alıp, sessizce ve hızla koridorun sonundaki Trevegne'nin odasına taşıdı, markinin yanına koydu. Sonra da uyuyan adamın üstündekileri çıkarıp, bir an şimdiye kadarki başarısına şaşırdı, ama omuz silkip bunun, zekasının ve ustalığının başka bir işareti olduğunu düşündü.

Twillington ile odaya girip de iki bedenin birbirlerine sıkıca kenetlendiğini gördüklerinde yaşadığı heyecanı asla unutmayacaktı. Özellikle Bayan Demarice ile markinin birbirlerine bir gece önce gösterdikleri tepkiden sonra bunu

beklemiyordu. Ancak marki de en nihayetinde bir erkekti ve yatağında güzel ve çıplak bir kadın bulmak kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Bayan Demarice'in açıklayacağı çok şey vardı ve Sir Jason ona biraz bile imrenmiyordu.

Sir Jason aniden, Bayan Demarice'in ne düşündüğünü merak etti. Bu sabah kesinlikle telaşlı ve aklı karışmış ve bir o kadar da çekici görünüyordu. Zavallı Bayan Demarice, kesinlikle reddettiği bir adamın merhametine kalmış şekilde kendini bulmak çok alaycı ve kesinlikle rahatsız edici olmalıydı.

Marki gidip, onu terk etse ve tüm dedikodulara rağmen onunla evlenmeyi reddetse hiç şaşırmazdı. Hayır, marki güzellikten anlardı onu kesinlikle eşi yapardı, hele ki bu sabah ekselanslarının kibirli Bayan Demarice'e olan arzusunu gördükten sonra bundan emindi.

Aslında Trevegne'nin onunla evlenip evlenmemesi önemli değildi, adı o kadar kötüye çıkacaktı ki koca avcısı anneler bile onun kayınvalidesi olmak için iki kez düşünecekti. Hatta Sir Jason artık Trevegne'nin uygun ve makul bir eş bulabileceğini bile sanmıyordu. Hele ki Almack's'tan atıldığına dair dedikodulardan sonra.

Ancak Trevegne'yi kandırmak onun zaferiydi. Onu merhameti, gücü altına almıştı. İstese uykusunda göğsüne bir bıçak da saplayabilirdi. Ama onun kıvranışını izlemek çok daha iyiydi istemeden evlenmeye zorlanışını ya da rezil oluşunu görmek. Adı zaten kötüye çıkmış olabilirdi ama marki bile sonuçlarını görmeden bu kadar ileriye gidemezdi.

Sir Jason, neredeyse Trevegne'nin Bayan Demarice'i dışarı atmasını umut etmişti. O zaman yanına gider, onu korumayı teklif ederdi onu kendi eşi yapardı. Çok güzeldi, diye düşündü, mum ışığında tüm zarafetiyle parlayan bedenini hatırlayarak. Evet, bu konuda ne yapabileceğine bir bakmalıydı, sonra da Trevegne'nin ne yaptığını tekrar merak ederek güldü.

Elysia karanlıkta ellerine baktı, çarpık altın yüzüğü göremiyordu. Yüzük Trevegne'nin serçe parmağından çıkarılıp, onun üçüncü parmağına takılmıştı, üzerine elini koyduğunda çarpık şeklini hissedebiliyordu. Parmağında ağır ve tuhaf bir his yaratıyordu, onu bir mal gibi işaretliyordu, çünkü bir saatten daha kısa bir zaman önce arabanın diğer tarafında sessizce oturan bu yabancıyı seveceğine ve ona itaat edeceğine yemin etmişti.

Nasıl bir adamla evlendiğini merak etti. Arabanın içini kısa bir süre aydınlatan şimşegın ışığında sert profiline gizlice baktı. Umarsızca sırtını yaslamış, uzun bacaklarını karşıdaki koltuğa uzatmıştı.

Artık onun karısıydı Bayan St. Fleur ve daha ona adıyla hitap etmeye bile dayanamıyordu. Hep, bir gün aşık olmayı ve seveceğı ve üstüne titreyeceğı bir aile kurmayı hayal etmişti çok aptal ve saf bir tahmindir. Nasıl bu kadar kırılgan bir hale geldiğine inanamıyordu.

Elysia anne babasını düşündü ve onlar olsa ne düşüneceklerini merak etti. Görücü usulü evlilikleri kınamaları nedeniyle toplumun geri kalanından ayrılıyorlardı. Kendi evlilikleri bir aşk evliliğıydi ve eşsiz bir başarıydı, sonuç olarak da yalnızca aşk için evlenileceğıne inanıyorlardı. Kızlarının asla kendi ya da onların mevkisi için, içinde aşk olmayan bir evlilik yapmasına izin vermezlerdi, oysa o şimdi sosyetenin adı kötüye çıkmış, zengin, yakışıklı, kendi çıkarları söz konusu olduğunda tamamen kabalaşan ve ona hiç önem vermeyen bir adamla evlenmişti.

Neden onunla evlenmek için bu kadar ısrar etmişti? Açıkça kimsenin onu istemediğı bir şey yapmaya zorlayamayacağını kabul etmişti ve belli ki zaten adı kötüye çıkmıştı, dolayısıyla adının daha da çapkına çıkması fazla da önemli olmasa gerek. Bir varis istediğini söylemişti. Şüphesiz ortalıkta onun çocuklarını taşımayı bir ayrıcalık olarak kabul edecek birçok kadın vardı. Ama Elysia o elit grubun içinde değildi ve eğer Trevegne, onun bu çocukları taşıyacağını düşünüyorsa, kesinlikle yanılıyordu. Trevegne onu sevmiyordu o da Trevegne'yi,

ama Trevegne'nin onu arzuladığını biliyordu ve Elysia onunla işi olmayacağına yemin etmişti.

Ama yine de anlamıyordu. Sadece onu arzulamışsa, bu sabah çaresizce onun gücü altındayken ve onun gücüne karşı koyamazken, istediği şeyi alabilirdi. Elysia'yla evlenmesi için bir sebebi yoktu Elysia'nın lekelenmiş adını dert edecek bir adam değildi.

Elysia bu sabah başına gelenleri düşünerek titredi, neredeyse kaçabileceğini düşününce üşüdü.

"Üşüdün mü?" diye sordu Trevegne arabanın karanlıklarından gelen sesiyle. Cevabını beklemeden, uzanıp, Elysia'yı kucagina alarak, titreyen vücudunu paltosuna sarıp, onu kollarının arasında tuttu.

"Daha iyi misin?" diye mırıldandı, sıcak nefesi Elysia'nın ensesinde geziniyordu.

"Evet, teşekkür ederim, ama oturduğum yerde oldukça rahattım," dedi Elysia nefes nefese, kendini kurtarmaya çalışıyordu ama Trevegne'nin kolları daha da sıkıyordu.

"Sessiz ol," dedi hafifçe, dudakları okşarcasına Elysia'nın kulağının arkasında geziniyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Elysia, Trevegne'nin dudaklarının temasıyla tekrar titredi.

"Lütfen ne, benim sevgili... Karım?" Marki sessizce güldü, dudakları bütünüyle Elysia'nın kulağına kapandı. Onu derin derin öptü, yumuşak ve direnmeyen dudaklarına öpücük üstüne öpücük kondurdukça ağzı, Elysia'nın ağzını araladı. Trevegne'nin ellerinin vücudunda gezindiğini, arandığını hissediyordu, sonra korsajının küçük düğmelerini buldular, rahatlıkla düğmeleri açarak, elini sıcak ve yumuşak tenini okşamak için korsajın içine soktu. Dudaklarını Elysia'nın ağzından çekerek, boynu boyunca aşağıya indi, yüzünü göğüslerine bastırırken, onu daha da sıkı kavramaya başladı, kokusunu derin derin içine çekti.

"Bir bahçe dolusu yasemin ve çöl gibi kokuyorsun," diye fısıldadı Trevegne bouk bir sesle, dudakları tekrar Elysia'nın ağızına dönüp, Elysia nefessiz kalıp boulacağıını düşünene kadar onu çılgınca, tutkuyla öptü.

Sonunda Elysia'nın ağızından dudaklarını ayırıp, yüzüne hafif, yumuşak öpücükler kondurdu, tek eliyle sahiplenir şekilde bir göğsünü tutarken, başını geriye atıp, Elysia'ya daha da sıkı sarıldı. Sıkı, erkeksi dudaklarında bir zafer tebessümüyle gözlerini kapadı.

Bir süre sonra Elysia, kulağının altında, başını dayadığı Trevegne'nin göğsünde düzenli nefesini hissetti. *O tam bir şeytan*, diye düşündü Elysia, içinde uyandırdığı duyguların karmaşasında. Ondan nefret etmeliydi evet, ediyordu ama ona kendini o kadar ateşli, zayıf ve bir o kadar kendi değılmiş gibi hissettiriyordu. Bu içindeki tuhaf his yanlıştı hele de ondan nefret ederken. Elysia, Trevegne'nin öpücüklerini düşünerek gözlerini kapadı ve yanağı, Trevegne'nin kalbinin üzerinde uyuyakaldı.

Araba durduğunda Elysia uyandı. Uykulu gözlerle etrafına bakındı, sonra da şaşkınlıkla oturduğu yerde doğruldu, tekrar kendi yerindeydi. Hızla ellerini açık korsajına götürdü düzgünce kapalıydı.

Hepsi rüya mıydı tüm o öpücükler? Gergin bir ifadeyle dilini, dudaklarında gezdirdi, dokununca acıyordu. Elysia, sorgular bir ifadeyle karşısında oturan Trevegne'ye baktı, arabanın açık kapısından içeri giren ışıkla altın gözlerinde parıldayan keyifli bir bakış vardı. *Hayır, rüya değıldi*, bunu Trevegne'nin gözlerinden okuduğunda boynundan yüzüne doğru kızardı.

"Gel, sevgili karıcığım," dedi marki arabadan inip, kollarını uzatarak, "nihayet evimize geldik."

Elysia ile Trevegne hızla kemerli girişten salona giderken, altın metallerin arasına yerleştirilmiş şeritler halinde özenle işlenmiş kaplamaları ile devasa kalınlıkta, tahta kapıları geçerken yağmur yağıyordu. Uzun, geniş salonda yürümeye devam ederlerken arkalarından büyük kapıların kapandığını

duyabiliyordu. Salonun tavanı eğimli çatıya doğru uzanıyor, lekeli cam asma kat pencereleri, şimşegi maviler, yeşiller, kırmızılar içinde yansıtıyordu. Büyük salonun iki yanında, İspanyol döşemeli yere kadar uzanan dayanıklı yivli ve kalın kolonlarla yukarıda asılı duran bir balkon vardı.

Trevegne yüzü aceleyle yakılmış duvar şamdanlarının titreyen ışıklarıyla gölgelenerek, kahyayı bulmaya gittiğinde, Elysia sessizce bekledi. Salonun büyük bölümü karanlıktı, masalar ve dolaplar yeraltından gelen çarpık şekiller gibi görünüyordu.

Balkonun altından, salonun köşesindeki bir kapının açılmasıyla bir ışık huzmesi göründü ve parlayan gözleri, buruşmuş yüzüyle biri, budaklı elinde tuttuğu mumun ışığında göz önüne gelinceye kadar havada süzüldü.

"Lord Alex," dedi yaşlı adam, şaşkınlıktan sesi titriyordu, "az önce atlı uşağınız gelip de haber verene kadar, gelmenizi beklemiyorduk." Merakla kapüşonuna bürünmüş Elysia'ya baktı, hızla ortaya çıkan valeleri valizleri götürmeleri için yönlendirdi, valelerin pek çoğu daha tam giyinememişti bile.

"Ana odayı istiyoruz," diye düzeltti Elysia'nın çantasının misafir odasına götürülmesini söyleyen kahyayı. Markinin sözlerinin üzerine kahyanın parşömene benzeyen yüzünde oluşan hayret çok açıktı. Gözlerinde onaylamayan bakışlarla uşaklara emredileni yapmalarını söyledi.

"O kadar afallamış bakma, Browne," diye kahkaha attı Trevagne. "Seni eşimle tanıştırayım, Bayan Elysia." Elysia'yı öne çekip, yanına getirdi, kolunu tüm ağırlığıyla Elysia'nın omzuna koydu.

"Eşiniz," diye vakladı Brovvne. Eğilip, kendini toparlarken yüzündeki şok yerini zevke bıraktı, "Sizi Westerly'de karşılamak benim için bir zevktir, Bayan St. Fleur."

"Teşekkür ederim, Browne," dedi Trevagne, yaşlı adama sıcak bir ifadeyle gülümseyerek, Elysia ise kahyanın sıcaklıktan ya da kibarlıktan yoksun olduğunu düşündüğünden hayretle bakakalmıştı.

"Browne yaklaşık yarım yüzyıldır aile ile birlikte, tam olarak bizi idare ediyor en azından deniyor," diye ekledi, kahyaya acı verecek kadar uzun süre bakarak.

"Ne zamandır beni dinliyorsunuz, Lord Alex?" diye cevap verdi yaşlı ve güvenilir bir kahya olmanın küstahlığıyla.

"Kendime bir eş buldum, öyle değil mi? Hatırladığım kadarıyla sen ve..." Sözleri yukarıdan gelen bir feryatla yarıda kesildi, sonra da hızlı hareket eden ufak tefek biri salonun sonundaki büyük merdiven sahanlığından inmeye başladı.

"Lord Alex," dedi, "gecenin bir yarısında burada bu şekilde ne işin var? Küçük bir çocukken bile ev halkını kızdıran hep sen olurdun," diyerek güldü, saat kaç olursa olsun Trevegne'yi gördüğüne sevinmişti.

"Elysia, hayatım, Bayan Danfield ile tanışmanı isterim, eski dadım ve fedakar bakıcılığına ihtiyacım kalmadığından bu yana da Westerly'de kahya. Dany, bu da karım Bayan Elysia."

Elysia nazik, dut kahverengisi gözlerine bakarak, belirsiz ve güzel bir tebessümle bilinçsizce güvence istedi, yeni ortamında kendini kayıp ve yorgun hissediyordu.

"Bayan St. Fleur," diye reverans yaptı Bayan Danfield. Ekselanslarına sitem dolu bir bakış attı. "Gittin ve bana haber vermeden evlenip geldin. Eşin şimdi ne düşünecek, ev karanlık ve soğuk, hoş geldin yemeği ya da karşılaması yok?" Gözleriyle Elysia'yı süzerek, eski paltosunu ve yamalı eldivenlerini aldı, Elysia'nın genç yüzündeki gerginlik okunabiliyordu.

"Öyle bir eğlence beklentisinde değildik," dedi Trevegne kısaca. "Gelinim ve ben her şeyin her zaman olduğu gibi devam etmesini istiyoruz," dedi kati bir ifadeyle.

"Pekala, şimdi," dedi Bayan Danfield diklenerek. İkisine birden şaşkın bir bakış fırlattı. "Her gün eve bir gelin getirmiyorsun ki... Ben de artık getireceğinden şüphelenmeye başlamıştım. Nasıl bu kadar tatlı olup da şımarık olmayan birini bulmayı başarabildin?" diye sordu Elysia'ya gülümseyerek. Elysia da karşılık verdi.

Karşımdaki süslü ve şımarık bir şehir kızı değil, diye düşündü Bayan Danfield rahatlayarak. "Ben hiçbir düşünceli annenin kızlarıyla senin bir kilometre gitmene bile izin vereceğini sanmıyordum." Onaylamayarak Trevegne'ye kaşlarını çatmış, kötü itibarının gayet farkındaydı.

"Ah, dünyada bizi ayırabilecek hiçbir şey yoktu, Dany," diye açıkladı Trevegne, devam etmeden önce kısa bir süre tereddüt etti. "İkimiz de bir sabah gözlerimizi açıp, karşılıklı aşkımızın ışığını gördük diyebiliriz. Tam anlamıyla bir aydınlanmaydı, sanki uyuşturulmuş bir uykudan uyanmış gibi." Kurnaz bir sırıtmayla Elysia'nın şaşkın bakışına döndü, ekleyecek bir şeyi var mı diye baktı. "Dany sen şimdi Elysia'yı odasına götür. Eminim burada senin merakını gidermeye çalışırken tükenmiştir." Dönüp, salona açılan birçok kapıdan birinde gözden kayboldu, hevesle Trevegne'nin açıklamasını dinlemekte olan Brovne ise romatizmalı bacakları elverdiğince aceleyle Lordunun arkasından gitti.

Bayan Danfield, Elysia'yı geniş, mermer merdivenlerden aceleyle çıkarırken aşağıdaki hizmetkarlara omzunun üstünden emirler yağdırıyor, Elysia da koşuşturan ufak tefek kadının arkasından hızla gidiyordu. Büyük evin başka bir kanadına girene kadar balkon boyunca yürüdüler, sonra da geniş bir koridorda ilerlediler. Altlarından geçerken ataların yüzleri Bayan Danfield'in mumlarının titrek ışığında onlara bakıyordu.

Koridorun sonunda, zarif işlemeleri olan çift taraflı kapıları açtı. Elysia'dan önce odaya girerek, etraftaki ince mumları yaktığında odanın içindekilere hayat kattı.

Elysia korkuyla etrafına bakındı. Odadaki her şey koyu kırmızı, altın rengi ya da siyahtı. Koyu kırmızı ve altın sarısı renklerde bir kanepe, altın sarısı kadife minderleri olan siyaha ve altın sarısına boyalı sandalyeler, siyah lake komodinler ve kısıcık kitaplıklar vardı ve tüm odaya hakim muhteşem Çin motifleri olan büyük kırmızı ve siyah bir paravan ile zemini renkleriyle parlatan büyük oryantal bir halı kaplıyordu.

"Çok güzel," dedi Elysia nihayet saygı dolu bir sesle.

"Evet, güzel odadır," dedi Bayan Danfield. "Bunlar Trevegne renkleridir siyah intikamı, koyu kırmızı kanı, altın sarısı ise şerefi simgeler. İlk Trevegne'ler epey şiddetli insanlardı."

Elysia sanki hala öyleymişler gibi titredi.

"Şuradaki sizin odanız, Leydim," dedi altın şeritli bir kapıyı işaret ederek, "şuradaki ise ekselanslarının."

İki kapı narin porselen vazolar ve zarif yeşim şekilleri taşıyan uzun bir şifoniyer ile ayrılmıştı. Bayan Danfield, Elysia'nın yeni odasının kapısını açıp, Elysia onun arkasından giderken mumları yakmak için girdi. Gözleri koyu kırmızı perdeleriyle kocaman yatağa takılı kaldı ve Agatha teyzenin evindeki solmuş mavi örtüsüyle küçük, sert yatağını hatırladı. Onun yanında bu, kraliçe yatağı gibiydi.

"Şimdi tatlım, dinlenmek ve onca yolculuktan kaynaklı ağrılarınızı dindirmek için sıcak bir banyo istemez misin?" diye sordu Bayan Danfield, Elysia'nın pelerini omzundan alıp, pek çok kapısı ve bir bayanın ihtiyaçlarını ve eşyalarını koyabileceği kayan gözleri olan devasa dolaba asarak.

"Yardımcın daha sonra mı gelecek?" diye sordu, Bayan Elysia'nın bir bayanın yardımcısı olmadan ve yalnızca küçük bir hasır çantayla seyahat etmesine kaşlarını çatarak.

"Benim bir yardımcım yok, Bayan Danfield," dedi Elysia dimdik durarak, kahyadan dehşete düşmüş bir bakış bekliyordu ama ufak kadının tatmin olmuş şekilde başıyla onayladığını görünce şaşırdı.

"Tamam, sorun değil, zaten burada sana iyi bir yardımcı olabilecek yeterince zeki kızımız var ve o Londra'daki şımarıklardan çok daha iyiler," dedi tiksiniş bir ifadeyle. "Onlara güvenemezsin, sen farkına bile varmadan çekip giderler, uyarmazlar bile. O yüzden endişelenme, ben sana bir tane ayarlayacağım. Peki ya elbiselerin?" diye sordu Elysia'nın hasır çantasına ve üstündeki solmuş ve eskimiş elbiseye şüpheyle bakarak. "Sonra mı gönderecekler?"

"Hayır, ne yazık ki dünyada sahip olduğum her şey karşınızda," diye cevap verdi Elysia yavaş ama gururla, çenesini kaldırarak. "Ben yetimim, ama en azından hiç kimse Trevegne'yi benimle servetim için evlenmekle suçlayamaz; hatta tam tersi ben servet düşkünü olarak suçlanmaktan korkarım."

"Ne kadar güzel! Hanım hanımcık olduğunu gören hiç kimse böyle bir şeye inanmayacaktır. Lord Alex'in seninle neden evlendiğini kimse bilmek zorunda değil," dedi anaç bir gülümseme ve anlayışlı bir ifadeyle. Karşısında gururla duran bu cesur kıza çok ısınmıştı. "Şimdi o güzel kafanı bu saçmalıklara yorma."

"Teşekkür ederim, Bayan Danfield," dedi Elysia, gözleri yıllardır gördüğü bu ilk nezaket karşısında dolmuştu.

"Bu arada bana Lord Alex gibi sen de Dany de sakın bu Bayan Danfield'i duymayayım." Tereddüt içinde duraksadı. "Böyle daha mutlu olurum, Leydim."

"Tekrar teşekkür ederim, Dany. Onur duyarım. Sen de bana Elysia der misin?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Dany iltifat karşısında zevkle kızarak, kapıya gitti, sonra da kırılmış saçlarını savurarak döndü, "Bu kadar çok ödülü kapmayı nasıl başardığını anlayamıyorum. Lord Alex'i ne kadar çok seversem seveyim, bence yine de onun için fazla iyi bir eşsin. Bana göre sen bu şeytanın meleği olacaksın, Tanrı yardımcımız olsun," dedi kehanette bulunarak, Elysia'nın ihtiyaçları için odayı düzenlemeye giderken.

Elysia yatak odasında dolanırken kendi kendine gülümsedi. Trevegne'nin ev halkına tanıtılmanın beklentisi içinde çok gerilmişti. Yeni bir hanımı kabul etmek zorunda kalacakları için çok sinirli olacaklarını ve ondan hoşlanmayacaklarını düşünmüştü ama şimdi sevip, güvenebileceği bir arkadaş bulmuştu. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetmişti.

Elysia altın rengi ve koyu kırmızı odaya bakındı, görünürde hiçbir siyah renk yoktu. Yıldızlı bir makyaj masası duvarın kenarında duruyordu ve koyu kırmızı

perdeli pencerenin önünde kabuk sırtlıklı altın sarısı, saten minderli bir koltuk vardı. Narin bacaklı bir yazı masası ve birkaç tane yaldızlı, koyu kırmızı renkli kamış sandalye ve etraftaki birkaç masa mobilyanın geri kalanını oluşturunuyordu, bir de bunların yanı sıra çok güzel altın sarısı ve beyaz renklerde bir şömine vardı.

Bir başka kapı hafif aralı duruyordu ve kapıyı biraz daha açtığında Elysia buranın başka bir yatak odasına açıldığını gördü, ancak bu, yalnızca siyah ve altın sarısı renklerde döşenmiş, oldukça erkeksi bir odaydı. Gözleri uzun, altın rengi perdelerde, büyük karyolada, siyah lekeli komodinde ve onun koyu kırmızı ve altın rengi çiçekli halısının aynısı olan siyah ve altın rengi çiçekli büyük halıda gezindi. Siyah deri döşemeli bir Mısır kanepesi, siyah ve altın rengi mermerli şöminenin önüne yerleştirilmişti. Dolabın açık kapılarından Elysia sıra sıra kadife, saten paltolar ve Trevegne'nin daha önce giydiği kat kat paltoyu görebiliyordu. Kapıda kilit olmadığını fark ederek, hızla yatak odalarının arasındaki kapıyı kapadı.

Gösterişli bir küvet gizemli bir şekilde şöminenin önünde belirmişti ve küveti doldurmak için iki genç hizmetkar kız kovalar dolusu üzerinde buhar tüten su taşıyordu. Odadan çıkmadan önce utangaç tavırlarla Elysia'ya baktılar. Elysia minnettarlıkla küvetin içine daldı. Küçük, kokulu Fransız sabunuyla kendini ovdu. Narin bacağını uzatıp, baldırlarını sabunladı, sonra avuç dolusu suyu alıp bacağından akıtarak köpükleri yıkadı. Oturduğu yerde dikleşip, sabunlu ellerini omuzlarında ve göğsünde gezdirirken, Trevegne'nin arabada içtiği tütünün kokusunu aldı. Burun delikleri telaşla açıldı. Arkasını döndüğünde, ara kapının hızla kapandığını gördü. Orada durmuş, sessizce banyo yapışını ne zamandır izliyordu? Elysia küvetten kalkıp, büyük, sıcak bir havluyu alarak hızla kurulanırken utanmış ve kızarmıştı. Dany'nin getirdiği dantelli geceliği giydi, ince patiska tenine yumuşak ve pürüzsüz değiyordu ve kadınsı bir merakla kime ait olduğunu merak etti.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca Elysia telaşla yatağa atladı ama yatak odasının ana kapısı açıldığında içeri elinde küçük porselen bir çaydanlık, ince

dilinmiş ekmekler, tereyağı ve küçük kekler olan bir tepsiyle Dany girdi. Elysia rahat bir nefes aldı ve tam yataktan çıkıyordu ki, Dany kalkmamasını söyledi.

"Uyumak için tek ihtiyacın olan bir bardak çay, tatlım, o yüzden sıcak yatağından çıkma," dedi Elysia'nın kucağına tepsiyi koyup, yataktaki haline onaylayarak bakarak.

"Çok güzel bir gecelik, Dany," dedi Elysia çayından bir yudum alırken, romlu şerbet olmadığını gördüğüne sevinmişti. "Umarım kimse ödünç almama kızmaz?"

"Evet, sen de içinde çok güzel görünüyorsun, ama kimse umursamayacaktır. Lord Alex'in annesine aitti hep hoş şeyleri severdi," diye cevap verdi, Elysia'nın çantasını boşaltarak. Özenle sarılmış oyuncak bebeği çıkarıp, yatağın yanındaki küçük masaya yerleştirdi.

"Bu benim gördüğüm en güzel porselen bebek," dedi hayranlıkla, bebeğin uzun eteğini dikkatle düzeltti.

"Ben çok küçükken onu bana babam verdi ama ona hep çok iyi baktım, ellerim küçük ve pisken bile. Sanırım o zamanlar bile, bu bebeğe çok değer vereceğimi biliyordum. Onlar da annem ölmeden önce ona aitti," dedi Elysia, Dany gümüş tarak ve fırçayı çıkarıp, ait oldukları yere, makyaj masasına yerleştirirken.

"Onları sana hatırlatacak çok fazla bir şeyin yok, değil mi, canım?" diye sordu, nazik gözlerinde acıma ifadesiyle.

"Hayır, maddi olarak bir şeyim yok, sadece hatıralarım var, Dany ve benim için çok değerliler; onları kimse benden alamaz ev, ahır, atım kısaca her şey satıldı. Yaşlı dadımın benim için sakladığı içinde babamın eşyalarının ve birkaç aile eşyasının olduğu bir sandık var. Onun yanında güvendeler ve yalnızca fazla para etmeyecekleri için satılmadılar. Aslında ağabeyim Lan içindi fakat o da denizde öldü, Napolyon'un ordularına karşı bir savaşta Akdeniz'de bir yerlerde. Anne babam öldükten bir gün sonra Deniz Kuvvetleri'nden bir mektup aldım," Elysia titreyen dudaklarını ısırarak, uzağa baktı.

"Ah zavallı kızım," dedi Dany yavaşça, kollarıyla korumacı bir şekilde Elysia'yı sararak. "Çok zor zamanlar geçirdin, değil mi? Artık daha fazla endişelenmene gerek yok. Artık evdesin ve Dany sana bakacak. Sen yalnızca ailenle geçirdiğin güzel ve mutlu günleri hatırla, hüznü değil. Sadece onların geziye gittiğini ve yakında döneceklerini düşün."

"Deneyeceğim, Dany. Çok aptalca davranıyorum sanırım yorulдум," Elysia gülümsedi.

"Yorulman çok normal hiç ara vermeden tüm gece yolculuk yaptın olmaz öyle," dedi Dany onaylamayarak. "Şimdi uzan, gözlerini kapa ve uyu," diye emretti, Elysia'yı küçük bir çocuk gibi yatağa gömerek "ve iyi ol. Ben çocuklara hep bunu söyledim."

Mumları söndürüp, tepsiyi aldı, Elysia'ya iyi geceler dileyerek, odadan çıktı. Elysia yanına dönüp, karanlığa bakarak, masalardan birinin üstündeki saatin sesini dinledi.

Acaba Trevegne gelecek miydi? Artık Elysia'nın yatağında yatıp, onunla istediğini yapmaya hakkı vardı. Gelmemesini umut ediyordu ama Trevegne isterse onu durdurmak için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Şimdi kendini bir gündür tanıdığı ve görünüşünü beğenmediği bir adamın ellerine bırakmıştı. O ve ailesi hakkında Dany'nin söyledikleri dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Anne babasının öldüğünü biliyordu ve Dany onları yatağa koymaktan bahsederken "çocuklar" demişti, o yüzden belki de Trevegne'nin kardeşleri vardı, diye düşündü umutla. Belki de kendi yaşlarında bir kız kardeş ona arkadaş olabilirdi. Ama belki de Trevegne'ye benzerdi, uzun, karanlık ve küstah. Bu daha kötü olur, diye düşündü Elysia uykulu gözlerle, uyku yorgun bedenine ağır basarken gözlerini kapattı.

Trevegne çalışma odasındaki büyük şöminenin ateşinin alevlerine bakarak, keyifsizce oturdu. Bardağındaki konyağını çevirerek, avucunda ısıtıyor ve yukarıdaki odada yatan kızı düşünüyordu karısını.

Odayı çınlatan bir sesle kahkaha attı. Evlilik arkadaşlarının evliliklerini düşünerek kaşlarını çatı. Bir kadını yatağa atmak, toplumun ve kilisenin iyi dileklerini almak için imzalanan bir sözleşmeden ibaretti ki bu arada bir servet de edinirsen çok daha iyiydi, üstüne bir de bu kadar girişimci olduğun için, hele ki bir kenarda birkaç metres de bulundurabiliyorsen ne alaydı.

Bir de gelin tarafı vardı, büyüleyici gelini de unutmamalıydı. O da yönetecek bir ev, harcayacak daha fazla para, idare edecek bir koca ve bakireyse kız kurusu olmaktan kurtuluş ya da birilerinin metresiyse, saygınlık ediniyordu. Evet, iki taraf da kazançlı çıkıyordu.

Evet, artık evli bir adamdı ve hiç kimse karısı ile çeyizi için evlenmekle onu suçlayamazdı. Ona sadece üstündeki kıyafetlerle gelmişti, hatta doğrusunu söylemek gerekirse o bile yoktu. Aniden Beckingham'a, *"karım bana doğduğu günkü kadar çıplak gelebilir"* deyişini hatırladı ve o da öyle gelmişti. Beckingham'dan bu kadar nefret etmese, ona sözünü tutturduğu ve Elysia'yı yatağına koyduğu için övgüler yağdırırdı. Beckingham'ın bu kez kendini aştığını kabul etmesi gerekti.

Beckingham'ın onları uyuşturup, ölü soyan bir mezar hırsız gibi onları soyuşunu düşündü ve ona karşı ani bir öfke hissetti. Evet, Sir Jason Beckingham'ın icabına bakmanın uygun bir yolunu bulması gerektiğini düşündü vahşice.

Marki konyak bardağına baktı, biri uzatılmış ve köpüklenmiş uzun ince bacaklar, banyonun buharından kıvrılmış kızıl saçlar, beyaz omuzlar, banyo suyunun sıcağından ve ateşin hararetinden pembeleşmiş dolgun, yuvarlak göğüsler gördü.

Kesinlikle çok güzel olduğunu düşündü, onun altındayken bedeninin ne kadar yumuşak olduğunu ve tatlı ağzını hatırladı. En azından Sir Jason yatağına pis pis sırtan, uzun suratlı bir ana kuzusu sokmamıştı. Beckingham'a ciddi bir ceza vermek istiyorsa, ona mükemmel bir eş bulmasına yardım ettiği için teşekkür etmeliydi.

Aniden Beckingham'ın, Elysia'yı çıplak gördüğü ve üstünde kileri çıkarırken ona dokunduğu düşüncesiyle kontrol edilemez, sıcak bir öfke dalgasının tüm bedenini

sardığını hissetti. Bunu açıklayamazdı ama Beckingham'a karşı içinde öldürücü bir öfke vardı. Elysia artık ona aitti ve Elysia'ya dokunmaya ondan başka kimsenin hakkı yoktu.

Elysia. Evet, artık ona aitti ve onu arzuluyordu. Handaki ateşin önünde kendini ısıtmak için dikildiğinde onu gördüğü anda ona ilgi duymuştu. Ondan hoşlanmayan ilk kadın oydu ki bu bir yenilikti. Kendini beğenmiş bir tavırla pek çok kadının onunla gizli bir ilişki istediğini düşündü ama ona küçümseyerek ve mesafeli bakan, eleştiri dolu kısık sesiyle yaklaşan ve sonra da yatağında vahşi bir yaratılmışçasına savaşıyan Bayan Demarice istememişti. Mariana ile yaşadıklarından sonra o ya da başka bir kadını etkilemeyi hiç düşünmemişti. Hatta tüm kadınları düşman gibi görüyor, tanıştığı ilk kadına nefretini ve kinini kusuyordu. Alev saçlı, yeşil gözlü bir cadı kalçasının tek hareketiyle onu rızası olmadan ele geçirmiş ve insan sevmeyen düşüncelerini yerle bir etmişti.

Aslında bu barut gibi hallerine bir çekidüzen verilmesi gerekebilirdi ama bir korkakla olmak istemezdi. Bunun yerine bir dişi kurtla olmayı tercih edeceğini düşündü altın gözlerinde beklenti içinde bir parıltıyla.

Konyağının son yudumunu da içerek, odadan çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, uzun koridorda ana odaya doğru ilerledi, uzun adımlarıyla mesafeyi bir dakikadan daha kısa bir sürede kat etti.

Elysia'nın odasına girip, yatağa ilerleyerek, sessizce yanında durdu. Büyük yatakta uyuyan Elysia'ya bakarken elindeki mum yüzüne altın rengi bir parlaklık getirdi.

Elysia'nın saçları örtünün üzerine yayılmış, parlayan ışıpta kıpkızıldı. Narin eli örtünün dışında duruyordu, Alex'in soğuk yüzüğü solgun beyaz teninin yanında yabancı görünüyordu onun hakimiyetinin ve üstündeki sahipliğinin görünür bir işaretiydi.

Açıktaki duran eline erimiş, sıcak mumu damlatmamak için dikkat ederek, eğildi ve büyük bir açlıkla dudaklarına baktı, alt dudağı hafifçe aralanmış, dolgun, koyu

kirpikleri bakmak ve kendini kaybetmek istediği gözlerini kapatıyordu. Boynunun altındaki çukur, gözüne takıldı ve başını eğerek dudakları için ayarlanmış gibi duran bölgeye ufacık bir öpücük kondurdu, parmaklarına, ipek gibi uzun bir saç buklesi sardı.

Uykusunda hafifçe mırıldanıyordu ve o sırada gözünün ucundan bir damla yaş süzölüp, yanağından hızla kaydığını gördü. Parmağını uzatıp, damlayı yakaladı, parmak uçlarında nemini hissetti.

Bedenindeki sıcaklığın uçup gittiğini hissetti, aniden yataktan uzaklaşarak odadan çıktı. Kızışmış dişi peşinde koşan bir köpekten farksızdı. Diğer odadaki kıza bir hayvan gibi muamele ederse lanetlenirdi. Canı cehenneme, diye düşündü, üstünü çıkarıp,yatağı yalnız girerken.

*Eteği cam yeşili ipekten,
Mantosu kaliteli kadife,
At ilka tett'tir atının adı,
Elli dokuz gümüş zil asılı.
15. yüzyıla ait bir şarkı*

7

Elysia geniş, tirizli pencerelerin karşısında oturmuş, aşağıdaki dalgalı gri denize bakıyordu, dalgalar uçurumun dibindeki kayalara sertçe çarpıyordu. Beyaz köpükler dev, kontrol edilmez çeşmeler gibi havaya sıçırıyordu. Bir hafta önce geldiği geceden beri ara vermeden yağın yağmurlar nihayet sona ermiş, yerini somurtkan, kapalı gökyüzüne bırakmıştı.

Elysia titreyerek, ayağa kalktı, ateşin karşısındaki yeşil mavi şeritli saten koltuğa oturmak için ilerlerken, şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Şöminede parlak yanan odunlar havaya turuncu kıvılcımlar saçıyordu.

Akşam yemekleri hariç, Trevegne'yi çok az görüyordu ki o zaman da görmese olurdu. Onunla geçirdiği bu birkaç saat, ya zalimce konuşmaları ve alaylarıyla dayanılmaz ya da buz gibi delici bakışları altında yıldırıcı oluyordu hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Ne yazık ki, her zaman baş başa oluyorlardı, arkadaş olabileceği bir kız kardeş ya da başka bir aile üyesi yoktu, yalnızca Londra'da bir kardeşi vardı ki muhtemelen o da Trevegne gibiydi ve Trevegne ile zor baş ediyordu, az çok ona benzeyen birini daha kaldıramazdı. Neden geniş ve sıcak bir ailesi yoktu ki? Onların muhabbetleri arasında kendini kaybedebilir ve Trevegne'nin daimi memnuniyetsizliğinden korunabilirdi. O zaman aile toplantılarında, parlayan şamdanların altında ışıldayan kristaller ve gümüşlerle dolu uzun masada ikisi baş başa yemek yerken olduğu gibi onu yalnız bırakamazdı.

Onun canını sıkacak ne yapmıştı? Sinirlerini bozacak bir şey yapacak kadar uzun süre onu hiç görmemişti. Kafesteki bir ayı gibi evde sessiz sedasız dolaşıyor, ona soru sorma hatasını yapan herkese kükrüyordu. Dany bile onun bu keyfi kaçık halinden kaçamıyordu.

Elysia keyifsizce iç çekip, eski yün elbisesine baktı. Görüntüsünden nefret ediyordu ama diğer iki elbisesi de en az onun kadar kötü durumdaydı daha bile kötü olabilirlerdi ve tam anlamıyla modaları geçmişti. Trevegne'nin ona bakmaya bile katlanamamasına şaşmamak gerekti, sanki onu hasta ediyormuşçasına görür görmez gözlerini kaçırıyordu. Ancak birkaç kez altın gözlerini onu süzerken hissetmişti, Elysia'nın ona baktığını fark edene kadar şüpheli bir ışıltıyla inceliyordu, fark ettiğinde ise somurtarak, diyecek bir şeyin mi var dercesine bakıyordu.

Elysia ondan yeni elbise ya da giyecek bir şeyler yapacak malzeme almak için para isteme düşüncesini aklından geçirdi ama cesaretini topladığında bile, sağı solu belli olmayan ruh halini hatırlayıp, sessiz kaldı.

Dany çok nazik davranmıştı, Elysia'nın merhamet ya da yardım istemeyeceğini tahmin edip, düşünceli davranarak kötü görüntüsünü görmezden gelmişti, ancak hizmetkarların meraklı bakışlarını görüyordu ve hizmetkarların odasında fısıldaşıp, dedikodu yaptıklarını biliyordu. Hizmetkarların pek çoğu Westerly'in hanımından daha iyi giyiniyordu, dolayısıyla onun hakkında ne düşünceleri beklenebilirdi ki? Trevegne'nin yoksul gelini.

Elysia öfkeyle ayağa kalkıp, sıkıntı içinde büyük odada gezindi. Agatha teyzenin evindeki bitmek bilmeyen günler boyunca, canından bezene kadar çalıştığını hatırlamadan edemiyordu ama hiçbir zaman canının sıkılmadığını kabul etmeliydi hep ya çok meşgul oluyordu ya da çok yorgun. Sanki hiç mutlu olamıyordu. Onun nesi vardı böyle? Hiç ikisinin arasında bir ruh halinde olamaz mıydı? Ya ölesiye çalışıyor ya da ölesiye sıkılıyordu. Aylaklığından keyif alması gerekirdi, ama eksik olan bir şeyler vardı arkadaşlık?

Elysia, Westerly'de işlerin yüzyıllar boyunca olduğu gibi bir saat gibi işlediğini fark etmişti etkili ve düzgün bir şekilde. Markinin eşi olarak çiçek düzenlemeleri seçmek ve Trevegne'nin Fransız aşçısı tarafından kusursuzca hazırlanan menüleri onaylamaktan daha fazlasını yapması bekleniyordu. Hiçbir zaman saatlerce oturup, nakış ve kanaviçe gibi hanımefendilere yaraşır sanatlarla uğraşmaktan keyif almamıştı sanki her ilmeğiyle zihni de farklı doğrultulara gidiyordu. Belki Westerly'de yapacak gayret gerektiren bir işi yoktu ama hala inin cinin oynadığı bir yerde hiçbir şeyin parçası olmadan ya da hiçbir şeye ait olmadan yaşıyordu. Dany ona arkadaşlık ediyordu ama o da yirmi yıldır başında olduğu koca malikaneyi idare etmek için yapması gereken sonsuz işlerle meşguldü. Hele ki hizmetçi ordusuyla, Westerly gibi büyük bir evde, Elysia, Dany'nin işleri idare etmeye devam etmesine razıydı gerçi Dany, ona evin yeni hanımı olarak saygı duyuyor, her büyük sorun veya kararda danışıyordu. Elysia, Trevegne'nin bu küçük kadını neden sevdiğini anlayabiliyordu o tam bir mücevherdi.

Ama hayır, kendini üzmemeycekti. Burada mutluydu. Bu güzel malikanede kim olmazdı ki? Bir de deniz her gece kıyıya vuran ninnisiyle onu uyutan o vahşi ve tuhaf bir şekilde çekici deniz. Her gece yatağında uzanıp, kocasının odasında hareket edişini dinleyerek, bu gecenin haklarını talep edeceği gece olup olmadığını merak ediyordu. Aslında onu tam olarak da sıkan, endişelendiren buydu. O daimi korku olmasa, o zaman Westerly'de gerçekten mutlu olurdu.

Elysia içinde bir buket çiçek ve küçük pembe ile beyaz kabuklu tomurcuklar olan narin, küçük bir vazoyu aldı. Aslında tüm salon, yaldızlı mobilyaya karışan, değişen gölgeleri olan mavi ve yeşilleriyle denizin bir uzantısı gibi görünüyordu. Parlak bir yaz gününde denize bakan, yere kadar uzanan pencerelerden gelen ışıkla, oda havadar ve güzel olurdu. Batan güneşin ışığıyla yıkanan odayı, koyu kırmızılar, maviler ve altın renkleriyle zenginleşen oryantal halıları, canlanan, derinlik kazanan ve hareketin yanılsamasına kapılan duvar halılarını hayal edebiliyordu. Ama bugün,

yaklaşan kışın kararan gölgeleri ve umutsuzluğa kapılmış zihni ile soğuk ve kasvetli görünüyordu.

Ancak Westerly'deki her oda aynı büyüleyicilikte döşenmişti. Bir zamanlar işgal edilmiş toprakları daha fazla işgalciden korumak için kullanılan bir Normandiya tabyasının üzerine inşa edilmişti, Dany bir gün Elysia'yı gezdirdiğinde bu tarihi evin büyüklüğü ve ihtişamı karşısında hayrete düşmüştü. Trevegne'nin bu kadar zengin olduğunu hiç bilmiyordu. Aslında giydiği kaliteli kıyafetlerle, seçkin at arabası ve gezindiği atlarla ve saygılı bir hizmetkar ordusuyla çıktığı seyahatlerle yoksulluk içinde yaşamadığı belliydi. Ayrıca zengin olmamak için fazla buyurgandı; gururlu havası ve kibri zenginliğin belirtisiydi. Elysia altın salonun, altın seçkinliğini ve Kraliçe Anne mobilyalarını görmüştü, misafir odası çekici bir bayan gibi yakutlarla donatılmıştı koyu kırmızılar, eski ve iyi cilalanmış maunların yanında asil bir zenginlikle parlıyordu. Şampanya rengi ve pembeler içindeki yemek odasının masası yüz kişiyi ağırlayacak kadar uzundu ve şüphesiz, beş yüz aç misafiri kaldıracak büyüklükteki ziyafet salonunun yanında bir hiçti ama şimdi nadir denecek kadar az kullanılıyordu.

Ama Elysia'nın en sevdiği odalardan biri, açık günlerde odayı ısıtan, doğan güneşe doğru doğuya bakan, krem rengi saten perdeleri ve minderleri ile içeri girer girmez güneşin ışıklarını yansıtan gündüz odasıydı. Bu görüntü Elysia'ya duvarlardan yağ ve bal damlıyormuş hissini veriyordu.

Odanın farklı kanatlarındaki misafir odalarının ve yatak odalarının sayısını şaşırmıştı. Her oda özenle ve seçkin mobilyalarla donatılmıştı, böylece her misafir ipek yatakların içinde ya da nazik boyanmış tavanın altında uyurken kendini özel hissedecekti.

Hizmetkarların bölümü bile iyi korunuyor, yaz ve kış için gerektiği gibi ısıtılıyor ve havalandırılıyordu, Graystone Malikanesi'nin aşırı kalabalık ve soluk renkli hizmetkar odalarından oldukça uzaktı.

Ancak, Elizabeth döneminden daha öncesine dayanan bu görkemli evde, bodrumdan tavan arasına, batı kanadından doğu kanadına, gördüğü hiçbir muhteşem oda, çıktığı sayısız merdiven, hiçbir şey duvardan duvara uzanan rafları, büyük, rahat koltukları olan küçük bir çatıya çıkan spiral şeklindeki merdiveni ile Trevegne'nin fevkalade kütüphanesiyle mukayese edilemezdi. Geniş bir pencere aşağıdaki kata kadar uzanıyor ve okumak için ışık sağlıyordu. Elysia bu değerli koleksiyonu yalnızca birkaç gün önce bulmuştu ve şimdi zamanının çoğunu raflardan aşırıldığı güzel kapaklı kitapları okuyarak geçiriyordu. Agatha'yla geçirdiği yıllardan sonra alıştığı gibi erken kalkıp, kahvaltısı gelene kadar, yatakta okuyordu. Ya da günün ilerleyen saatlerinde hizmetkarların gözlerinden, özellikle de altın rengi gözlerden dikkatle kaçarak, kütüphanenin asma katında otururdu.

Elysia okuma lüksünü en az ata binmeyi özlediği kadar çok özliyordu. Okumak gerçekten hoşuna giden tek faal olmayan eğlence şekliydi ve Agatha'nın evinde de yapabilseydi, kesin yasaklanırdı. Agatha kitapların şeytani ve zaman kaybı olduğunu düşünürdü ona göre kitaplar hayatlarındaki durumları hakkında insanlara aptal fikirler verirdi.

Ama şimdi istediği tüm kitapları okuyabilirdi. Daha önce hiç bu kadar çok çeşitte kitabı bir arada görmemişti, pek çoğu genç bir kızın okuması için uygun görülmeyecek geniş yelpazeli bir kitap çeşidi vardı. Fakat Elysia, Lan ile aynı öğretmeni paylaştığından, ortalama bir bayanın onaylı müfredatından daha fazlasını görmüştü yalnızca Yunan klasiklerini okumakla kalmamış, on sekizinci yüzyılın popüler romanları olan Robinson Crusoe'yu ve Gulliver'in Gezileri'nin yanı sıra Fielding'in Tom Jones'unu da okumuştur.

Trevegne'nin kütüphanesi Elysia'nın en sevdiklerinin tümünü içeriyordu, Shakespeare ve genç, modern Romantikler Byron, Coleridge, Keats ve Shelly ki bunlar kamu tarafından daha yeni onaylanmaya başlamıştı.

Bu romantikleri, Trevegne'nin kütüphanesinde gördüğüne heyecanlanmış ve şaşırmıştı, ne de olsa o, herkesi çıkarıcı sanan biriydi ama o zaman Elysia, onun gibi

birinin bile tamamlanmış bir kütüphane için bazı fedakarlıklarda bulunabileceğini düşündü. Ayrıca Trevegne hepsini tanıyordu ve en azından arkadaşlıklarının adına bunu yapabiliirdi özellikle de kitaplar markiyeye özel olarak yazarlarından imzalanmış olduğundan.

Elysia, alnını soğuk pencere pervazına yaslayarak, Trevegne'nin bu sabah nerede olduğunu merak etti. Omuzlarını silkerek, Sheakspeare'in ince aşk sonelerinden birini aldı ve ateşin başına oturarak, dolgun belinde şakırdayan evin anahtarlarıyla Dany kapıyı açana kadar okudu.

"İşte buradasın, Bayan Elysia," dedi onaylamayan bir ifadeyle. "Bu sabah kahvaltına dokunmamışsın, ben de tam o kemiklere biraz et getirmeye başladığımızı düşünüyordum."

"Bu sabah pek aç değildim, Dany," diye karşılık verdi Elysia, kelimelerine bakmadan kitabı kapayarak.

"Tamam o zaman sana iştah açıcı, güzel bir öğle yemeği hazırlayalım, ha?" dedi Dany tatlı sözlerle, genç hanımının solgun yüzünü ilgiyle okşayarak.

"Trevegne'yi gördün mü?" diye sordu Elysia, elbisesindeki bir kırışığı gideriyormuş gibi ilgisiz görünmeye çalışırken. Elysia'nın nesi olduğunu anladığında Dany'nin gözlerinde bir rahatlık ifadesi belirdi. Dany en azından fiziksel bir şey olmadığını düşünerek rahatladı.

"Ah, evet, bu sabah erken saatlerde, serbest kalmak için kükreyen bir ayı gibiydi," dedi onaylamayan bir ifadeyle tıslayıp, parmağıyla şömine rafının üstündeki tozları kontrol ederek. "Gittiğini gördüğüme de sevindim."

"Nereye gitti?" diye sordu Elysia hayretle.

"O büyük, siyah hayvanına binip yakında bir yerlere gitti."

"O zaman at binmeye gitti?" dedi Elysia gıpta ederek, Trevegne'nin siyah atı kadar güçlü bir atın üstünde, serin havaya karşı ata binmeyi isteyerek.

"Evet, daha korkunç bir hayvan görmedim. Tanrı korusun da o şeytani atın üstünde ölmesin," dedi Dany, büyük atın hatırası aklına gelince.

"Ah, Dany," dedi Elysia gülerek, "o çok güzel bir at. Bir kez de olsa o atla gezinen Trevegne ile olmayı çok isterdim," diye ekledi, Dany'nin yüzündeki tuhaf bakışı görünce sözlerinin düşüncesizliğini fark edip, kızararak.

Odanın kapısı, Bayan St. Fleur'ün sandıklarının ve bavullarının Londra'dan geldiğini ilan eden bir uşak tarafından açıldı. Elysia bu haber karşısında afallayıp, Dany'e şok içinde baktı.

"Ama benim sandığım yok, Dany. Kesinlikle bir hata olmalı."

"Tamam, şimdi. En iyisi gidip, bir bakalım, değil mi?" dedi yaşlı kadın gerçekçi bir ifadeyle, Elysia'ya odasına doğru yürümesi için öncülük ederek.

Dany ile birlikte odasına girdiklerinde, odada üç büyük sandık, birkaç kutu ve çantalar vardı.

"Ah, Dany. Bir hata olmalı bunlar Lord St. Fleur için gönderilmiş olmalı Leydi St. Fleur için değil," dedi Elysia gergin bir ifadeyle, oldukça kadınsı görünen solgun mavi sandıkların ve dantelli köşeleri olan kutuların görüntüsü karşısında, içinde titreyen heyecanı durdurmaya çalışarak. Belki de onun içindiler ama nasıl olabilirdi ki, hiçbir terzi yeni kıyafetler için ölçülerini almamış ya da ölçülerine bakmamıştı?

Dany'nin, Elysia için ayarladığı yardımcı kız Lucy, büyük sandıkları açmaya çoktan başlamıştı bile ve sandıklardan birinin kapağı gökkuşağı renklerinde bir dizi güzel elbiseyi açığa çıkararak açılınca heyecanlı bir çığlık attı.

"Aaah! Ekselansları!" diye hayranlıkla seslendi Lucy, örümcek ağı gibi sıkı, beyaz dantel bir elbiseyi çıkarırken. Sandığın içinden özenle kaldırırken, kuyruğu Lucy'nin üzerinde bulut gibi süzüldü.

"Çok zarif," diyerek nefesini tuttu Elysia, zarif kumaşına hafifçe dokunurken, "ama gerçekten benim için olabilir mi?" Elysia dönüp, nerdeyse yalvarır gözlerle Dany'e baktı.

"Evet, senin için, canım," dedi Dany içindeki satenleri ve kadifeleri çıkarmak için başka bir sandığı açarken.

Uzanıp, cam göbeği bir manto çıkardı, yüksek belli ve kürklüydü, yanında da aynı kürkten yapılmış geniş kenarlıklı bir şapka ve eldiven vardı.

"Ama bu elbiseler nasıl benim için olabilir? Hiçbir zaman bunlar için ölçüm alınmadı, nasıl üstüme olur ki?" diye sordu Elysia telaşla, Dany'nin ona bir şekilde ayarladığı ödünç terliklerini çıkarırken. Salonda Elysia'nın eski terliklerini gördüğünde Dany afallayıp, kalmıştı. Elysia, ayağına tam olan, zümrüt yeşili deri bir terliği giydi. Lucy kıyafetleri dolaba asmaya başladı. Unutulmuş ve buruşturulup yere atılmış diğer iki elbisesi, Lucy'nin şımarık, küçük burnunu bükmesiyle dolabın dışında kalmıştı.

"Her şey tam üstüne göre," diye yorum yaptı Dany, Elysia'nın yeşil terliğe hayran bakışlarını izlerken, "çünkü ben eski elbiselerinden ve ayakkabılarından ölçünü aldım."

"Dany bunu sen mi yaptın? Bunların hepsini benim için mi aldın?" Elysia ufak tefek kadına koşup, Dany'nin cıvrıttığı toz mavisi kadife elbiseyi aralarında ezerek, içgüdüsel olarak sarıldı.

"Pekala, aslına bakarsan, ben sadece ölçü aldım. Siparişi veren kocan, Lord Alex'ti ve Londra'dan istedikleri konusunda çok açıktı. 'Parlak renkler,' dedi, 'yeşiller ve altın sarıları. Bir dolabı doldurmak için ne ihtiyacı varsa, alın.' Ah, evet, Lord Alex ne istediğini biliyordu. Gelini için yalnızca en iyisini." Dany gururla, kendi yaptığı büyülere hayran olan masum bir büyücü gibi parlayarak, Elysia'nın utanmış yüzüne baktı.

"Trevegne bunları benim için Londra'dan mı sipariş etti?" diye sordu Elysia, ince beyaz bir geceliği ellerini yakarmışçasına yere atarak. *Tüm bu kıyafetleri onun için ve kısacık bir süre içinde almıştı. Londra'daki tüm terzileri gece yarısına kadar Elysia'nın dolabını tamamlamak için çalıştırmış olmalı,* diye düşündü Elysia, odaya dağılmış tüm elbiselere bakarak. Sabah elbiseleri, öğlen elbiseleri, yürüyüş elbiseleri ve her birine uyan ayakkabılar ve şapkalar, pelerinler ve tuvaletler, en kaliteli iç çamaşırları ve gecelikler vardı. Dany muhteşem renklerle dolu başka bir

sandığı açtı, turkuaz satenden bir balo elbisesi ve parlak yıldızlar saçılmış deniz yeşili bir elbise vardı. Arkadan renkler ve kumaşlardan oluşan bir çiçek bahçesi gibi diğer elbiselerin eteklerinin çıktığını görebiliyordu.

Elysia yatağın üzerine yayılmış tüm güzel elbiselere baktı, artık çokça seçeneği olduğundan ne giyeceğine bir türlü karar veremedi. Aniden, gözüne koyu yeşil, kadife bir elbise çarptı. Elysia hızla uzanıp, heyecanla elbiseyi üzerine tuttu.

"Şimdi, ne giyeceksin Leydi Elysia?" diye sordu Dany, hoş menekşe rengi, uzun dar kol ağızları ve etek ucunda sıra sıra dantelleri olan çiçekli bir sabahlık seçerek. "Bak, bu çok güzel bir elbise."

"Hayır, bunu giyeceğim," dedi Elysia olumlu bir ifadeyle, binici kıyafetini tutarken kararını vererek. "At binmeye gidiyorum."

"Leydi Elysia..." Dany bir an afallamış göründü. "Lord Alex'in atlarından birinde at binmeye gidemezsiniz. Peter'dan ya da yakın arkadaşlarının bazılarında başka kimsenin atlarına binmesine izin vermez," dedi düşünce karşısında utanarak.

"Ben de en az bir erkek kadar hatta daha iyi ata binebilirim ve ben Leydi St. Fleur'üm. Buna hakkım var," dedi Elysia inatçı bir tavırla, ilk defa Leydi St. Fleur olduğu ve değişiklik yaparak keyfi için bir şeyler talep edebildiği için minnettardı. "Hem Trevegne bana ne yapabilir ki? Ben onun karısıyım, değil mi?" diye sordu kendini beğenmiş bir ifadeyle, yüzlerinde endişeyle ona dehşet içinde bakan iki kadından tasdik bekleyerek.

"Giynmeme yardım eder misin, Dany?" diye rica etti Elysia, üzerindeki elbisenin düğmelerini açmaya başlayarak. "Lütfen," diye ekledi tatlı bir ifadeyle, ağzının kenarında ufak bir gamze belirdi.

"Pekala, Leydi Elysia. Bana böyle baktığında sana karşı gelemiyorum. Şeytanı bile kandırırsın sen. Kim bilir belki de kandırmışsındır," diye ekledi imalı bir tavırla, Elysia'nın omuzlarına tam oturan muhteşem kesimli binici kıyafetini giymesine yardım ederken. Dany, sandıklardan birinin dibinden binici botları çıkardığında, Elysia neşe dolu bir ses çıkardı. "Sence olurlar mı?" diye sordu pek de uygun

olmayan bir pozisyonda sırt üstü yatağa kendini atarken. Yüzünde çocuksu bir ifadeyle odanın etrafında zafer dolu sesler çıkararak botları giydi. "Harika!"

"Al, bu da şapkan." Lavanta rengi kuş tüylü, komik küçük şapkayı Elysia'nın kaldırılmış kaşının üstüne eğerek koyarken Dany'nin ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "İşte bu kadar. Her şey tamam ama sanki bir şey eksik, ne olduğunu ben de bilmiyorum," dedi Dany, Elysia'nın büyük bir felaketle karşılaşacağını bilerek, huzursuz bir ifadeyle.

Elysia eleştirir bir ifadeyle büyük aynada kendine baktı ama koyu yeşil kadife elbise içinde aynada karşısında duran zayıf insanda bir kusur bulamadı. Kunduz kürkünden küçük şapka ve tüy ve yeşil dantelli kısa botlar kıyafetini tamamlamıştı. Yırtık pırtık kıyafetlerinden sonraki halini tanımakta zorluk çekiyordu. Arkasına dönüp, odaya bahar çiçekleri gibi yayılmış rengarenk elbiselerin arasında durmuş ona bakan Dany ve Lucy'nin hayranlığını gördüğünde Elysia dudaklarında beliren tatmin dolu tebessümü bastıramadı.

"Ben çıkıyorum," dedi, eldivenleri almak için sandıklardan birinin köşesine uzanarak, kıkırdadı. Dany ve Lucy'yi odanın ortasında genç hanımlarının ani tavırları karşısında gerginlik içinde birbirlerine bakıp, korkularını dile getirmeden dururken bırakarak çıktığında Elysia'nın kahkahası hala odada yankılanıyordu.

Elysia büyük merdivenden koşar adımlarla indi, girişteki büyük çift kapılı yerden rüzgar gibi geçerek salondan elinde bir tepsi dolusu yeni parlatılmış, ısıltılı kristal taşıyarak ağır aksak yürüyen Brovvne'yi şaşkına uğrattı. Elysia gözden kaybolmadan önce Brovvne'ye neşeli bir selam verdi. Browne beyaz başını sallayarak arkasından bakarken gördüğü son şey Elysia'nın lavanta renkli tüyü oldu.

Okyanustan esen meltemin getirdiği keskin tuzlu havayı derin derin içine çekti. Elysia ahırlara doğru yürürken hala kıyıya çarpan dalgalan görebiliyor, ahıra yaklaştıkça kalın duvarların arkasında atların birbirine karışan kişnemelerini duyabiliyordu. Heyecanla adımlarını hızlandırdı.

Elysia içeri girdi, sessizce seyislerin ve yamaklarının koşuşturmalarını izledi, pek çok at olmasına rağmen ne kadar lekesiz bir ahır olduğunu fark etti. Bu kadar büyük bir ahır olduğundan, mutlaka Trevegne'nin binmesine kızmayacağı bir at bulabilirdi. Baş seyisi bulma umuduyla etrafına bakınırken kısa boylu, çelimsiz birinin boş ahırın ortasında durduğunu gördü. Etrafına dizilmiş birkaç seyis yamağına emirler yağdırıyordu. Elysia, çenesini sert bir ifadeyle kaldırarak, kararlı adımlarla adama doğru yürüdü.

"Affedersiniz, bir at istiyordum," dedi ciddi bir ses tonuyla, otoritesini göstermenin takınabileceği en iyi tavır olduğuna karar vererek her ne kadar gerginlikten titriyor olsa da. Kısa boylu adam, duyduğu kadın sesi karşısında hayretle arkasına döndü.

Elysia afallayarak geriledi, ağzı açık kalmıştı, sonra ses çıkar madan "Jims?" dedi.

Kır saçlı adam elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu ve karşısındaki yeşil kıyafetliye inanamaz bir ifadeyle baktı. "Bayan Elysia?"

"Oh, Jims, bu gerçekten sen misin?" diye sordu Elysia gözlerinde, bunun bir yanılığ olmasından korkan bir bakış vardı.

"Bayan Elysia, sizi görmek çok güzel," dedi Jims boğulacak gibi bir sesle, gözleri fazlasıyla parlamıştı. "Sizi bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Elysia'nın yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. "Burada ne yapıyorsun, Jims?"

"Burada çalışıyorum, Bayan Elysia. Baş seyisim ve İngiltere' de bundan daha iyi bir ahır bulamazsınız," dedi gururla.

"Başında sen varsan, buna hiç şüphe olmaz," dedi Elysia, etrafına hayranlıkla bakarak.

"Aslında safkan zevki olan ekselansları. Daha önce hiç bu kadar güzel atı bir arada bulunduran görmedim belki babanız hariç, Bayan Elysia," diye ekledi saygıyla, hala ilk işverenine ve arkadaşına sadık olduğunu göstererek. "Ama siz burada ne yapıyorsunuz? Ekselansları daha yeni evlendi ve hepimizi şaşkına

uğrattı, biz onun ömrü boyunca bekar kalacağını düşünüyorduk da. Burada ziyarette misiniz?"

"Hayır, Jims. Artık burada yaşıyorum anlarsın ya, ben yeni St. Fleur Leydisi'yim."

Jims, Elysia'nın sözleri karşısında donakaldı. "Ekselanslarıyla mı evlendiniz, Bayan Elysia?" Yıpranmış yüzünde kaşları çatıldı. Ekselanslarının şöhretini ve bu evliliği Elysia'nın anne babasının onaylamayacağını biliyordu gerçi o, ekselanslarının dürüst olduğunu ve oyunu kurallarına göre oynadığını da biliyordu.

"Evet, Jims, evlendim," diye cevapladı Elysia, Jims'in, markiyle evlenmesi konusunda telaşlanmamış görüldüğüne şaşırarak.

"Pekala, o kadının evinden ayrıldığınıza sevindim," dedi, ağızındaki tütünü diğer yana geçirirken tükürerek. "Saygısızlık etmek istemedim, Bayan Elysia, ama o kadının bakışını oldum olası sevmedim. Size iyi davrandı, değil mi?" diye sordu Jims, Bayan Elysia'ya kötü davranılması düşüncesi karşısında sinirlenmiş görünerek.

"Her şey bitti, Jims ve onu bir daha asla görmeyeceğim," diye karşılık verdi Elysia, yaşadıkları hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Yine sizin için çalışacağıma inanamıyorum. Sizi buraya kader getirdi, Bayan Elysia." Ahırın alt tarafında zemini harıl harıl ovalayan yamaklarına bir bakış atıp, tereddütle ekledi, "Ekselansları babanıza pek benzemez, Bayan Elysia, ama özünde iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim. Atlarına iyi davranır asla onları kırbaçlamaz. Atları seven insanlar o kadar kötü olamazlar," dedi Elysia'nın evliliğine bir çeşit onay vererek. "Arada tuhaf bir adam olabiliyor ama dürüst bir adam."

Elysia sessizce ona katıldı. Kesinlikle tuhaf bir adamla evlenmişti ama bunun sebebi kader miydi yoksa yalnızca kötü şans mı bilmiyordu. Artık bir şeyleri değiştirmek için çok geçti ve doğruyu söylemek gerekirse artık kendini Leydi St. Fleur, markinin karısı, olarak hissetmeye başlamıştı ve bir daha asla sıradan

Elysia Demarice olmayacaktı. Bundan gerçekten kaçış yoktu ve bununla yaşamak zorundaydı.

"Demek ata binmek istiyorsunuz, ha, Bayan Elysia?" dedi Jims mutlu bir ifadeyle, en sevdiği gözdesini tekrar kanatlarının altına almaktan mutluydu. "Evet, ama sizin gözlerinizde parıltı göremiyorum," dedi Jims, kısık sesle.

"Ata binmek için ne kadar çok beklediğimi ve bunu ne kadar özlediğimi bilsen, Jims. Hastalık gibiydi," dedi atların önünden geçerlerken.

"Öyleyse uzun zamandır şöyle iyi bir ata binmediniz? Binebileceğiniz harika bir at olmadı, öyle mi?" diye yorum yaptı Jims anlayışla. Hiçbir atın kendi ya da Elysia'nın standartlarına uymayacağını biliyordu.

Elysia kahkaha attı. "Harika bir at bulmak dertlerimin en küçüğüydü, Jims. Aslında hiç binek atı yoktu. Yalnızca eski püskü bir arabayı çekmesi için bir çift yaşlı at vardı."

"Yani hiç ata binmediniz mi?" diye tepki verdi Jims şaşkınlık içerisinde.

"Tanrı o kadının yardımcısı olsun ata binmene izin vermiyor. Evet, gerçekten çok zalim biri," diye homurdandı, Agatha'ya küfürler yağdırarak.

Elysia gülümsedi. Agatha'nın ona yaptıklarını bir bilseydi...

"Şimdi, marki özel bir at söyledi mi?" diye sordu, dikkatle Elysia'yı süzerek.

"Hayır, aslında ekselanslarından ata binmek için izin almadım," dedi Elyisa dürüstçe Jims'e.

"Almadınız mı?" dedi Jims çenesini sıvazlayarak. "O zaman size izin verebilirmiyim bilmiyorum, Bayan, şey, Leydi Elysia. Safkanlarına binilmesi konusunda çok hassastır."

"Jims," dedi Elysia yumuşak bir tonda. "Sen benim pek çok adamdan çok daha iyi at bindiğimi herkesten iyi biliyorsun. Sen ve babam gibi ülkedeki en iyi hocalara sahiptim," diye ekledi gerçekleri söyleyerek.

"Evet, sahiptiniz," diye onayladı Jims gururla. Kendi katkısının da bulunduğu uzmanlığının farkındaydı.

"Şimdi ata binmek istiyorum, Jims. Bekleyemem, hem Trevegne arazilerine gitti. O dönene kadar öğleyin olur, hatta daha bile geç olabilir. Lütfen, Jims," diye yalvardı. "Elinde yalnızca yaşlı bir kısrak varsa ona bile razıyım," diye ekledi çaresizce masumca iç çekerek.

Jims alınmış görünerek kendini toparladı. "Şimdi Bayan şey, Leydi Elysia," diye düzeltti, Elysia'nın yeni unvanına alışamamış bir şekilde, "sizi en iyisinden başkasına bindirmeyeceğimi biliyorsunuz."

"İstemeyeceğini biliyorum... Ama elinde yalnızca o varsa sana dert olmaktansa onu tercih edeceğimi biliyorsun, Jims," diye dürüstlükle cevap verdi Elysia.

"Bakalım sizin için ne bulabiliriz," diyerek birkaç saten örtülü atı inceledi ki Elysia bir an bile tereddüt etmeden bunlardan birine binmeyi isterdi. Kabul etmesi gerekti ki kocası kesinlikle attan anlıyordu, birbiri ardına şampiyon atlara baktılar. Son ahıra geldiklerinde elbette Jims benim için uygun bir şey bulabilir diye düşündü bu son ahır diğerlerinden ayrılmıştı.

"Bunu sever misiniz bilmiyorum, ama isterseniz bir deneyebilirsiniz," dedi Jims şüpheli bir bakışla.

Elysia ahırın içine baktı, Jims'in nihayet onun için ne seçtiğini merak ediyordu ve ince, kaslı beyaz hatları görünce derin bir nefes verdi.

"Ariel!" diye haykırdı, at sesi duyup arkasını döndüğünde aceleyle kapıyı açıp, içeri girdi. Ariel onu hatırlayarak, hafifçe kişnedi, başını Elysia'nın boynuna yaslayıp, sıcak nefesini verdi.

"Ah, Ariel, Ariel," diye mırıldandı Elysia yanaklarından yaşlar boşalırken. Kadifemsi burnunu okşayıp, geniş boynuna sarıldı.

"Görüyorum ki birbirinizi unutmamışsınız," diye araya girdi nihayet Jims, sesi duygulu çıkıyordu.

Elysia, Ariel'i tutan ellerini çekti ve yanındaki ufak adama bakmak için döndü, yeşil gözlerinde minnettarlığın sıcaklığı vardı. İçgüdüsel olarak Jims'e sarılıp, yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu, duygularını kelimelerle ifade edemezdi.

Ariel sırtına burnunu sürttü, tekrar Elysia'nın ilgisini çekmek için kişnedi, Elysia da tekrar ona dönüp, kulağına fısıldadı.

"Evet, ikiniz birbirinize aitsiniz ve Ariel kimsenin binmesine izin vermedi, atlarla arasında tuhaf bir bağ olan ekselanslarına bile. Ancak yaşlı Arici iki senedir ona bile izin vermedi. Buna rağmen, marki onu öldürtmedi, ya da satmadı bu dünyadan gitmek için fazla güzel bir hayvan olduğunu söyledi, tek sahipli atlardan olsa bile. Bir de üstüne benim onu ne kadar iyi tanıdığımı ve ne çok sevdiğimi görünce onu kendi haline bıraktı. Biz de onu çiftleştirdik. Şimdi ortalıkta birkaç güzel atımız daha var, ekselansları onlarla gurur duyuyor."

"İnanamıyorum, Jims," diyebildi Elysia gözünde yaşlarla, "ikinizi de tekrar gördüm, tam da geçmişin öldüğüne ve sevdiğim insanların ve şeylerin yalnızca hayalleriyle baş başa kaldığıma inanmaya başladığım bir anda," diyerek Elysia derin derin iç geçirdi. "Seni ve Ariel'i kaç kez düşündüğümü bir bilsen; sana ne olduğunu ve Ariel'in yeni sahibinin ona nasıl davrandığını merak ettim durdum. Şimdi ise karşımda benim Ariel'im. İnanılır gibi değil."

"Aslında o kadar inanılmayacak bir şey yok ne de olsa marki İngiltere'deki en iyi atlara sahip, o yüzden Ariel'i istemiş olması da tuhaf değil ne kadar iyi bir at olduğu düşünülürse," diye açıkladı Jims. "Ama itiraf etmeliyim ki o gün Londra'ya geldiğimizde epey endişelenmiştim. Çok kolay vardık ama bana tuhaf hissettiren asıl müzayedeydi. Ondan ayrılacağımdan korktuğumdan değil, ki ayrılmadım, ama kırbaç kullanmaya alışık o delikanlıların Ariel'e bakışları ve Ariel'in kimseye izin vermemesi. Ama sonra ekselansları gelip, onu satın aldı. Müzayededen önce benim Ariel'le nasıl ilgilendiğimi görüp, tarzımı beğenmiş, daha ben ne olduğunu anlamadan bir de baktım onun için çalışmaya başlamışım, Ariel'i de onun için getirdim. Referans veremeyeceğimi söyledim ve son işverenimin nasıl öldüğünü anlattım ama tek ihtiyacı olanın benim ata nasıl baktığımı görmek olduğunu söyledi."

"Yani bunca zaman boyunca sen ve Ariel buradaydınız güvende. Çok rahatladım." Elysia büyük ata dönüp, burnundan öptü. "Trevegne, Ariel'in benim atım olduğunu biliyor mu, yani bir zamanlar benim olduğunu?" diye sordu Elysia.

"Ariel kimsenin binmesine izin vermeyince eski sahibinin kim olduğunu sordu, ben de bir kadın olduğunu söylediğimde çarpık bir ifadeyle gülümseyip, biraz homurdanır gibi 'O zaman neden bu kadar zor olduğuna şaşırmadım,' dedi. Gerçi bu kadar büyük bir atı bir kadının sürebileceğine biraz şaşırmadı değil. Vahşi bir Amazon olmalı dediğini hatırlıyorum. O ne demekse artık. Sonra da başka soru sormadı."

"Amazon mu dedi?" diye sordu Elysia, tuhaf bir şekilde gücenmişti. Bu duygudan kurtulmaya çalıştı. Trevegne'nin onun hakkında ne düşündüğü kimin umurundaydı? "Geziye çıkalım mı, Ariel? Eminim sen de benim seni özlediğim kadar özlemiştir. Olur mu, Jims?" diyerek izin istedi Elysia.

"Evet, Bayan Elysia, eyerini takalım."

Kapalı bir ahırın önünde durdular ve açtıklarında Jims, Elysia'ya yeni doğmuş bir tay gösterdi, nemli ve karışık tüyleriyle titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalışıyordu. Ariel, Elysia'nın omzunun üstünden homurdandı, karşılığında da korumacı bir tavırla yeni doğmuş tayın yanında duran kısrağın hafifçe kışnıyordu. Elysia küçük taya büyük bir ilgiyle baktı.

"Ariel'i sıkı tutmalısınız, bir baba olmanın gururuyla böbürleniyor," dedi Jims.

"Şimdi bu Ariel'in mi," diyerek iç çekti Elysia, dikkatle dengeye durmaya çalışan taya görür görmez aşık olarak.

Yerinde duramayan Ariel'i ahırın avlusuna çıkarırlarken Elysia'nın duyguları çok karmaşıktı. Dıştan bakıldığında aynılardı ama zaman onları değiştirmişti. Ariel ve Elysia artık eskisi gibi birbirlerine ait değillerdi. Bir zamanlar meraları hızla aşarken kaygısız ve birlerdi ama Ariel'in artık bir eşi vardı ve Elysia da artık markiyeye aitti.

Seyis yamakları ve seyisler etraflarında durmuş, kimsenin yanına bile yaklaşmadığı büyük beyaz atın yeşiller içindeki güzel bayanın yüzüne burnunu sürtüşüne aval aval bakarken, Jims eyeri taktı.

Elysia'nın ata binmesine yardım ederek, uyardı, "Yavaş gidin, Bayan Elysia. Birbirinize tekrar alışmak için daha çok zamanınız olacak, o yüzden rüzgarla yarışmaya kalkışmayın."

Elysia, Ariel'in sakın adımları eşliğinde avludan çıkarken el salladı, ancak bu sakın yürüyüş, gözden kaybolur kaybolmaz hızlanacaklarından emin olan Jims'i kandırmadı.

Elysia doğruya doğru ilerledi, Westerly'i, St. Fleur köyüne ve daha içeriye giden ana yola bağlayan yolda aşağıya doğru hızlandı. Bir yüksekliğe geldiğinde durup, ne tarafa gideceğine karar vermeye çalıştı, sonra da dönüp H şeklindeki devasa eve baktı, büyük salon H şeklinin ortasındaki çizgiyi oluşturuyordu. Westerly kayalık bir çıkıntının üzerindeki haliyle denizin üstünde parlıyordu. Markinin bayrağı meltemle birlikte dalgalanıyor, hükmünü ilan ediyordu koyu kırmızı, siyah ve altın rengi haç gökyüzünü aydınlatıyordu.

Denize son bir kez bakarak, Elysia iç kısımlara doğru ilerledi, bataklık yollarda çılgınca dörtlüye giderken yanaklarını okşayan serin havayı hissetti. Nalların altındaki sonbaharın altınsı turuncuları ve sarıları, bir renk cümbüşüne dönüşmüştü.

Tek bir hareketle taş bir duvarın üzerinden atladılar, çamurları ağır nalların altında havalandırarak duvarın diğer tarafından hızla ilerlediler. Elysia kendini o kadar özgür hissediyordu ki o kadar güvende, o tanıdığı büyük beyaz atın üzerindeydi ve sevgili Jims'in ahırda olduğunu biliyordu. Kendini tekrar evine dönmüş, yalnızca bir sabah gezisine çıkmış, ağabeyi arkada ona yetişmeye çalışıyor ve onu gülümsemesiyle aşağılıyormuş gibi hissediyordu.

Elysia neredeyse arkasından hızla gelen nalları duyabiliyordu ve bilinçsizce omzunun üzerinden baktı, o anda arkasında bir atlının aradaki mesafeyi hızla

kapattığını gördü. O tanıdık kişinin gelişini izlerken bir an rüyasının gerçek olduğunu sandı, ama o anda büyük siyah atı tanıdı ve bunun ağabeyi olmadığını farkına vardı ve aslında ona yetişmeye çalışan bu kez markiydi. Elysia damarlarında gezen bir meydan okuma ve heyecan güdüsüyle Ariel'i daha hızlanması için dehledi, onlar hızı arttırdıkça Trevegne'nin atı geride kaldı. Ancak Trevegne hızla arkalarından gelmeye devam edip, sonunda yanlarına kadar ulaştı. Uzanıp, Ariel'in dizginlerini çekti ve ikisi de aynı hızda durana kadar yavaşlattı.

"Lanet olsun! Sen ne halt..." diye Trevegne tam söze başlarken atın üstünde kimin olduğunu fark etti. "Elysia?" dedi inanamaz bir ses tonuyla, gözleri beyaz yüzünde parlıyordu. "Bu atın üstünde senin ne işin var? Ona kimse binmez. Çok tehlikeli." Uzanıp, Elysia'yı eyerden almaya çalıştı ama Elysia dizginleri çekip, Ariel'i geri geri yürüttü, Trevegne'nin uzanamayacağı kadar gerileterek, şaha kaldırdı, nalları tehditkar bir şekilde havadaydı.

"Belli ki yanıyorsun, Lordum, gördüğün üzere üstünde ben varım," dedi Elysia Trevegne'nin tepkisi karşısında çok eğlenmişti.

"Evet, bunu görebiliyorum, ama bunu nasıl başardığını bilemedim. Orada boynun kırık bir şekilde yatıyor olabilirdin," dedi kendine hakim olmaya çalıştığı aşikardı. Sahibinin öfkesini anlayan atı gergin bir şekilde yeri eşeliyordu.

"Bilemeyecek bir şey yok, Trevegne, ne de olsa bana bir zamanlar cadı demiştin yanlış hatırlamıyorsam, yani yalnızca güçlerimi kullanıyorum," Elysia dalga geçmeden edemedi.

"O olayı unutmayacağını düşünmemiştim, Elysia," diye sert bir cevap verdi Trevegne, ikisi de Trevegne'nin hangi olaydan bahsettiğinin farkındaydı. Her zaman bir şekilde son sözü söylemeyi başardığını düşündü Elysia sinirle. "Onu ahırdan nasıl çıkardın? Onun yanına kimsenin yanaşmayacağına dair katı emirlerim var," dedi sert bir ifadeyle ancak yine de Elysia'nın kahramanlığı karşısında hayrete düşmüştü.

"İstediğim ata binmek konusunda tüm sorumluluğu aldım," diye hızla Jims'i savunarak açıkladı, çünkü sonunda ona kızacağını biliyordu.

"Kahretsin, senin benim otoritemi çiğnemeye hakkın yok. Benim sözüm kanundur. Jims'in senin Ariel'i çıkarmana tehlikeyi ve benim yasaklarımı bile bile izin vermesi göz önünde bulundurulursa çıldırmış olmalı ve bunu ... "

"Tehlike yoktu ve Jims de bunu biliyordu."

"Tehlike yokmuş. Tanrım, bu atı bilen biri varsa o da Jim'dir. Yerinde kalabildiğin için şükretmelisin ama o tehlikeli. Jims buna binmene izin verdiğiğine göre aptal olmalı. Tanrım bu hayvanı o eğitti ve..."

"... ve ben onun sahibiydim," diye sessizce itiraf etti Elysia, bunun üstüne altın gözlerinin tüm etkisini gösterebilecek şekilde aniden göz kapakları hayretle aralandı.

"Sen onun sahibi miydin?" diye hayretle sordu Trevegne.

Markinin ona dünyanın en tuhaf insanıymış gibi baktığını düşündü Elysia, içten içe eğlenerek. "Evet. Ariel benimdi. Ta ki anne babam öldüğünde borçlarını ödemek için onu da ailemin sahip olduğu her şeyle birlikte müzayedede satmak zorunda bırakılncaya kadar."

Marki Elysia'ya baktı, gözleri Elysia'nın meydan okuyan yüzünde gezinirken kısıldı. "Yani sen Ariel'in sahibiydin. Şimdi neden bu kadar inatçı ve asi davrandığını anlayabiliyorum. Sürülmek istendiğinde reddetme konusunda sahibesine çekmiş," diye ekledi sessizce.

Elysia bu vicdansız kıyaslama karşısında nefesini tuttu, gözleri öfkeyle Trevegne'nin üzerinde dolaştı. "İkimiz de zevklerimiz konusunda seçici davranırız."

"Senin için ne kadar acı bir tesadüf, Leydi Elysia, ne de olsa ben senin sevgili kocam," dedi ani bir hamle yapıp, Elysia'yı tek bir hareketle eyerinden kaldırarak. Onu sıkıca kollarında tutarak, gücüyle canını yaktı.

Elysia boş yere karşı koymaya çalıştı, bu kez onu fazla küçümsediğinden korkarak, korku dolu bakışlarla Trevegne'nin öfkeli yüzüne gözlerini dikti.

"Yani benim seni okşamamı, seni öpmemi istemiyorsun," diye sert bir sesle kulağına fısıldayıp ağzını Elysia'nın dudaklarına kapayıp, öfkeyle dudaklarını bastırarak, acıttı. Acı dolu baskı dudakları, Elysia'nın kilerin üstünde yumuşarken azaldı dudaklarını aralayıp, yumuşaklığını fethetti. Sonra da biraz daha yumuşayıp, önceki gaddarlığının yanında nazik atakları çok daha yıkıcı bir hal aldı. Elysia'yı azimle öpmeye devam ederken onu sert göğsüne bastırdı. En sonunda Elysia'nın bedeninin rahatladığını hissedip, ufak bir teslimiyet sesi çıkarana kadar onu öpmeye devam etti.

"Öpücüklerimi arzulamadığından emin misin, Elysia?" diye sordu Elysia'nın titreyen dudaklarına karşı. Elysia gözlerini açmadı, onunla dalga geçceğini bildiğinden altın gözlerine bakmamaya çabaladı. "Bana bak, Elysia," diye ısrar etti Trevegne.

Elysia nihayet gözlerini açtı ve Trevegne'nin gözlerine baktı. Karanlık altın rengi derinliğinde kendi kafasının karışıklığını gördü.

"Bir gün gerçek hislerini kabul etmek zorundasın, Elysia sana itiraf ettireceğim," dedi kibirli bir ifadeyle, hipnotize eder gibi bir bakışla Elysia'nın kızarmış yüzüne bakarken koyu renkli başı gururla dik duruyordu.

Ariel'in otladığı yere doğru gidip, Elysia'yı tekrar eyerine bıraktı, Elysia'nın onun kollarından kurtulurken rahatladığını görünce derin hatta neredeyse vahşi bir kahkaha patlattı. Elysia ona öldürücü bir bakış atıp, Ariel'e döndü, eve doğru dörtlüyle sürmeye başladı. Marki de yetismekte hiç zorluk çekmeden arkasından gitti.

"Ariel hızlı bir at, Elysia ama Sheik daha hızlı. Beni geride bırakamazsın, biliyorsun." Elysia'nın inatçı duran çenesi karşısında sıırttı fakat Elysia sesindeki uyarıyı duymuştu.

Fakat ona rahatmış gibi cevap vermeyi başardı. "Sheik güzel bir at ve muhtemelen Ariel'den daha hızlıdır. Ariel'in dayanma gücü var aynıısını onun için de söyleyebilir misin?"

"Onu zorlayabilirim, nadiren ağzı köpüklenir ya da soluğu kesilir. Kendini tutabilir ve asla korkmaz. Gördüğüm kadarıyla ata binmeyi iyi öğrenmişsin. Şüphesiz Jims çocukluğundan beri ailenin yanında. Aslına bakarsan, at üstünde senden daha iyi olanı pek görmedim, tatlım," Elysia'nın ata binişini izlerken bunu kabul etmek zorunda kaldı, sesinde bir hayranlık seziliyordu.

"Evet, Jims harika bir hocaydı, babam da öyle. Ama iltifat için teşekkür ederim, ekselansları," diye cevap verdi Elysia, övgüler karşısında heyecanlanarak ve gönülsüzce ekledi, "Sheik ile başa çıkabilmek de zor olsa gerek."

Marki yüksek perdeden bir kahkaha attı, gerçekten çok keyiflenmişti. "Bu karımın bana yaptığı ilk iltifat. Aslında bunun tarihe geçmesi gerek yalnızca karımın beni kimsenin binemediği bir atın üzerinde geçebildiğini görmüyor bir de istediğinde o acı dilin nasıl tatlandığını fark ediyorum."

Elysia kaşlarını çatarak Trevegne'ye baktı ama Trevegne, Elysia'nın kafa tutan çenesine aldırmadan kahkaha atmaya devam etti. Bulutlu gökyüzüne hükmetmeye çalışan soluk sabah güneşini yansıtan pencereleriyle uzakta görünen büyük eve doğru atlarını sürdüler.

Elysia, Trevegne'nin kendini incelediğini fark etmeden, Westerly'e bakarak derin bir iç çekti, o sırada Trevegne "Gerçekten evimden hoşlanıyormusun? Pek çoğu bırak yaşamayı, uzun süre ziyaret etmek için bile fazla uzak ve تنها olduğunu söyler," dedi.

"Çok ıssız ama ben de zaten hep taşrada yaşadım, Home Counties''den daha az kişinin yaşadığı yerlerdi. Kalabalık ve gürültülü şehir hayatındansa geniş ve açık alanları tercih ederim."

1 Home Counties: Londra sınırında, İngiltere'nin güney doğusunda yer alan ilçeler.(Ç.N.)

"Ama bunun getirileri de var, örneğin yalnızca Londra'da elde edebileceğin eğlenceler gibi."

"Evet, tüm o 'eğlencelerden' yeterince faydalandığınızdan eminim, Lordum," Elysia bu kelime üzerinde hafifçe duraksadı.

"Ancak, yalnızca tek bir hayat tarzı seçme şansı varsa... O zaman Londra'da var olmaktansa, kesinlikle taşradaki hayatı tercih ederim. İki hayat tarzına birden sahip olma şansı olanlarsa, canları sıkıldıkça ikisi arasında gezebilirler ki bu çok özenilecek bir şey, çünkü o zaman iki dünyanın da en iyi taraflarını yaşamış oluyorlar."

"Benim karım kimseye özenmeyecek," dedi Trevegne kibirle, "ne de olsa birçok arazim ve Londra'da da yıl boyu kullanacağımız bir evim var."

"Westerly'i özlerim," diye itiraf etti Elysia, önemsiz bir şeyden bahseder gibi. Trevegne'ye ait olan bir şeyi sevebileceğini kabul etmek istemiyordu. "Çok ilgi çekici bir ev, özellikle de İspanyol döşemeleri ve süs eşyalarıyla büyük salon."

Trevegne, Elysia'nın övgüleri karşısında gülümsedi. "Aslında büyük salonumuza hatıra odası dense yeridir. Atalarım bu sanat eserlerinden fazlasıyla hoşlanırmış hepsi on altıncı yüzyılın yağmaları. İngiltere ile İspanya arasında savaş varken insanın salonunu İspanyol malları ve mimarisiyle dekore etmesi biraz cesaret ister. Atalarımdan biri Kraliçe Elizabeth'e yenilenlerden alınan ganimetlerle, başarılı bir korsanın ödülü olarak gözlerine ziyafet vermekten zevk duyduğunu söylemiş. Bence gerçekten bu İspanyol anılarına hayrandı ve üzerlerine titriyordu birçoğunun paha biçilemez sanat eserleri olduğunun farkındaydı," marki atalarını tarif ederken Elysia'nın nasıl rahatsız olduğunu fark ettikçe daha da detaylandırdı. "Atalarım senin gibi cesur bir kıza nasıl davranırdı merak ediyorum, tatlım? Pek hoşlanmazdın herhalde. Gerçi atalarımın sarayda epey etkili olduğunu duydum, beyefendilik konusunda belki de Sir Walter Raleigh'e bile rakip olabilirlermiş."

"Görünüşe bakılırsa bu açıdan onlara pek çekmemişsin, daha çok korsan içgüdülerini almışsın," dedi Elysia.

"Bu sahte tatlılığının fazla süremeyecek kadar güzel olduğunu biliyordum. Bu acılığını gidermek için her sabah ağzına bir kaşık dolusu bal sürmeliyim," dedi Trevegne ikaz eder bir ifadeyle, "çünkü bana bu kadar saygısızca karşılık verilmesine alışık değilim. Topluluk içinde daha fazla sevgi göstermek zorundasın, tatlım. Aşık bir eş gibi davranmaya çalış ben de senin sadık kölen gibi davranayım."

Ahır avlusuna girince Elysia öfkeli tepkisini kendine saklamak zorunda kaldı, Trevegne hızla atından inip, Elysia'nın karşı çıkmasına fırsat kalmadan onu da atından indirdi. Bir an Elysia'yı kendine yakın tuttuğunda elleri ince belinin etrafında sahiplenici bir tavırla durdu ve bir süre başrol oyuncularını gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Elysia'nın lavanta renkli tüyünü pervasız bir parmak hareketiyle düzelterek, ahırların kapısında sessizce ve endişeli bir ifadeyle bekleyen Jims'e yatıştırıcı bir bakış attı.

"Karımın ne kadar büyüleyici olabildiğini bilmesem, Jims, emirlerime itaat etmediğin için çoktan Westerly'i ve hatta tüm Cornwall'i terk ediyor olurdun. Elysia'nın insanlara istediğini yaptırmak için serçe parmağında oynatabilme gibi bir yeteneği var ve senden yıllar boyu ders almış. Ancak bundan sonra benim dileklerimin öncelikli olmasını umut ediyorum. Şimdi cevap ver, Jims."

Jims öne doğru geldi, yüzünde bir rahatlama belirmişti. "Evet, Lordum ama Ariel'e binmesini sorun etmeyeceğinizi düşündüm, ne de olsa Bayan Elysia daha bir tayken bile onun sahibiydi. Hem ikisi de biraz egzersize ihtiyaç duyuyor gibiydi," diye cevap verdi, Elysia'ya gülümseyerek. "Ariel ve siz, gezinizden keyif aldınız mı?"

"Buna senin yerine cevap verebilirim," dedi Trevegne sert bir ses tonuyla. "Elysia ile o lanet atın bataklıklarda deliler gibi gittiğini gördüm ve gözlerime inanmadım ve onları harika bir zamanlamayla yakaladım. İleride ya seyislerden biriyle ya da benimle gideceksin ama asla tek başına değil. Peki sorabilir miyim,

neden yalnızdı Jims?" diye sordu yumuşayarak, Jims'e döndüğünde kaşları çatıktı.

"Bayan Elysia'nın ona nasıl kavuştuğunu düşününce gerek görmedim, ekselansları," diye hemen cevap verdi Jims.

"Her zamanki gibi çok düşüncelisin, Jims ama Leydi Elysia artık benim karım ve ileride de ya bir seyiyle geziye çıkacak ya da hiç çıkmayacak," diyerek ikisini de uyardı.

Jims arkalarından eve gidişlerini izlerken kendi kendine güldü, dikkat çekici bir çift olmuşlardı. Belki Demarice'ler olsa markiyi, kızlarına eş olarak istemezlerdi ama ekselanslarının Bayan Elysia'nın tam ihtiyaç duyduğu şeye sahip olduğunu düşünmeye başlamıştı ona yol gösterecek sağlam bir el. Belki biraz vahşiydi ve kötü bir namı vardı ama her ne kadar ortalıkta şakalaşarak dolaşan insanlardan olmasa da herkesten üstün bir tavrı vardı. Ekselanslarının evlendiğini duyduğunda şaşırılmıştı ama Bayan Elysia ile olduğu için neden bekar kalmaktan vazgeçtiğini anlamıştı. Hiç kimse Bayan Elysia kadar tatlı olamazdı. İlk görüşte aşk olsa gerekti, çünkü Bayan Elysia'nın parası olmadığını biliyordu ve ekselansları olabildiğince zengindi zaten Bayan Elysia'ya bakışından da ona ne kadar aşık olduğu anlaşılıyordu. Bayan Elysia çok şanslı bir bayan, diye düşündü, ahıra girerken neşeyle ıslık çalarak.

Savaş ve kan gölünün yarattığı zaferlerle dolu büyük salona girdiklerinde Elysia titredi, önceden hayran kaldığı şeylerin pek çoğu etrafına bakındıkça güzelliğini kaybetmişti.

Elysia'nın ne düşündüğünü tahmin edermişçesine Trevegne, "Çok uzun zaman önceydi ve bu duvarlar arasında da hayaletler dolaşmaz," dedi.

"Biliyorum ama tüm bunların başkalarından alındığını düşünmek bile beni çok üzüyor," diye yorum yaptı Elysia, duvarlardan birine dayalı mermer masanın üzerinde parlayan mücevherlerle bezeli bir dizi altın kadehi göstererek.

"Her savaşta daima bir kazanan ve bir de kaybeden vardır. Tüm insanlar bunu bilmeli," dedi sıkıca Elysia'nın dirseğinden tutup, onu geniş merdivenlere götürürken.

Kendi odalarına girdiklerinde, Elysia Londra'dan gelen yeni kıyafetleri için ona teşekkür etmediğini fark etti, aniden yüzüne bakmak için döndü, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı.

"Ariel'e kavuşmanın heyecanıyla Londra'da bu kadar hızla bana yaptırdığın elbiseler için sana teşekkür etmeyi unutmuşum. Çok düşüncelisin," diye ekledi tereddütle.

"Düşünceli? Pek değil, tatlım. Yalnızca o, bir hizmetçiden hallice duran kıyafetlerinle beni arkadaşlarımla yanında utandırmanı istemedim. Aslında benim çalışanlarımla kıyafetleri bile seninkilerden daha iyi ve dolayısıyla da bu konuda oldukça dedikodu malzemesi buldular," diye ekledi sıkılmış bir ses tonuyla.

"Ah, sen çekilmez bir adamsın. Ne kadar kalpsiz olduğunu hatırlamam gerekirdi," dedi Elysia, yanakları alev alev olmuştu. "Bir daha beni asla size bir şeyler için teşekkür ederken duyamayacaksınız, ekselansları," diye yemin etti kapıyı arkasından çarparak odadan koşarak çıkarken, Trevegne'yi olduğu yerde donakalmış halde bıraktı.

Elysia şapkasını başından çıkarıp, kendini yatağı atarak, başını yastığın üzerinde birleştirdiği kollarına gömdü. Hayvan, diye düşündü öfkeyle. Onu asla anlamayı başaramayacak mıydı? Bir an onunla şakalaşıyor, sonra onu öpüyor, bir dakika sonra da her şeyi mahvediyordu. Hayat kesinlikle kolay değil, diye düşündü umutsuzca, bataklıktaki tutkulu öpücüklerini hatırlayarak. Haklıydı, diye düşündü Elysia. Onu öpmesini istememişti en azından kimi zaman ona karşı tuhaf bir ihtiyaç duyuyordu ama çoğu zaman onu acımasızca öldürebileceğini düşünüyordu hem de hiç pişman olmadan.

Elysia yorgunlukla alnını sıvazlayıp, ayağı kalktı. Nasıl bu kadar zalim birisi tarafından öpülmeyi isteyebilirdi? Zayıflığı yüzünden kendinden tiksindi. Eski

kıyafetlerini giyip, ekselanslarının ne diyeceğini görmesi gerektiğini düşündü meydan okurcasına. Sıralanmış elbiselere baktı ama tavus kuşu renklerinin arasında elbiselerini de, ayakkabılarını da, paltosunu da bulamadı. Dany yeni kıyafetleri asarken onları attırmış olmalıydı.

Trevegne'yi kızdıracağını bilse de onları gerçekten giymek istemiyordu. Botlarını çıkarmaya çabalarken Lucy, ellerinde bir leğen ve kovalarca su olan birkaç oda hizmetçisi ile odaya girdi.

"Bayan Danfield gezinizden sonra banyo yapmak isteyebileceğinizi söyledi, Leydi Elysia," dedi çekingen bir ses tonuyla, Elysia'ya karşısında hayalet varmış gibi bakıyordu.

"Teşekkür ederim, bir de şu botları çıkarmama yardım eder misin?" diye sordu korkmuş görünerek öne doğru yavaş yavaş gelen Lucy'ye.

"Sorun nedir?" diye sordu Elysia şaşkınlık içinde bakan diğer kızlara.

"Hiçbir şey, Leydi Elysia," diye mırıldandı Lucy, titreyen parmaklarıyla Elysia'nın botlarını çözmesine yardım ederken.

"Söyle, Lucy," diye ısrar etti Elysia. Bileğine dokunduğunda kızın titrediğini gördü.

"Ah, Leydim. Ata bindiniz. Ekselanslarının bile binemediği ve şeytanın ta kendisi olan ata bindiniz." Lucy dehşet içinde gözlerini devirdi.

"Dinle Luey ve siz ikiniz de. Çıkıp, evde hikayeler anlatmanızı istemiyorum," dedi Elysia korkuyla kenarda bekleyen kızlara. "O at, buraya gelmeden önce bana aitti. Onu o titrek bacaklı, tüysüz bir tayken ben yetiştirdim. Sadece beni tanıdı ve yalnızca benim ona binmeme izin verecektir," diye sabırla açıkladı, kızların yüzüne rahatlığın çöküşünü izleyerek, "ve Jims'i tanıyorsunuz, ona güveniyormusunuz?" Üçü birden başıyla onayladı. "İşte o beni bebekliğimden beri tanır ve benim mistik güçlerim olmadığı hakkında sizi temin edebilir." Elysia dua eder gibi ellerini tuttu.

Kızlar gülümseyip, kıkırdayarak banyosunu hazırlamaya başladı, sonra da Lucy, Elysia'nın giyinmesine yardım etti.

Elysia merdivenlerden aşağı inerken gerçekten mistik güçleri olsaydı içinde bulunduğu bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulup, ekselanslarının icabına bakabilir miydi diye düşündü. Yeşil ve mavi çiçek nakışları olan, göğüslerinin altında yeşil kadife bir kurdeleyle bağlanan beyaz bir tül elbise giymişti. Kurdelenin uçları kuyruğun sonuna kadar gidiyordu, yüksek boynunda ve uzun kol ağızlarında da benzer dantelli manşetler vardı. Saçları başının üzerinde toplanmış, gür kızıl bukleleri boynuna dökülüyordu. Yeni kıyafetlerin insana böylesine özgüven ve saygı getirmesi çok tuhaftı. Artık görüntüsünden utanmasına gerek kalmamıştı hiç kimsenin utanmasına gerek yoktu.

Elysia büyük salonun karolu zemininde, yeşil terlikleriyle ses çıkarmadan yürüdü. Hizmetçilerden biri salonun kapısını açtı, içeri girdiğinde Elysia, markinin ateşin önünde rahat bir tavırla oturan tıknaz bir beyefendiyle sohbet ettiğini gördü. Elysia içeri girince ayağa kalktılar, Trevegne'nin altın gözleri, Elysia yaklaştıkça onaylar bir ifadeyle üzerinde gezindi.

"Karım, Leydi Elysia," dedi marki neredeyse gururlu denecek bir ses tonuyla. Ama Elysia buna inanmaması gerektiğini biliyordu. "Elysia, seni en yakın komşumuzla tanıştırayım, Bay Blaekmore."

Şövalye silahtarı Elysia'nın eline uzanıp, tuhaf bir şekilde eğildi.

"Memnun oldum, Leydi Elysia ve Trevegne eşinin güzelliğine övgüler yağıdırıyorum."

Marki iltifatı kabul ederken kibirli bir ifadeyle başıyla onayladı, Elysia ise görüntüsünün bu adamı neden ilgilendirdiğini merak ediyordu. Elysia ağırbaşlılıkla ve sakin bir gülümsemeyle oturup, Bay Blackmore'un gevezeliklerini dinledi.

"En sonunda Londra'da yakalandığınızı duyduğumda kulaklarıma inanamadım, Trevegne. Louisa'nın kalbi çok kırılacak," dedi sanki hala inanmakta zorlanıyormuş gibi yüksek sesle.

"Peki haberleri nasıl duydunuz?" diye sordu Trevegne merakla.

"Aslında gazetelerde de vardı ama ben ilk dükkanda duydum," dedi.

"Dükkanda mı?" diye sordu Trevegne hayretle, sonra da güldü.

"Duyduğuma göre gelininiz için epey bir çeyiz siparişi vermişsiniz ve pek alışıldık olmayan bir aceleyle yapılmasını istemişsiniz. Duyulmaması imkansız olurdu," diye Elysia'ya özür dilercesine açıkladı. Elysia, markinin eğlenmiş ifadesini izliyordu.

"Başka bir şey duymadınızı evlenmiş olduğumdan başka?" diye aniden sessizce sordu.

Bay Blaekmore bir an rahatsız göründü, kapakları düşük gözleri odanın etrafında huzursuzca gezindi. "Yok, pek bir şey duymadım. Etrafta her zaman bazı dedikoduların olduğunu bilirsiniz, ekselansları." Elysia'ya bir özür dileyen bakış daha atarak, ölçüsüzce kahkaha attı.

"Hala inanamıyorum," dedi Elysia'ya "ekselansları ve kızım Louisa için umutlarım vardı. Ona deli oluyor. Elbette sizinle neden evlendiğini gayet iyi anlıyorum, Leydim."

Aklına bir şey gelmiş gibi hızla kalktı. "Pekala artık gitmem gerek, tebriklerimi iletme ve bir gün bize yemeğe gelmenizi beklediğimi belirtmek isterim. Londra'dan geleli birkaç saat oldu, yanımda da şimdi dinlenmekte olan birkaç misafirim var. Yalnız kalmayı tercih ederseniz anlayış gösteririz ama yine de lütfen gelin," dedi sevimli bir ifadeyle ve abartılı hareketlerle eğildi. "Leydi Elysia, memnun oldum Trevegne."

Trevegne'nin eşlik etmesi için çağırdığı hizmetçi gelemenden aceleyle odadan çıkışını izlediler.

"Bunun Londra'ya ulaşması kesinlikle çok sürmez," diye yorum yaptı purosunu yakarken. "Ancak şövalye silahtarının daha önce gelmesini beklerdim. Hayal kırıklığına uğradım."

"Neden Bay Blackmore'u bekledin?"

"Çünkü sevgili karıcığım, beni kızı Louisa ile evlendirmeyi umut ediyordu galiba adı buydu, son birkaç senedir bana aşık. Aslında seninle böyle... Beklenmedik bir şekilde tanışmış olmasaydık, o zaman bu kızı bir değerlendirirdim. Doğru hatırlıyorsam birkaç iyi yanı var. Çok sessiz, eğlenceli değil hatta ortalıkta olduğunu bile fark etmezsin. Tamamen senin zıttın, tatlım ama bunun en kötü tarafı şövalye silahtarı ile akraba olmak olurdu ki düşüncesi bile kötü."

"Ne yazık ki seni zorlamak gibi bir niyetim yoktu, yalnızca uygun hale geldi," diyerek Elysia sevimli bir ifadeyle gülümsedi, ancak tebessümü yeşil gözlerine ulaşmadı.

"Asla beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünme, tatlım, çünkü çok nadiren uzun vadeli olasılıklara oynarım, o da yalnızca eminsem. Ama söz konusu sensen, tatlım, hiçbir şeyden emin değilim." Çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Gerçi kabul etmeliyim ki varlığıyla yok olan hayalleri göz önünde bulundurulursa, şövalye silahtarı hayal kırıklığını gizlemekte epey başarılıydı."

"Bence sen başkalarının umutlarının mahvoluşunu izlemekten keyif alıyorsun."

"Hayır, tam olarak değil. Ama şövalye silahtarı kızını bana yamamaya çalışarak kendini küçük düşürdü. Bunu yalnızca kendi arzularını unvanlı bir damat aracılığıyla başarmak, benim paramı ve arazilerimi kendininkilere eklemek için yapıyordu. Ama onun için ne yazık ki yapılacak bir şey yok, çünkü arazilerim çocuklarıma vasiyetimdir onlara dokunamayacaktı zaten."

"Seni anlayamıyorum. Zenginsin, yakışıklısın ve sağlıklısın. Ama yine de herkesten nefret ediyorsun. Neden? Belki de aslında kendinden ve geldiğin halden nefret ediyorsundur," dedi Elysia açıkça, alev alev yanan altın gözlere bakarak.

Elysia'nın kolunu sıkıca kavradı, "Beni çok zorlama, Elysia, çünkü sen, bende gördüğün kişiyle evlisin," diyerek neredeyse kükredi. Elysia'yı itip, odadan bir hışımla çıktı. Elysia'yı ise salonda yalnız ve sarsılmış bir halde bıraktı.

Zalim ve inançsız bir adamsın sen

Bırak bu tatlı kızı, bırak dua edip uyusun ve görsün düşler

iyilik meleklerinin yanında Senin gibi gaddarlardan uzakta. Git, git! - bence -

Keats

8

Elysia iri, gri bir kaya parçasının önünde huzursuzca bir aşağı bir yukarı yürüyor, yolundaki tüm küçük taşları amaçsızca tekmeliyordu. Zayıf güneş kendini göstermeyi başaramamış, soluk ışığını da alarak, uzaktaki tepelerin arkasında kaybolmaya başlamıştı. Rüzgar tüm soğukluğuyla eserken eteklerinin ucunu havalandırıyor, kızarmış yanaklarına ve sakinleşememiş sinirlerine serin bir merhem gibi geliyordu.

Öğle yemeği, Elysia karakteri hakkında fikrini söyleme cüretini gösterdikten sonra için için yanan Trevegne'nin öfkesini bakışlarıyla ve hakaretleriyle saçtığı bir felaket olmuştu. En sonunda bu işkenceye daha fazla tahammül edemeyerek, yemek odasından yemeğine dokunmadan, Trevegne'nin öfkeli kırgın bakışını ve hizmetkarların bu ani gidişine şaşkın bakışlarını umursamadan çıkmıştı. Elysia odasının sükunetine döndüğünde, can sıkıntısıyla orada otururken duvarların üstüne geldiğini fark etti. Nihayet binici kıyafetlerini giyip, sessizce ve hızla evin gergin havasından kaçtı kimseye bir şey söylemeden. Ariel'e dizginleri kendi taktı, şans eseri Jims ahırda değildi ve zafer kazanmış bir edayla fırtına kopmak üzere olan ikinci vakti yola çıktı.

Elysia, ne zamandır bu kaya çıkıntısının üzerinde dolanarak, Ariel'in huzur içinde otlanışını izlediğini bilmiyordu ki yaklaşmakta olan toynak seslerini duydu ve döndüğünde ekselanslarının gürleyen yüzünü görmeyi bekledi. Ancak mavi giyinmiş bir biniciyle, narin, kahverengi bir kırsığın ona yaklaşmakta olduğunu gördü.

"İyi günler," dedi Elysia'ya yaklaşırken. Elysia artık yolunda duruyor, yaklaşan atlıya merakla bakıyordu. Kız, açık kahverengi saçları ve dumanlı gri gözleri ile zayıf biriydi. Soğuk havada ata bindiğinden yanakları kızarmıştı.

"Ben, Louisa Blackmore," dedi hafif, tatlı bir sesle, "Blackmore Malikanesi'nde yaşıyorum, buradan birkaç kilometre uzakta. Kendimi böyle takdim ettiğim için çok kaba davrandım ama buralarda nadiren yabancı birilerini görürüz. O yüzden kim olduğunuzu sormadan geçemedim, hatta belki de kaybolmuşsunuzdur?" Elysia'ya merakla baktı.

"Hayır, kaybolmadım, yalnızca fırtına kopmadan önce biraz gezinmek istedim ki muhtemelen az sonra da kopar. Ben Elysia Dem Trevegne," dedi Elysia, diğerkızı gülümseyerek.

"Trevegne?" Louisa Blackmore bir an hayretle baktı sonra da kendine gelerek, "Öyleyse siz Leydi St. Fleur'siniz, Trevegne'nin yeni karısı?"

"Evet, siz de şövalye silahtarı Blackmore'un kızısiniz. Onunla bugün erken saatlerde tanışma şerefine nail oldum."

"Ah, sizinle tanışmak büyük zevk, Leydi St. Fleur," dedi Louisa eldivenli elini heyecanla uzatarak. "Umarım bir hata yapıp, çok ileri gitmemişimdir genelde bu yüzden azar ışıtirim ama siz beni tanıdığınıza göre, size çok da yabancı değılim, öyleyse her şey yolunda."

Elysia'ya samimi bir ifadeyle gülümsedi. Biraz kalbi kırılmış, diye düşündü Elysia, Louisa'nın neşeli yüzüne gülümseyerek ve Leydi St. Fleur'ü duyduktan sonra kızının ruh halini değıerlendiren şövalye silahtarı Blackmore'un sözlerini hatırlayarak.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Elysia kibarca, "sizi tanıma şerefine nail olmak da benim için bir zevk." Trevegne'nin karısı olduğunu öğrendiğinde Louisa Blackmore'un belirgin sevincine şaşırdı.

Atların ürkmesine neden olan bir gök gürültüsü koptu.

"Bu fırtına gelip de bizi baştan ayağa ıslatmadan gitsem iyi olur," dedi Elysia endişeyle, sonra da Ariel'in dizginlerini tutup, ata çıkmak için kullanabileceği bir kayaya doğru götürdü.

"Yola çıkarken konuşabiliriz. Oraya gidince de farklı yönlere döneceğiz," dedi Louisa yan yana giderlerken. "Gerçekten o ata binebildiğinize inanamıyorum," diye devam etti, sesinde bir korku belirtisiyle, "muhtemelen ben ona dokunsam bile korkudan ölürüm. O, kimsenin binemediği at. Yani, Trevegne bile ona binemiyor ama siz onu sürüyorsunuz, hem de eşlik edecek bir seyis bile olmadan. Benim seyisim ilerideki yolda bekliyor, gölgem gibidir ama kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Sizse tek başınıza çıkmışsınız, hem de o vahşi atın üzerinde." Düşüncesiyle, hafifçe titredi.

Elysia yıllar sonra ilk defa hissettiği içten gelen bir neşeyle kahkaha attı. "Kendime epey kötü bir imaj veriyorum anlaşılan. Asla binilemeyeceği sanılan ata bindiğim için aniden tuhaf mistik güçlere sahip olduğuma inanıldı. Ama aslında bu atı ben büyüttüm ve satmak zorunda bırakılincaya kadar onu ben eğittim. Yani anlayabileceğiniz üzere ben de faniyim hem de hiçbir olağanüstü ikna gücü olmayan bir fani."

"Bunu duymak beni rahatlattı. Ben sizin cadı olduğunuzu sandığımdan emindim," dedi Louisa şaka yaparak. "Ama o kadar iyi ata biniyorsunuz ve ben de huzursuzlandığında küçük Dove'u o kadar zor kontrol edebiliyorum ki sizinle birlikte ata binerken utanıyorum," diyerek Elysia'ya iltifat ederek, Dove'un saten gibi boynunu şefkatle okşadı.

"Ne kadar çıtı pıtı olduğunuz düşünülürse gayet iyi biniyorsunuz. Sizi büyük ve ne yapacağı belli olmayan bir ata bindirmek zaten aptalca ve tehlikeli olurdu," dedi Elysia. Louisa'nın dizginlere hakim olmaya çalışan çocuk gibi küçük ellerini izleyerek ekledi: "Siz beni sanki kaslı bir Amazonmuşum gibi hissettiriyorsunuz sanki herhangi bir saldırıya karşı koyabilmek için elimde mızrağım ve kalkanım varmış gibi."

Louisa kıkırdayıp, Elysia'ya inanamazmış gibi baktı. "Ama bu doğru olamaz, siz çok güzelsiniz. Sizin bu altın kızılı saçlarınıza sahip olmayı ne çok isterdim. Benim sıradan kahverengi buklelerimin yanında muhteşem bir renk," diye iç geçirdi. "Babam bana küçük fare der ki cesaret ve güçten epey yoksun olduğumdan buna inanmakta da hakkı var."

"Sanki bir demirci ya da değirmenci olmanız gerekiyormuş gibi konuşuyorsunuz," diyerek kahkaha attı Elysia. "Siz çok zarif ve narinsiniz, size imreniyorum. Yer değiştirelim mi?"

"Ah, Tanrım, hayır. Ben asla markinin eşi olamayacağımdan bu asla olmaz. Benim ödümü koparıyor," dedi gözlerini etrafta gezdirerek. Sonrada utanarak ufak eliyle ağzını kapadı. "Ah, kocanız hakkında böyle bir şey söylediğim için şimdi benim hakkımda ne düşüneceksiniz? Ama o kadar tatlısınız ki markiz olduğunuzu unutmuşum."

"Yalnızca sizin tamamen dürüst olduğunuzu düşüneceğim ve böyle hissetmek için sebebiniz olduğunu. Çünkü marki kesinlikle canavar olabiliyor," diye cevap verdi Elysia dürüstçe.

Louisa hayranlıkla baktı. "Sizinle tanıştığım için çok mutluyum, o kadar tatlısınız ki, hem de hiç tahmin ettiğim gibi değilsiniz. Hiç de Blackmore'u ziyarete Londra'dan gelen kadınlar gibi şımarık ve kibirli değilsiniz. Kendimi onların yanında beceriksiz gibi hissediyorum sanki hala okuldaymışım gibi," diye belirtti kızgın bir ses tonuyla.

"Benden hiç böyle bir hava beklemenize gerek yok, çünkü ben Londralı bir hanımefendi değilim. Ben daha çok kırların basitliğini tercih ederim," dedi Elysia ciddi bir ifadeyle, gerçi Westerly'e basit demek epey zordu.

"Bu, zamanınızın çoğunu burada geçireceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu Louisa heyecanla. "Umarım öyle olur. Burada çok yalnızım. Konuşacak kimsem yok, annemle babam da genelde Londra'da oluyor. Daha Londra'ya gitmek için de çok

küçük olduğumdan, burada kalıp okulumu bitirmek zorundayım. Hep bir arkadaşım olsun isterdim umarım siz arkadaşım olursunuz, Leydi St. Fleur?"

"Lütfen, bana Elysia de. Ben de hep konuşacak bir arkadaşım olsun istedim." Elysia, Louisa'nın ufak tefek bedenine bakıp, şakacı bir ifadeyle ekledi: "Bazen başımı koyabileceğim iyi ve güçlü bir omuza ihtiyaç duyuyorum."

Louisa çok hoşuna gitmiş bir ifadeyle kahkaha attı. "Bu gerçekten muhteşem, harika arkadaş olacağız. O kadar tatlı ve eğlenceli görünüyorsun ki ve artık babam beni Trevegne'nin hayranlığını kazanamadığım için azarlayamayacak. Trevegne'nin beni fark etmesi fikriyle bile dehşete düşüyordum," dedi görünür bir şekilde benzi atarak.

"Baban gerçekten sen ve Trevegne arasında bir birliktelik istiyordu?" Elysia kimsenin kızını, kocası gibi bir adamla evlendirmek isteyebileceğine inanamıyordu.

"Evet, aklına koymuştu ve bu sabah bize markinin evlendiğini söylerken epey kızgındı. Sanırım ekselanslarının gerçekten benimle evleneceğini düşünüyordu ki bence bu çok saçma olurdu, ben hiç onun tarzı değilim."

Yağmur hafif hafif yağmaya başladığında yola neredeyse ulaşmışlardı, hızlarını arttırdılar.

"Umarım yolun uzun değildir, Louisa. Seni eve götürecek bir araba ayarlanana kadar Westerly'de kalmaya ne dersin?"

"Hayır, yolum uzun değil, gerçekten. Acele edersem de uzun sürmez. Yakında görüşür müyüz?" diye sordu Louisa umutla. "Muhtemelen yarın gece. Yemeğe davet edildik." "Ah, umarım. Babamın Londra'dan gelen arkadaşlarıyla çok huzursuz oluyorum," dedi Louisa endişeyle, "bu sabah Londra'dan birkaç araba geldi, sonsuza dek kalacak gibiler." Louisa'nın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ve arkasında seyisle ters istikamete dönmeden el salladı.

Elysia da el sallayıp, yağmur sisinin içinde uzakta beliren eve doğru hızla ilerledi. Kendini mutlu hissediyordu. Konuşabileceği ve bir şeyleri paylaşabileceği bir arkadaş bulmuştu. Ahıra girerken gülümsüyor ve ufak bir şarkı mırıldanıyordu.

Gezintiye çıktığı için mutluydu. Geriye dönmek zorunda kalıncaya kadar bu sabah yalnızca kısa bir gezi yapmıştı ve Ariel ile olmaktan çok hoşlanmıştı. Ayrıca zihnini meşgul eden örümcek ağlarından kurtulmasına ve hissettiği huzursuzluğu gidermesine yardımcı olmuştu. Ancak Trevegne'nin Sheik'e binmeye hazırlandığını ve Jims'in nalların yaklaştığını duyması üzerine yüzüne gelen rahatlama ifadesini görünce gülümsemesi soldu ve söylemekte olduğu şarkı aniden durdu.

Jims, Elysia'nın attan inmesine yardımcı oldu, Trevegne yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Elysia somurtkan suratına bakmak için cesaretini topladı, aslında Trevegne onu boğmak istiyormuş gibi bakıyordu, ifadesi o kadar ölümcüldü.

"Kimseye haber vermeden gitmemeliydiniz. Bayan Elysia," diye azarladı Jims.

"Üzgünüm, Jims, ama burada kimse yoktu ve ben de biraz gezinmek istedim," diye açıkladı Elysia, Trevegne'nin elinin kolunu kavradığını hissetti.

"İçeri girelim, Elysia. Üstünüzü değiştirmek istersiniz," dedi sakın ve yumuşak bir ses tonuyla. Elysia hayretle Trevegne'ye baktı ona itaat etmemiş olmasına rağmen sesi öfkeli değildi gerçi dudakları gergindi ve burun delikleri açılmıştı.

"Evet, benim de aklımdan tam olarak bu geçiyordu," dedi Elysia, şaşkınlık içinde ilgisiz yüzüne bakan Jims'e el sallayarak. Ekselanslarının morali bozuktu ve Bayan Elysia tam bir azarı hak etmişti daha fazlası olmasa iyiydi. Trevegne'nin hiç böylesine çileden çıktığını görmemişti, Bayan Elysia'nın yalnız başına gezintiye çıktığını öğrendiğinde gözlerinde karanlık parıltılar oluşmuştu. Ancak öfkesinin tek işareti yumruklarını sıkıştıydı. Ekselansları karşı gelinmeye alışık biri değildi ve Bayan Elysia her zamanki gibi heyecanlı yavru kısrak gibi davranıyor ve kesinlikle başına bela alıyordu. Markinin onunla başa çıkıp çıkamayacağını merak etti. Bayan Elysia her zaman nasıl davranılırsa, ona göre karşılık verirdi. Ah, neyse... Bir şekilde ara yolu bulurlardı.

Elysia, hızla büyük çifte kapıya doğru yürürlerken, kolunu markinin sıkıca kavrayışından kurtarmaya çalıştı ama marki bırakmadı.

"Kolumu acıtıyorsun," dedi Elysia sıkıldığı dişlerinin arasından. Ancak Trevegne aldırmadı ve onu çalışma odasına çekeledi. Elysia kafesindeki aslanı rahatsız etmemek için bu odaya daha önce hiç girmemişti.

Koyu, şarap rengi perdeleri, şark halıları ve geniş kırmızı sandalyeleriyle sıcak görünümlü bir odaydı. Fransız pencerelerinin önünde büyük bir maun masa vardı. Pürüzsüz, cilalı yüzeyinde bir yığın kağıdın üzerinde ağırlık yapması için altın bir şahin duruyordu. Izgarada tüm parlaklığıyla büyük bir ateş gürültüyle çatırdıyordu.

Tek kelime etmeden Trevegne, Elysia'nın kolundan tutup, neredeyse kafası düşünceye kadar sarstı. Trevegne'nin öfkesi biraz dindiğinde, Elysia gözlerinde yaşlarla baktı, dudakları kontrolsüzce titriyordu.

"Emirlerime tekrar karşı gelmeye kalkarsan, Elysia, seni doğduğuna pişman ederim," dedi kısık bir sesle.

"Cesaret edemezsin," dedi Elysia hayret dolu bir ifadeyle, boynunda bir damar hızla atıyordu.

"Her şeye cesaret ederim. Sabrım taşmak üzere, beni zorlama. Yanında kimse olmadan ata binmemen konusunda gayet açık emirler verdim. Aklıma öylesine esen ya da o anda istediğim bir şey değildi. Bu kırları bilmiyorsun, bataklıklar çok tehlikeli olabilir diğer tüm beklenmedik tehlikelerin yanı sıra. Sahilde yaşıyoruz ve Fransa ile savaştayız. Bu bölgedeki sahillerde ve koylarda kaçakçılar ve casusların yanı sıra Tanrı bilir daha neler gizlenebilir."

Elysia korkuyla Trevegne'ye baktı, kendini suçlu hissediyor du. Ne de olsa, Trevegne sadece onun güvenliğini düşündüğü için yalnız gezinmesini yasaklamıştı. "Özür dilerim, Trev...lordum..." diye kafası karışmış bir şekilde tereddüt etti Elysia, ona adıyla hitap edemeyerek.

"Benim adım Alex. A-L-E-X ve sen de öyle diyeceksin. Söyle. Hemen şimdi adımlı söyle."

"Alex," diye mırıldandı Elysia kısık sesle, ateşe bakarak.

"Evet, Alex. O kadar da zor değildi, değil mi?" Ellerini Elysia'nın omuzlarından çekip, arkasını döndü.

"Gerçekten çok üzgünüm, ama ben ata hep yalnız bindim ve peşimde bir şeyle gezmeye alışık değilim," diye açıklamaya çalıştı.

"Burada değil, burada yalnız başına ata binemezsin. Dediğimi yap ve isteklerimi sorgulama."

"Bana neden yalnız gezinmemem gerektiğini söyleseydin o zaman tavsiyeni dinlerdim," dedi Elysia öfkeyle, az önceki uysallığını unutarak.

"Sana açıklama yapmaya ihtiyacım yok, tatlım. Ne istiyorsam, sorgulamadan yapacaksın," dedi marki meydan okuyarak.

"Başka bir deyişle, ben senin kölen senin malınım. Ama olmayacağım. Benim de bir aklım ve duygularım var ve kesinlikle senin isteklerinden önce gelirler," dedi Elysia hararetle.

Trevegne kızgın gözlerle Elysia'ya baktı, yumruklarını sıkıyordu. "Ben bir beyefendi olmasaydım, sen de bir hanımefendi olmasaydın, şafakta silahlarımızla görüşürdük."

"Tek yapacağın da bu zaten beni zarar vermekle tehdit etmek. Tanıştığımızdan beri bana fiziksel şiddet uygulamaktan başka arzun yok," diye meydan okudu.

"Tatlım, tanıştığımızdan beri gerçekten ne yapmak istediğimi bilsen karşımda o kadar kışkırtıcı şekilde durup, fiziksel güçle sana erkekliğimi kanıtlamam için beni teşvik etmezdin. Seni zor kullanarak kontrol altına almak için kullanacağım yöntemleri tahmin bile edemezsin," dedi küçümser bir ifadeyle, ateşi yansıtan altın gözleri Elysia'nın sıkı bedeninde gezindi.

Elysia geri çekildi, aniden Trevagne'nin ima ettiği şeyden korktu. "Sana meydan okumuyorum, ama benim kendi arzularını ikinci plana atarak, kocasının isteklerini gözünü kırpmadan yerine getiren karaktersiz kadınlardan olmadığımı anlayacaksın. Bana ne kadar emir verirsen ver, böyle hissetmeye devam edeceğim."

"Gerçekten mi, tatlım? Tanrım, bir özgürlükçüyle evlendiğimden hiç haberim yoktu. Bu kadar açığa çıkaran bir konuşma olamazdı. Ben çok dağıldım, acaba arkadaşlarım ne düşünecek?" diye küçümseyerek devam etti, kırmızı derili, kanat sırtlıklı bir koltuğa otururken. "Ben de senin halim selim ve tamamen uysal, beni kocası ve efendisi kabul eden, kollarını açmış beni bekleyen bir bayan olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Her şeyle dalga geçiyorsun," dedi Elysia öfkeyle. Kapıya doğru yürürken, durup, parlak yeşil gözlerle Trevegne'ye baktı, "öyleyse bunu dalgadan bir evlilik olarak kabul edelim, kimsenin kimseden bir şey talep etmediği ya da beklemediği bir evlilik olarak."

Trevegne'nin, arkasından buyurucu ve öfkeli bir ses tonuyla adını söylemesini umursamadan odadan bir hışımla çıktı.

Elysia, sırt üstü uzanarak, yatağın üzerindeki tentenin karanlığına gözlerini dikti. Saatlerdir yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Boşuna çabalıyordu, uyku tutmuyordu. Oturarak, dizlerini kendine doğru çekti, çenesini bağladığı kollarına dayayarak, katlanmak zorunda kaldığı akşam yemeğini düşündü, yediği her yemeğin arka arkasına toplanıp, başkasıyla değiştirildiğinin farkına bile varmadan geçirdiği o katlanmak zorunda olduğu akşam yemeklerinden biriydi yine. Büyük yemek masası bitmez tükenmez bir uzunlukta olduğu için mutluydu. Böylece masanın diğer ucunda gözlerini ona dikmiş oturan marki ile arasında ciddi bir mesafe kalıyordu. Şimdiye kadar herhangi bir öğünü beraber yiyip yemediklerini düşündü. Zavallı Antoine, ekselanslarının sinirli Fransız şefi, beğenilmeyen aşçılık zaferlerinin valelere ve uşaklara verildiği düşüncesiyle ağlıyor olmalıydı.

Bu daimi savaş halinde ne kadar devam edebilirlerdi? Elysia'nın yorgun gözlerine öyle geliyordu ki, Trevegne bundan zevk alıyordu. O ise, kendini gergin ve sinirli hissediyordu, bir sonraki sözün ne zaman geleceğini ve nasıl karşılık vereceğini düşünürken, tüm zihni savunmaları tetikte bekliyordu.

Kendini rahatsız hissediyordu sanki bir uçurumun kenarındaydı ve tek bir yanlış adımı onu içinden çıkamayacağı derinliklere düşürecekti. Elysia, ekselanslarının karakteri hakkında fazla bilgiye sahip olmasa da, içgüdüsel olarak çok öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu ve sanki her geçen saat daha da şeytansı olduğunu görebiliyordu. Görünüşe göre Trevegne'nin alışık olduğundan daha fazlası için sabrını zorlama gücüne sahipti. Aslında kibirli marki layık olduğunu bulmuştu, Elysia memnun bir ifadeyle kendi kendine gülümsedi, markinin başına bela olmak fikri onu mutlu ediyordu kartlarını dikkatle oynayacaktı marki ise bu zeka oyununda kazanan elin kimde olduğunu görecekti. Ancak onu fazla ve sık zorlayarak kendi hassas durumunu tehlikeye atmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Bugün kesinlikle kanını kaynatmıştı ve sonunda da markinin genelde içinde tutabildiği tutkuların bir kısmını görmüştü. Evet, korkması için sebebi vardı. Şimdi daha hassas davranacaktı. Kendine, markiyle dikkatsizce oynayamayacak kadar çok değer veriyordu.

Elysia battaniyeleri üzerinden atıp, yataktan çıktı, kadife sabahlığıyla uyan turkuaz mavi terlikleri aradı. İnce tül geceliğin üzerine, belinin üstünde ince kadife iplerle bağlanan sabahlığını geçirdiğinde sıcaklığı içini ısıttı.

Kuşağını beline gevşekçe bağladı ve şöminede kısıp yanan ateşten bir mum yakarak, uzaktaki denizin boğuk sesi dışında sessiz olan koridorda yürümeye başladı. Mumunun ışığı ileride dalgalanarak karanlık köşelere ve kuytulara bakmamaya çalışarak yavaşça ilerledi. Mumu avucunun içine tutarak, ateşinin esintilerle sönmemesi için dikkat etti.

Merdivenlerden indiğinde salondaki büyükbaba saatinin saat ikiyi vurduğunu duydu, çan sesine benzeyen sesi yankılandı. Elysia gizlice Trevegne'nin çalışma odasına baktı. Kapının altından ışık görünmüyordu nihayet yatmış olmalıydı. Büfeden bir şişe tatlı şarap almış ve son yemekten hemen sonra, tatlıyı beklemeden yemek salonundan çıkmıştı. Sonra da kendini çalışma odasına kapamıştı ve Elysia birkaç saat sonra odasına çıkarken de hala oradaydı.

Elysia mumunu kitapların hizasına kaldırdı, kitaplıktaki raflardan birinin önünde, neyi seçeceğine karar vermeye çalışarak ilerledikçe kitapların adını aydınlatıyordu. Bunlardan hiçbiri uyumasına yardımcı olmazdı. Elysia tam kalın bir Latince kitaba elini uzatırken, yalnız olmadığını hissederek, hızla arkasına döndü.

Trevegne çalışma odasını kitaplığa bağlayan kapı eşiğinde duruyordu. Üzerinde kravatı ve paltosu olmadan kapının pervazına dayanmış, bedeninde ateşin ışığı dans ederek, elinde yarı dolu bardakla dikiliyordu.

"Bak sen, burada kimler varmış?" diyerek odaya girdi. "Kitaplığımda bir gece yarısı baskını?"

"Ben senin yattığını düşünmüştüm," dedi Elysia, kalın kitabı korumacı bir tavırla göğsüne bastırdı, Trevegne'nin gözlerindeki tuhaf parıltıdan korkmuştu.

Trevegne, Elysia'nın elindeki sarsılan mumu alıp, önünde tuttu, gözleri yavaş yavaş Elysia'nın bedeninde gezinerek, ateşin ışığıyla parlayan dağınık saçlarına takıldı. "Kapı açıktı, ben de bir ses duyduğumu sanıp, kontrol etmeye geldim ve karşıma ne çıktı? Benim bilgiç karım," dedi Trevegne. "Uyuyamadın mı? Çok kötü, ama dalgadan bir evlilikte sabahın kör vakitlerinde seni yalnızca kitapların rahatlatır."

"Benim için yeterli. Sence yalnızca erkeklerin mi okuması gerekiyor? Kadınların da en az erkekler kadar zekalarını kullanma hakkı var..."

"Akıllarını eğitmeye ihtiyaçları yok, tatlım," diye araya girdi Trevegne, "çünkü istediklerini elde etmek için tek ihtiyaçları olan şey bedenleri."

Elysia nefesini tuttu, yanakları kızarmaya başladı. "Bu bir yalan," dedi, öfkeyle yaklaşarak. "Bizi cahil bırakıp, yalnızca zevkleriniz için kullanan siz erkeklersiniz. Kadınlarınız emirlerinize uymak, çocuklarınızı taşımak, evinizi idare etmek zorunda, metresleriniz ise arzularınıza emretmek ve onları tatmin etmek. Ah, evet, siz bizim cahil kalmamızı sağladınız çünkü eğitildiğimizde, kendi haklarımız olduğunda size ihtiyacımız kalmayacaktı."

Trevegne, Elysia'nın beyaz yüzüne bakakaldı, yeşil gözleri öfkeyle yeşil alevler saçıyor, göğüsleri patlayacak gibi inip kalkıyordu. Artık boş olan bardağını şöminenin içine attı, bardak binlerce parçaya dağıldı.

Elysia bardağın kırılma sesiyle ve duygularını yansıtan hareketin şiddetiyle ürktü. Elysia'dan aldığı mumu parmaklarıyla söndürüp, Elysia'ya uzanırken yere attı, elleri okşayarak Elysia'nın kollarında gezindi.

"Yani adamlara ihtiyacın olmazdı?" dedi meşum bir ses tonuyla, gözleri Elysia'nın korkmuş yüzünde dolaşıyordu. "Artık sana, bize ne kadar ihtiyacın olduğunu gösterme zamanı geldi daha kesin konuşmak gerekirse, bana, çünkü artık benim olduğuna göre başka bir adamı bilmeyeceksin. Sana birkaç ders vermek için fazla bekledim huysuzluklarına katlandım, hakaretlerinin cezasız kalmasına müsaade ettim, başkasının asla yapıp da yaşayamayacağı şeylere göz yumdum." Trevegne gülümsedi. "Dalgadan bir evliliğin olacakmış. Sana göstereceğim, karlar kraliçem, ne kadar gerçek olabilir ve olacak göreceksin."

Elysia'nın karşı koymasına fırsat kalmadan onu kollarının arasına aldı, dudaklarını dudaklarına kapadı. Elysia, yumuşak bedenini kendi bedenine bastırıldığını hissetti, onunla bir olduğunu. Kaslı baldırları, Elysia'nın baldırlarına bastırılmış, elleri sırtında dolaşıp, dudaklarına gidiyor, onu kendine daha da bastırıyordu. Elysia mengene gibi kiskacından kurtulmaya çalıştı ama Trevegne, en sonunda Elysia kendini onun bir parçası gibi hissedene kadar daha da sıktı. Trevegne'nin açık ağzı, şehvetle Elysia'nın dudaklarını araladı, ellerinden biri Elysia'nın omzunda gezinip, sabahlığının boynuna indi, geceliğinin altından kayarak, aranan parmaklarının altında pek koruma sağlamayan ince kumaşın içinde, göğsünün yumuşak ve sıcak etini bularak, okşadı.

Aniden durup, Elysia'yı kollarının arasına aldı. Kitaplıktan çıkarak, büyük salondan geçtiler. Sonra da onu geniş merdiven lerde taşıdı. Elysia çılgınca karşı koymaya çalıştı, artık niyetinin farkındaydı. Bu kez hiç kimsenin onu amacına ulaştırmaktan alıkoyamayacağını biliyordu.

"Beni yere bırak. Yoksa bu evi lanet başının üstüne yıkana kadar bağırırım," diyerek tehdit etti Elysia merdivenlerin tepesine tırmandıklarında.

"Buyur yap. Kimse araya girmeye cesaret edemez. Ben buradaki tek efendiyim - senin de efendinim, karıcığım. Seninle istediğim şeyi yapmak için yasal ve ahlaki hakkım var." Trevegne kahkaha attı, sesi Elysia'ya şeytan gibi geldi.

Elysia, Trevegne'nin göğsüne ve omuzlarına vurmaya başladı, Trevegne onu kollarında çevirmeden önce yüzüne sert bir tokat attı. Trevegne, Elysia'nın kollarını kendi kolları altına alarak, hareket etmesini engelledi.

Markinin kabadayı ataları, kollarında çırpınan kızla resimlerinin altından geçerken onaylar gibi bakıyordu markinin şeytansı bakışları da tıpkı onlarınki gibiydi.

"Bana rızam olmadan mı sahip olacaksın? Çünkü rızam yok," dedi Elysia. "Tüm ilgini itici bulacak, isteksiz bir kadına mı vereceksin?"

"Hayır, asla seni zorlamam, Elysia," dedi katı bir ifadeyle, elini bırakıp, yatak odasının kapısını açarak, "çünkü öpücüklerimi ve seni okşamamı isteteceğini sana, ta ki seni alıp, benim yapmak için yalvarana kadar ve Tanrı şahidim olsun beni isteyeceksin!"

Trevegne kapıyı kapamadan önce Elysia'nın gördüğü son şey Çin paravanı oldu; lakeli yüzleri korkulu gözlerle ona bakıyordu. İnce, kırmızı dudaklar sonsuza kadar boş olacak tebessümlere boyanmıştı, kara gözler ise soğuk ve ifadesiz bir şekilde boşluğa dikilmişti, bol renkli oryantal halıları ölü maskeli yüzlerle dalga geçiyordu.

Marki, Elysia'yı yatağın üstüne atıp, pantolonunu ve gömleğini çıkarmaya başladı. "Deneme bile, Elysia," diye uyardı, Elysia ani bir hareketle yataktan kalkmaya çalışınca, "çünkü artık kaçma şansın yok."

Elysia, Trevegne'nin çıplak bedenine telaşla baktı, o kadar derin bir korku hissediyordu ki bedeni kontrolsüzce titremeye başladı. Yataktan fırlayıp, kendi yatak odasına doğru koşmaya başladı ama Trevegne hızla hareket edip, arkasında uçuşan uzun saçlarını kavrayarak, onu kendine çekti. "Korktun mu, tatlım? Cesaret

edemiyormusun haklıyım o halde sanırım?" diye sordu Elysia'nın sabahlığını çıkarırken. Yarı transparan gecelik bedenini kaplayan tek şeydi ki Trevegne uzun parmaklarının tek hareketiyle onu da çıkardı.

Elysia'yı kucağına alıp, yatağı yatırdı, arkasından o da yatarak, uzun bedeniyle Elysia'yı yatağın yumuşaklığına bastırdı. Elysia, Trevegne'nin aranan dudaklarının karşısında başını çevirdi, yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana dönerek kaçmaya çalıştı. Ama sonunda Trevegne elleriyle tutup, ağzını Elysia'nın dudaklarının üzerine kapadı.

Elysia bilincini kapatan bir karanlığın bedenini sardığını ve ya naklarındaki yaşların ıslaklığını hissetti. Trevegne'nin öpücüklerinin cezasıyla canının yanacağını ve bereleneceğini düşünmüştü ama bir şey olmamıştı. Trevegne'nin daha önceki öfkeli öpücüklerinin karşısında hassaslaşan ağzının etrafında yumuşak ve hafif öpücükler hissetti. Öpücüklerinin basıncı arttı ama acı verici bir şekilde değil, sadece ikna ediciydi. Trevegne, Elysia'nın ağzına yavaşça girerken, nefesleri birbirine karıştı ve ağzı Trevegne'nin aranan diline aralandı.

Trevegne'nin ellerinin bedeninde gezindiğini, baştan çıkarıcı bir şekilde tenini okşadığını ona dokunduğunu ve yüzünü saçlarına gömüp, boynuna ve omuzlarına dolayarak birbirlerine kenetlendiğinde bedeninin hissettiği tuhaf duygularla zihnine ihanet ettiğini hissetti. Alex, Elysia'nın duyularındaki yavaş ama azimli saldırılarına devam etti, Elysia yavaşça inleyene kadar onun üzerinde dolaştı. Elysia kendini kaybetmişti artık duygularına hükmedemiyordu. Alex, usta bir kuklacı gibiydi, Elysia'nın her hareketini ipleri çekerek kontrol ediyordu. Elysia güçsüz kollarını Alex'in güçlü boynuna doladığında, onu kendine çektiğinde, teşvik edencesine altında hareket ettiğinde, hareketleri şehvet içinde muhteşem zevki ve tatmini yaşamak için içgüdüsel olarak geliyordu.

Marki derin bir kahkaha attı. Zafer doluydu. Dudakları büyük bir açlıkla Elysia'nın aralık duran ağzına kapandığında ve nihayet öpücüğüne karşılık verdiğinde, büyük bir istekle ağzının tüm tatlılığını onunla paylaştı.

"Beni istiyor musun, Elysia?" diye sordu boğuk bir sesle, Elysia'nın yüzünü öpücüklerle boğup, nefes nefese cevabını beklerken.

Elysia başını çevirdi, bu kez dudaklarını arıyordu ağzını Alex'in derin öpücüğüne teslim ederek cevabını verdi ve öpücükleri gittikçe derinleşti. Alex ağzını çekip, boğuk bir sesle sordu "Beni istediğini söyle beni arzuladığını. Seni bırakayım mı?"

"Hayır," Elysia nihayet fısıldamayı başarmıştı. "Seni istiyorum... Alex."

Sözleri Trevegne'yi fitillemiş gibiydi. "Ah, yakında benim olacaksın gerçekten kadını olacaksın, sadece ismen değil. Senin içindeki o buzları erittim. Saçların alev gibi yanarken, gözlerin seni benim yapmam için yalvarırken beni kandırabileceğini mi sandın? Çok yakında güzelliğinin ödülleri toplayacaksın."

"Sen bir şeytansın," diye fısıldadı Elysia, savaşı kaybettiğinin farkındaydı ama buna üzülüyordu.

"Evet, leydim ve senin için bir şeytanın arzusuna sahibim."

O sırada hareket edip, Elysia'nın bacaklarını ayırarak içine girdi, nazikçe, dikkatle. Elysia keskin bir acı ve içinde oluşan baskıyı hissetti. Alex, içine girdikten sonra kontrolünü kaybetmiş gibiydi, tek hissettiği kendini tatmin etme ihtiyacıydı.

Elysia hareketsizce yattı. Hemen yanında hissettiği nefes, kendi nefesine uyuyordu. Alex'in kolu etrafına dolanıp, onu tekrar altına çekti. Bu sarılmaya Elysia direnmek yerine zevk aldı.

"Bu kez, Leydim, arzuma tam karşılık vereceksin."

Elysia artık tanıdık gelen baskıyı tekrar içinde hissetti, Alex'in sert bedeni ona dayanıyordu. Ama bu kez ona doğru hareket ettiğinde içinde yangınlar gibi yayılan duygular uyandırıyor, ta ki Elysia sesli bir nefesle içinden gelen her şeyi çekene kadar, öylesi bir zevk ve mutluluk hissediyordu ki neredeyse bunun heyecanıyla bayılacaktı. Gece ve gündüz boyunca Elysia'yla sevişirken sanki şeytanlar ona yol göstermişti. Elysia tüm bu enerji ve duygu karmaşası karşısında bitkin düşmüştü

sanki Alex tüm yaşam enerjisini ondan alıp, kendine çekmişti. Alex sonunda onu bıraktığında, Elysia kendini ölecekmiş gibi hissetti.

Elysia başını çevirip, nazik ve utangaç bir ifadeyle Alex'in göğsüne yasladı. Alex başını eğip, Elysia'nın yüzüne baktı, sonra da Elysia'yı kendine çekerek, nazik bir hareketle karışmış saçlarını yüzünden aldı. Elysia artık ağırlaşmış göz kapaklarını kapatıp, içini çekti, tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu. Elini, Alex'in boynuna doladığında kendini güvende hissetti ve uyudu.

Dünya bir sahnedir, insanlarsa yalnızca oyuncu;

Hepsinin kendi girişleri ve çıkışları vardır.

Shakespeare

9

Elysia porselen ve çatal bıçak sesi duyup, başını yumuşak, tüy yastığı gömerek, esnemesini bastırdı.

Oda hizmetçisi ağır perdeleri açtığında karanlık odaya güneş ışığı süzüldü. "Saat on biri geçti, Leydim," dedi Lucy, yüklü kahvaltı tepsisini oda hizmetçisinden alarak.

Elysia dehşetle yataktan fırladı. On biri geçmiş! Olamazdı. Dolabın üzerindeki saate baktı ve inanamayarak başını salladı. Ölü gibi uyumuş olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar derin uyumamıştı. Elysia oturmak için dikleşti ama çıplaklığını fark edince battaniyenin içine geri gömüldü. Ufak yaldızlı bir sandalyenin üstündeki elbisesini görünce yüzü kızardı, sabahlığı ise dikkatsiz elin çıkardığı yerde, halının üzerinde duruyordu.

Lucy, Elysia'nın utanmış bakışını fark edip, tepsiyi koyarak, fırırlı, beyaz bir yatak ceketine uzandı, düşünceli bir ifadeyle havanın serin olduğunu ve bunun sıcaklığının iyi gelebileceği yorumunu yaptı. Elysia minnettarlıkla ceketini giyerek, kahvaltısı için fazla alışılmadık miktarda ilgi gösterdi, yumuşak omletten ağzını dolduran koca lokmalar almaya kendini zorladı, ta ki Lucy'nin gittiğini duyana kadar. Kendi odası ile Alex'in odası arasındaki kapalı kapıya baktı. Dün gece gerçekten onun odasında mıydı? Alex artık adını tereddüt etmeden ve kekelemeden söyleyebiliyordu.

Elysia dün gece aralarında geçenleri ve sonsuzluğa kadar sürecektir gibi gelen o büyüleyici gece yarısı olanları düşününce bedenini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Ondan nefret etmesi gerekirdi ama yapamıyordu. Alex, kendini vermesi için onu zorlamayacağını söylemişti ve zorlamamıştı. İsteyerek Alex'in arzularına

teslim olmuştu neredeyse onla aynı şeyi hissetmişti. Olanlar için onu suçlayamıyordu. Bırakmasını söyleseydi Alex bırakırdı ama söylememiştir kalmasını istemiştir. Alex, Elysia'ya kendini isteteceğine yemin etmişti ve Elysia da istemiştir canı yanana kadar. Bir kadının böyle hissedebileceğini hiç düşünmemiştir. Belki de içinde bu kadar derinden hissettiği bu arzu yanlıştır? Bu, aşk olamazdı aşk farklıydı. Eşlik, sıcaklık ve dostluktu. Birbirlerine aşık olsalar, birlikte gülerlerdi ve birbirleri hakkında her şeyi bilene kadar konuşurlardı. Kocas hakkında ne biliyordu? Aslında hiçbir şey. Zengindi, bir kardeşi vardı, öksüzdü ve kötü bir namı olduğunu kabul ediyordu. Zalim, iğneleyici, kinci ve korkutucu derecede öfkeli olabilirdi. Bu hep aşık olmayı ve evlenmeyi hayal ettiği adamlardan değildi. Bu yeni ve çakışan duygular karşısında akli çok karışmıştı.

Elysia narin, porselen bardağı alıp, bir yudum içti, soğumuş sıcak çikolatayı tepsinin üstüne geri koyarken yüzünü buruşturdu. Yataktan çıkıp, üstündeki yatak hırkasını çıkararak, büyük boy aynasında ince, çıplak bedenine baktı. Hâlâ aynı görünüyordu göğüslerindeki ve omuzlarındaki birkaç morluk dışında. Odanın etrafında gezinirken daha önce varlığını bilmediği kaslar hissetti. Bakışlarının sürekli kapalı kapıya kaydığını fark etti. Belli belirsiz kaldırılıp, serin sabah havasında taşındığını ve sıcak yataktan çıkarılıp, yarısı kadar bile sıcak olmayan başka bir yatağa konulduğu için homurdandığını hatırladı. Şimdi, Alex'in onu kendi yatağına taşımış olduğuna minnettardı.

Lucy'yi çağırıp, sabahlığının içine bürünerek, pencereye doğru yürüdü ve gözlerini denize dikti fırtına yüzünden hâlâ dalgalı ve huzursuzdu. Büyük dalgalar köyün küçük balıkçı botlarını oyuncak gibi bir o tarafa bir bu tarafa atıyordu.

Alex'in karşısına nasıl çıkacaktı? Ne düşünüyordu acaba... Şimdi? Aklını dün akşamın sıcak detaylarından ayırmaya çalıştı. Alaycı gülümsemesini şimdiden gözünde canlandırabiliyordu gözlerindeki o zafer dolu parıltıyı. Aralarında geçenleri küçültecek bir şey söylerse kaldıramazdı.

Elysia endişeyle uzaklara bakarak, son buluşmalarını nasıl başarıyla atlatabileceğini düşündü. Acaba kayıtsızmış gibi mi yapmalıydı soğuk bir hor görmeyle hayatını darmadağın eden bir şeye karşı soğuk davranmak sonsuza kadar hayatını değiştiren bir şeye karşı? Artık bakire bir kız değildi. Bir kadındı Alex'in kadını ve Alex çok talepkar bir aşıktı.

Elysia'nın dikkati uzakta, yolda bir hareket görünce dağıldı. Parlak sarı ve kırmızı iki tekerlekli bir at arabası kontrolden çıkmış bir şekilde yolun yukarısına doğru çıkıyordu. Arabayı iki kahverengi at çekiyor, aşağıdaki bahçeye girerlerken onları durdurmaya çabalayan bir beyefendi tarafından sürülüyordu. Daha uzakta Elysia bir araç daha gördü, tekerlek izi dolu yolda daha sakın ilerliyordu. Parlak arabadaki ilk beyefendi atlarını seyislerin yardımıyla durdurmayı başarmış, şimdi de gergince etrafına bakarak, belirgin bir tereddütle bir öne bir arkaya gidip, geliyordu.

Elysia hızla gardırobuna gidip, eline geçen ilk elbiseyi giymeye başladı, dışarıda neler olup bittiğini öğrenmek için deliriyordu. Lucy'nin ustalıkla yardımı ve etkili ellerine bir de Elysia'nın sabırsızlığı eklenince on dakika içinde Elysia giyinmiş, merdivenlerden iniyordu. Saçları bukleler halinde sarı dantelli elbisesi ve terliklerine uyan sarı bir toka ile toplanmış, çiçekli ipek şal omuzlarından sarkıyordu.

Aşağıdaki büyük salona telaşlı bir hareketlilik hakimdi. Elysia, Browne'ye seslendi, genelde sakın olan tavrı kabarmış beyaz saçları ile hızla yanından geçerken onu terk etmişti, ağzı sessiz bir tahrik içindeydi.

Browne'nin kontrolü kaybetmesi için çok korkunç bir şey olmuş olsa gerekti çünkü kontrolü muhtemel hiç kaybetmeden elli yıldan fazla bir süredir elinde tutuyor olmalıydı. Bozulmasının nedeni tek bir şey olabilirdi bu da yalnızca markiye bir şey olmasıydı. Alex yaralanmış olmalıydı ya da bir çeşit sıkıntı da olabilirdi, diye düşündü Elysia telaşla. Büyük kapılara doğru koştu ve daha önceki kayıtsız kalma

kararını unutarak, kapılardan küçük çaplı bir kasırga gibi çıkarken, püsküllü şalı arkasından dalgalanıyordu.

Charles Lackton yaklaşan ayak seslerine döndü ve uçuşan be dene bakarken büyülenmiş gibi olduğu yerde çakıldı. Trevegne'yi görmeyi beklemişti, bu olağanüstü, sarı kıyafetli, ona saldıracakmış gibi görünen kişiyi değil. Aceleyle geri çekildi.

O kişi hemen önünde durup, manşetlerinin iki titreyen elin arasında olduğunu buldu. Parlak yeşil gözlerle, beyaz yüze inanamayarak baktı.

"Ne oldu? Alex'e bir şey olmadı değil mi?" Elysia'nın nefesi kesildi, karşısındaki parlak kızıl saçlı ve korkmuş ifadeli genç adama yalvarırcasına baktı.

"Trevegne mi?" diye sordu Charles şaşkınlıkla. O da mı hastaydı? Hem bu kadın kimdi? diye düşündü merakla. Güzelliğini yeni fark ediyordu artık saldırıya uğramayacağından emin olduğu için. "Bildiğim kadarıyla sadece..."

"İyi," diyen bir ses geldi arkadan ve döndüğünde Elysia, kocasını yanlarında durduğunu gördü, ona şaşkınlıkla karışık bir bakış attı.

"Umursadığımı bilmiyordum, Leydim," diye fısıldadı kulağına ama altın gözleri, Elysia'nın telaşlı gözlerine bakarken oldukça yumuşamış göründü. "Charles, seni buraya hangi rüzgar attı?" diye sordu Trevegne, evine gelen misafirlerine kesinlikle kızmıyordu.

"Aslında ..." diye başladı ama avluya girip, yanlarında duran diğer araba yüzünden yarıda bırakmak zorunda kaldı.

"Neler oluyor?" dedi Alex, kendi arabasını tanıyarak. "İzin verirsen, birkaç sorum olacak, Charles," diye ekledi tehlikeli bir ses tonuyla. Kıvrıkcık, siyah saçlı ve alev gibi, parlak mavi gözlü, beyaz bir yüz görününce dehşet içinde baktı. "Peter!" diye bağırdı Alex hayretle, kardeşinin sağlıksız solgunluğu ve boş elbise kolu hemen gözüne çarptı. Ayakta sallanan kardeşine düşmeden önce uzandı, Lackton'a yardım etmesi için bağırarak, Peter'in çelimsiz bedenini büyük salona taşıdılar.

Elysia üç adamın arkasından gitti geçici bir süreliğine unutulmuştu. Demek bu Alex'in kardeşi, Peter'dı. Hiç iyi görünmüyordu. Arkalarından hızla salona girdi ve sessizce iki uşakla, Trevegne, Peter'ı merdivenlerden yukarı taşıyarak, afallamış Charles Lackton'ı çaresiz arkada bırakırken, bekledi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Dany bandaj ve ilaç görünümlü koyu renk şişelerle dolu tepsiyi yukarı götürürken.

"Ah, hayır, ben bunların daha kötü hallerinde neler yaptım ve tüyden daha sağlam hale geldiler," dedi Dany rahatlıkla, yine de kahverengi gözlerinden endişe okunuyordu. "Buradaki genç beyefendiye yardımcı olabilirsin, Leydi Elysia. Çünkü onun başa çıkabileceğine inanmıyorum," diyerek, Charles'ın rengi atmış yüzünü ve dudagının üstünde birikmiş ter damlalarını gösterdi Peter'ın odasına doktorluk maharetlerini göstermeye gitmeden önce.

"Lütfen, salona gelip bir bardak çay ya da herhangi bir şey alın," diye ekledi afallamış genç adama, "eminim kendinize gelmek için bir şeyler alırsınız."

Kaybolmuş küçük bir yavru köpek gibi arkasından salona girdi, huzursuz bir sessizlik içinde oturdular, ikisi de zamanı geçirmek için kendi düşüncelerine gömülmüştü. Charles, Elysia'nın onun için söylediği konyağı tepesine dikti, Elysia da kendi aromalı çayından sessizce bir yudum aldı.

"Yarası ne kadar ciddi?" diye sordu Elysia nihayet genç adam kendine geldiğinde yarısını muhtemelen arabayı ve vahşi atları idare etmek için kaybetmişti. Elysia'nın yatak odasından gördüğü kadarıyla çaresizce çoğu zaman kontrolünü kaybetmişti neden bu kadar kötü sarsıldığına şaşırmmamalıydı.

"Epey kötü şu büyüklükte falan bir delik, sanırım," diye cevap verdi ellerini küçük bir daire yaparak.

"Delik mi?" Elysia'nın kafası karışmış gibiydi bu alev saçlı, turkuaz rengi şeritlerle kanarya sarısı yelek üstüne mor ceket giymiş genç adamı anlamayarak. Hipnotize olmuş gibi, adam bacaklarını dikkat dağıtıcı bir şekilde salladıkça botlarının öne arkaya giden püsküllerini izledi.

"Omzunda kalbini sıyırmış hayatta olması büyük şans. Doktor olarak çıkarmak zorunda kaldı kahrolası çok uzun sürdü," diyerek aniden durdu ve utanarak, özür diledi. "Lütfen beni bağışlayın. Küfretmek istemedim." Merakla Elysia'ya bakmaya devam etti, en sonunda dayanamadı, "Özür dilerim ama siz kimsiniz?"

Elysia gülümsedi. "Ben St. Fleur Leydi'siyim ve ben de sizin kim olduğunuzu bilmiyorum, o yüzden özür dileyecek bir şey yok."

Telaşlı bir çocuk gibi hemen ayağa kalktı. "Affedersiniz, Ley di St. Fleur," dedi gözlerine inanamazmış gibi bir tavırla. "Ben Charles Lackton aile dostuyum ve sizinle tanışmak benim için bir zevk." Zarif bir hareketle Elysia'nın eline eğildi, parlak kıvılcık saç buklesi alnına düştü.

"Bunu unutmuştum ekselanslarının evliliği epey büyük bir şoktu tüm Londra'yı hayrete düşürdü. İnanamadım."

"Evet, herkes için büyük sürpriz oldu," diye kabul etti Elysia, kendini de bu şaşıranların içine katmayarak. "Peter nasıl yaralandı? Av kazası mı?"

"Kaza değil - düello."

"Düello," diye tekrar etti Elysia dehşetle.

"Evet, Peter kendini ve Trevegne'yi gururlandırdı. Onun arkadaşı olmak benim için bir gurur," diye konuştu Charles gururla.

"Ama neden? Neden düelloya girdi?" diye sordu Elysia merakla.

"Şey, bilirsiniz... Ah," diye kaçamak cevap vermeye çalıştı Charles huzursuzlanarak, "bu insanın bir hanımefendiye söyleyebileceği bir şey değil ancak onurunu kurtarmak için insanın yapması gereken bir şeydi. Ben Peter'ın yedeğiydim."

"Peki meydan okuduğu adama ne oldu?"

"Öldü."

"Peter onu öldürdü mü?" diye sordu Elysia kulaklarına inanamayarak.

"Zorunda kaldı Beckingham hile yaptı sayım bitmeden ateş etti," dedi Charles belirgin bir tiksintiyle.

"Beckingham? Beckham mı dediniz?" diye sordu Elysia belli belirsiz. "Sir Jason Beckham değil."

"Evet, o kimse onu sevmez, tam bir korkaktır. İyi kurtulduk diyebilirim," dedi Charles hararetle, yakışıklı ve aydınlık yüzünde beğenmez bir bakış vardı.

Elysia bardağını dikkatle tepsinin üstüne koydu, eli kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Sir Jason ölmüştü yani. Ondan nefret etmişti ama ölmesini istememişti. Evliliklerinin durumunu bilmesi ve Sir Jason gibi vicdansız bir adamın bu bilgiyle onlara daha ne kadar utanca yol açacağı düşüncesi onu telaşlandırıyor. Ancak Alex'in onunla yeterince etkili bir şekilde başa çıkabileceğine inanıyordu çıkar mıydı? Ne de olsa bu genç adam, Charles Lackton, Sir Jason'ın hile yapıp, önce ateş ettiğini söylemişti. Alex kolaylıkla ölebilir ya da kardeşi gibi yaralanabilirdi. Evet, aslında iyi olmuştu Tanrı onu affetsin Sir Jason artık onlar için bir tehlike değildi.

"Sir Jason sayım bitmeden ateş ettiyse ki dediğinize inanıyorum, o zaman Peter, onu nasıl vurdu?" diye sordu Elysia, sessizce oturmuş, çocuksu yüzünde çılgın bir bakışla Elysia'ya bakan Charles'a, Elysia'ya yakalanınca kıpkırmızı olmuştu.

"Aslına bakarsanız, Sir Jason'ın birkaç düelloyu farklı şartlar altında kazandığı hakkında bir çeşit nahoş söylentiler var. Dolayısıyla sinsice bir şeyler yapmasını bekliyorduk, ben de Peter'a beni izlemesini ve tuhaf bir şeyler görürsem işaret edeceğimi söyledim. Beckham sayım bitmeden dönünce, tahmin ettiğim halde inanmadım," Charles utanmış bir ifadeyle Elysia'ya baktı. "O yüzden... İşaret vermekte ben biraz geciktim ve Beckham ateş etti ama Peter benim ikazıma zaten dönmüştü ve ancak omzuna isabet ettirebildi Beckham ise kalbine nişan almıştı. Peter ise çoktan ateş etti, Beckham orada öldü. Ama bilirsiniz, tuhaftı. Ölerken bile yüzünde bir gülümseme vardı," dedi Charles, sanki birisi mezarının üstünden yürümüş gibi titredi.

Alex ile uşaklar yavaşça onu yatağa indirirken, Peter acı dalgasını kontrol etmeye çalıştı.

"İyi misin, Peter?" diye sordu Alex, hafifçe, yarasının tekrar açıldığı yerde parlak kırmızı kanının sızıntısının belirmeye başladığını görünce kardeşinin gömleğine gözleri takıldı.

Peter çaresizce yüz ekşitmeye benzer bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Daha ölmedim korkak gibi davranmayı bırak da şu sakar uşakların işimi bitirmesini sağla."

Dany gömleğini ve bandajını kesip, yarayı açtığı anda Peter elinde olmadan inledi yarası belirgin, acı vericiydi ve tam omzundaydı.

"Pekala, Dany, neye bakınıyorsun?" diye sordu Dany yarasını yoklarken. "Doktor kontrol etti. O kadarını biliyorum yeterince acıdı," diye şikayet etti.

"Benim uygun bir şekilde ilgilenilmeyecek bir çocuğum yok. O Londra doktorları duygudan bihaberler. Bırak da Dany baksın ki senin için en iyi olanı görelim," dedi kızgın bir ifadeyle, iğrenç kokulu bir karışım sürüp, temiz bez parçalarıyla omzunu sardı.

"Şimdiye kadar Dany ile tartışmaman gerektiğini öğrenmiş olman lazım, Peter," Alex kahkaha attı, sonra da Dany'nin ev yapımı merheminin kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. "Bir dahaki sefere sana ziyarete geldiğimde, çok yaklaşmamam gerektiğini bana hatırlat," dedi tiksintili bir titremeyle.

"Sence ben bu iğrenç şeye sarılıyken nasıl hissediyorum?" diye sordu Peter kızarak, ağabeyine çaresiz bir bakış atarak.

"Şimdi sen yalnızca uzan, ben de sana güzel bir çorba getireyim." Dany, Peter'in sert bir konyak talebini reddedip, anaç bir tavırla omuzlarının altındaki yastıkları kabartıp, çarşafı düzelterek, sessizliğini korurken özel şifalı mayasından hazırladı.

O gittikten sonra, Alex yatağın yanına çektiği küçük sandalyeye oturarak, kardeşine sert bir ifadeyle baktı. "Deli gibi acıyor, değil mi?" diye acısını paylaştı,

ancak sesinde endişesinden kaynaklanan, hakim olmaya çalıştığı bir öfke ve kardeşinin halini görünce hissettiği şok vardı. "Konuşmak istemiyorsan, gideyim ama sana neler olduğunu merak ediyorum. Çünkü yanılmıyorsam bu bir kurşun yarası?"

"Hayır, gitme, konuşmaya ihtiyacım var, Alex," diye tereddüt içinde söyledi Peter, sonra da ıstırap içinde söyleyiverdi, "Ben bir adam öldürdüm."

"Öyle mi?" dedi Alex basit bir ifadeyle. Hayretini gizleyerek, hiç rahatsız olmamış gibi devam etti, "Eminim bir sebebin vardı."

"Ah, evet, ben katil değilim. Bu bir onur meselesiydi, Alex, ama..." Ağabeyine bakarken gözlerinde eziyet çekiyormuş gibi bir bakış vardı. "Bu konuda yine de kendimi iyi hissetmiyorum. Her zaman onurumuzu ve adımızı bir düelloda korumayı hayal etmiştim ama şimdi başka bir adamın canını almış olmam... Sadece hasta hissediyorum." Kederle başını eğdi, yüzüne utanç dolu bir kızarıklık yerleşti.

Alex öne eğilip, parmaklarıyla Peter'in çenesini tutarak, gözlerinin içine bakmak için yüzünü kaldırdı.

"Şimdi beni dinle, Peter. Hiçbir beyefendi başka birinin canını aldıktan sonra mutluluk hissetmez zararı ya da suçu ne olursa olsun. Başka bir insanı öldürdüğünde mutluluk hissetseydin asıl o zaman hasta olurdun. Başka şansın yoktu. Kazanan sen olmasaydın diğer adam olacaktı. Birileri kaybetmek zorunda ve böyle bir durumda başka çıkar yolun olmadığıda o zaman kazanmak ve yaşamak için savaşırsın, Peter," dedi Alex kardeşine ciddi bir ifadeyle. "Hep kazanmak için savaş."

"Galiba haklısın, Alex, ama bu konuda kendimi kötü hissedeceğimi hiç sanmazdım sanki duygusal bir kadın gibiyim ağlamak istiyorum," diyerek hiç olmadığı kadar aptal hissettiğini kabul etti. "Sen düellolarından sonra hep güçlü ve zafer dolu göründün hiçbir üzüntü ya da vicdan azabı hissetmedin. O yüzden duygularımın yanlış olduğunu düşündüm korkak biriymişim gibi."

"Hayır, Peter. Sende dürüst ve şefkatli bir insan kalbi var ve bunlar doğru olan duygular." Merakla kardeşine baktı. "Başka bir adamın canını aldığımda gerçekten vicdan azabı çekmediğimi mi sanıyorsun? Çekiyorum, Peter, inan bana, hem de çok derin çekiyorum. Düşüncelerimi ve duygularımı gizlemeye o kadar alıştım ki dünyaya bozulmamış yüzümü gösteriyorum. Ama içim çok acıyor beni darmadağın edebilecek kadar çok acıyor."

"Ama kimi zaman insan toplumun kuralları içinde sıkışıp kalır ve durumu halletmenin başka yolu yoktur. Her zaman kaçınılmaz olarak seni zorlayacak insanlar olacak ve böyle zamanlarda adını ve onurunu düello ile korumak zorunda kalacaksın. Üzücü, evet ama maalesef gereken bu. Ancak, yapman gerekenlerin hayatına yön vermesine izin verme. Kaderinin efendisi ol, kurbanı değil."

"Bu beni çok rahatlattı. Ben de ürkek bir tavuk olacağım diye korkuyordum," dedi Peter, omuzlarından koca bir yük kalkmış gibi hissederek. "Şimdi seninle konuşmam gerek. Beni Londra'nın maskarası haline getirdin, Alex. Çünkü senin evlendiğini en son duyan benim. Baca temizleyicilerinden, uşak kızlarına kadar herkes benden önce öğrenmiş," dedi Peter kederli bir ses tonuyla. "Gazetede okudum. Önce sen ve asil bir kızın bir handa yakalandığınızla ilgili kahrolası bir veba gibi yayılan dedikodular vardı, bu epey dillerinde dolaştı, sonra da evlendiğini söylediler. İşte bu beni can evimden vurdu, gerçekten." Şüpheyi Alex'e baktı. "Evlendin mi?"

"Evet. Öyle oldu," diye cevap verdi, bir şahininkini andırır yüzünde hatıraların memnun ifadesi vardı.

"Hala inanamıyorum. Herkes biliyor ve bana söylemedin bile, Alex. Sadece her şeyden bıktığın için Londra'dan gideceğini söyledin bunun doğru olamayacağını biliyordum tek kelimesine bile inanmadım bana da bir şey söylemedin. Baştan beri bu kızla evlenmeyi planlamıştın, değil mi? Onu tanıyormuyum?"

"Hayır, tanıımıyorsun ama yakında bu zevke nail olacaksın," diye söz verdi Alex.

"Çok güzel olduğunu duydum. Ama zevkini bildiğimden bu beni şaşırtmadı."

"Evet, Elysia oldukça güzel, pek alışılmadık bir güzelliği var. Ayrıca bu aralar Londra'da kabul gören tatlı, mavi gözlü, meleksi sarışınların standartlarında değil. Kendimi zümrüt yeşili gözlü, vahşi kıvılcı saçlı ve tam bana denk mizacı ile dili olan bir şeytanla evli buldum," dedi ortaya çıkan birleşimden büyük keyif aldığını belli eden bir konuşmayla.

"Senin alt edemeyeceğin gibi olmadığına bahse girerim," dedi Peter rahatlıkla, ağabeyinin diktatör ve hükmeden yönlerini bildiğinden, hep öyle olmasını bekliyordu. Ama ağabeyine baktığında mavi gözlerinde şaşırılmış bir ifade belirdi.

"Bazen şüpheyi kapılıyorum," dedi Alex dalgın bir ifadeyle başını sallayarak.

"Sanırım hala pek anlayamadım. Nasıl tanıştığınızı bilmiyorum ama Londra'dan ayrılırken evlenmeyi planlamışsan... O zaman tüm bu dedikodular gerçek olamaz Joker'in dediklerine rağmen," diye yorum yaptı Peter cesaretle. Hala neler olduğuyla ilgili aklında bazı şüpheler vardı ama konunun hassasiyetinden ötürü Alex'le bu konuda tartışmak istemiyordu. Yine de kendini tutamadı: "Ama bahsettiğin renkler diğer kızla aynı..."

"Beckingham? O domuz sana neler söyledi?" diye sordu Alex soğuk bir ses tonuyla. Adını söylerken bile dudakları belirgin bir hoşnutsuzlukla büzüldü.

"Doğru olup olmadığını bilmediğimden sana söylemeyecektim ne olursa olsun sana soracak bir şey değil. Ben de ona meydan okumaktan başka bir yol göremedim. Eğer söyledikleri doğruysa şerefsizce yaptığı hile yüzünden ölmeyi hak etti, eğer yalnızca bir dedikoduydu o zaman da sana iftira attığı için hak etti."

"Sen, Beckham ile mi düelloya girdin?" Alex ilk defa alışık olduğu sükunetin dışında hareket etmişti.

"Evet, ya kim olacaktı? Kimseyi vurmak için sebebim yok, değil mi?" diye sordu Peter kuşkuyla.

"Yani... Beckham'ı Öldürdün?"

"Evet, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bana kışkırtıcı şeyler söyledi özel olarak ben de onun icabına bakmayı görev addettim. Bilirsin, ona meydan

okumamı istediğini düşündüm bana söylediklerinden sonra da meydan okumamak işten bile değildi. Her nedense ölmemi istiyordu," dedi Peter hayret içinde. "Hiçbir zaman ona karşı bir art niyetim olmadı, o yüzden neden onun bana karşı böyle bir düşüncesi olduğunu da anlayamadım."

"Benden nefret ediyordu, Peter ve muhtemelen seni öldürmeyi umut etmişti. Ne kadar yakın olduğumuzu bildiğinden, benim canımı çok yakacağını biliyordu. Onun için ne acıdır ki, başarısız oldu," diye açıkladı Alex, Sir Jason'ın ona karşı hissettiği nefreti ilk defa fark ederek.

"Aslında neredeyse başaracaktı hile yaptı ve ilk o ateş etti. Şansım da vardı ama bir ihtimal beni kalbimden vurmamak için bir sebebi de vardı. Hayatımı Charles'a borçluyum. Beni uyarmasaydı şimdiye çoktan mezarı boylamıştım," diye kabul etti Peter sarsılarak.

Alex sevecenlikle kardeşine baktı, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığının farkındaydı. "Beckingham'ın icabına benim yerime bakmayı başardın, Peter. Sana minnettarım ancak omzuna mal olduğu için üzgünüm."

"Sana yardım edebildiğim için mutluyum, Alex," diye cevap verdi Peter gururla, ağabeyinin övgüsüyle omzundaki acı azalmıştı. "Yeni St. Fleur Leydi'si ile ne zaman tanışacağım?"

"Yakında. Şimdi dinlenmelisin yoksa Dany benim derimi yüzer," dedi Alex, hemen arkasında Dany'nin gelişini duyarak. Odaya elinde üstünde dumanı tüten bir kase et suyu ile girdi.

"Ama daha sana soracak binlerce sorum var, Alex. Lütfen, gitme," diye yalvardı Peter, Alex kapıya doğru giderken.

"Sen şimdi olduğun yerde kal, Peter Efendi ve sen de çık hadi Lord Alex. Yeterince uzun kaldın zaten şimdi kaybol," diye sert bir ses tonuyla emretti, onlara okul yıllarını hatırlatarak.

"Bu disiplinli sese karşı gelemem, Peter," dedi geri çekilip, Peter'ı çaresizce Dany'nin yönetimine bırakarak.

Alex, Peter'in solgun yüzünü düşünerek yavaş adımlarla merdivenlerden indi. Beckingham'ın çifte ihanetini düşünerek yumruklarını sıktı. Nerdeyse onu mezardan çıkarıp, sonra öldürme zevkini tadarak, tekrar mezara gömmeyi diledi.

İnanamayarak başını salladı. Beckingham'ın ondan böylesine nefret ettiğinden hiç haberi yoktu. Adam çıldırmış olmalıydı. Omuzlarını silkerek, Beckingham'ın düşüncelerinden zihnini uzaklaştırmaya çalıştı.

Alex sesleri duyduğu salona girdi. Kapıda fark edilmeden durarak, sessizce karısını, Lackton'ın macera hikayelerini anlatışını heyecanla dinlerken seyretti. Charles'ın canlı anlatımları karşısında dehşet ve hayret dolu ifadelerini gördüğünde yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Karşısında tüm çekiciliğiyle oturan Elysia'ya hastalıklı bir hayranlıkla bakmaya devam ederken genç adamın yüzünde aşırı mutlu bir ifade belirince, Alex tek kaşını durumu komik bularak kaldırdı. Elysia tamamen dokunulmazmış gibi bir izlenim veriyordu kendi düşüncelerinin kabuğuna sıkıca sarılmış, kimsenin girmesine izin vermiyordu ona fiziksel olarak ne kadar yaklaşırlarsa yaklaşırlar.

Odaya girdiğinde, sohbetlerini böldü. "Görünüşe bakılırsa Peter hayatını sana borçlu, ben de minnettarım, Charles," dedi Alex genç adamın elini sıkıca ve samimiyetle sıkarak.

"Önemli değildi, gerçekten," dedi Charles kısıp bir sesle, Trevegne'nin alışılmadık sıcaklığından dolayı başı göğre ermişti. "Bir arkadaş için ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Arkadaşımız olduğun için gururluyuz ve çok şanslıyız, Charles ve bunu hepimiz adına söylüyorum. Yaptıkların için sana minnettarız.

Değil mi, Elysia?" Elysia'ya masum bir ifadeyle baktı, Elysia da sükunetle ve yüzünde hiçbir duygu değişmesi olmadan cevap verdi.

"Kesinlikle öyleyiz, Alex, ama Peter'dan haber ver. Nasıl?"

Alex kendine bir konyak alıp, şömineye gitti, ihmalkar bir tavırla kolunu şömine rafına dayadı.

"Yaşayacak," dedi ciddi bir ifadeyle, "ama epey dinlenmeye ihtiyacı var ve iyileşmesi için en uygun yer burası. O çılgın Londra seyahati onu öldürmediyse, hiçbir şeyin öldüreceğini sanmıyorum." Peter'ın arabadaki acı ve Lackton'ın dizginler elinde korku dolu seyahatini gözünde canlandırır gibi kafasını salladı.

Elysia odadan çıkacakmış gibi ayağa kalktı. Müsaade isteyerek, "Bu akşam için Blaekmore Tara gidemeyeceğimizi söyleyeceğim ve " dedi.

"Hayır, gidebiliriz, ne de olsa Peter için burada yapabileceğimiz pek bir şey yok. Dany onun ihtiyaçlarını giderir. Dany, beni Peter'ın odasından tam anlamıyla kovdu ve şimdi bebek gibi uyuyor olmalı. Dany şifalı et suyundan hazırlamıştı, ben odadan çıkarken de ağzına tıktırıyordu, o yüzden muhtemelen sesini bile duymayız." Yolculuğun zorluklarını göstermeye başlayan Charles'a baktı. "Charles, sen de bir süre bizimle kal," dedi Alex, soru sormuyor, yapması gerekeni söylüyordu.

"Teşekkür ederim ekselansları, benim için bir zevktir ama müsaade ederseniz üstümü değiştirmeliyim. Çok nahoş olduğumu tahmin ediyorum, her tarafım çamur oldu," diye özür diledi. Hızla odadan çıktı. Bir an önce temizlenip, dinlenmek istiyordu, özellikle de Trevegne'nin kravatının yeni tasarımının karmaşık katlarını bağlamayı denemeliydi.

Elysia tereddüt etti. Geçen gecedan beri ilk defa onunla yalnız kalmıştı. Onurlu bir hareket yapıp, odadan çıkmaya karar vererek, kapıya yöneldi.

"Leydim," dedi Alex sessizce, ateşin önünden çekilerek.

Alex yanına yaklaşınca, Elysia döndü. "Evet, Lordum," diye yumuşak bir karşılık verdi Elysia, kendinden emin değildi.

"Günaydın öpücüğü alabilir miyim?" diye sordu Alex, Elysia'yı kollarına alıp, sert ağzını Elysia'nın titreyen dudaklarına dayayarak. Alex derin derin öptü ve Elysia karşılık verince alevler tekrar yandı. "Gördüğün üzere benden korkmana gerek yok. Ben sandığın gibi bir canavar değilim, Leydim." Elysia'nın yeşil gözlerinin içine gülümsedi.

"Hayır, lordum. Sanırım değilsiniz," diye cevap verdi Elysia kendini Alex'in aç öpücüklerine bırakarak. O sırada kapı çaldı ve bir uşak öğle yemeğinin hazır olduğunu söyleyerek onları ayırdı.

"Bir sülünün yumuşak etine aç değilim, Leydim," dedi Alex hafifçe, Elysia'yı kapıya götürürken, ne demek istediği tutkuyla kararmış altın gözlerinden anlaşılıyordu.

*Kubilay Han buyurdu yapıla,
Görkemli bir zevk kubbesi, Xanadu 'da,
Alph 'in, o kutsal ırmağın,
Uçsuz bucaksız mağaralardan geçerek
Gün görmeyen denize aktığı yerde.
Coleridge*

10

Elysia, Trevegne ve Charles Lackton'ı taşıyan araba şövalye silahtarı Blackmore'un evine giden ağaçlıklı yola girdi. Çakıl taşlarıyla döşenmiş yolun ilerisinde Blackmore Malikanesi tüm ihtişamı ve görkemiyle duruyordu. Dönemin tüm mimarilerinin birleşimi, tasarımında sunulmuştu. Brighton'daki Galler Prensi Konağı'ndakilere benzetilmiş Çin usulü kubbelerin üstünde gotik kuleler belirmiş, Hint cepheleri ve Yunan sütunlarına karşı geliyordu. Girişin önüne yerleştirilmiş binlerce meşalelerle ışıklandırılan salon, öğle güneşi gibi ortalığı aydınlatıyordu.

Elysia gördüklerine inanamayarak yüksek sesle nefes verdi.

"Evet, biraz fazla etkileyici," diye yorum yaptı Alex, ifadesiz bir ses tonuyla. "Aslında çok sinir bozucu hatta gün ortasında daha kötü görünüyor. Asıl yapı, şövalye silahtarının birkaç yıl önce aldığı küçük bir konaktan ibaretti, sonra burası üstüne inşa edildi. Gördüğün üzere paraya fazla önem vermeyen bir adam ya da görünüşe bakılırsa zevke. Ama sen asıl öldürücü darbeyi bekle, Leydim."

Charles Lackton pencereden başını uzatmıştı. Ağız açık bir şekilde dönüp, ikisine baktı. "İnanamıyorum. Enfes. Brighton'da Prens'in Sarayı'nı görmüştüm, ama bu bu Çin'e gitmek gibi!" diye bağırdı Charles heyecanla.

Alex umutsuzca Elysia'ya baktı. "Gençliğin pervasızlığına verelim, tüm bu..." Blaekmore Malikanesi'ni tarif etmek için uygun kelimeyi arar gibi durdu: "...iğrençlikler İngiltere gibi kutsal bir ülkede yapılıyor olamaz."

Elysia onaylayarak güldü. "Aslında, Lordum, yasalara aykırı olmalı ve ciddi bir ceza verilmeli. Hiç kuşkusuz gelecek sefere Lordlar Kamarası'nda bundan bahsedersin, değil mi?" diye sordu Elysia masumca. Gözlerinde haylaz bir parıltı belirdi.

"Kesinlikle, Leydim, ben Krallığın bir Lordu olarak nasıl olur da böyle bir şeyin kapımın önünde olmasına müsaade edebilirim?" diye dalga geçti.

Arabaları durduğunda, şövalye silahtarının uşakları bir kovan arı gibi yanlarına üşüştü ve gürültülü salona kadar onlara eşlik etti. Salonun ortasında, görkemli dekorasyonu ile tüm salona hükmeden bir çeşme duruyordu; yunuslar ağızlarından su çıkartıyor, deniz kızları teknenin dibinde boylu boyunca rahatlıkla uzanıyor ve taştan yapılmış koltukları dev kabuklar ve nilüferler oluşturunuyordu. Tüm çeşme altınla yaldızlanmış gibiydi, Elysia, onun tepkisini izleyen Alex'in neşeli ifadesine baktı.

"Tam bir güç gösterisi, Lordum," dedi.

"Aynen öyle, Leydim. Senin için de bir tane yaptırmamı ister misin?" diye sordu marki gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Ne güzel bir teklif, Lordum! Çalışma odanda zaten yeterince görmüyormuşum gibi," diye sert bir cevap verdi Elysia. Yüzünde bomboş bir ifade vardı.

"Canımı acıtıyorsun, Leydim," diye mırıldandı Alex, ev sahiplerini selamlarken.

Şövalye silahtarı Blaekmore misafirlerini parıltılı bir gülümseme ile karşıladı ve partisine katıldıkları için onlara coşkuyla teşekkür etti. Neşeli bir ev sahibiydi; misafirlerinin tüm ihtiyaçlarını karşılamak için çabalıyor, her birini tek tek eğlendirmekten sorumluymuş gibi hissediyordu. Sarı pantolonu, kırmızı saten paltosu ve parlak yeşil yeleğiyle kalabalığın içinde oldukça göze çarpıyor, Londralı misafirlerin gösterişli kıyafetleri arasında bile öne çıkıyordu.

Bayan Blackmore'un ise ne düşündüğünü söyleyebilmek mümkün değildi, çünkü nadiren konuşuyor pek az kendini gösteriyordu. Ufak tefek ve gösterişsizdi, leylak rengi bir kıyafet giymişti ve tek aksesuarı küçük, inci bir broştı. Tüm süsü, tombul

parmaklarında parlayan pırlantaları ve yakutlarıyla kalabalığın arasında gerine gerine dolaşan tavus kuşu kılıklı kocasıyla kıyaslandığında korkunç bir zıtlığa sahipti. Elysia, yerden tavana kadar uzanan pek çok aynadan birinde Alex ile kendisini gördü. Çekici bir çift olduklarını düşünmeden edemedi, gözlerini gururla Alex'in koyu renk paltosu, beyaz saten pantolonu ve gümüş sırmalı yeleşinde gezdirdi. Kar beyazı kravatının katları arasında büyük, kan kırmızısı bir yakut, koyu bir ışıltı saçıyordu.

Elysia'nın yeşil gözleri aynada kendine döndüğünde, gözleri sanki her adımıyla etrafında uçuşan deniz yeşili elbisesiyle yarışıyormuş gibi göründü. Elbisesinin içine işlenmiş altın ipleri, oyuncu bir perinin elinden rasgele atılmış yıldız tozları gibi parıltıyordu. Altın kurdeleler göğsünün altında bağlanmış, omuzlarından başlayıp, sırtından aşağı inen hafif kuyruğun altında saklanması için arkasından geçirilmişti. Eli, boynunu dolayan parlak, yeşil taşlara gitti.

Trevegne zümrütleri boynunda yeşil bir ateş gibi duran, kollarını yılan gibi dolanarak süsleyen, kulaklarında kedigözü gibi ışık saçan ve saçlarına serpilgen göz kamaştırıcı mücevherlerdi.

Alex mücevherleri altınla işlenmiş bir kutuda, Elysia üstünü giyinirken odasına getirip, özenle eline koymuştu. Mandallı kapağı açıp, beyaz bir yastığın üstünde ışıldayan mücevherlere dili tutulmuş şekilde bakarken yüzünde oluşun şaşkınlık ve zevk ifadesi, Alex'in hoşuna gitmişti. Özellikle de şekillerine hayran kaldığında ve Alex onları isterse daha modern bir tasarımla değıştirebileceğini önerdiğinde reddederek, nesillerdir ailede olan asıl şekliyle korumayı tercih ettiğinde daha da memnun olmuştu.

Marki ona tuhaf bir bakış atmıştı Elysia gizli bir şaka yaparmış gibi sözlerine içinden gülümsemişti. Trevegne erkekleri arasında nesilden nesle aktarılmış Trevegne efsanesinden haberi yoktu. Yeni evli çiftte mutlu ve bereketli bir evlilik getirmesi için zümrütlerin değıştirilmemesi gerekiyordu ilk St. Fleur Leydisi'nin portresinde görünen asıl şekillerini korumalıları.

Elysia Şimdi aynadaki yansımadan kalabalığın arasında Charles Lackton'ın parlak mavi paltosunu seşebiliyordu. Sohbet eden insanların arasında gözleri Louisa Blackmore'u aradı. Ancak Elysia onu, markiyeye tebriklerini iletme ve ele geçmez Trevegne'yi nihayet elde eden kadını görmek için izdiham yaratmış olan topluluğun arasında göremedi.

Meraklı bakışların odağındaydı kadınlar kurnaz ve bilgiç biraz da kıskanç ve kötücül bakıyor, erkekler ise hayranlık dolu gözlerle ve samimiyetle onu süzüyorlardı. Yalnızca Alex uzaklaştığı zamanlarda ve saldırganca onunla flört ediyorlardı. Bakışları Elysia'nın parlak saçlarında, manolya yumuşaklığındaki omuzlarında, elbisesinin dekoltesinden görünen göğüslerinin dolgunluğunda geziniyordu. Elysia düşük kesimli korsesi ve kumaşın yarı şeffaflığı sebebiyle kendini yarı çıplak hissediyordu ki diğer kadınların elbiselerini gördü. Elbiselerinin şeffaflığı parfümlü bedenlerinin her kıvrımını, hattını ve hareketini ortaya seriyordu.

Elysia odada Alex'i bulmak için etrafına bakındı. En sonunda onu odanın diğer ucunda birkaç beyefendi ve parlak altın rengi elbise içinde güzel bir kadınla sohbet ederken buldu. Boynundan ve kollarından pırlantalar sarkıyordu, koyu renk saçında ise pırlantadan bir taş vardı. İnanılmaz çekiciydi ve Elysia, kocasının birkaç sözüne güldüğünü, kulağına fısıldadığı şeyleri duymak için başını eğdiğini, kadının parmaklarının Alex'in kolunu samimi bir şekilde okşadığını görünce onun kim olduğunu merak etti.

Elysia aniden dönüp, uşağın elindeki tepside bir kadeh şampanya aldı, Alex'i başka bir kadınla gördüğünden dolayı içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Köpüklü içeceğinden bir yudum alıp, onunla sohbet etmeye çalışan ilgili genç delikanlılara gülümsedi bakışları köşede sohbet eden iki kişiye, sürekli kayarak, delikanlıları yarım yamalak dinledi.

Tüm oda parlıyor gibiydi aslında altın üstüne altının parladığı bir malikaneydi burası, devasa kristal şamdanlar parlaklığıyla insanı neredeyse kör ediyordu.

Blackmore Malikanesi, yıllanmış duvarları, yaşlanmış ahşapları ve üzerine mühürlenmiş geçmiş nesillerin anılarıyla Westerly'in olgunluğu ve cazibesine sahip değildi. Orada dün, bugünün bir parçasıydı.

Elysia etrafındaki gösterişli duvar kağıdına bakındı. Mümkün olan her yer üzerinde vazolar olan masalar, büstler, paha biçilemez sanat eserleri, koltuklar, dolaplar ve en garip tasarımlara sahip sandalyelerle doluydu. Her şey yepyeni duruyor, canlı renkler birbiriyle çakışıyordu. Blackmore Malikanesi şaşası ve abartılı haliyle fazla gösterişliydi sanki kendine olan güvensizliğinden tüm takılarını takıp, fazlaca süslenmiş bir kadın gibi görünüyordu.

Elysia kolunda bir el hissedip, döndüğünde Louisa Blackmore'u yanında gördü. Üstünde ağırbaşlı, beyaz bir keten elbise vardı boynuna ise tek sıra inci takmıştı. Narin ve meleksi görünüyordu renkli ve egzotik hayvanların bulunduğu bir kafeste eğreti duran bir güvercin gibiydi.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Louisa nefes nefese. Elysia'nın kolundan tutup, etrafını saran insanların arasından çıkıverdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Bu gece gördüğüm ilk tanıdık yüz seninki," diye karşılık verdi Elysia. "Sen kurtarmasan bir gaf yapardım kesin. Bu gece o kadar Lord bilmem kim, Sir bilmem ne ile tanıştırıldım ki zihnimde bir sürü isim ve yüz uçuşuyor."

"Ben hiçbir zaman kiminle konuştuğumu bilmem ama zaten onların da benim kim olduğumu bildiği zamanlar nadirdir," dedi Louisa, hiçbir üzüntü duymadan omuzlarını silkerek.

"Ah, Leydi Elysia," diye araya girdi şövalye silahtarı Blackmore. "Muhteşem görünüyorsunuz, iltifatımı kabul ederseniz. Louisa," dedi kızına ciddi bir bakış yönelterek. "Onur konuşumuzu tekeline almamalısın. Bu konuda seni defalarca uyardım. O seninle ilgilenmiyor şimdi git ve görevlerini yerine getir."

"Tamam, baba," diye cevap verdi Louisa özür dilercesine. Elysia onu durduramadan gözden kayboldu.

"Kızınız çok kibar bir şekilde benimle ilgilendi, efendim," diye arkadaşını savundu Elysia, adamın kaba hareketine sinirlenerek.

"Evet, evet ama bazen insanı canından bezdirebiliyor," diye açıkladı, gözleri Elysia'nın zümrütlerine kenetlenmiş şekilde. "Bunlar Trevegne zümrütleri, değil mi?" diye sordu aç gözlülükle mücevherlere bakarak.

"Canım, beni yeni St. Fleur Leydisi ile tanıştırmayacak mısın?" dedi arkalarından kadınsı ve uysal bir ses.

Elysia arkasını döndüğünde, Alex'i eğlendiren altın sarısı kıyafetiyle, koyu renk saçlı kadınla karşılaştı.

"Elbette, tanıştırılmadığınızı fark edemedim. Leydi Elysia, size Leydi Mariana Woodley'i takdim edeyim. Kendisi Londra'nın gözbebeğidir," dedi sevimli bir ifadeyle.

Leydi Mariana "Sadece Londra'nın mı?" diyerek şövalye silahtarıyla şakaştı ama Elysia'nın güzelliğine ve aslında kendinin hak ettiğini hissettiği zümrütlere kenetlenmişken, gülümsemesi biraz zorakiydi.

Elysia güzelliği göz kamaştıran Leydi Woodley'e gülümsedi ve karşılığında da hafif bir tebessüm aldı. O anda parlak kahve rengi gözlerdeki kaba nefreti ve kıskançlığı görünce gülümsemesinin dudaklarında donduğunu hissetti o bakışların hissettirdiği ölümcül mesaj çok açıktı. Elysia, Alex'i görebilmek için çaresizce etrafına bakındı. Leydi Woodley yelpazesini kışkırtıcı bir şekilde hafifçe sallayınca sırtında bir ürperti dolaştığını hissetti.

"Alex'in kendine bir eş bulduğunu duyunca hepimiz çok şaşırdık," dedi Leydi Mariana sanki iğrenç bir şeyden bahseder gibi bir hali vardı. "Alex tam bir çapkındır ya da çapkındı. Değişecek mi merak ediyorum yoksa acaba sen onu yatağına bağlayabildin mi?" diye sordu arsızca.

Elysia karşısındaki kadının kabalığı karşısında duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışarak çenesini biraz daha kaldırdı.

"Alex tam bir erkek. Artık tedavülden kalktığına göre Londra'da soğuk kalacak epey yatak olacak," diye ekledi Leydi Woodley kindar bir ifade ve gözlerinde kurnaz bir bakışla.

"Sizinki de o boş yataklardan biri mi olacak, Leydi Woodley?" diye sordu Elysia tatlı bir ses tonuyla içindeki öfkeye daha fazla hakim olamıyordu.

Elysia'nın lafı gediğe oturunca Leydi Woodley nefesini tuttu ve vuracakmış gibi yelpazesini hafifçe kaldırdı ki Alex bir anda yanlarında belirip, umarsızca aralarına girdi.

"Gördüğüm kadarıyla tanışmışsınız," dedi doğrudan. Elysia'nın kızarmış yanakları ile şimşekler çakan gözlerini ve Mariana'nın yüzündeki kurşuni ifadeyi fark etmişti.

"Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum, hayatım," dedi Elysia'yı çekip alarak. "Leydi Woodley, müsaade eder misiniz?"

""Amour 'larınızdan' biri mi, Lordum?" diye sordu Elysia merakla, sesinin normal çıkması için kendini zorlayarak.

"Belki. Kıskanmadın, değil mi, Leydim?"

"Hiç kıskanmadım, Lordum. Gerçi epey olduğunu söylediler."

Trevegne derin bir kahkaha atarak birkaç kişinin dikkatini üzerine çekti. Mağrur markinin kahkaha attığını görünce insanların yüzlerinde görülmeye değer bir hayret ifadesi belirmişti. "Adı bilinmeyen bir şairin duygularımı tam olarak ifade eden bir dizesi vardı. Dur bakayım... Nasıldı?" Düşünerek, duraksadı. "Ah, evet, şöyle başlıyordu: '*Gel otur, der Aşk, gel de tadıma bak.*' Katılıyor musun?" Kışkırtıcı bir şekilde Elysia'ya baktı. "Ben yemek davetlerini reddeden biri değilimdir hele ki iyi bir hazırlık söz konusuysa."

Amour: Gönül macerası (Çev. N)

"Emin misin, Lordum, sakın sen bunu gece kulüplerinden birinde sıkıntıdan ve içmekten zihnin bulandığı zaman düşünmüş olmayasın?"

"Ah, başarılarımı küçümseme konusunda üstüne kimseyi tanımıyorum," diyerek sııttı.

"Bir başarın vardıysa da fark edemedim, Lordum."

"Senin bu tatlı sözlerinin ağırlığından hiç korkum yok, Leydim ama hatırlat, da senden övgü beklemeyeyim yoksa lanetlenip, doğruca cehenneme giderim."

Bu cümleyi de söyledikten sonra onu, yemekte eşlik edecek şövalye silahtarına bıraktı. Elysia kendini ev sahibinin yanında, Alex'i de şövalye silahtarının solunda, kendi karşısında otururken buldu. Elysia akşam yemeğinden birlikte keyif alacağı iki insanın da masanın uzunluğunda, diğer misafirlerin arasında gözünden kaybolduğunu fark etti. Charles ve Louisa masanın diğer ucunda, daha az önemli insanlarla bir arada oturuyordu.

Elysia, masanın karşısına, yanında Leydi Woodley ile Alex'in oturduğu tarafa bakmaktan kaçındı. Leydi Woodley halinden memnun görünüyordu. Sanki kanarya yutmuş bir kedi gibiydi ancak boğazına takılmasına mani olamamış gibi, diye düşündü Elysia, Leydi Woodley'in büyük bir işveyle Alex ile flört edişini izlerken. Koyu renk saçlı kadına bakarken Elysia gözlerini kıstı. Demek... Bir duldu. Şövalye silahtarı tatmin edici bilgiler vermişti özellikle de kendi gözdesi olan ve Londra'da eşsiz olduğu kabul edilen sevgili dul hakkında. Herhangi bir göz bile bu dulun Alex'e ilgisinin olduğunu ve onu gayet iyi tanıdığını görebilirdi.

"Lütfen sizinle konuşmama müsaade edin. R-rosto, c 'esi magni- fique, n 'est-cepas' T Elysia'nın yanından oturan Fransız yarı Fransızca, yarı İngilizce muhabbet kurmaya çalıştı. Ağır bir aksanı vardı ve R'leri söylerken dilini ritmik bir şekilde yuvarlıyordu. "Voila?, Leydi Elysia?" dedi sanatsal bir ifadeyle tuzu Elysia'ya uzatırken.

"Merci monsieur, matsje ne sais pas vötre nomy!" diyerek Elysia mükemmel bir Fransızca aksanla adını bilmediği için özür diledi.

Genç Fransız'ın koyu renk yüzünden büyük bir hoşnutluk ifadesi geçti. "Ah, vous etes enehanteeV' diye mırıldandı. "Je suis Jean Claude D'Aubergere, Comte de Cantere. Benimle ana dilimde konuşulması büyük bir keyif veriyor. Bu soğuk ülkede kendimi hiç değilse yabancı hissetmiyorum. Fransa'daymışım gibi gökyüzü güneş açıyor sanki. Bu hareketiniz sebebiyle, je suis vötre servant devoue. Siz, güzel St. Fleur Markizi'siniz, tabii ki. Aslında tanıştırıldık ama önemsiz bir Fransız'ı hatırlayacağınızı sanmam," dedi üzüntüyle.

"Oh, ama sizi hatırlıyorum, Kont, çünkü şans eseri papazın eşinin nakışların en güzel noktaları hakkındaki yaptığı son derece sıkıcı bir monologun ortasında gelmiştiniz."

"Öyleyse, sizi cette dame formidable'âax kurtarmak benim için bir zevk sayılır, değil mi?" diyerek sıırıttı. "Memleketinin sesine hasret bu zavallı Fransız'a acımanız çok kibar bir davranış, Leydi Elysia. Büyüleyici sesiniz bana neşe içinde sohbet eden ve gülen başka matmazelleri anımsattı. Ama ne yazık ki, artık yok," dedi omuzlarını tam bir Fransız edasıyla silkerek. "C'est un tragedie, et maintenant, je suis un beggar.⁴"

"Siz emgre'siniz, sanırım. Sizin için İngiltere'de yaşamak zor olmalı. Ama kendinizi dilenci olarak görmemelisiniz. Arazilerinize el mi konuldu?"

"Vraiment""diyerek iç geçirdi. "Maalesef benim için acı gerçek bu. Şimdi de Le Petit CorporaVtüm eve gitme umutlarımı yerle bir etti."

"Napolyon!" kontun diğer tarafından tiz bir ses yankılandı. "Mösyö Kont, sizce Londra'ya saldıracak mı?"

Yanlarındaki diğer tüm konuklar da boş konuşmalarını kesip, kontun, başını döndürmesine engel olan çenesine kadar dik bir şekilde duran sert, yüksek yakasıyla gergin görünen adamın sorusuna vereceği cevabı beklediler.

"Non, sanmam. Je pense qu'il est un rumeuT. Bu 'bourgeois GeneraF' cesur yürekli Anglaise?' leri fethedecek kadar güçlü değil, nonVKrala ve İngiltere'ye ve

herhangi bir konuğun aklına gelen her şeye kadeh kaldırılırken yüksek perdeden bir onay geldi.

"Napolyon'un ciddi olarak deneyeceğini bile sanmıyorum. Dünyadaki en güçlü donanma bizde ve Napolyon'un pek çok cephede savaştığını da unutmayın. Bizim için ciddi tehlike oluşturan tek yer Kanal. Kış gelirken Kuzey Denizi'nden saldırmaya cesaret edemez tabii akli varsa ki bazen bu konuda ciddi şüphelerim oluyor." Trevegne, uşağın tuttuğu tabaktan ufak bir et parçası seçerek, alçak sesle konuşmayı sürdürdü.

"Ama burada kıyı boyunca çok korunmasızız. Fransızlar Kanalı aşır, biz daha gözümüzü bile açmadan, bizi yataklarımızda öldürebilir!" diye ekledi papazın eşi birkaç kişi de ona katıldı.

"Çok saçma!" dedi şövalye silahtarı Blackmore hararetle. "Donanma buna asla izin vermez. Kahrolası muhteşem bir ordu." Kızarıp, etrafına özür dilerccsine baktı. "Affedersiniz, hanımlar, ama onlardan korkulduğunu duymak sinirlerimi bozuyor."

"Donanma Thames Nehri'nde gezinen Fransız denizcileri yakalamak için kaçakçı takibi ile meşgul. Bence Covent Garden'ın aktörlerinin onlar olduğunu düşünüyorlar, muhteşem bir iş çıkardılar," diye bağırdı masanın ucundan birileri sıkılmış bir ses tonuyla. Yorumlarının ardından yüksek kahkahalar geldi.

Elysia, Fransızların küçük düşürülmeleri karşısında dudakları incc bir çizgi haline gelen kanta baktı, kibirle çenesi daha da yukarı kalkmıştı.

"Size hakaret etmelerine izin vermemelisiniz, Kontum," diye konuştu Elysia düşünceli bir tavırla. Sert kaslarını hissederek elini kolunun üstüne koydu. "Bence korkularını kahkahayla gizliyorlar."

Elysia'nın güzel, yeşil gözlerine yumuşamış ve dostane bir ifadeyle baktı, sonra da gözlerinde karanlık bir parıltıyla Elysia'nın elini dudaklarına götürdü.

"Teşekkür ederim. Vous etes une ange, et je t'adore diye fısıldadı hafifçe ve tutkuyla nefesini vererek, parmaklarını Elysia'ninkileri sıkıştırdı.

Elysia nazikçe elini indirdi ve adamın aşık bakışlarından utanarak gözlerini çevirip, Alex'in onu dikkatle izleyen öfkeli altın gözlerine baktı kalın kara kaşları çatılmıştı.

"Kaçakçılar olmasaydı, kilerlerinizdeki o muhteşem konyaklarınızı yudumlayamıyor olacaktınız," diye kinayeli bir yorum yaptı marki, kimseyi hedef almadan, "ya da eşinizin salonunda zarifçe yudumladığı o çayı."

"Bahse girerim kenara köşeye sakladığınız birkaç kaçak şişe vardır," dedi dağılmış gibi duran bir adam kurnaz bir ifadeyle.

"Pek sayılmaz. Beni kırdınız, Lord Tanvil, çünkü ben sadece babam ve büyükbabamdan kalanları içerim. Daha yakın döneme ait bir şey içtiğimi düşünebiliyor musunuz? Beni yaraladınız," dedi dalga geçerek.

"Trevegne'de muhtemelen Napolyon'u elindeki XVI. Henry'nin konyaklarından denemesi için davet etme yüz­süz­lüğü vardır. Ailene Versailles'dan bir çanta verilmemiş miydi?"

"Aman Prinny bunu duymasın yoksa Ekselansları kendisi içmek için el koyar," dedi Trevegne kahkaha atarak, sonra da biraz düşünüp, ekledi, "ve, Napolyon oturup, Carlton House'da yemek yediği gün buradaki herkese o muhteşem konyaktan bir şişe vereceğim." Teklifinin üstüne koro halinde bir onay geldi sonra da saçma sapan birkaç bahis daha eklendi.

Şövalye silahtarının sesi kahkahalar bittikten sonraki sessizliği böldü: "Bence bu işgal ve kaçakçılar hakkında söylenenlerin çoğu bardakta fırtına koparmaktan başka bir halta yaramıyor. O serserilerin hepsi denildiği gibi ortalıkta kaçakçılık yapıyor olamaz bu hikaye en az bir seyyahın anlattıkları kadar gerçek dışı. İnsanlar öyle bir konuşuyor ki herkesi kaçakçı sanırsın. Baksanıza ben bile kaçakçı olabilirim." Düşüncenin saçmalığı karşısında kendine inanmayarak güldü.

"Sende bu yön duygusu varken Dover'a gitmek yerine kendini Marsilya'da bulursun," dedi biri, masaya gürültülü bir kahkaha hakim olurken.

Bunun üstüne sohbet, masaya getirilen sayısız yemek kadar sık değışti. Kremalı çorbalar biter bitmez alman tabakların ardından gelen, herkesin tabaklardan seçtiğı soslar ve jölelerle kaplı biftek, dana eti ve balığın farkında olmadan Kont ve Alex'in ilgileri dışında Elysia bir şeyin tadına baktığından bile emin değildi. Ara sıcaklar av kuşları ve kümes hayvanlarından seçilmişti, bunun yanı sıra tonlarca sebze tabağı ve salata getirilmişti ve yemek kahve dolgulu süngerimsi Ceneviz pastaları ve küçük çikolatalı suflerle sona erdi. Bunların her birinin yanında çeşitli şaraplar ikram edildi. Konukların daimi boşaltma çabalarına rağmen kristal kadehler sürekli dolup, taştı.

Oldukça tok hisseden, Elysia ziyafet salonundan diğer bayanlarla çıkıp, erkekleri şarapları ve purolarıyla bıraktı.

Elysia küçük bir kadeh Madeira şarabı alıp, sessizce bir köşeye oturarak kadınların arkadaşları, en son olup bitenler ve özellikle de son hararetli konu olan kendisi hakkında dedikodu yapıp, gülerek boş muhabbetlerini dinledi. Kendini herkesten ayrı hissediyordu. Anne babasının birlikte eğlendiğı insanlardan değillerdi. Rüküş insanlar olduklarını, Londra'nın elit tabakasından gelmediklerini düşündü Elysia, kendi kendine muhakeme ederek. Alex'in yalnızca Elysia'yı Londra'dan gelen bu hanımlara ve beylere takdim etmek amacıyla geldiğini biliyordu. Onunla ilgili haberlerin Londra'ya gideceğinden emindi ve bu kez doğru haberler gidecekti böylece onlarla ilgili yayılmış olabilecek yalan yanlış söylentileri engellemiş olacaktı. Marki nadiren şövalye silahtarı ve onun takıldığı grupla bir araya geliyordu.

Elysia, Louisa'yı bulmak için etrafına bakındı ve nihayet onun odanın uzak köşesinde dul görünümlü şişman bir kadın tarafından esir alındığını gördü. Elysia'nın baktığını fark eden Louisa gülümsedi sonra da saplı gözlüğünü bir kılıç gibi sallayan geveze kadına dönerek yüzünü ekşitti. Elysia porselenlerin sergilendiğı vitrine doğru gittiğinde dikkatini Londra'dan gelmiş olan göz alıcı kıyafetler içindeki iki kadının konuşması çekti.

"Düşünebiliyor musun kızıl saçlar. Hiç modaya uygun değil," dedi dalgalı, sarı saçları ve porselen bebek gibi yüz hatları olan genç kadın. Kendi yüzünün aynadaki yansımasına gözü takılarak, kibirli bir ifadeyle gülümsedi.

"Biliyorum, çok şaşırtıcı," dedi daha balıketli olan arkadaşı, ardından gizlice ekledi: "hem de marki ile Leydi Woodley'in her an insanlara duyurmalarını beklememizi söylemişlerdi. Neden peki, John hiçbir erkeğin ona karşı koyamadığını söyledi Trevegne'nin bile."

"Fena halde kızmış olmalı," diyerek güldü sarışın olan. "Ne de olsa onca zamandır zümrütlerden ve onda ne kadar güzel duracağından bahsetti durdu." Porselenlere tüm dikkatini vermiş gibi görünen Elysia'ya bakıp, kindar bir ifadeyle fısıldadı: "Doğrusunu söylemek gerekirse taşıyor, ten ve saç rengine rağmen."

"Leydi Woodley kıskançlıktan zümrütler kadar yeşermiştir," diye arsız bir ifadeyle ekledi diğeri ve birlikte güldüler. Salladıkları yelpazelerinin ardından Leydi Woodley'e kaçamak bir bakış fırlattılar.

Elysia ilerledi, gülümsemesi Leydi Woodley'e bakarken düşünceli bir hal aldı. Demek tüm Londra, Alex ile Leydi Woodley arasında bir beraberlik bekliyordu? Artık neden bu güzel dulun ona hançer saplayacakmış gibi baktığını anlıyordu - markiz olma beklentisinden. Alex'in ondan ayrılmasına ne sebep olmuştu? Muhtemelen asla öğrenemeyecekti, ancak Leydi Woodley'in zarafetle kaybedenlerden olmadığı, hatta yenilgiyi asla kabul etmeyenlerden olduğuna dair huzursuz edici bir duyguya kapılmıştı. Bu kara gözlü dulda bir hinlik vardı.

Elysia'nın tek başına durduğu yere sessizce gelerek "Seninle konuşamadığım için çok üzgünüm, Elysia," dedi Louisa.

"Sorun değil. Konuklarıyla ilgilenmelisin, ben de bu porselenlere hayran hayran bakmakla meşguldüm. Çok başarılı bir koleksiyon."

"Evet, annemin porselen tutkusu var. Konuklarla konuşmak istediğimden değil sadece uzaklaşmak istediğimde bunu nasıl kibar bir şekilde yapabileceğimi bilmiyorum."

"Lütfen," dedi Louisa, Elysia'nın elini kavrayıp, çekerek, "annemin bir başka koleksiyonunu göstereyim sana kütüphanede kimse bizi rahatsız etmeden konuşabiliriz."

Dikkat çekmeden odadan çıktılar Louisa, Elysia'yı, oryantal vazo ve tabakların yerleştirildiği büyük bir şifoniyerin olduğu kütüphaneye götürdü. Westerly'deki kadar büyük bir kütüphane değildi, hatta okunacak çok az şey vardı. Odanın çoğunu çeşitli koleksiyonlar kaplıyordu bunlardan biri gösterişli şekilleriyle bıçaklar ve kamalardı. Elysia titreyip, arkasını döndü.

"Bu gece marki ile geldiğiniz için çok mutluyum, gerçi Peter Trevegne'nin kazasına çok üzüldüm. Umarım iyileşir."

"Evet, iyileşecek. Dany, kahyamız, muhteşem ve bir doktordan çok daha yetenekli. Öyle olmasa Alex'in bu gece gelip, onu bırakmayı düşüneceğini bile sanmam."

"Evet, pekala..." Louisa'nın sesi kararsızlık içinde gittikçe kısıldı, yüzünde utangaç, endişeli bir bakışla söylemek istediği şeyi söylemekle söylememek arasında tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu Elysia şefkat dolu bir ses tonuyla. Louisa'nın canını sıkan bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Aşık olduğunu nasıl anlarsın?" deyiverdi tek nefeste. Elysia'yı şaşırtmıştı Louisa'dan beklediği sorunun bu olduğu söylenemezdi.

"B-ben gerçekten bilmiyorum," diye kabul etmek zorunda kaldı Elysia.

"Ama bilmelisin. Yani, sen Trevegne ile evlisin. Ona aşık olduğunu ne zaman anladın?" diye sordu Louisa, gözleri hayal kurar gibi buğulu bir ifade aldı. "Aşkın karşılıklı olduğunu bilmek harika olmalı. Markinin sana nasıl baktığını gördüm .

Fransız kont senin elini tutup, seninle flört ettiğinde kıskançlıktan deli olduğunda. Senin onu izlemediğini düşündüğü zamanlarda mütemadiyen seni izliyor."

"İzliyor mu?" diye sordu Elysia şaşırarak. Çünkü Alex'in ilgisinin yalnızca onun izni olmadan bir lokma bile almayan sürekli mücevher dolu parmaklarını Alex'in kolunda gezdiren Leydi Woodley'e karşı olduğunu düşünmüştü.

"Evet?" diye üsteledi Louisa.

"Özür dilerim. Ne dedin?" diye cevap verdi Elysia aklı başka yerde olduğundan.

"Markiye aşık olduğunu ne zaman anladın? Ya da gerçek aşk olduğunu nasıl anladın?"

Elysia düşünceli bir ifadeyle Louisa'nın ona dönük yüzüne baktı. Louisa cevap bekliyordu. Alex'e aşık olmadığını, aşk hakkında hiçbir şey bilmediğini, Alex'in ona aşık olmadığını ona nasıl söyleyebilirdi? Louisa'nın romantik hayallerini yerle bir edebilirmiydi? Kendi mutsuzluğuyla onun hayallerini mahvetmeye hakkı var mıydı? Louisa'nın epey aşık olduğu belliydi ve ilk kez aşık olmuştu. Bir zamanlar o da Louisa'nın kurduğu hayalleri kurmuştu, ancak Elysia onların yalnızca masum ve saf genç kız hayalleri olduğunu biliyordu.

"Bence aşk, aşık olduğun kişiden başkasını düşünemediğin zamandır. O ortalıkta olmadığında kendini yoksun, olduğunda da havada uçar gibi ve gergin hissedersin. O insanı hoşnut etmek, mutlu etmek istersin. Onunla olabilecek diğer insanları kıskanırsın. Ama en önemlisi onun sağlığı, mutluluğu, huzuru kendininkinden önce gelir hiçbir fedakarlık onun için katlanılamayacak kadar fazla olamaz. Onun için endişelenir, korkarsın," diye hızla devam etti Elysia, şimdiye kadar Alex'e duyduğu hislerin isteksizce açığa çıkmasıyla neredeyse tutarsızca konuşarak. "Onu senden ya da dünyandan alabilecek hiçbir şey olmamalı, yoksa varlığın sona erer."

Elysia sessizlik içinde durdu, karışık ve sıkılmış zihninden gerçek kendini göstermeye başladığında nefes alıp verışı ağırlaştı. *Alex'i seviyordu*, kendi kendine inanamayarak tekrarlardı. Nasıl olmuş olabilirdi? *Ondan tiksinimişti nefret etmişti*. Eğer yapabilseydi ondan kaçacaktı. Şimdi ise büyük bir memnuniyetle

kendini içeri hapsedip, anahtarı atardı. Onun başına bir şey geldiğini sandığında, çılgın bir kadın gibi hatta deliler gibi aşık bir kadın gibi davranmıştı. Gerçek o zaman da ortaya çıkmıştı ama göremeyecek kadar kör olmuştu. Sadece arzu olduğunu sanmıştı aşk değil. Aşkın onun için asla var olmayacağına inanmıştı.

Alex'i düşündükçe rengi soldu bu duyguların ona ne yararı vardı? Ona yalnızca eziyet ederdi, onunki karşılıksız bir aşktı. Alex onu arzuluyordu, evet, ama onunla ilgilenmiyordu en azından Elysia'nın istediği şekilde ona aşık değildi. Sevişmeleri boyunca hiç onu sevdiğini söylememişti. Onu dehşete düşüren tatlı sözler fısıldamıştı ama aşktan hiç bahsetmemişti. Elysia onun için pek çok kadından farksızdı ve şu anda ilgisini çekenlerden biriydi yalnızca. Yakında ondan bıkacaktı, tıpkı Leydi Woodley ve pek çok diğer güzel kadından bıktığı gibi. Onun başka bir kadına yöneldiğini görmeyi kaldıracabilir miydi Londra'ya gidip, onu Westerly'de, yalnız bırakmasını? Hayır, bunu kaldıramazdı ama Alex, Elysia'nın onu sevdiğini bilse daha da kötü olurdu. Onun için ne kadar eğlendirici olurdu bir kırık kalp daha. Elysia, onun ilgisini çekenin onu küçük görmesi ve bariz bir şekilde hoşlanmadığını belirtmesi olup olmadığını merak etti? Alex her zaman hayranlık ve teslimiyet beklemiş ve bulmuştu. Elysia ona karşı husumetini göstermeye devam ederse muhtemelen ondan sıkılmazdı en azından şimdilik sıkılmazdı, belki sonra da aşkını elde etmeyi başarır. Ama ona böylesine tamamen teslim olmuşken nasıl aksi yöndeymiş gibi davranabilirdi ki, hele şimdi onu mantıksızca sevdiğini bile bile. O kadar kurnazdı ki altın sarısı gözlerinden hiçbir şey kaçıyordu. Her ne kadar ilişkilerindeki kinin bir kısmı yok olmuş olsa da kendini hala güvende hissetmiyordu. Sanki bir silahlı tarafsızlık dönemine girmişlerdi. İğneleyici sözlerle birbirlerine takılıyorlardı ama özünde bir arkadaşlık vardı. İlişkilerinde yeni bir döneme girmişlerdi ancak bu dönemin dağılması da çok kolay olabilirdi.

Alex asla onu sevdiğini bilmeyecekti, diye Elysia kendi ken dine yemin etti asla ta ki Alex aşkına karşılık verene kadar. Böyle bir acıya karşı hassaslaşmayacaktı. Bu oyunu sonu ne olursa olsun oynayacaktı ve bunu kendi kurallarıyla yapacaktı.

"Elysia, Elysia," Louisa gözlerinde endişeyle bakıyordu. "İyi misin, solgun görünüyorsun? Kendini kötü hissetmiyorsun, değil mi?"

"Yok, iyiyim," dedi Elysia sersem bir ifadeyle. Ya da kırık bir kalpten ne kadar iyi bir cevap gelebilirse o kadar iyi, diye düşündü umutsuzca.

"Biliyor musun söylediklerin tam olarak benim aşk hakkında düşündüklerim gibi. Ah, ben de aynen böyle hissediyorum." Louisa yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üstünden baktı sonra da sır verir gibi alçak sesle devam etti. "Muhteşem bir adamla tanıştım, Elysia. Uzun boylu ve yakışıklı gördüğüm en güzel mavi gözlere ve kestane rengi saçlara sahip." Onu düşünürken gözleri parlamış, yanakları al al olmuştu.

"Adı David Friday ve dünyadaki en nazik, en kibar adam. Birkaç hafta önce tanıştım. Tam gezinmeye çıktım ki Dove topallamaya başladı. Ahırdan çok uzaklaşmamıştık, seyis de başka bir at almaya gitti, ben de zavallı Dove'un başında bekledim. O sırada bu adam bir anda ortaya çıktı ve Dove'un nalından bir çakıl taşı çıkardı. O kadar nazik konuştu ki benimle, onun benim için özel olan olduğundan eminim her ne kadar denizci gibi giyinmiş olsa da. Onun yanında kendimi o kadar rahat hissettim ki, hiç öyle dilim falan dolanmadı ki genelde Londra beyefendileriyle öyle olurum."

"Denizci mi, Louisa?" diye sordu Elysia şüpheyle, arkadaşının kesin olarak üzüleceğinden korkarak. "Annenle baban kesinlikle..."

Elysia'nın düşüncelerini "Aynen," diye yorumladı Louisa. "Hiç hoşlanmayacaklar. Aslında babam bir denizcinin benimle konuşma cüreti gösterdiğini öğrenirse, o öfkeyle neler yapar bilmiyorum. Benim başarılı bir evlilik yapacağıma dair büyük umutları var, her ne kadar artık marki listeden çıkmış olsa da," diye iç çekti, sonra da gri gözlerinin yaşarmasıyla, dudağını ısırdı. "Ah, Elysia onunla tanışsan gerçek bir beyefendi olduğunu ve kesinlikle aşkı hak ettiğini görürsün, tek şüphem onun aşkına layık olmamam."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Leydi Woodley eşikte durarak. "Okul sırlarımı? Salona dönsen iyi olur, annen seni ve bu 'Onur Konuğu'nu sorup duruyor. Koş, git de annene seni kaba tavrın ve konuklardan birini ortadan yok ettiğin için kreşe göndermeden az sonra onunla olacağımızı söyle. Şans eseri sizin çıktığınızı gördüm de biraz gevezelik ederek oyaladım," diye kindarca devam etti. Louisa telaşla yanından geçip, ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Ah, lütfen daha gitmeyin, Leydi Elysia," dedi Leydi Woodley. Trevegne zümrütlerine gözleri kenetlenmiş şekilde bakıp, Elysia'ya doğru yürümeye başladı. "Sizinle konuşma fırsatını değerlendirmek isterim."

"Gerçekten mi?" diyerek döndü Elysia nazikçe. Genç dula tam anlamıyla güvenmiyordu. "Birbirimize söyleyecek bir şey olacağını düşünmemiştim."

"İşte burada yanılıyorsun, çünkü bilmen gereken birkaç şey var. Senin gerçeklerden bihaber olmanı istemem, sevgili Leydi Elysia," diye cevap verdi, gözlerini gönülsüzce yeşil taşlardan çekerek, aynı şekilde yeşil gözlerinin içine baktı. "Ben o antika görünümü daha modern bir tasarımla değiştirdim," dedi kendi kendine konuşur gibi, sonra da gözlerini kısıp, dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleştirdi. Sonra da devam etti, "İçi boş bir unvana sahip olduğunu biliyorsun? Alex'i ağına düşürmek için kendi kurnazlığının ve çabalarının karşılığı elde ettiğin bir unvan değil, bu. Yalnızca ben Alex'in evlenme teklifini reddettiğim için sen Markiz oldun. Seninle gururundan evlendi gururunu korumak için. Alex yakın zamanda bir Dük ile evleneceğimi biliyor, o ve benimle ilgili tüm söylentilerden sonra, yani insanların neler dediklerini tahmin edebilirsin. Alex asla kendini Londra'nın soytarısı haline getirmez, o yüzden de doğal olarak gönlünde hiç kimse yokmuş gibi göstermek için sarsıcı adımlar atıp, dünyayı umursamamış gibi görünmeye çalışıyor. Bir eş bulup, sadık koca gibi görünmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Hiç kimse benim reddim yüzünden açığı çektiğini düşünmeyecektir. Ama hala beni seviyor, ben de onu seviyorum. Şunu sakın unutma, Alex ile ben tıpkı eski günlerde olduğumuz gibi olacağız, elbett e Alex kırılmış gururunun üstesinden

geldikten sonra. Ama o her zaman ben ne istersem onu yapar." Elysia'ya kin dolu gözlerle baktı. "Gerçekten sana aşık olduğunu düşünmedin değil mi? Ben bir yıldan uzun bir süredir onunlaydım. Onu tanıyorum. Sen ise... Onu yalnızca iki haftadır tanıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyormusun?"

"Onu çok uzun süredir tanıyor olabilirsin, muhtemelen senin...süsünden sıkılmıştır," diye cevap verdi Elysia rahatlıkla. Ancak hala içindeki çaresizlikten yorgun düşmüştü. Fakat bu yaratığın, onun ne kadar incinmiş hissettiğini bilmesine izin vermeyecekti.

"Sıkılmak mı? Benden mi?" diye sordu Mariana duyduklarına inanamayarak. Gerçek olabileceğini bildiğinden daha da öfkelenmişti. Ancak bu güzel ve daha genç kadından gelen görüşü kabul edemedi. "Sen buna nasıl cüret... Seni küçük sürtük. Gerçekten Alex gibi bir adamı elinde tutabileceğine inanıyormusun?" Elysia'ya hakaret eder gibi baştan ayağa baktı ve çıldırmış gibi güldü. "Bana dönecek, hep döner. Hala beni istiyor, seni değil, tatlım. Unvanından başka elinde tuttuğun hiçbir şey yok. Sen onun aşkına sahip değilsin."

Leydi Woodley odadan çıkmak üzere döndü, Elysia'nın zihnine şüphe tohumları ekmenin memnuniyetiyle dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Evet, unvanına sahibim. Alex'in adını taşıyorum, çocuklarını da taşıyacağım. Sadece unvanını taşıdığımı söyledin. Ancak bu mevki senin bunca zaman gıpta ile baktığın mücevherleri, arazileri, Westerly'i ve elbette toplumda kalıcı olan bir yeri de birlikte getirdi," dedi Elysia, diğer kadının donakalmasına neden olarak. "Alex'i elimde tutamayacağıma inanıyorsan, yalnızca kendini kandırırsın çünkü tutacağım ve yalnızca ismen değil. Elinde bir şey olmayan sensin, Leydi Woodley. Bu kadar kolaylıkla hak iddia edebileceğin hiçbir şeyin yok Alex de yok, hayranlıkla baktığın isim de. Dereyi görmeden paçaları sıvamamanı tavsiye ederim. İyi akşamlar, Leydi Woodley," dedi Elysia. Nutku tutulmuş haldeki dulun yanından geçerek, erkeklerin ve kadınların seslerinin birbirine karışarak geldiği salona doğru ilerledi.

Blackmore Malikanesi'nden dönen at arabası tekerlek izleri dolu yolda bir deliğe girince sıçradı ve Elysia'nın markinin üzerine düşmesine neden oldu. Elysia yanmış gibi geri çekildi, hemen koltuğun kendi tarafına, bu kez daha uzağa geri döndü. Markinin meraklı bakışlarından gözlerini kaçırarak, at arabasının penceresinin ötesindeki karanlığa dalıp, gitmiş gibi davrandı. Akli, Leydi Woodley'in zalim sözlerine gitti, durdu, gaddar kahkahası zihninde yankılanıyordu. Alex, o dula geri döner miydi? Gerçekten ona evlenme teklif edip, retmi edilmişti? Dedikoduya bakılırsa, Alex ona evlenme teklifi falan etmemiştir. Ancak kadının dedikleri doğruysa, Elysia ile evlenmek onu aptal gibi görünmekten kurtarıp, planladığı gibi gururunu kurtaracaktı. Ona aşık olduğunu Alex'ten öğrenemezdi hele ki şimdi hem hala Leydi Woodley'e aşıkta.

Alex'in arazilerinin ve zenginliğinin onun için önemli olduğunu anlatırken yalan söylemişti. Alex'in aşkının ufacık bir parçası için bile sonuna kadar fakirliğe memnuniyetle razı olurdu. Odaları ve salonlarında yalnız dolaşman gerektiğinde kocaman bir konağın ne anlamı vardı ki? Muhteşem ipekler ve satenler, baştan ayağa mücevherler içinde onu orada kim görecekti ki? Sahip olduğu içi boş bir unvan değil, boş bir kalpti.

Aptal gibi yeteri kadar zaman verilirse, Alex'i kendine aşık edebileceğini düşünmüştü aslında aşık edebilirdi ama Alex'in onunla eski ilişkisinin acısıyla evlendiğini bilmiyordu. Canının evlenmek istediğini söylediğinde ona inanmıştı evlilik amaçlarına hizmet edecek, şanını kurtaracaktı. "Yalanlar, yalanlar, yalanlar," dedi içinden. Şimdi her şey mahvolmuştu, artık hayatında başka bir kadın olduğunu biliyordu. Leydi Woodley'e aşıkta, ona aşık olmasının imkanı yoktu.

Elysia, cesareti kırılmış şekilde içini çekti, gecenin karanlığına bakmaya devam ederken Alex ile Charles arasında gittikçe homurtu halini almaya başlayan konuşmayı yarım yamalak dinliyordu. Denizde hızla yanıp sönen bir ışık gördüğünü sanıp, gözlerini kıstı muhtemelen arabanın penceresinde ışıkların yansımaları

görmüştü. Kendi yüzünün solgun yansımasını gördü beyaz, sıcak kömür gibi parlayan gözlerini keşfedene kadar yüzünü ekşitti. Elysia, sıcak, kürklü pelerinine sarındı çıplak omuzlarında ve yanaklarında hissettiği yumuşak kürkün tadını çıkardı. Neler olabileceğini hayal ederek gözlerini kapadı.

Bir kaya çıkıntısı gibi bir görüntü kendini diğerlerinden ayırarak, sessizce saklandığı karanlıktan, yola çıktı. Adam heykel gibi durarak, karanlığın içinde kaybolan büyük, siyah at arabasını izledi, sessizlik tekrar hakimiyetini ilan edene kadar at nallarının sesleri her yanı sardı.

Denize baktı, gözleri tetikteydi ve aranıyordu o sırada bir ışığın üç kez çakıldığını gördü. Sonra da ışık kayboldu. Kıyıdaki uçurumlara baktı, korunaklı fenerin karşılık veren ışıklarını görmeyeceğini biliyordu. Gemiden gelen sinyaller, denizdeki gizli bir yerdendi. Gemi şimdi kıyıdaki sayısız koylardan birine girecekti. Geminin gireceği bölge hakkında genel bir fikri olmasa, böyle bir gemiyi tespit etme ihtimali dikkat çekmeyen rıhtımlardan birine girip, kaçak kargosunu boşaltmak için milyonda bir olurdu. Cornish sahili boylu boyunca, bir geminin dikkat çekmeden girip, kanunsuz işlerini yapma fırsatı veren, küçük, gizli koylar ve derin keskin vadiler ile örülmüştü.

David Friday, yolun karşısına geçip, atını kayaların arasında bıraktı ve yere gidip ipini çözerek, hızla bindi. Birkaç dakika önce önünden geçen at arabasının karşı yönünde ilerlemeye başladı. Derin bir rıhtımla doğal bir liman oluşturan kıyının dışarı doğru duran kıvrımını görünceye kadar birkaç kilometre boyunca ilerledi. Arkasında yukarıdaki yüksek uçurumda kayalık bir geçit ve yola kolay ulaşım sağlayan bir kır nehri denize doğru akıyordu.

David inip, atını bir sıra çam ağacının arasına bırakarak, vadinin ucuna doğru yola koyuldu. Uca geldiğinde dikkatle eğilerek, botlu ayaklarıyla kaygan kayaların arasında basacak sağlam yer aradı. Aniden ayağı kaydı ve öne doğru tehlikeli bir

hamle yaparak, vadinin zeminine düştü. Ölmesine ramak kala durmasını sağlayacak kadar geniş, dar ve düz bir çıkıntı oluşturan bir kayalığa kadar yuvarlandı.

Hareketsizce olduğu yerde kaldı nefesi ağırlaşmıştı. Kendini tekrar toparlayıp, sesler karşısında dikkati çekilmiş herhangi bir ses var mı diye dinledi, arkasından gelen ayak seslerini duydu. Ancak herhangi bir telaş sesi duymadı, tek ses denizin dalgalarıydı. David rahat ve derin bir nefes aldı. Hala vadinin sonunda kargoyu indiriyor olmalılardı. Dalgaların sesi, düşerken çıkardığı sesi bastırmıştı ve gözcüler kaçakları gözetlemek için yolun yukarısına gönderilenler onu duyamayacak ve uyarmayacak kadar uzakta olmalılardı.

David Friday, gözetleme noktasından etrafına bakındı. Küçük limanı ve kabarık dalgaların arkasında demir atmış teknenin ana hatlarını rahatlıkla görebiliyordu. Küçük bir bot, kumlu sahilde hazırda bekleyen bir grup insana doğru kürek çekiyordu.

Resifi, tüneğinin altındaki yolu doğrudan görüyordu. Evet, bu gözetlemek için mükemmel bir noktaydı. Olduğu yere daha rahat yerleşerek, yüklemenin tamamlanıp, vadiden yukarıdaki yola çıkmaya başlamalarını bekledi. Görevinde kesinlikle sabırsızlık hissetmiyordu bu kaçakların yuvasını yakalamak istiyordu. Peşinde olduğu şeyin kaçakçılarının kendileri olduğu pek söylenemezdi onlar yalnızca ekselanslarının donanmasının ve sahil güvenliğinin denetiminde olan Kanalı açmak için hayatlarını riske eden adamlardı, bu operasyonun yalnızca maşalarıydı. O ise başlarını istiyordu, İngiliz topraklarında güvenle oturup, her şeyi yönetip, beyaz, nasırsız avuçlarını altın şilinler dışında kirletmeyen adamı.

Her büyük liman, küçük balıkçı köyü, ya da ufak köyün bir kaçakçı şetesi vardı. Romney Marsh'tan, York'a, en kuzeye kadar kaçakçılık önlenmesi güç bir hal almıştı. Artık alışılagelmiş bir topluluk eylemi gibi olmuştu. Papazın evindeki akşam yemeğinden sonra ya da yerel bir tavernada Fransız konyağı içilebilir ve seçkin ve saygıdeğer bir Leydi'nin misafir odasında bir öğleden sonra kokulu ithal çay tadılabilirdi.

Vergiler yüksekti, savaşın devam etmesiyle her ithal malın kısıtlı olması yaygın bir hale gelmişti ve insanlar da bu lükslerden hoşlanıyordu bırakmak istemiyorlardı. O, bu insanların ya da küçük konyak, ipek, çay ve çikolata zulalarının peşinde değildi. Ayda bir, Kanalin karşısına geçip, karaborsa malları geri getirmek için bir araya gelen köylü balıkçılar ve çiftçiler ufak tefek kaçakçılıkla uğraşıyorlardı ve nispeten zararsızlardı.

O, "insan kargosu" getiren ve büyük miktarda mal satan kaçakçıların peşindeydi bir top ipek ya da birkaç fıçı konyak getirenlerin değil ya da binlerce varil konyak, yüzlerce kilo Çin çayı ve bir depo dolusu ipek, kadife ve dantel getirenlerin. Bu kaçak malların Bond Sokağı'ndaki ünlü mağazalara ve St. James kulüpleri beyefendilerine satışından çok büyük kar elde ediliyordu. Ancak en büyük kar bir yolcu Fransa'dan İngiltere'ye Kanalı aşarak getirmekten elde ediliyordu. İngiltere'ye gece girmek isteyenler için ücret çok yüksekti, yüzleri sessiz tayfa tarafından hatırlanmıyor ve kırlarda kaybolup gidiyordu, sonra da Londra'nın kalabalık bir sokağında tekrar ortaya çıkıyordu.

David Friday, Fransız casuslarını ülkesine sokarak vatana ihanet eden adamı derhal istiyordu. Kendine İngiliz demeye cüret eden hainlerin aç gözlülükleri ve hırsları yüzünden, Napolyon'un gözü ve kulağı Londra'daydı. Düşmanın İngiltere'ye girmesine izin veriyor, sonra da gizli evrak ve bilgi sızdırmalarına yardım ediyorlardı. Ancak hainler, ülkesinin emirleri altında ve en azından ülkesine sadakatle hareket eden casuslardan çok daha öldürücüydü. Düşmanı içeri sokan İngilizlerin inancı falan yoktu. Yalnızca hareketlerinin sonunda elde edecekleri kazançlar ve karlar için çalışıyorlardı. Ülkelerine sadakat ve sevgi beslemiyorlardı tek bağlılıkları paraylarıydı.

Bir baykuş öttü, hemen ardından uçurumun tepesinden dört baykuş sesi geldi. Gözcü temiz işareti vermişti kısa bir süre sonra da küçük fıçı ve varil yüklü, dev tekerli ağır yüklü arabaların kumlu sahile gömülmemesini sağlamak için sağlam yük arabalarıyla koyu renkli atlar inecekleri sığınaklara doğru hareket etmeye

başladılar. Bu sığınaklar mağaralar ve ahırlar, mezarlıklardaki sakın mahzenler, köylerdeki evlerin sahte zeminleri ve duvarlarındaki gizli dolaplar gibi saklanma yerleriydi.

David, grup patikadan yavaşça yukarı doğru çıkarken göğsünü kayalara sıkı sıkıya bastırarak yerde dümdüz yattı. Dar ve düzensiz patika boyunca ayaklar kayıp sert uçurumun duvarına kollarını çizdirdiklerinde mırıldanılan küfürleri duydu.

Yanlarından geçip giderlerken David adamları ve hayvanları dikkatle izledi. Gözleri her şeyi gizleyen bir pelerin ve şapka ile yalnız birini arıyordu. Ancak adamların hepsi iş önlükleri ve kaba yün paltolar giymişti. Bu adamların çoğunu daha önceki gözetlemelerinden tanıyordu. Pek çoğu köyün çalışkan adamlarıydı. Diğerleri de başka taraflardan kiralanmış adamlardı geniş kemerlerinin altına kıştırdıkları silahlarıyla saldırgan ve tehlikelilerdi. Hiç yeni yüz göremiyordu. Bu geceki nöbeti boşuna gitmişti. Bu seferki yalnızca kargo içindi diğerlerinden ayrılıp, tek başına giden ya da yüklenmemiş botla denize dönen fazladan kimse yoktu.

Kaçakçılar yola çıkıp, uçurumun tepesine tekrar tırmanmadan önce aşağıya inişlerini görene kadar bekledi. Atına binip, kırlara doğru sürdü yolun karşısına geçip, kaçakçılar silsilesinden uzaklaştı. Onları izlemesine gerek yoktu, çünkü malları nereye saklayacaklarını biliyordu. Daha önce gemiyi boşaltıp, atları hazırlayışlarını, sonra da çeşitli sığınaklara doğru dar yollardan yavaş ve sessiz çıkışlarını tam yedi kez izlemişti. Ancak yükün büyük kısmı diğerlerinden ayrılıyordu Londra'ya gönderiliyor ve karmaşık bir yere gizlenmiş bir yerde depolanıyordu masum görünen bir yazlığa. David, birbiri ardına kargoların boşaltılıp, Budist tapınağı görünümlü yere taşınarak, ortadan kayboluşunu hayretle izlemişti. Kaçakçılar gittikten sonra nafile bir çabayla evi aramıştı ancak kaçak malların buraya saklandığına dair hiçbir kanıt bulamamıştı. Gizli bir oyuk ya da geçidi saklayan gizli bir panel olduğunu biliyordu ancak tüm aramalarına rağmen

bulamamıştı. Bu ufak yapının bir kaçak eşya sığınağı olabileceğine inanmak güç görünüyordu ama öyleydi. Oyuk, muhtemelen bir yeraltı geçidiyle bu işleri yöneten kişinin evine bağlanıyordu çünkü yazlık ev uçurumdan bir hayli uzaktı ve çevrede gemilerin demirleyebileceği tek bir doğal liman bile yoktu. Bölgeyi tamamıyla gezdiğinde herhangi bir deniz mağarası da bulamamıştı. Bu yüzden de geriye tek bir yer kalıyordu Blackmore Malikanesi.

Aradığı adam şövalye silahtarı Blackmore'du. Köylülerin ve çiftçilerin topraklarına, köye el koyarak, yiyecek ya da hayvan beslemeleri için yer bırakmayarak onları kendi için kaçakçılığa zorlayacak kadar sinsi bir adamdı. Madenleri kapamış, sayısız insanı işsiz bırakmıştı. Köy onun emri altındaydı ve balıkçılık da zayıf olduğundan çok az kişi dolu ağlarla dönüyordu açlıktan ölmek yerine, onun için kaçakçılık yapıyorlardı.

Evet, David Friday, şövalye silahtarı Blackmore'u istiyordu. Blackmore Malikanesi'nin duvarlarının şövalye silahtarının başına yıkılışını görmekten zevk duyardı. Tam o sırada buğulu bir çift gri gözün yüzüne güvenle bakışını hatırladı. Louisa Blackmore'un dünyasını nasıl yıkabilirdi? O kadar masumdu ki, babasının hainliğinden tamamen habersizdi. David, daha önce hiç bu kadar ağırbaşlı ve hoş bir genç bayanla tanışmamıştı. Hala genç bir kızdı, hatta on altı ya da on yedisinden fazla olamazdı.

Bu işten kirlenmesine izin vermeyecekti. Onu bir şekilde koruması gerekiyordu. Ama nasıl koruyabilirdi ki? Bu onun işiydi daha doğrusu görevi ve babasını bir hain olarak yakalayıp, tutuklamalıydı. Tüm bunlar olduğunda utanç ve rezil olmaktan başka ne hissedebilirdi ki hem babasının çöküşüne neden olan adam hakkında ne hissederdi? Nefret? Tiksinti? Nasıl bir karmaşanın içine girdiğini düşündü umutsuzca, hemen karşısında duran küçük kır kulübesine doğru ilerlerken.

David omzunun üstünden bakarak, her ne kadar dolanarak gelmiş olsa da, takip edilmediğinden emin olmak istedi. Fark edilmeyi göze alamazdı. Atından indi, kulübeye girmeden önce kapıyı iki kez çaldı.

Tek odalı küçük bir kulübeydi, derme çatma mobilyaların ve odanın ortasındaki kaba ahşap masada yalnız başına oturan adamın üstüne soluk bir ışık saçan titrek bir fenerle aydınlanıyordu.

"İyi akşamlar, efendim," diye selamladı David net bir şekilde.

"Pek iyi bir akşam değil, Teğmen," diye karşılık verdi adam buruk bir sesle, geniş omuzlarına paltosunu biraz daha çekti. Yüksek yakasının ardından yalnızca çalı gibi, demir grisi kaşları ve derin bakışlı gözleri görünüyordu. "Gel otur Teğmen, rahatla. Biraz dağılmış görünüyorsun. Bir sorun mu oldu?" diye sordu sert bir ifadeyle.

"Hayır, efendim, yalnızca uçurumun kenarında ayağım kaydı," diye açıkladı David parlak gözlerinde yalandan bir hüznle.

Diğer adam şaşırmış gibi baktı sonra da güldü. "Seni kaybetmeyi kesinlikle istemem, oğlum peki güvertede dolaşabiliyor musun? Ben hala dengede duramıyorum."

"Bir daha hiçbir zaman normal yürüyebileceğimi sanmıyorum. Sanki hala güverte ayaklarımın altında."

Komutan kahkaha attı, gözlerinin etrafında tek bir çizgi halini alan çizgiler belirdi. Güneşten teni epey yanmıştı, yüzü deniz ve hava yüzünden buruş buruştu. Delici bakışlarla karşısında oturan genç adama baktı bu gözler bir kara parçası ya da başka bir geminin bayrağını görmek için uzaklara bakmaya alışık.

"Tahmin ediyorum ki, bu kadar erken döndüğüne göre, dostumuz gelmedi?"

"Evet, efendim. Yalnızca konyak ve diğer malların olduğu bir kargoydu. Herhangi bir yabancından iz yoktu," diye cevap verdi David kederli bir ifadeyle.

"Biri mutlaka gelecek ya da dostumuz Kanalı kendi geçmeye karar verecek. İkisine de hazırlıklı olmalıyız. Şu anda onları tutuklamamız her zamankinden daha hayati önem taşıyor. Son derece gizli bilgilerin sızdırıldığına ve çok önemli belgelerin kayıp olduğuna dair Londra'dan haber aldım. Bu bilgileri toplayıp, bu

casus çemberine bir son vermemiz son derece büyük önem taşıyor," dedi üzerinde durarak.

"Ancak böyle bir bilgiye nasıl ulaşabilirler?"

"Bakanlıktaki haini yakalama şansımız oldu küçük ithalattan sorumlu bir müsteşar, ancak önemli bilgilere ulaşabilecek kadar yüksekte. Mahkemeye çıkarılacak. İlgili olan herkese karşı faydası bitmiş durumda. Fakat avımızı telaşlandırmamak için bunu gizli tuttuk. Kaçıp, bilgiyi de alıp götürmelerini istemeyiz ki bu bilgiler Napolyon'un elde etmek için ruhunu bile satabileceği türden, tabii çoktan şeytana satmamışsa."

"Bu bilginin kimde olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu David, gözünün yanında bir kas seğiriyordu. "Blackmore mu?"

"Hayır, şimdiye kadar şövalye silahtarı diğer kaçak eşyaların yanı sıra İngiltere'ye sadece Fransız casuslar taşıdı. Daha gerçek casusluğa elini bulaştırmadı bile," dedi David'in komutanı tiksintiyle. "Aslında yapabilirdi de. Kaçak mallar için İngiliz altını vermek, onu Napolyon'un cebine koymakla aynı şey."

"Casus kim?"

"Neyse ki eski müsteşardan tam itiraf alabildik. Bu casusların karşılarında gerçek düşman olduğunda ne kadar az cesur olduğunu görmek biraz tuhaf. Sızlanan bir it gibi gece karanlığında sinsice dolaştıklarında daha iyi çalışıyorlar," dedi, dudağı nefretle büküldü. "Bilgiyi şu anda bir mülteci gibi davranan bir Fransız'a verdiğini öğrendik ve şimdi de bu adam ülkemizde misafir. Aslında, Napolyon'un en iyi casuslarından biri. Adı D' Aubergere ve cemiyete girebilmek için kont ya da öyle bir şey olduğunu söylüyor. Şimdi de iyi şövalye silahtarımızın misafiri," diye ekledi ve bilmiş bir ifadeyle David'e baktı. "Bunun ne demek olduğunu farkındasındır?"

"Evet. Fransızımız hiç şüphesiz Kanal'ın karşısından gelen arkadaşını bekleyecektir, böylece elindeki bilgiyi verip, yeni emirler alabilir. Ya da cesaretinin takdir edilmesini sağlamak için Napolyon'a bilgiyi kendisi götürecektir." David

yumruğunu öfkeyle ahşap masaya vurdu. "Pekala, ne bekliyoruz? Oraya gidip, onu tutuklayalım."

"Yapamayız, maalesef. İnanılmaz zevk alırdım, inan bana. Ancak adamın hakkında kanıtı olduğuna dair şüphelerim var iyi gizlenir. Ayrıca kanıtımız yok korkmuş bir hainin D'Aubergere'nin bilgilere haiz olduğuna dair itirafları dışında. Onu tutuklasak bile, evraklar Blackmore Malikanesi'nde olacaktır. Bu Fransızlar tam sahtekarlar güvenli bir yere gizlemiştir. Şövalye silahtarının bunu lehine kullanmayacağını düşünebiliyormusun? Almak için başka bir casus gönderilir şövalye silahtarını tanıdıysam, muhtemelen sağlam bir miktar karşılığında olur. Eminim elindekinin değerini bilecektir."

David harekete geçmek için elinden bir şey gelmediğinden kendini çaresiz hissederek, kederle otururken, titrek ışığın altında komutanı düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

"Hayır, dikkatli davranmalıyız. Köpeklerin, tilki kokusunu aldığını bilmiyorlar," diye ekledi yaşlı adam gözlerinde bir parıltıyla. "Yanılı örtülerinin altında kendilerini güvende hissediyorlar. Bildikleri kadarıyla korkacak bir şeyleri yok ve şu anda düşüncesizce davranıp, risk alarak spekülasyona neden olmaya cesaret edemezler. Emin adımlarla hareket edecekler ortaya çıkma riskini almadan. Kont ya iletişime geçebileceği birini bekleyecek ya da bilgiyi kendisi Fransa'ya götürecektir. Muhtemelen ikincisini yapacaktır. Kibir, pek çok adamın çöküşü olmuştur ve bu Fransız da istisna değil. Ancak, bu paket kadar önemli bir şeyle...onu almak için bir Fransız savaş gemisi gönderebilirler. Bu kadar değerli bir şey için sahil güvenliğe yakalanmayı riske etmezler. O yüzden D'Aubergere'nin beklediği gibi beklemeliyiz. Hiçbir koşulda D'Aubergere'nin belgeleri vermesine müsaade etmemeliyiz. Onu gizlediği yerden çıkarması için ona yeterince ip sarkıtıp, sonra da Blackmore ve kaçakçıları ile onu suçüstü yakaladığımızda kendini o iple boğuşunu izleyeceğiz. Gerçi iyi şövalye silahtarının, D'Aubergere'nin gizli işlerinden hiç haberi olmadığını iddia edeceğinden eminim kandırıldığını, aptal

yerine konduğunu söyleyecektir, ama yine de onu elimize geçireceğiz," diye yemin etti meşum bir ifadeyle, "çünkü bir kargo dolusu kaçak malın yazlık evinde saklandığını açıklamakta zorlanacaktır. Senin sayende bu kaçakçılık işinden haberimiz oldu. İpin ucunu Fransadayken yakalamış olman da tamamen bir şans. Şimdi ise Blackmore'u bilmemiz işimizi kolaylaştıracak. Bence artık bu çemberi koparmalıyız."

"Köylüler rızaları olmadan bu işin içindeler," dedi David. "Emeklerinin karşılığında hak ettikleri parayı bile almıyorlar. O alçak Blaekmore onları kendisi için çalışmaya zorladı. Aksi takdirde açlıktan öleceklerdi. Blackmore gibi bir adamın bu kadar güçlü bir hale gelmesi korkunç bir şey. Bir de pislik, zengin bir marki, buranın birkaç kilometre batısında oturuyor ve kendi sorumluluğunda olan köye yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. Aslında o da bu işin içinde çıkarsa hiç şaşırmam."

"Köylüler için muhakkak sözümü söylerim, korkun olmasın," diye söz verdi komutan. "St. Fleur markisini biliyorum ve biraz vahşi olsa dahi onurlu olduğundan da haberdarım neyin yanlış olduğu hakkında en ufak bir fikri olduğunu bile sanmam."

"Efendim, sizi uyarmam gerekir ki Blackmore ile çalışan birkaç kirli müşteri var, iyi silahlanmamışsam bulaşmak istemem. Londra ya da civarlarından geliyorlar buralı değiller ve şimdiye kadar tanıştığım en acımasız tiplerden," diye uyardı David. "Bir arbede olursa ortalık biraz karışabilir."

"Adamlarım var. Bu kuru kalabalığı hemen hallederim. Ben gitsem iyi olur, bottakiler beni bekleyecekti," dedi. Ayağa kalkıp, pek etkileyici olmayan kulübeye baktı. "Buraya katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm. Köyde daha iyi bir yerde kalamaz mıydın?"

"Hayır, kalamazdım. Köylülerin yabancılara karşı nasıl şüpheli olduklarını bilirsiniz. Kuzeyde bir köyde doğup büyüdüm, annemle babam o bölgeden olmadıkları için her zaman yabancı muamelesi gördüm. St. Fleur'de kalmış olsam

ben de Almack's'taki bir seyis yamağı kadar şüpheli olurdum," dedi. "Ben daha azına sahiptim, efendim ve bu, sıçanları yuvalarında yakalamak için memnuniyetle katlanacağım bir zorluk."

"Aferin, sana sonuna kadar güveniyorum. Beklenmedik bir şey olursa bana işaret ver. Yakın takipte ol, çünkü bu işin önemini vurgulamaya ihtiyacım yok."

Paltosunun düğmelerini boğazına kadar ilikleyip, soğuk duvarların arasında kalmak zorunda olan genç adama veda ederek, kulübeden çıktı.

Hah, Şimdi plan bizim üstümüzde daha çok yoğunlaŐtı.

George Villiers

11

Küçük St. Fleur köyü kızıl uçurumların dört duvar gibi çevrelediği arduaz çatılı taş evlerle körfezin ağzında yer alıyordu; korunaksız yerde küçük kulübeler ve dükkanlar sert rüzgarlara ve dalgalı denize karşı birbirine sokulmuş gibiydi.

Elysia uçurumun tepesine doğru uzanan taşlı yol boyunca atını sürerek denize açılan küçük bir botu izledi. Adamlar sert ve uzun kış ayları boyunca ailelerini doyuracak kadar büyük bir avın peşindeydiler. Sayısız bacadan çıkan dumanların izi göğe doğru yükselmiş, göğün mavisini lekeliyordu. İlk defa fırtına bulutlarıyla yağmur olmayan tertemiz bir gökyüzü ve donun vaadini veren havada asılı bir ayaz vardı. Elysia parlak havayı derin derin içine çekti, uzun çam ağaçlarının keskin kokusunu ve köy evlerinde yanan odunların hafif rayihasını hissetti.

"Bence ülkenin bu kesimine 'Dünya'nın Ucu' demeleri çok uygun olmuş. Sanki dünya burada bitiyormuş gibi görünüyor," dedi Charles Lackton merak içinde etrafına bakınarak. "O kadar ıssız ki... Neden insan burada yaşamak ister, anlamıyorum?" Hayret içinde kafasını salladı.

"Muhtemelen geçtiğimiz beş yüz yıl içinde buraya şövalye silahtarı dışında kimse gelip yerleşmemiştir. Bu köylüler belki de burada yaşayan ilk insanlara, Keltlere kadar soylarını bulabilirler hatta belki de Normanlara kadar," diye açıkladı Elysia bilmiş bir ifadeyle. Charles'ın ise gözleri kocaman açılmıştı.

"Ama tüm bunları sen nereden biliyorsun?"

"Okumayı, araştırmayı seviyorum," dedi Elysia savunmaya geçer gibi. Hayranının ifadesindeki hayreti fark ettiğinde gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Sen bilmiyormuydun?" Elysia kendini çok gizli bir suçlu itiraf edermiş gibi hissetti, ama aptal numarası yapmayacaktı.

"Ama sen zeki olamayacak kadar çok güzelsin," dedi Charles şaşkınlığını gizlemeyerek.

"Teşekkür ederim, bence de. Galiba güzel bir yüz ve sığ bir beyne sahip olmam gerekirdi ki arasında dağlar kadar fark var?"

"Ben de öyle keskin zekalı değilimdir. Sadece bilmem gerekenleri biliyorum. Daha fazlasını bilmemin bir yararı yok hem nereye koyacağım ki o zaman sanki çok fazla biliyormuş gibi hissediyorum. Sanırım sadece günü kurtarmama yarayacak kadarını bilsem kafi," dedi Charles.

"Tarih ve edebiyat hakkında bir şeyler öğrenmek istemez misin? Hiç kitap açmazmısın?" diye sordu Elysia duyduklarına inanamayarak.

Charles bir an düşünceli bir bakış attı. "Hayır, açmıyorum sanırım. Son göz attığım kitap Eton 'daydı ve orada birkaç tane daha değerli kitap olduğunu hatırlıyorum. Bir faydasını göremedim ama. Ben Leydilere şiir ya da benzeri saçmalıklar okuyacak tiplerden değilim," dedi. "Ayrıca yüzyıllar önce ölen insanlar hakkında bir şeyler öğrenmenin ne anlamı var ki? Bana hangi kartı oynamam gerektiğini ya da patlıcan rengi paltomla hangi yeleğin daha uyumlu olacağını öğretemiyorlar."

"Pekala, Charles, sanırım haklısın muhtemelen senin işine yaramazdı," diye kabul etti Elysia pes edip. Biraz üzgün hissediyordu. Charles'ın tüm seçkin okullara girme imkanı vardı ve hepsinden uzak durmuştu. Ne var ki pek çok genç kız gibi o da kutsal ama yasak bilgi tapınaklarına girme fırsatını zevkle kapardı.

Charles'a gülümsedi. Yüzünde öyle çocuksu ve güler yüzlü bir ifade vardı ki Elysia onu sevmekten kendini alıkoyamıyordu. Onunlayken sürekli tetikte olması gerektiğini hissetmiyordu. Bu rahatlığı, ona az da olsa Lan'ı hatırlatıyordu. Yalnızca Lan biraz daha büyüktü, ama onda da o masum bakış vardı, tıpkı Charles'da olduğu gibi. Sevgili Lan. Keşke burada olsaydı, diye düşündü Elysia kederle. Ufukta gökyüzüyle birleşiyormuş gibi görünen muhteşem denize bakakaldı.

Charles sessizlik içinde oturuyordu. Çok ince bir güzelliğe sahip diye düşündü kahredercesine. Trevegne'ye karşı anlam veremediği bir kıskançlık hissediyordu. O hayatında gördüğü en güzel kadındı. Elysia ondan yaşça küçük olsa da onun yanında nutku tutuluyordu. Arzulu bakışları Elysia'nın ağzının kıvrımında ve yeşil gözlerini çevreleyen uzun, koyu kirpiklerinde dolandı. Onun güzelliğine bir şiir yazmak geçiyordu içinden. O ki çılgın Don Juan putlaştırmalarını hep küçük görmüştü. Aklından bir şiir yazarken sersem bir ifadeyle bakmaya devam etti dizeler, koca bir boşluktan büyümlü bir şekilde zihnine doluyor gibiydi. Evet, evet! Bu büyüleyici, diye düşündü gururla. Byron olsa, bunu çılgıncasına kıskanırdı. Aslında o kadar da zor olmadığını düşündü. Böylesine basit bir şey için neden bu kadar kargaşa yapıldığını anlayamıyordu sıradan bir insan bile birkaç dize dökürebilirdi. Şimdi, odasına dönene kadar aklındakileri unutmazsa, bir yerlere not edebilirdi. Bir parça da kağıda ihtiyacı olacaktı, mürekkep, kalem, sonra...

"Charles? Charles..." dedi Elysia hafifçe, parmaklarını Charles'ın dalgın gözleri önünde sallayarak. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Ah, affedersin," diye mırıldandı Charles, afallamış bir halde.

"Gezimize devam edelim mi?" diye sordu Elysia. Ariel'i çevirip, yola doğru ilerlerken gülümsemesini gizleyerek, omzunun üstünden Charles'ın telaşla atına binip, ona yetişmeye çabalamasını izledi. Büyük bir zevk içinde yüksek sesle güldü. Nefes almak ve kederden uzak olmak mükemmel bir histi. Şu anda yalnızca açık mavi gökyüzünü ve cana yakın genç bir adamın ondan etkilenmesinden aldığı hazzı düşünebilirdi. Evliliğinin umutsuzluğunu düşünmeyecekti ya da bu konuda ne yapabileceğini.

Elysia, Ariel'i alçak bir taş duvarın üstünden atlatıp, sık bir çalılığa yöneltti; Charles'ın hemen arkasında olduğunu duyabiliyordu. Ağaçların arasına girdiğinde ise gözden kayboldu sürekli alçalıp, yükseldikçe, alçak duran dallardan kaçınmaya çalıştıkça dar patikada gölgeler oynuyordu.

Elysia aniden bir silah sesi duydu ses, ormanın sessizliğini parçalara ayırdı, o anda yanında yakıcı bir acı hissetti, elbisesinin yeşil kadifesini lekeleyen kanı görünce nefesini tuttu. Patıkaya uzanan bir dala çarpıp, Ariel'in üstünden kaymasına neden olarak, ölü yaprakların oluşturduğu yastıktan yere çarpınca nefesi kesildi.

Elysia, bir karartı üstünde dolanırken, acı içinde tekrar nefes almaya çalışarak hareketsizce yattı. Dünya sağır edici bir şekilde sarsılıyor, Elysia paramparça oluyordu sanki.

Charles saniyeler içinde atından inerek, yerde baygın halde yatan bedenin yanına koştu. Elysia'nın yanına eğilip, yanından damlayan kırmızılığı görünce beti benzi attı. "Aman Tanrım. Vurulmuş," dedi nefes nefese. Elysia'ya dokunmaya cesaret edemiyordu. Ölü gibi yatıyor, diye düşündü biçare, tam ne yapacağını düşünürken, Elysia'nın gözleri yavaşça kıpırdanarak açıldı ve Charles'ın yüzüne baktı.

"Charles?" dedi Elysia nefes nefese.

"Evet, buradayım." Elysia'nın mecalsiz elini kavradı buz gibi olmuştu ve sıcak avucunun içinde rahatlatmak istercesine sıvazladı. *Ölemezdi. Ölmemeli,* diye düşündü çaresizce. Midesinde bir yumru hissediyordu.

Elysia, Charles'ın korku dolu gözlerine baktı tüm neşe silinip, gitmişti. Şimdi daha rahat nefes alabiliyordu. Charles'ı, Alex'i çağırması için göndermeliydi o ne yapacağını bilirdi. Alex, evet o bilirdi.

"Dinle, Charles. Gidip, Alex'i getirmelisin," dedi sakın bir ifadeyle, kararına son derece güveniyordu.

"Ama seni burada yalnız bırakamam," dedi Charles dehşet içinde.

"Bırakmalısın. Başka seçeneğin yok ve ben de ata binip geri dönemem, Charles."

Charles, yüzünde kararsız bir ifadeyle Elysia'ya baktı. İstemediği bir karar vererek Charles ayağa kalktı. "Pekala. Gideceğim, ama gönlüm yok. Seni burada kimsesiz bırakmak hiç aklıma yatmıyor ve Trevegne, gidip, seni yalnız ve yaralı

biraktığım için ne düşünecek. Beyefendiliğe yakışmaz bu yaptığım." Başını şaşkınlıkla salladı. "Rüzgar gibi giderim, Leydi Elysia. Uzun sürmez, söz veririm." İstirap dolu bakışlarla Elysia'ya dikti gözlerini. "Gitmeden önce yapmamı istediğin, daha rahat etmeni sağlayacak bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diye fısıldamayı başardı Elysia bir titremeyle sarsılarak. Yer yağmurdan ötürü soğuk ve nemliydi ağaçların koruması altında orman serindi.

Charles hızla paltosunu çıkarıp, Elysia'nın titreyen omuzlarına sardı. Telaşla atına binip, fırtına gibi ağaçların arasına girdi ve sarkan bir dalı sıyrıp geçti.

Elysia titrekçe gülümsemeyi başardı ve kurtarıcısının da kurtarılmaya ihtiyacı olmayacağını umut etti. Gözlerini kapadı. Üzerindeki dalların arasından görünen güneş, bir yol bulup, kör edici ışıklarını yüzüne ve gözlerine saldı. Yeri yoklayarak bacaklarını hareket ettirdi ve bileğinde keskin bir acı hissedince dudağını ısırıldı. Ariel'in üstünden düşerken bileği üzengiye takılmış olsa gerekti. Ariel? O neredeydi?

Elysia telaşla başını çevirdi, sonra da birkaç yüz metre ileride yerde hareketsiz yatan efendisine bakarken gergin bir şekilde, hafif hafif kişnediğini görünce rahatladı. "Sakin ol, oğlum, her şey yolunda," dedi Elysia, hayvanı rahatlatan kısık bir ses tonuyla. Başını eğip, çimi kemirmeye başladı.

Elysia, yüzü güneşin sıcaklığıyla ısınırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti, ta ki güneşin önüne bir gölge inmiş gibi gözkapaklarındaki parlaklık kayboluncaya kadar. Elysia yavaşça gözlerini açıp, önünde eğilmiş yüze baktı tanıdık bir yüzdü, güneş başının etrafında bir hare oluşturmuştu.

Kendinde hiç fark hissetmemesi tuhaftı. Hep, öldüğünde karanlığa gömüleceğini ve tüm acının kaybolacağını düşünmüştü. Sadece uçup gideceğini ancak hala sırtının altında sert, rahatsız yeri ve acıyı hissediyordu. Ancak nasıl hayatta olur da şu anda karşısında gördüğü şeyi görebilirdi? Elysia inanamayarak inledi, neredeyse tutarsız bir şekilde fısıldadı, "Kendimi ölmüş gibi hissetmiyorum ama

yine de kesin ölmüş olmalıyım, çünkü seni görüyorum, yine." Sözleri derinlerden gelen bir hıçkırıkla kesildi, "Ah, Lan, canım benim. Ölümde yine buluştuk."

"Canım benim," diye mırıldandı bir ses rahatlatıcı bir tonda, "öle değilsin, ben öle değilim. Bak, dokun bana. Sıcagım ve hayattayım." Elysia'nın soğuk ve titreyen ellerinden birini alıp, parmaklarını çılgınca atan nabzını hissedebileceği bronzlaşmış boynuna bastırdı.

Elysia'nın gözleri yaşlarla doldu ve taşıtı, yanaklarından oluk oldu aktı. "Lan?" dedi çekingen bir ifadeyle. Sesini biraz yükseltirse onu kaybedeceğinden korkuyordu.

"Evet, buradayım Elysia, canım kardeşim. Ama sen burada ne yapıyorsun daha da önemlisi yaran ne kadar kötü?" Gözleri aranarak Elysia'nın bedeninde gezindi, yanından akan kanı görünce gözlerinin mavisini karardı. Nazik parmaklarıyla, ustalıkla Elysia'nın yarasına dokunduğunda, inlediğini duyunca dudakları öfkeyle kenetlendi.

"Kurşunun hala içerde olduğunu sanmıyorum etini sıyırıp geçmişe benziyor. Şans eseri hiçbir organına isabet etmemiş ama biraz kan kaybetmişsin. Ariel'den düştün, değil mi? Bu pek iyi olmamış. Kanı durdurmaya çalışacağım canın yanacak, sonra da seni doktora götürmek zorundayım, Elysia. Seni burada bırakamam," dedi emir verir tonda. Elysia dalgınlıkla ağabeyinin sesindeki yeni otoriter tonu fark etti, mendilini yaraya bastırınca yüzünü ekşitti. Son birkaç yılda biraz daha büyümüş, diye düşündü acıyla. Ağabeyinin geniş omuzlarını ve yeni tecrübeler kazanmış olgun yüzünü inceledi. "Lan, birisi zaten yardım çağırmaya gitti," dedi Elysia, Lan pansumanını bitirdiğinde.

"Gitti mi? Seni burada bıraktı, öyle mi? Yalnız ve yaralı olarak?" dedi öfkeyle, Charles'ın da hissettiklerini dile getirerek.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Charles beni tek başına eve götüremezdi. Birileri bana bir araba getirir, yakında."

"Tamam, Elysia, bana neler olduğunu anlatmalısın. Hem burada, Cornwall'da ne işin var? Annemle babam da burada mı?" diye sordu, onları görmenin beklentisiyle gözlerinde bir an bir umut parıltısı çıktı.

Elysia derin derin iç çekti, gözlerinin içine bakarak, yarısından daha yoğun bir acı veren yeni görevine kendini hazırladı.

"Lan."

"Evet," Lan kaşlarını çatı, Elysia'nın ses tonundan telaşlanacak bir şey olduğunu sezmişti.

"Lan, annemle babam öldü." Elysia, Lan'ın büyük elini, küçük ellerinin arasına alıp, sıkıca tutarak sözüne devam etti. "Bir kazada öldüler. Babamın yeni faytonu devrildi hayır, Lan, lütfen," dedi telaşla, Lan'ın yüzünde gezinen dehşet ve acı kasılmalarını izlerken, "hemen öldüler. Acı çekmediler beraber gittiler, Lan. Onlar da böyle olmasını isterlerdi. Hem L'n," diye ekledi Elysia, "kayıp ve ölü olduğunu bildirdiklerini hiç duymadılar. Senin hala kahramanca denizde savaştığını sanıyorlardı. En azından bunun için minnettar olabiliriz."

Elysia'nın eli, kederden sıkışan Lan'ın elinin içinde acımaya başladı. Kumral başı öne eğilmişti ve Elysia kenetlenmiş ellerine düşen gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordu.

"Ne zaman?" diye sordu boğuk bir sesle.

"İki yıldan fazla oldu," diye cevap verdi Elysia, Lan'ın kendini toparlayışını izleyerek.

"Burada hareketsiz yatıp, konuşmamaya çalışırsan daha iyi olur," dedi Lan, Elysia kendini dirseklerinin üstünde kaldırmaya çalışırken. Derin düşünceli bir ifade yüzünü kaplayarak, Elysia'yla arasına mesafe koydu. Elysia, kendi yaptığı gibi onun da acısını içine gömmesine izin veremezdi.

"Hayır, konuşmak iyi geliyor zihnimi bundan uzaklaştırıyor."

Lan merakla Elysia'ya baktı. "Burada ne yapıyorsun? Cornvall'da yaşayan bir tanıdığımız olduğunu hatırlamıyorum. Ziyarette misin?"

Elysia, Westerly'deki mevcut evini ve geçen iki yılda neler olduėunu nasıl açıklayabileceėini dűşündü.

"İyisin, değil mi?" diye devam etti, Elysia'nın sessizliğini fark etmeyerek, sonra da aniden sordu: "Şaperon. Sana Rose Arbor'da kim şaperonluk ediyor? Yanlış hatırlamıyorsam, bizim cidden akrabamız yok. Bir şaperonun var, değil mi Elysia?" diye sordu şüphyle, Elysia'nın asiliğe ve bağımsızlığa olan dűşkűnlűėünü bildiğinden.

"Rose Arbor satılmak zorunda kaldı, Lan," dedi Elysia, onun canını yakmaktan nefret ederek. "Her şey gitti. Bildiğimiz hiçbir şey, artık yok hiçbir şeyimiz yok."

"Gitti mi," diye tekrar etti Lan duyduklarına inanamayarak. "Ama nasıl? Ne oldu?"

"Borcumuz vardı. Her şey alacaklılara ödeme yapabilmek için satıldı."

"Ya sen, Elysia. Sana ne oldu? İş aramak zorunda kalmadın mı?" diye sordu kardeşinin beş parasız ve muhtaç kalmasına duyduğu öfkeli bir gurur ve kibirle. Sonra ilk defa Elysia'nın zarafetini ve giydiği son moda kıyafetlerini fark etti. O anda gözlerinde beliren inanmaz bir bakış ve katı bir ifadeyle, "Bir adam... Bir adam senin koruyucun olmadı, değil mi?" diye sordu.

Elysia bir an ne dediğini anlayamayarak Lan'a baktı, sonra da ne demek istediğini fark edince utanç içinde kıpkırmızı kesildi. Sitemkar bir ifadeyle, "Lan, nasıl olur da benim böyle şeylere batacağımı dűşünürsün?" dedi. Acımasız bir darbe almış bir havyan gibi ona baktı.

Lan eğilip, Elysia'nın al yanağından öptü ve üzėün bir ifadeyle açıkladı, "O kadar yürek burkan ve eziyet dolu şeyler gördüm ki evden ayrıldığımdan beri, artık her řeyi dűşünebiliyorum. İnsanlık bu dűnyayı bir cehenneme çevirmiş. Savař, ölüm, yıkım. Gördüğüm kadar zulmün olabileceğini hayal bile etmezdim," dedi gözlerine çöken hatıraların gölgesiyle.

"Lan. Bu sana çılgınca gelebilir ama neden ölü değilsin? Kiliseden bir mektup aldık, senin öldürüldüğünü söylüyordu. Annemle babamın öldüğü günden bir gün sonraydı."

"Ah, zavallım. Kim bilir neler yaşadın yanında seni dinleyecek kimse de yoktu. Ama gördüğün gibi aslında benim öldüğüme inandılar. Napolyon'un birkaç savaş gemisiyle çatışmaya girdik. Gemimiz daha kötü durumdaydı, silahımız ve adamımız azdı.

Şansımız yoktu ama cesurca savaştık, ta ki benzerlerini bir daha görmeyi asla istemeyeceğim büyük silahların yaylını ateşine tutulana kadar. Kurşun gibi battık bir ateş topu halinde. Mürettebatın bir kısmı Fransızlar tarafından toplanıp, hapse götürüldü yaralı olanlarınsa hiç şansı yoktu boğuldular. Ben şanslıyım, geminin bir parçasına tutunup, ardına saklanarak, sürüklendim. Bir Fransız hapishanesinde olmamak için azimliydim. Çok az kişi oradan sağ çıkar. Günlerce sürüklendim o sonsuz denizde günlerin hesabını karıştırdım. Uzakta bir nokta gördüğümde gözlerime inanamadım. Serap olduğunu sandım ya da daha kötüsü aklımı kaçırdığımı, sonra baktım ki adaymış. Akdeniz'de bir yerlerdeydi ve Avrupa'yı aşp, İngiltere'ye gelmem neredeyse iki yılını aldı. O zamanlar aylarca hasta kaldım bu da beni çok yavaşlattı. Sonra da 'Boney's Finest' beni sakladı. Ordularıyla karşılaşmamak için dikkatli davranarak, yalnızca geceleri seyahat ettim. Fransızcam beni iyi idare etti yaşlı Jacques öğretmenimizken sürekli fiil alıştırmaları yaptığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım," diyerek güldü.

"Londra'ya geldiğimde Napolyon'un, Avrupa'daki ordusu nun hareketleri ve yerleşim şekilleri hakkında epey işe yarayacak bilgi sahibi olmuştum. Kilise benimle ufak bir sohbet etmekten dolayı epey şaşırmış ve hoşlanmıştı. Döneli yalnızca üç ay oldu ve aldığım önemli bir bilgi sebebiyle, departmanın sorunu çözmek için bana çok ihtiyacı oldu. Seni, annemle babamı görmek için kuzeye gitmeden önce bu işi halletmenin en iyisi olacağını düşündüm. O kadar uzun zaman sonra hayatta olduğuma dair gelecek olan bir mesajın, ben kanıtlamaya gitmeden onları sadece

rahatsız edeceğini düşündüm. O yüzden kendim gidene kadar beklemeye karar verdim. Endişelenmeme gerek yoktu, çünkü iyi haberler yabancılara giderdi," dedi acı bir ses tonuyla.

"Oh Lan," dedi Elysia hafifçe gözleri merhamet doluydu.

"Hangi cehennemdeler?" diye kükredi Lan ve omzunun üstünden boş araziye baktı. "Nereye gitti o, bu adı neydi?"

"Charles?"

"Nereye gitti Charles?" Lanetler okuyarak, küfretti. "Çoktan köyden dönmüş olmalıydı."

"Köye gitmedi..." Elysia derin bir nefes aldı. "Westerly'e gitti."

"Westerly? Neden oraya gitti ki kahrolası? Yoldan kilometrelerce uzakta. Orada mı kalıyorsun?"

"Öyle de denilebilir."

"Ne demek bu şimdi? Öğretmen falan mısın yok, olamaz. Markizin çocuğu yok; hatta evli bile değil. Orada kalmamalısın, Elysia. Onun çok kötü bir namı var. Ona güvenemem, canım. Senin için kalacak başka bir yer bulmalıyız," dedi endişeli bir ifadeyle Elysia'ya bakarak. "Neden oradasın? Yalnız değilsin herhalde?"

"Lan, ona güvenmelisin. Bilmeni isterim ki...ben markıyla evliyim," dedi Elysia kederle.

Lan duyduklarına inanamadı ve bir an nutku tutuldu. "Evli mi?" diye tekrar etti inanamamış gibi. "Tanrım, Elysia, bu nasıl olur? Kendimi bir kasırganın içinde gibi hissettim. Bilmediğim çok şey var. Ben..."

Lan başını kaldırarak, dikkatle dinledi, sonra da Elysia'nın elini kavradı. "Dinle, Elysia. Atlılar geliyor ve arkalarında da bir araba olduğunu duyuyorum, kısa bir süre sonra seni almaya gelmiş olurlar. Tanrı biliyor ya, seni bırakmak istemiyorum, ama bırakmalıyım hayır, konuşma, acele etmeliyim. Bu çok önemli. Kimseye benden bahsetmemelisin. Burada görevdeyim ve fark edilirse sonu feci olur, o yüzden

benimle konuştuğunu unut. Nasıl olduğunu bilmeliyim ama. Sana mesaj iletmemin ya da seni görmemin bir yolu var mı?"

"Jims ahırlarla ilgileniyor. Baş seyis," diye hatırladı Elysia aniden. "Jims? Burada mı?" dedi Lan heyecanla. "Bu muhteşem. Onunla iletişime geçmeliyim. Ama zamanımız daraldığından şimdi gitmeliyim. Seni terk etmenin bana nasıl acı verdiğini bir bilsen," dedi Elysia'nın solgun yüzüne bakarak. "Kalmayı çok isterdim," dedi ayağa kalkmaya tereddüt ederek.

"Hayır, gitmelisin. Alex gelirse ben de iyi olurum. Lütfen, bana inanmak zorundasın, Lan," diye yalvardı Elysia.

"Pekala, canım, ama kendimi çok kötü hissediyorum. Yemin ederim sana bunu yapanı bulacağım. Muhtemelen kaçak avcı ya da buralarda gezinen bir başıboştur." Elysia'nın yanağından öptü ayağa kalktığı anda, güneş Elysia'nın gözünün içinde parlayarak bir an görmesini engelledi. Elysia etrafına bakındığında, Lan gitmişti sanki hiç gelmemiş gibi.

Elysia hızla sürülen bir atın öfkeli nallarının çarpışını duydu, sonra da güçlü kolların arasında kaldırıldığını hissetti, sıkıca tutulduğunu yine de meraklı bir nezaketle. Yanağında sıcak bir nefes hissedip, gözlerini açtığı anda karşısında Alex'in endişeli yüzünü gördü, altın gözleri telaşla kararmıştı.

"Leydim, başını yine bir belaya sokmuşsun," dedi gözlerindeki vahşi bakışa rağmen alaycı bir sesle.

"Bir kez daha canınızı sıktım, Lordum," diye bayılmadan önce şımarıkça cevap vermeyi başardı Elysia.

Elysia sonraki birkaç gününü yatağa ve Dany'nin anaç ilgisine mahkum olarak geçirdi. Hasta odasında Dany tam bir despot oluyordu ve şimdi didikleyebileceği iki hastası olduğu için inanılmaz keyif alıyordu. Peter hala nekahet dönemindeydi ancak genç ve sağlıklı olmanın verdiği güç sayesinde hızla iyileşiyordu. Odasına giren herkese özellikle de genç hizmetçilere sıkıntıdan ve sabırsızlığından epey rahatsızlık veriyordu.

Elysia Blaekmore Malikanesi'nden ve akşam yemeği yediği konuklardan mesajlarla demet demet çiçek ve sepet sepet meyve alıyordu. Leydi Woodley hariç her biri geçmiş olsun dilekleri gönderiyordu.

Elysia mahkumiyetinden sıkılmaya başlamıştı, uzun saatler ağır ağır geçtikçe kendini gittikçe huysuz hissediyordu. Yalnızca derisi sıyrılmıştı ki o da hızla iyileşiyordu ve bileği artık daha az acı veriyordu, ama daha çok çürükleri ve gerilmiş kasları onu zorluyor ve canını yakıyordu. Bir de Lan için endişeleniyordu. Onun hayatta ve iyi olduğunu görmek bir mucizeydi. Artık yalnız değildi yine bir ağabeyi vardı. Ama artık onu görememek, onunla konuşamamak tam bir işkenceydi. Jims'den, seyis yamağı, uşak, aşağı kat hizmetçisi, yukarı kat hizmetçisi ve en nihayetinde Lucy aracılığıyla haber almıştı Jims, Lan'ı görmüştü ve her şey yolundaydı.

Alex zamanım iki hasta odasına eşit ilgiyle dağıtmıştı. Elysia'nın yatağının yanına bir sandalye çekip ona kitap okuyor, onunla konuşuyor, onu güldürüyor ve sıkıntısını unutturuyordu, Alex sadık ve sevgi dolu bir koca olarak üstüne düşeni yapıyordu. İstediği zaman fazlasıyla sevimli olabiliyordu ve çok da başarılı bir aktördü. Bir de onun gerçekten ne hissettiğini bilebilseydi. Elysia'yı yaralı ve acı içinde kırdı yatarken bulduğuunda kesinlikle telaşlanmış görünüyordu, bunu kabul etmeliydi. Westerly'e geri dönüş yolunda Elysia'yı kucağında taşımış, başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeden Dany'e emanet etmişti. Sinirden kudurmuştu ve Elysia'yı kazara vuran aptalı aramak istiyordu ama kimseden bir iz bulunamadı. Elysia bir an Lan'ı bulup, kaçak avcının o olduğunu sanmalarından korktu.

Elysia dikkati dağınık bir şekilde sabahlığının dantelli ucunu çekiştirip, daha fazla dayanamayarak ona eşlik eden lake desenli paravandaki sessizce alay eden yüzlere suratını buruşturdu.

"O sana surat yapamaz ama ben yaparım," dedi kapıdan gelen bir ses.

Elysia afallayarak etrafına bakındığında gülerek orada duran adama baktı; Elysia'ya yüzünde komik bir ifadeyle baktığında adamın yüzünde hala yakın zamanda geçirdiği hastalığın izleri duruyordu.

"Devam edersen o boyalı yüzleri korkutup, kaçıracaksın," diyerek güldü Elysia.

"Sen de en az benim kadar yatmaktan sıkılmışa benziyorsun," dedi minnettarlıkla sıcak ateşin önündeki bir sandalyeye otururken.

"Artık kalkıp, dolaşabileceğine emin misin?"

"O lanet yatakta bir dakika daha yatarsam, kök vermeye başlayacaktım," dedi hararetle. "Ben senin kayınbiraderinim bu arada, Peter Trevegne."

"Tahmin ettim. Odama hiç tanımadığım yabancıları davet etmek gibi bir alışkanlığım yok." Onun ilk görüşte, o gün arabadan eve taşınan genç adam olduğunu anlamamış olsa bile, kim olduğunu bilirdi çünkü inanılmaz derece de Alex'e benziyordu, aynı kuzguni saçlar ve şahin gibi yüz hatları ile. Tek fark Peter'in gözleri açık mavi ve cana yakındı.

"Umarım yoktur. Şimdi de umarım sana yabancı olarak kalmam," dedi gözleri flört edencesine parlayarak.

"Kalacağını sanmam bunun olmasına izin vermeyecek kadar girişkensen," dedi Elysia.

"Neyse ki Alex senin küçük nazlı bir fare olmadığını söylemişti," diyerek neşeyle güldü.

"Kesinlikle değilim. Bir ev sahibesi olarak tam bir felaket olduğum için üzgünüm. Her ne kadar burası senin evin de olsa, iyi vakit geçirmeni sağlamalıydım ve ihtiyaçlarını karşılamalıydım tam tersi olmamalıydı."

"Yapma lütfen. Bana iki ömür boyu yetecek kadar 'bakıldım', Dany'nin ağzıma zorla tıktığı koca karı ilaçları, hizmetçilerin serçe gibi ortalıkta benim hakkımda dedikodu yapıp gülüşmeleri ve tüm bu zaman boyunca beni meraktan çatlatmaları yetti de arttı bile," dedi Peter kederli bir ses tonuyla.

"Beni mi merak ettin? Ama gördüğün üzere meraklanacak bir şey yok."

"Yengem olduğun gerçeği meraklanmam için yeterli bir sebep. Biri gelip Alex'in bana evleneceğini söylese, kafayı yemiş derdim! Ağabeyimi bu kadar iyi tanımasam, yüzyılın darbesini gerçekleştirdiğini düşünürdüm. Ancak şimdi seni gördükten sonra, Alex'ten kaçma şansın olmadığına inandım o istediğini alır. Seni uyarayım, bilmem işine yarar mı ama Alex ile asla ters düşme," diye ikaz etti Peter, "ama görünüşe bakılırsa pek işine yaramayacak. Alex ile yüzleştikten sonra o kadar çok ipin ucuna geldim ki..."

"İkazın çok geç geldi, dilim çoktan yandı ama bana hükmedemeyecek," dedi Elysia, yeşil gözlerinde savaş ateşi vardı.

"Alex haklıymış. Oturmuş bir karakterin var. Kesinlikle seninle çok uğraşacak," diyerek kahkaha attı, Alex'in zorlukla nasıl mücadele ettiğini düşünerek eğlendi.

Ama Elysia gülmedi. Alex zamanını onunla kaybetmek istemezdi. Onu oyalayacak güzel bir dul vardı. Penceresinden onu görmüştü, Alex'in ona döneceğinden emin olan Leydi Woodley ile birlikte ata biniyorlardı.

"Seninle Londra'da hiç karşılaşmamış olmamız çok tuhaf," diyordu Peter, salondan sesler gelip, odanın kapısı açılarak içeri Charles ve D'Aubergere girdiğinde. Kont elindeki büyük sarı gül demetini Elysia'ya uzattı ve elini tutup, eğilerek, uzun bir süre elini öptü.

"Çok rahatsız olmuş olmalısın, bunu yapmaya cüret eden ifriti öldüreceğim, ma petite ange," dedi nabız gibi atan bir sesle. Koyu kahverengi gözleri Elysia'nın yeşil ipek sabahlığının boynundaki dantellerinden cezbedici bir şekilde çıkan beyaz omuzlarında okşarcasına gezindi.

"Gelmeniz çok nazik bir davranış, Kontum, ve bu güzel güller için de teşekkür ederim." Elysia çiçekleri burnuna götürüp, mis kokularını içine çekti.

"Sen nasılsın, Peter?" diye sordu nihayet Charles, Elysia'nın bir yay gibi uzayan bedeninden isteksizce gözlerini çekerek.

Ma petite ange: Benim küçük meleğim (Çev. N.)

"Fark edebileceğiniz zere tam burada ölebilirdim," dedi Peter, bıkkın bir ifadeyle şikayet edercesine. Charles'ın hayranlık dolu bakışlarına gözleri takıldı.

Charles kızarıp, ona utangaç bir bakış attı. "Kont sana çiçek getirmediği için kızgınsın ama."

Kont akli karışmış görünerek, Peter'a özür dilercesine baktı. "Çok utandım. Âdetin böyle olduğunu bilmiyordum lütfen, beni bağışlayın."

Charles kahkahayı basıp, gülümsemesini önlemeye çalışınca Peter öfkeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. Elysia da üzgün kontu sadece şakalaştıklarını söyledi.

Kont çenesini mağrur bir ifadeyle kaldırıp, ince, aristokratik burnunun üstünden seçkin sırmalı sandalyede oturup bacaklarını uzatmış iki genç İngiliz'e baktı. "Benim ülkemde bir misafire şaka yapmak hiç nazik bir davranış değildir," diye öğütledi gergin ve hakaret dolu bir ses tonuyla.

Peter biraz utanmış görünüyordu. "Özrümü kabul edin, Kontum, sizi kırmak için söylemedim." Yerinde huzursuzca kıpırdanan Charles'a bastırılmış bir ifadeyle baktı. "O hep ne söyleyeceğini bilmeden konuşur."

"Charles ve senin ortak noktan bu gibi görünüyor, Peter," dedi Alex, hala binici kıyafetleri üstünde salınarak odaya girdi. Bir anda ona dönen tüm yüzlere bakıp, çarpık bir şekilde gülümsedi. "Karımı biraz yalnız bırakıyorum, dinlensin diye ve döndüğümde ne görüyorum? Karım tüm hayranlarının ilgi odağı olmuş ki sen de epey hayran edinmişsin."

"Senin kadar olamaz, Lordum," diye karşılık verdi Elysia. Alex onun eğlendiğini gördüğüne biraz bozulmuş gibi duruyordu. Elysia neredeyse kıskandığına inanacaktı ama saçma olurdu. Daha az önce pek sevimli genç dulla ata binmiyormuydu? Eğer o başkalarıyla gezinebiliyorsa, neden olduğu tüm bariz hoşnutsuzluğa rağmen, Elysia da başkalarıyla eğlenebilirdi.

Elysia indirdiği kirpiklerinin altından Alex'e baktı. Nazikçe oturmuş kontu dinlerken binici pantolonu ve yüksek botlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Kontun esrarlı bir yakışıklılığı olabilirdi yüzü Elysia'ya Yunan tanrılarını hatırlatıyordu, Elysia'ya baktığında gözleri alev gibi yanıyor, dudakları hislere hitap ediyordu ama Elysia, Alex'in mesafeli yakışıklılığını tercih ederdi. Kaslı bedeninin her hareketinde güç ve kuvvet sızıyordu. Kont onun yanında sanki belirsizleşiyor; yumuşak, beyaz elleri ve teatral görünen mimikleriyle efemine kalıyordu.

"Sanırım unutmuşum. Bugün karşılaşma olacaktı benim de kuşumla bir kazananım var, değil mi, Charles?" dedi Peter hüsrarla.

"Hayatımda gördüğüm en büyük ve en acımasız horoz. Tüm paramı ona yatırabilirdim."

"Daha önce hayatımda hiçbir şeye bu kadar fazla zaman ayırmadım," dedi Peter tiksintiyle, "hepsi bir hiç için. Bu karşılaşmayı o sonradan görme Peterson'ın kuşunu halletmek için ayarlamıştık o bitmek bilmeyen şeytani kabarmasına bir son verecektik."

"İnsanların dövüşler için horoz yetiştirdiklerini bilmiyordum," dedi Elysia aldırılmaz bir tavırla. "Sanıyordum ki bir tane bulup, ringe atıyorsunuz."

Peter öfkeli bir bakış atıp, kabaca homurdandı. "Bahse girmedğin iyi olmuş, yoksa cebini hızla boşaltırdın. İyi bir dövüşçü yetiştirip, onu eğitmek bir bilim bir sanat," diye devam etti tatsız bir ifadeyle, sanki küçük bir çocuğa açıklama yapıyor gibiydi. "En iyi döneminde olmalı, onu en parlak haline getirene kadar sıkı bir eğitime aldığın zaman iki yaşlarında olacak. İlk horozumu, diğer kuşlarla dövüşe sokarak altı hafta kadar eğittim."

"Yaralanmıyor mu?"

"Hayır, elbette pençeleri kaplı oluyor," diye cevap verdi Peter hiddetle. "Hiçbir şeyden haberin yok mu, Elysia? Yalnızca gerçek dövüşlerde mahmuzlanıyorlar."

"Mahmuz ne?" Elysia kahkaha attı, tamamen akli karışmış görünüyordu.

"Sanırım bu benim idrak edemeyeceğim bir şey."

"Mahmuz, hayatım," diye açıklamaya başladı Alex eğlenerek, "bir çeşit destek. Gümüşten yapılıyor, yaklaşık dört santim uzunluğunda ve cerrahi iğneler gibi ucu kıvrık oluyor ve son derece öldürücü."

"Ne kadar korkunç!" diye söylendi Elysia. "Çok zalimce ve insanlık dışı. Siz de, tabii ki bu... Bu spordan zevk alıyorsunuz, gerçi ben bunun için daha uygun bir ifade var mı biliyorum."

"Hayır, aslında ben bunu oldukça tatsız buluyorum. Kesinlikle eğlenmek için tercih edeceğim şeylerden biri değil," diye yorum yaptı Alex sıkılmış bir tavırla.

"Benim hiç hoşuma gitmedi ve çok alçakça olduğunu düşünüyorum her ne kadar horozları öyle çok sevmesem de."

"Kendini koruyamayacak bir kuşu ortaya koymam," dedi Peter güvenilir bir ifadeyle yaptığı sporu savunarak. "Onu eğitmek için ciddi sıkıntı yaşadım ve çaba harcadım. Tüm ihtiyaçlarını kendim karşıladım yemeğini vermek için erken bile kalktım. Onu besledikten sonra hasır bir sepetin içinde onu terlettim. Akşamları onu sepetten çıkarıp, gözlerini ve kafasını yalamak zorundasın," diye devam etti, tam konuya ısınmaya başlamıştı ki diğerlerinin dehşet içinde nefeslerini tuttuklarını görünce durdu.

"Aman Tanrım. Gerçekten lanet kuşu yalamış olamazsın?" diye sordu Alex hayretle.

"Elbette hayır!" diye bağırdı Peter kızgınlıkla. "Sen beni ne sanıyorsun tavus kuşu kılığında karga falan mı? Ben Tom Noddy değilim, seyis yamaklarından birine yaptırdım tabii ki."

"Ah, je ne suis pas dupe, cet temps'," dedi Kont alay ederek. "Vous plaisez."¹¹

"Hayır, Kontum, ne yazık ki Peter bu kez ciddi. Şaka yapmıyor ve bir şeylerle gerçekten ilgilendiğinde ne kadar ileri gidebildiğini duyduğuma ben de şaşırdım," dedi Alex kabullenerek.

"Mon Dieu ," diye mırıldandı kont, kıvırcık, kahverengi başını hayret içinde sallayarak. "Ah, siz İngilizler. Ne yazık ki müsaadenizi istemek zorundayım," diye özür diledi, Elysia'ya üzgün bir bakış atarak. "Umarım pek yakın zamanda tamamen iyileştiğinizde bana arkadaşlığınızı lütfedersiniz." Elysia'nın elini öptü, ama karanlık gözleri onun dudaklarındaydı. "Je suis enehante."''

"Güller için teşekkürler, Monsieur le Comte," diyerek teşekkür etti Elysia nezaketle, kontu kapıya kadar geçirmek için bekleyen Alex'in gözlerinin kısıldığını fark edince elini onun gittikçe sıkıldığı elinden çekti.

"Ne tuhaf bir adam," diye yorum yaptı Peter, kont ve Alex'in arkasından kapı kapanınca. "Tüm o Fransızca saçmalığını anlamıyorum. Adamın espri anlayışı da yok." Peter gönülsüzce ayağa kalkıp, kapıya yöneldi. "Ben de gitsem iyi olur. Kendimi biraz kötü hissediyorum." Charles'a baktı. "Geliyor musun?"

"Bir saniye," dedi Charles tereddütle, etrafına gergin bir ifadeyle bakınarak.

Peter eşikte duruyordu. "Sanırım senden epey hoşlanacağım, Elysia. Alex'in evleneceği herhangi biriyle anlaşabileceğimi hiç sanmazdım. Kim olabileceğini düşündükçe kanım donuyordu. Tanrı biliyor ya, kimseye yengem demekten hoşlanacağımı bilmezdim. Ama sen asilsin," diye mırıldandı utangaç bir ifadeyle, duygularını dışa vurmaya alışkın değildi ve hızla odadan çıktı.

Charles öksürüp, boğazını temizledi ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Paltosundan ufak bir kağıt parçası alıp, Elysia'nın kucağına bıraktı. Rengi atmış şekilde duraksayarak konuştu: "Şairler ve benzerlerine diz çökmekten anlamam ben alim değilim kimse beni bu yüzden suçlayamaz, ama..." nasıl devam edebileceğini bilemeden durdu, "...yalnızca bunu senin için yazmalıydım. Bana kelimelerin nereden geldiğini sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti." Bu deneyim karşısında afallamış görünüyordu.

Elysia kağıdı açıp, hızla karalanmış şiir dizelerini okudu:

*Çimler gibi yemyeşil gözler ısırl ısırl,
Yeni doğan güneş gibi altın kızılı saçlar pırıl pırıl,
Yumuşak, yumuşacık ten pekmez kadar kaygan,
Kalplerimizdi bir arada atan.*

Elysia başını kaldırıp, huzursuzca karşısında durmuş, endişeyle tepkisini bekleyen genç adama baktı. "Charles... Bu birinin benim için yaptığı en nazik ve en düşünceli hareket. Bunu sonsuza kadar saklayacağım. Teşekkür ederim, Charles," Elysia ayağa kalkıp, içgüdüsel olarak kızarmış yanağından öptü. Tam o sırada salonun kapısı açılıp, Alex içeri girdiğinde Elysia ve Charles aniden birbirlerinden uzaklaştılar.

Charles eğildi telaşla odadan ve markinin kaşları çatılmış yüzünden kaçtı. Kapıyı kapayıp, neşeyle koridorda giderken, yüzünde kocaman bir tebessümle aslında kalbi kıpır kıpırdı gözlerini süzüp, kıkırdayarak bakan hizmetçilerin farkında değildi.

"Vay, vay, öpücüklerini böyle özgürce dağıttığını bilmiyordum yoksa öpücüklerini sakındığın tek insan ben miyim?" diye sordu Alex. "Zevklerin konusunda çok seçici olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum. Tercihinin daha okulu yeni bitirmiş, bıyığı bile terlememiş tüysüzlerden yana olduğunu hiç bilmiyordum."

Hızlı bir hareketle aralarındaki mesafeyi kapadı ve Elysia'nın hemen karşısına dikildi. "Bir erkeğin öpücüklerinden ve dokunuşlarından hoşlandığını sanmıştım, belli ki yanılmışım."

Alex uzanıp, hızla Elysia'yı kendine çekti. "Sanki kanının alev aldığını hissettirdiğinde, karşılık vermiştin, nefesin hızlı ve düzensizdi. Süt gibi beyaz tenini öpücüklerle boğduğunda şehveti hissetmemiş miydin?" dedi kısık bir sesle, sonra da hafif hafif Elysia'nın boynunun ve kulaklarının etrafını küçük küçük ısırdı, dudakları yavaşça boynunda gezindi. Alex'in kolları Elysia'yı biraz daha kendine çekerek, sıkılaştı, iyileşmekte olan yarasını acıtmamak için dikkat etmeye çalışıyordu.

Alex'in dudakları onunkileri araladığında Elysia titredi, derin ve tutkuyla öpüyor, dudakları sanki bırakmaya dayanamazmış gibi sahiplenir bir şekilde Elysia'ninkileri tutuyordu. Aniden Elysia'yı kaldırıp, kendi odasının kapısına doğru taşıdı, sonra da daha önce yalnızca bir kez yattığı yatağa Elysia'yı nazikçe yatırdı. Elysia gözlerini kapadı ve bekledi. Bunu istiyordu her ne kadar Alex açısından bu aşk değil yalnızca arzu olsa da. Ne alabilirse alacaktı gururunun canı cehennemeydi.

Elysia, Alex'in sert ellerinin bedeninde gezindiğini hissetti, Elysia'nın sabahlığını ve elbisesini sabırsızca ama şefkatle çıkardı, çıplak bedenleri yekpare oldu. Alex, Elysia'nın dudaklarına hafif öpücükler konduruyor, kulağına aşk sözcükleri fısıldıyordu. "Gerçekten başka birinin öpücüklerine ihtiyacın var mı? Charles ya da o yalaka Fransız sana bunu verebilir mi?" diye sordu, dudakları onu tekrar öptüğünde sahipleniciydi, parmakları saçlarını tarar halde başını okşuyordu. Elysia'nın soluğu kesildi.

"Yalnızca minnettarlığını göstermeye çalışıyordu," dedi Elysia soluk soluğa. "Bana çok hoş bir şiir yazmıştı. Çok tatlıydı, ben de yalnızca teşekkürümü gösteriyordum."

"Charles şiir mi yazdı? Sen kesinlikle büyücü olmalısın zavallı masum ölümlülere büyülerini incecik bir ağ gibi atan bir büyücü. Pekala, ben büyülerinin karşılığında sana bir kağıt parçasına yazılmış kelimelerden daha fazlasını vereceğim."

Elysia kendini tamamen Alex'in şehvetli kollarına bıraktı. Öpücüğüne öpücükle karşılık vererek, arzu ve zevkten Alex'in inlediğini duyana kadar onu okşayarak, onu hızla ve telaşla aldığını hissederek, nefes nefese kalana kadar devam etti. Hala birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Elysia'nın kulağı Alex'in göğsüne dayanmıştı ve onun kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordu.

"Benim bir cehennem zebanisi olduğumu söylerler ama sen, Leydim, cennetten gelmiş gibisin. Eski Yunanlar cenneti aramış ama ben cennetin ta kendisini buldum

ve işte tam burada kollarımda duruyor," diye fısıldadı Alex boğuk bir sesle. Büyük bir açlıkla onu öpüyordu. "Beni yine oraya al, Elysia," dedi.

Elysia üzgün bir ifadeyle gülümsedi. Cennet ve Cehennem ikisi de her birinden biraz paylaşıyordu.

*Zalimlik insan kalbindendir
Kıskançlık insan yüzünden
Korku, kutsal bir insan biçiminde
Ve sır insan elbisesinde.
Blake*

12

"Leydi Elysia, lütfen uyanın, Leydi Elysia!"

Elysia isyan ederek mırıldandı, omuzlarına battaniyeyi daha bir kuvvetle çekip, içine gömüldü. Ancak çıldırtıcı derecede ısrarcı ses devam etti, sanki kulağında vızıldar gibiydi.

"Oh, lütfen, Leydim, gelmelisiniz," diye yalvardı yaşlı gözlerle tiz ses; en sonunda Elysia ayıldı. Sırt üstü uzanıp, yatağın üstündeki karartıya baktı. "Ne oldu?" dedi uyku sersemi.

"Benim, Leydim," dedi yatağın yanındaki o zayıf ses.

Elysia elini uzatıp, yatağın perdelerini çekti, karşısında ateşin ışığında belli belirsiz görünebilen titrek, küçük biri duruyordu. "Sen kimsin?"

"Ben üst kat hizmetçisi - Annie. Ben... Ben bazen Lucy'ye yardım ediyorum."

"Annie?" Elysia uykulu bir ifadeyle esnedi. "Peki, tamam..." Tekrar esneyip, iç çekti. "Bu saatte ne istiyor olabilirsin? Bu arada saat?"

"İkiyi geçiyor, Leydim," diye hemen cevap verdi Annie.

"İkiyi geçiyor mu?" Elysia doğrulup, uykusunu açmaya çalıştı. "Sorun ne?"

"Size bir not getirdim. Size ölüm kalım meselesi olduğunu söylememi istediler," diye fısıldayıp, burnunu çekerek Elysia'ya bir kağıt uzattı.

Elysia dikkatle alıp, genç hizmetçiye şüpheli gözlerle baktı. "Kimden?"

"Asla söyleyemem. Nasıl büyük bir sır olduğunu düşünürsek. Şeref sözü verdim, efendim."

Elysia hantal örtüleri üzerinden atıp, isteksizce yatağın sıcaklığından ayrıldı, ayağı yere değer değmez terliklerini geçirdi. Ateşe yürüyüp, notu açtı, ateşin ışığı yüzüne gölgeler düşürürken gözleri hızla notta gezindi. "Dolaptan pelerinimi getir, Annie. Kürk kapüşonu olan koyu renkliyi ve çabuk ol. Acele etmeliyiz."

Elysia kalın pelerinine sarınıp, kapüşonunu başına çekti. "Bizi ahırın yakınına götürecek arka merdiven falan var mı, Annie?" diye sordu Elysia.

"Ah evet. Yan merdivenler var hizmetçilerin kullanımı için."

"Hemen göster bana, ama sessiz ol. Gittiğimizi kimse öğrenmemeli," diye uyardı odadan çıkarken. Pelerininin ucu masanın köşesine çarparak, ince kağıt parçasını yerin tam ortasına uçurdu.

Elysia ufak hizmetçiyi sonsuz gibi görünen karanlık koridorlarda takip etti. En sonunda Annie basit, dar bir kapının önünde durdu. Annie'nin titreyen elindeki mumun ışığı tek rehberleriydi.

"İşte burası, Leydim. Dikkatli olun, çünkü biraz diktir. Ahırlar sağınızda kalacak."

"Teşekkür ederim, Annie. Şimdi, iki kez çalacağım," diye açıkladı, "sen de kapıyı açacaksın bana. Ne zaman dönerim bilmiyorum."

"Ah, Leydim!" dedi Annie korkmuş bir sesle. "Burada karanlıkta kalmaktan gerçekten hoşlanmam."

"Evin içinde hiçbir şey sana zarar vermez, Annie."

"Ama gece başınıza neler geleceğini bilmezsiniz belki o Fransızlardan biri gelip boğazınızı keser," diye duraksadı endişeli bir ifadeyle, "hatta daha kötüsünü vücudunuza yaptıktan sonra, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya..." Sırtını kamburlaştırıp, ince kollarını kendini korur gibi sararak bilmiş bir ifadeyle başını sallamaya devam etti.

"Bir fare kadar sessiz olursan ortalıkta dolaşmadan o zaman başına hiçbir şey gelmez. Burada otur ve beni bekle," dedi Elysia emrederek. Çekingen kızı kararlı bir ifadeyle kapının yakınındaki bir sandalyeye yöneltip, bir an önce yola koyulmak istiyordu. Kız sandalyenin kıyısına oturdu, mumun ışığı gibi o da titriyordu.

Elysia herhangi bir talihsizlik yaşamadan ahırlara ulaştı, evin pencerelerinden görünmeyen bir yan kapıdan içeri girdi. Ahırda sessizce ilerlerken atların ve samanın sert kokusu burnuna çarptı. Ahırın köşesindeki soluk ışığa doğru yürürken atların her zamanki selamlar nitelikteki kişnemeleri, pelerinin hışırtısına karıştı.

"Lan."

"Şşşt!" Jims, parmağını dudaklarına götürerek Elysia'yı uyardı. "Tüm ahırın uyanmasını istemeyiz, değil mi Bayan Elysia?"

"Lan, sana ne oldu?" diye sordu hasırın üstünde yanına çöküp, çürüklerle dolu yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Bir ağaca çarptığımı söylesem bana inanmazsın sanırım?" diye şakalaştı Lan.

"Hayır, elbette inanmam nasıl görüldüğün ve koktuğun düşünülürse daha çok bir meyhane arbedesine benziyor," dedi Elysia öfkeli bir ifadeyle sonra da burnunu kırıştırdı. Yumuşak bir pamuk parçasını ıslatıp, dikkatle Lan'ın şiş gözüne sürdü, her temasta geri çekilmesine rağmen onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Jims'in, seni neden çağırdığını bilmiyorum. Yataktan çıkacak kadar iyileşmedin daha. Seninle daha sonra ilgileneceğim, Jims," dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından.

"Bak şimdi, Efendi Lan," dedi Jims, Lan'ın disiplin yemininden hiç etkilenmemiştir.

"Gerçekten kötü halde olmadığını nereden bilebilirdim? Tamamen kana bulanmıştın yarı ölü gibi görünüyordun. Ben çağırmasaydım ve ölseydin falan Bayan Elysia beni asla affetmezdi." Endişeli bir tavırla başını salladı, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını kenetledi. "Galiba bu bölgeler Demarice Ter için güvenli değil."

"Jims beni çağırarak doğru olanı yaptı, ama ne olması gerektiği hakkında bu kadar konuşmak yeter. Önemli olan sana ne oldu, Lan? Bir ağacın gözüne sağlam bir sol kroşe atabileceğini sanmam," dedi Lan'ın yüzünü kaplayan kan ve kiri silerek.

"Gerçek bir parlatıcın olacak, Efendi Lan," diye yorum yaptı Jims.

"Ben de öyle hissediyorum," diye homurdandı.

"En azından tekrar insana benzedin." Elysia, kirlenmiş bezleri Jims'e vererek, topuklarının üstüne oturdu. "Başka bir yerinde acı var mı?"

"Mideme iyi nişan alınmış birkaç yumruğun yanı sıra onurum ölümcül bir darbe atlattı," dedi midesine hafifçe dokunarak.

"Onlar seni indirmeden epey zarar verdiği bahse girerim," dedi Jims gülerken birkaç kırık burun ve eksik diş düşleyerek.

"Yapmak istediğim kadar çok değil ama yumruklarımın hissini hatırlayacaklarına seni temin edebilirim," diye ekledi, "ve gece bitmeden birkaç çürüğü tedavi etmeleri gerekecek."

"Her zaman tam yerine bir yumruk oturtursun," diye ekledi Jims gururla, bir taraftan da bir kova suda lekeli bezleri yıkıyordu.

"Aslında bugün benim işimi çabucak bitirdiler," diyerek kabul etti Lan, pişmanlık dolu bir ifadeyle. "Kitabımı dürdüler ama sorun yok."

"Birden fazla mıydılar?" diye sordu Elysia, bir avuç caninin ağabeyine sataşmasına sinirlenerek.

"Beş çayına davet etmeyi tercih etmeyeceğim birkaç iri yarı, eli ağır arkadaş vardı, canım kardeşim."

"Of, Lan, biraz ciddi ol. Nerdeyse beynini dağıtıp, yüzünün posasını çıkarıyorlarmış sen hala karşıma geçmiş, az biraz bile komik bulmadığım şakalar yapıyorsun," dedi Elysia, ağlamaklı bir ifadeyle.

"Özür dilerim, tatlım yalnızca ortamı biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Bazen ne kadar kötü olursa olsun şaka yapmak işe yarar."

"Hayır, asıl ben özür dilerim, sana çıkışmak istememiştim," dedi Elysia pişmanlıkla, "ama ne kadar telaşlandığımı bir bilsen. Seni kocamla ya da arkadaşlarımla tanıştıramıyorum. Geceleri taşrada seni öldürebilecek tuhaf

adamlarla hırsız gibi dolaşıyorsun kılık değiştirerek, kim bilir ne halde? Bir şeylerin içinde olduğunu biliyorum. Sana yardımcı olamaz mıyım?"

"Oynadığım bu kılıkta risk alırsam çok şeyi tehlikeye atarım," dedi Lan, Elysia ve Jims'e sert bir bakış atarak. "İngiltere'nin geleceği tehlikeye girebilir."

"Ah," diye mırıldandı Elysia, üzgündü.

"Bu, şu an her ikimizden de önemli," diye açıkladı, "ve dahası, ben burada kendi kimliğimi kullanmıyorum. İnsanlar beni David Friday olarak tanıyor."

"David Friday mi?" diye sordu Elysia. "Ama olamaz sen Louisa'nın bana bahsettiği adamsın."

"Louisa Blackmore... sana benden mi bahsetti?" diye sordu Lan tereddütle.

"Evet," dedi Elysia, bilen gözlerle Lan'ın kızarmış yüzüne baktı. "Senden hoşlanmış."

"Öyle mi? Louisa benden az da olsa hoşlanıyor mu?" diye sordu mavi gözlerinde parlayan bir ışıkla.

"Pek az sayılmaz. Onu oldukça etkilemişsin sanırım." Elysia şaşkın gözlerle Lan'a baktı. "Neden farklı bir kimlikle dolaşmak zorundasın?"

"Düşmanın kim olduğunu bilmezsen ya da hangi bilgilere sahip olduğunu o zaman kendini ve görevini korumak için muhtemel tüm adımları atmak zorundasındır. Adım kilisede geçmiş olabilir ve ne derler bilirsin, yerin kulağı vardır. Belki de aşırı tepki veriyoruz ama başarıyı garanti ediyorsa, hiçbir önlem fazla değildir."

"Kulağa çok tehlikeli geliyor," dedi Elysia düşünceli bir ifadeyle, Lan'ın berelenmiş yüzüne bakarak.

"Evet, bu adamlar davetsiz misafirlerin icabına epey sert bakıyor. Onların yüz metre yakınında bile olmanı istemem, Elysia, işte bu yüzden seni uzaktan bile bulaştırmaktan nefret ediyorum."

"Kimliğini nasıl tespit ettiler?"

"Benim kim olduğumu henüz bilmiyorlar yoksa şimdiye çoktan ölmüştüm öyle birkaç bereyle atlatamazdım."

Elysia neler olabileceğini düşününce titredi, ağabeyinin büyük ellerinden birini tutarak, sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıktı. Lan, Elysia'nın korkmuş olduğunu bilerek gülümsedi ve elini rahatlatmak istercesine sıktı.

"Benim değersiz bir gemici olduğumu sanıyorlar donanmadan onursuzca atılmış ve güvenilemeyecek kadar ayyaş." Lan, ucuz viski kokan kıyafetlerini midesi bulanarak kokladı. "Çok yakınlarına gitmeden önce o korkunç şeyden özgürce dökündüm olur da görünürsem diye ki fark ettiğiniz üzere, göründüm," diye bitirdi tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Neyin çok yakınına?" diye sordu Elysia endişeyle.

"Tehlikeli bir kaçakçılık çemberinin çok yakınına."

"Burada mı? Ama ben bu hikayelerin çoğunun uydurma olduğunu sanıyordum - hem birkaç varil konyak ya da birkaç top kadifenin sana ne zararı var ki bir donanma subayı olarak?"

"Bu kaçakçılar yalnızca kaçak mal getirmiyor ülkemize ve halkımıza büyük maliyetleri olan gizli bilgileri çalıp, bunları alan Fransız casusları getiriyorlar."

"İhanet," diye fısıldadı Elysia. "Fakat hiçbir İngiliz ülkesine ihanet etmez. Emin misin?"

"Evet," diye cevap verdi Lan kesin bir ifadeyle. "Kendi çıkarlarını karşılamak için en kirli işlerin dibine vuracak adamlar var. Birkaç altın için ruhlarını satarlar."

Kim ülkesini satacak kadar hain olabilir? diye düşündü Elysia alnı çatılmıştı.

"Şövalye silahtarı Blackmore," diye yanıt verdi Lan, sanki Elysia'nın düşüncelerini okurmuş gibi.

"Şövalye silahtarı mı? Ama bu imkansız. Neden...? O... o bir tavus kuşundan farksız," dedi Elysia duyduklarına inanamayarak.

"Evet, bir tavus kuşu, ama o parlak tüylerin altında aç gözlü, güç delisi bir adam var planlarına karışan olursa sokmaya hazır bir yılan gibi kıvrılmış bekliyor.

Kiracılarını aşıktan öldürürken, cömert bir ev sahibini oynuyor. Taşraya zalim

emirleri ve tehditleriyle eziyet ederken, konuklarına yumuşak başlı ve samimi yüzünü gösteriyor."

Elysia afallamış şekilde olduğu yerde kaldı inanmadığı yüzünden okunuyordu. Şövalye silahtarı Blackmore? Bir kaçakçı bir hain? Ancak öyle soytarı davranıyor, o kadar çok övünüyor, gururdan şişmiş şekilde arkadaşlarına öylesine dalkavukluk ve yalakalık ediyordu ki, böylesi tehlikeli olacağını hiç düşünmemişti. Elysia, adamın Louisa'ya nasıl zorbalık ettiğini hatırladı, bir de ortalıkta tavşan gibi dolaştığı zamanları burnunu en ufak şeyde nasıl kıpırdattığını, odadaki her hareketin farkındaydı sanki bir tehlike bekler gibi, sanki tetikte gibi.

Kandırılmıştı, kıyafetlerinin parlaklığı gözlerini kör etmişti, ışıltının altındaki gerçek adamı görememişti lekelenmiş bir ışıltı.

"Bu hain kaçakçı çetesini planlarını gerçekleştirmeden tutuklamalıyız," diye devam etti Lan, sert bir ses tonuyla. Elysia konuşurken onu izledi. Fark ettiğinden daha çok değişmişti, artık amacı olan bir adamdı acımasız ve azimli bir düşman.

"Seni bu işe karıştırmak istemem, Elysia, ama bana bilgi getirebilirsin. Benim gözüm, kulağım olabilirsin. Blackmore Malikanesi'ne girebiliyorsun, ben giremiyorum. Yeni gelenleri takip etmelisin daha önce tanışmadığın insanları. Ayrıca şövalye silahtarını da izlemeni istiyorum. Bir de özel sohbet ettiği insanları... Gerçi bu konuda çok açık davranacağını sanmıyorum. Ancak açık olan şeylere genelde insanlar önem vermez, bazen saklamanın en iyi yolu her şeyi açıktan yapmaktır. Hareketleri konusunda özellikle ilgilendiğim kişi, Kont D'Aubergere."

"Bunun onunla ne ilgisi var?" diye sordu Elysia hayret içinde.

"Casusumuz o."

"Hayır, bu doğru olamaz."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu Lan katı bir ses tonuyla. Gözlerinin içi parlıyordu, ancak sol gözü şişkinlikten kapanmak üzereydi.

"Evet, tanıştım," diye cevap verdi Elysia üzgün bir ifadeyle. "Onun bu işe karıştığına inanamıyorum. Fransız olduğunu biliyorum ama Napolyon'dan nefret ediyor. Çünkü arazilerine el konulmuş ve şu an beş parasız hepsi Napolyon yüzünden diyor. Nasıl bir ajan olabilir ki?"

"Öyle," diye cevap verdi Lan vurgulayarak. "Şu anda elinde kiliseden çaldığı gizli devlet belgeleri var. Onları Fransa'ya ulaştırmaya çalışacak. Napolyon ile olan bağlantısı hakkında kanıtlarımız var. Arazilerine el konulduğunu söylerken, yalan söylemiş, tabii arazisi varsa muhtemelen kont bile değil. Hem gerçekten söylediği kişiye, ki benim ciddi şüphelerim var, o zaman da yurttaşları gibi Napolyon'un tekliflerini yerine getirerek arazilerini geri almaya çalışıyordur."

Elysia derin bir iç çekti. Hiç kimse görüldüğü kişi değilmiydi? Hepsi hile mi yapıyordu daimi, hiç bitmeyen bir sessiz sinemamıydı süregiden? Kendisi bile duygularını başkalarından saklıyordu. Dudaklarından yalanların dökülmesi ne kadar da kolay bir hal almıştı.

"Kont belgeleri özenle saklamış, sen bir şey duyar ya da görürsen, Jims'e söylemelisin, o da bana iletacaktır. Fransa'dan gelenleri izleyen gemilerimiz var ama bizi görüp, kaçmalarına izin veremeyiz. Onları götürecek bir Fransız savaş gemisi beklediklerine inanacak sebeplerimiz var bu bilgi son derece önemli. Birkaç gün içinde olacaktır. Cumartesi aysız ilk gece olacak ve birkaç gecedir dolunay açık ve parlakken geçmeyi riske edemediler."

Lan kendini toparlayıp, Elysia'yı da ayağa kaldırarak, ona samimi bir şekilde sarıldı. "Kendini dinlemeye ve izlemeye vereceksin gizlice aramak yok. Kendini tehlikeye sokmanı istemiyorum. Jims senin iyileşmen konusunda bana bilgi vermeye devam edecek..."

"Ama ben şimdi tamamen iyileştim, Lan," diye araya girdi Elysia.

"Hala zayıfsın ve senin güvenliğin konusunda risk almayacağım ama senin bazen ne kadar fevri "olabildiğini biliyorum, o yüzden seni uyarıyorum, Elysia," diye ikaz etti Lan, "bu bir oyun değil. Bu insanlar çok tehlikeli ve yollarına çakarsan seni

temizlemekten hiç çekinmezler. İşte bu yüzden Jims senin her yaptığından haberdar olacak, sen de her şeyi ona rapor edeceksin beni anlıyor musun, Elysia?"

"Evet, Lan," diye söz verdi Elysia isteksizce. "Dikkatli olacağım."

Lan bu cevap karşısında tatmin olmuş göründü, ama onu yine de uyardı: "Şimdi kimliğimin neden gizli kalması gerektiğini daha iyi anlıyor olmalısın. Kimse beni ya da görevimi bilmemeli, çünkü kimin dostumuz olduğunu anlayamayız. Şimdi sen üşütmeden önce gitmelisin. Bu iş hakkında az biraz da bilgin olmasından çok korkuyorum Tanrı biliyor ya kuzeyde ve bu işten tamamen uzakta olmanı isterdim," diye ekledi Lan endişeyle.

"Benim için korkma, Lan. Ben başımın çaresine bakarım, senin zihnini meşgul eden yeterince düşünce var zaten," dedi Elysia rahatlıkla. "Ayrıca, bir markize zarar vermeye cesaret edemezler. Ben oldukça güvendeyim. Ama ya Louisa?" diye ekledi hafifçe. "Onu çok sevdim ben ve eminim onun bunlarla hiç ilgisi yok."

"Elbette yok o bir bebek kadar masum." Lan ümitsiz görünüyordu. "Ben de onun için endişeleniyorum, ama ne yapabilirim ki?" Yenilmiş bir ifadeyle başını salladı. "Ne olursa olsun canı yanacak, çünkü bunun tek bir sonucu var ve adı da tüm bunlardan lekelenmiş olacak." Lan yanında sessizce duran Elysia'ya göz ucuyla baktı. "Ona iyi bak, olur mu? Desteğe ihtiyacı olacak, onu koruyacak ve..." Lan devam edemeden duraksadı, oynamak zorunda olduğu rolden nefret ediyordu: "... benim varlığımı istemeyecektir."

"Ona bakacağım, Lan, ama bence Louisa hakkında yanılıyorsun. Tüm gerçeği öğrendiğinde anlayacaktır senden nefret etmeyecektir."

"Şimdi git, canım," diye fısıldadı Lan. İzlemesi gereken yola teslim olmuş, Elysia'nın rahatlatıcı sözleri onu ikna edememişti.

Elysia hızla onu öpüp, kapüşonunu başına çekerek, ona eve kadar eşlik etmek için ısrar eden Jims ile sessizce ahırı terk etti.

"Jims," dedi Elysia, evin yanındaki küçük kapının önünde durduklarında. "Ona dikkat et. Benden çok, sana ihtiyacı olacak."

"Şimdi, Bayan Elysia. Sen gelmiş bana Efendi Lan'a bakmamı söylüyorsun, o da sana bakmamı söylüyor ve ikiniz de biliyorsunuz ki ikiniz de asla size söylediklerimi yapmazsınız. Siz hep gidip, ne isterseniz onu yaparsınız ikiniz de kalın kafalısınız ve söylediğim hiçbir şey sizi yapacağınız şeyden alıkoymaz," diye şikayet etti.

"Zavallı Jims, biz hep başına dert olduk, değil mi?" diye sordu Elysia üzgün bir ifadeyle.

"Aslında bunu inkar edemem." Jims sıırıttı, farklı bir şey de istemiyordu. "Siz haylazları evcilleştirmek için uğraşamam küstah ve şeytan yavruları gibisiniz."

"Zor olsa da, Jims, Lan'a iyi bak, olur mu?" diye fısıldadı, dar kapının ardında kaybolmadan önce.

Elysia titreyip, pelerinini çıkardı yatağın üstüne atıp, ateşin önüne gitti, sıcaklığına sığındı ve üşümüş ellerini ovuştururken ateşin ışığı keten geceliğinin altındaki ince bedeninin silüetini çıkarıyordu.

Annie, kapıyı çalar çalmaz açmış, Elysia'yı görünce çok sevinmişti yüzü solgun ve gözleri koridorun karanlığındaki yalnızlığından ay kadar yuvarlaktı. Geri dönerlerken Elysia'nın kollarına mengene gibi yapıştıktan sonra memnuniyetle kendi yatağına koşuşturmuştu.

Elysia titremesine hakim olmaya çalışıyordu. Ateşe derin derin bakarken soğuktan ziyade gerginlikten titrediğini düşünüyordu. Lan'a nasıl yardımcı olabileceğini gerçekten bilemiyordu. Nereden başlaması gerektiğine henüz karar vermemişti ya da neyi dinleyip, izlemesi gerektiğini. Artık gerçeği bildiğinden, ne kadar masum olursa olsun her hareket ona şüpheli gelecekti. Peki ya Louisa? Lan her şeyi açığa çıkardıktan sonra o nasıl başa çıkacaktı? Lan'ın tahmininde haklı olduğunu ve ondan nefret edeceğini ya da arkadaşlıklarına sırt çevireceğini düşünmek istemiyordu. Keşke...

Elysia döndü, bir sandalye sesiyle düşüncelerinden kopuverdi. Alex sessizce odasının karanlık köşesinde oturuyordu, birkaç dakika önce odaya girdiğinde Elysia onu fark etmemişti bile. Ne zamandır oradaydı?

"Neredeydin?" diye sordu nihayet Alex, yoğunluğuyla tehdit eden ölümcül bir sessizlikte.

Elysia konuşamadı. Sesi boğazında donup kalmıştı ve zihnini yakan altın sarısı gözlerden kendini alamadı düşüncelerini okuyordu.

"Bana anlatabileceğin uydurma bir hikayen yok mu? Az da olsa bilmeye hakkım olduğuna inanıyorum ne de olsa, senin kocanım. Yoksa çoktan unuttun mu? Belki de gecenin bir yarısı karımın gizlice nereye gittiğini bilmeye hakkımın olmadığına inanıyorsundur o kadar önemli bir randevu ki, soğuk rüzgara meydan okuyup, çok gizli görüşmesini gerçekleştirmek için kendini sürükleyerek de olsa gidiyor?"

Alex ayağa kalkıp, yavaşça Elysia'nın yanına geldi panter gibi avına sezdirmeden yaklaştı. Hemen karşısında durduğunda Elysia bedeninin gerginliğini hissetti, planlayabileceği tüm kaçış yollarını kapıyor ve küçümseyici bakışlarını ona kenetliyordu.

"Çabana değdi mi?" diye alay etti Alex. Gözleri hakaret eder cesine bedeninde dolanırken, dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı, ateşten kızaran yanakları ve şaşkınlıktan parlayan gözlerinde tutkunun izlerini arıyordu. "Sevgilin seni kollarına alıp, titreyen bedenini kendi sıcaklığıyla ısıttı mı?"

Aniden sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi Elysia'ya arkasını dönüp, öfkesini besliyor gibi görünen ateşin önünde ileri geri yürümeye başladı. Sonra da duraksayıp, Elysia'ya baktı. "Pekala? Makul bir bahanen yok mu, beni kandırmaya çalışacağın ballandırılmış yalanların?" diye sordu. "Yoksa orada durup, arsızca sevgilinle buluştuğunu kabul mü edeceksin? Ha?"

"Yalanım ya da bahanem yok. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ne istiyorsan inanabilirsin ama seni görüntülerin yanıltıcı olabileceği konusunda uyarayım ve gerçek gibi görünen her zaman gerçek değildir," dedi Elysia sessizce, Lan'a verdiği yemini bozmadan kendini savunamayarak. Alex ya ona güvenmek için bunu kendisi öğrenecek ya da Elysia'nın sadakatsiz olduğuna inanacaktı.

"Beni uyarıyor musun?" diye sordu inanamayarak. "Tabii, sen gerçeği söylersin, insanları da buna inandırdın masum genç kız tatlı ve nazik ve çok onurlu." Alex can yakıcı biçimde güldü. "Senden Meryem Ana bile vazgeçmiş. Hile ve yalan senin tabiatında var.

"Tüm kadınlar gibisin sen de yasak öpücükleri arıyorsun ve yasak kocaları. Tüm asil duyguları küçümsüyorsun. Sahteliğın ve iki yüzlülüğün nerdeyse gerçek renklerini görmemem için beni kör etti." Elysia'ya arkasını döndü, yüzünde kendi iki yüzlülüğünde kendisine karşı bir nefret vardı, sonra aniden Elysia'ya ince bir kağıt parçası attı. "Bu Lan'ı tanıdığımı sanmıyorum . Kuzey'den gelen sevgililerinden biri mi? Yoksa Londra'ya onunla buluşmak için mi gidiyordun, o zalim ve gaddar teyzen ve senin iş arıyor olman da başka bir yalan mı? Belki de Sir Jason'ın planına sen de dahildin kafeslenmesi o kadar kolay bir kuşmuydum? Seni tebrik etmeliyim, çünkü masum kızı çok güzel oynadın."

"Herkesten daha iyi biliyorsun ki sen benim bir şeyler yaşadığım ilk ve tek adamsın," dedi nihayet Elysia kendini savunarak.

Alex ellerini sıktı ve içinde yanan öfkeyi daha fazla tutamıyormuş gibi yanağında bir kas seyirdi. Elysia yeşil gözlerini kocaman açmış, onu suçlamış gibi dururken ona arkasını döndü. Odada etrafına bakınırken ensesindeki kaslar gerildi. Sonra küçük, porselen yüzü bebeyle yüz yüze geldi, hakaret eder gibi ona gülümsüyor, asla unutmaması gereken kadınlara özgü oyunları ve hileleri hatırlatıyordu. Onu parçalara ayırmak istiyordu. Elini uzattı ve arkasındaki çaresizce yakarışa rağmen, nefret ettiği her şeyi simgeleyen küçük bebeği aldı. Masadan alıp, yere çarptığında parçalara ayrılmış yüzü dağılmıştı.

Elysia onu iterek geçip, dizlerinin üzerine çökerek bebeğin üstüne eğildi, başının bir parçasını aldı sarı bir bukleyi tuttu, yüzün tuhaf parçaları harap bir şekilde parçalanmış kafadan sarkıyordu. Yere daha fazla kapaklanıp, vücuduyla korumacı bir tavırla bebeğin üstüne kapandı, sanki daha fazla zarar görmesi ni istemez gibi, öfke hıçkırıkları derinden geliyor, kontrolsüzce bedenini sarsıyordu.

Alex, sersemlemiş halde, olduğu yerde kaldı kendi kontrolünü kaybetmek onu afallatmıştı. Elysia'nın ağlaması o anda hareketsizliğinden onu uyandırdı. Şaşkın bir ifadeyle, yürek parçalayıcı hıçkırıklarla sarsılan kıvrılmış bedene baktı. Aşağı uzanarak, onu kaldırmak için ellerini omuzlarına koydu, ama Elysia yanmış gibi temasından kaçarak, dövülmüş bir köpek gibi ondan ürktü.

Alex sessizce küfredip, azimle kollarını Elysia'ya sararak, onu yerden kaldırdı; Elysia kaçmaya çalıştığı anda bile sıkıca tuttu.

"Sakin ol, Elysia. Tanrım, seni dövmeyeceğim. Benden kaçmana gerek yok."

Elysia o anda vazgeçti, hala onu sıkıca göğsüne yaslamış kolların arasında kendini bıraktı. Alex, Elysia'yı nazıkçe saten örtünün üstüne bırakıp, sert parmaklarıyla saçlarını okşadı.

"Elysia, bana bak," dedi ama Elysia'nın gözleri boşluğa takılmıştı kendi acı dolu düşüncelerinden başka bir şey görmüyordu. Yüzü ölü gibi solgun, gözleri kırmızı ve şişti. Alex uzanıp, sıkıca tuttuğu bebek parçasını aldı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Elysia duygusuz bir sesle. Alex o sırada yatağın yanındaki suyla ıslattığı mendiliyle Elysia'nın ellerindeki çizikleri siliyordu.

Alex işi bittiğinde kalkıp, soğuk bir ifadeyle, "Karşılıklı bir duygu," dedi. Böylece odadan çıktı. Elysia odalarının arasındaki kapının kapandığını duydu; birbirine bağlantılı odalarından fazlasını kapatan bir kapıydı. Yatağına yarı uzanıp, dirseklerinden destek alarak, yerdeki karmaşaya baktı. Orada uzanmış, buyurgan bir elle dağılmış olanlar tüm umutları ve düşleriydi. Tüm hayaller. .. inançlar... duyarsızca bir öfke nöbetiyle yok edilmişti.

Umursadığı aslında neydi? Kendine dürüst olsa, bu hayallerin çoktan çöktüğünü kabul ederdi. Yalnızca kendi kabullenmek istememişti muhtemelen elindeki tek dayanak bu olduğı içindi. Sahte umutlar bile zor ölürdü. Sevmek, ilgi görmek, arzu edilmek ve korunmak... Bir de yanında ailesini istiyordu o kadar. Bu hayallere olan

inancını yitirirse o zaman ona ne kalırdı? Düşlerinin parçalanmasındansa ölmeyi tercih ederdi.

Bunu hak edecek ne yapmıştı? Elysia boğulur gibi ufak bir hüsrân kahkahası attı. O şeytana aşık olmak kaderin ona layık göreceğı her şeyi hak etmişti.

Latet anguis in herba. Çimde bir yılan saklanıyor!

Virgil

13

Elysia, parmaklarını kucağında tuttuğu kitabın deri kapağında gezdirdi, karışık desenler dokunuşunun altında sert geliyordu. Alex yine dışarıdaydı bir yerlerde Leydi Woodley ile ata biniyordu. Bu bir sır değildi. Alex sanki zevk alır gibi tam olarak nereye gittiğini ve kiminle gittiğini söylemişti. Görünüşe bakılırsa Elysia'nın soğuk sessiz hallerinden ve attığı yemlere karşılık vermeyişinden etkilenmemişti.

Elysia, Alex'in o dulla kaç kez buluştuğunu merak etti. Kendilerine ait gizli bir yerde gizlice görüşüyorlarmıydı? Alex ona geri dönmüştü Leydi Woodley'in tahmin ettiği gibi. Alex'in altın gözlerine bakarken yüzünde büyük ihtimalle oluşan zafer dolu gülümsemeyi düşünemiyordu bile. Alex onun olabilirdi yaptığı şeyden ötürü zaten ondan nefret ediyordu. Hayır, bu yalandı. Kendini kandıramazdı. Hâlâ onun büyüsündeydi. Hatta tam aksine her zamankinden daha çok aşıktı Alex'e, arzudan yanacak kadar. Sevdigi adam tarafından hor görülme, en düşük dereceli hizmetkardan daha az saygı görmek dayanılamayacak kadar çok canını yakıyordu.

Ama Alex'i cidden suçlayabilir miydi? Kanıtlar onun aleyhindeydi hatta laneti olmuştu. Ancak o ne yapabilirdi ki? Şeref sözü vermişti ve çiğneyemezdi. Bu söz çiğnenirse herkes üzerinde özellikle de Lan üzerinde sonuçları büyük ve etkileri trajik olabilirdi.

Hayır, bu mesele kendi kendine çözülmeliydi ve belki...bir gün...Alex o gece hakkındaki gerçeği öğrenirdi. Ama o zamana dek elinden hiçbir şey gelmeyecekti. Yine de müteakip bitmek bilmeyen günlerde beklemenin verdiği ıstırap ve belirsizlik hissi katlanılamazdı. Aralarındaki yanlış anlaşılmayı çözecek hiçbir şey olacak gibi değildi ve Elysia çaresizce aralarındaki koca boşluğun giderek genişlemesini izliyordu.

Keşke bir şeyler olsaydı. Ancak tetikteki tüm dinleyişleri ve izleyişleri Jims'in Lan'a iletmesi için fazla küçük bilgilerdi. Şövalye silahtarı, kontla hiçbir özel görüşme yapmıyordu, en azından Elysia oradayken. Yanlarında başkaları varken samimi ama geliş güzel bir ilişkileri vardı.

Elysia, şövalye silahtarının bir kaçakçı ve de bir hain olduğuna inanamıyordu özellikle de konuklarını komik hikayelerle eğlendirip, hayırsever bir aziz gibi naifçe gülerken. Kont ise onun şımartmalarına ve üzücü hikayesine ne çabuk kanmıştı. Elysia'yı daha çok arar olmuştu, ilgisini her zamankinden daha coşkulu bir şekilde sunuyordu. Alex'in Leydi Woodley'e olan ilgisi diğer konukların dedikodularına malzeme oluyordu, Alex de Fransız'ın flört edişine kör ve sağır kalıyordu.

Özellikle bir gece Elysia hepsinin bir uçurumun kenarında yaşadığını düşündü, şövalye silahtarının anlattığı pek çok hikayeden birinin karşılığı olarak ziyafet odasında kahkahalar çınlarken. Şövalye silahtarının kahkahası tüm diğer sesleri bastırmıştı. Bu Elysia'ya sinik bir görüntü gibi geldi, sanki Pompei'nin son günleri gibi hiç şüphe çekmeyen sonlarını hazırlıyordu. Kaçınılmaz sonlarının tek farkında olan Elysia idi.

Perde kapanmadan önce bu maskaralıktaki son sahne ne olabilirdi? Şövalye silahtarı ve Kontu ihanet, Louisa ve Bayan Blackmore'u ise rezalet bekliyordu onlar ne yapacaktı? Kötü ünlerinin yayılmadığı nereye gidebilirlerdi?

Bayan Blaekmore. Böyle bir darbeyi nasıl atlatabilirdi? Şövalye silahtarına nasıl sırtını dayadığı rahatlıkla görülüyordu her hareketi ve sözü için ağzının içine bakıyordu. Gösterişli salonun kendine ait köşesinde, vahşi kedilerle dolu bir odada mütevazı bir fare gibi oturmuş, omuzlarına sıkıca sardığı şalının arasından utangaç tavırlarla herkese tek tek bakıyordu. Ne kadar denerse denesin Elysia onunla sohbet edememişti, en geliş güzel zevkler hakkında bile ama zaten bunu kimse başaramamıştı. O yüzden bir süre sonra da onu görmezden geldiler, varlığı bile unutuldu.

Elysia batıda toplanan öfkeli kara bulutları izlerken, *bir fırtına geliyor* diye düşündü. Geçen birkaç gün boyunca hava açık ve deniz sakindi başlarının üstünde bir çekiç gibi havada bir huzursuzluk asılı kalmıştı.

"Şeytani bir fırtına geliyor," diye yorum yaptı Peter kısaca, Elysia'nın arkasından gelerek. Bir dakika durup ağır, tüm karalıklarıyla yağmur dolu bulutların gelişini izlerlerken uzakta bir yerlerde bir gök gürlemesi duydular.

"Bu yüzden kışları Londra'yı tercih ediyorum," dedi Peter, uzakta meşum bir şimşegin çıktığını görünce zıplayarak. "Havanın açması epey zaman alır. Elbette, diye ekledi Elysia'nın durgun yüzüne bakarak, "o fırtınanın burada eseni yenme şansı kesinlikle yok. Havayı bir bıçakla kesebilirim, o kadar ağır ki. Alex'e ne yaptın da sana sırt çevirdi? Onu bu kadar kaba ve kızgın hiç görmedim."

"Bir yanlış anlaşılma oldu görüş ayrılığı," diye açıkladı Elysia öylesine, sesinde pek ilgi olmaksızın.

"İkiniz ciddi bir anlaşmazlık yaşadığınızda ortalıkta olmaktan nefret ederim eğer bu bir 'görüş ayrılığı' ise," dedi Peter inanmadığını belli ederek. "Onun olduğu odaya girdiğinde insan kendini kızgın bir boğaya kırmızı bayrak sallar gibi hissediyor. Alex fırtına kadar kara bir bakışla dolanıyor ortalıkta. O yanımdayken gözümü bile kırpmaya korkuyorum sanki başımı koparacakmış gibi. Sense manastırdaki bir rahibe kadar soğuk ve dünyadan kopuk bir hal aldın. Elbette beni ilgilendirmez ama," diye devam etti, Elysia'nın yüzündeki hiç uzlaşmacı olmayan ifadeye rağmen, "Alex'e nedenini sorarak arı kovanına çomak sokmaya niyetli değilim... Sizi böyle boğaz boğaza getirecek ne oldu söyler misin?"

"Bir yanlış anlama," diye tekrar etti Elysia, sanki kendi kendine konuşur gibi. "Daha fazla açıklama yapmaya yetkim yok, böyle olduğu için de şu an barışma ümidimiz sıfır," dedi Elysia kısık sesle.

Peter kolunu Elysia'nın omzuna dolayıp, gülümsedi. Bu aslında onun için yeni bir roldü kültürlü ve bilge danışmanı oynuyordu. Bir anda kendini Elysia'dan bir ömür yaşlı hissetti ve aslında ondan iki yaş büyük olduğunu düşündü ümitsizce. Cesaret

verir gibi konuştu: "Alex tam bir şeytan çok fazla gururlu ama şeytani bir gururu var... her istediğini istediği şekilde elde etmeye alışık ve son sözü hep o söyler ve kesinlikle bir bayan tarafından karşı çıkılmaya alışık değil," diyerek güldü. "Sen her sözüne karşılık verdin. O kadar hırslıdır ki senin bağımsızlığını kabullenmek için kendi özüne karşı çıkmalıdır. Senin baş kaldırdığın bazı şeyleri gördüğümde gözlerime inanamadım."

"Ben de kendi bildiğimi okumaya alışığım ve onun kibirli, kendini zorla kabul ettiren otoritesini de öyle kibarca kabul etmem ya da ona uysalca boyun eğmem."

"Sen benim yapabildiğimden daha çok dayanmayı başardın. Ben kesinlikle ağabeyimle yeterince atıştım ve bu da sorun olabilir. Bana ağabeylik, annelik ve babalık yapmaya o kadar alıştı ki herkese ve her şeye doğal olarak emir verebileceğini sanıyor. İçinde bir diktatör var, ben de bu yüzden senin uyum göstermeni hayretle karşıladım. Yerinde ben olsam kesin kulaklarımı koparırdı ama sorun yok."

"Bunu yapıyor çünkü artık ne yaptığım umurunda değil hatta belki de hiç umursamadı. Hatta benim istediklerimi yapmakta inat etmemle yalnızca egosu zedelendi, güvenlik ya da refah umurunda değildi," dedi Elysia yanağından bir damla yaş süzülürken elinden geldiğince sakın olmaya çalışarak.

"Umurunda değil," diye tekrar etti Peter ihtimal vermeyerek. "Bu saçma. Sana deli oluyor. Fevri bir mizacı var ve bir şekilde sen başardın hiçbir kadının yapamadığı gibi onu az da olsa söndürmeyi. İnan bana büyük bir şeye dönüştü. Ateş orada, Elysia, soğuk görüntüsünün altında gizleniyor. O bu şanını kazanırken..." düşünceli bir ifadeyle durdu, elmacık kemiklerine bir kızarıklık yerleşti, "...soğuk biri olarak şeytani bir aşık olma şanını."

"Eğer yanıyorsa bile, Leydi Woodley için, benim için değil."

"Lanet olsun," dedi Peter.

"Efendim?" Elysia şaşırmış görünüyordu.

"Lanet olsun dedim ve gerçekten de ciddiym," diye cevap verdi Peter umarsızca, "sen de alınmadın. Beyefendi gibi konuşulmayınca alınmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni elbette makulse," diye ekledi mahcup bir ifadeyle.

"Peki neden Alex'in o dulun ardından yas tutmadığını düşünüyorsun? Onunla şu geçen birkaç günde yeterince vakit harcadı."

"Saçma. Sadece seni kıskandırmak için. Yalnızca senin merakını uyandırmak istediği için yapıyor, hepsi bu. Alex, Blackmore'lara dayanamaz ya da o malikane dedikleri saraya. Yalnızca seninle yalnız kalmaktan kaçındığı için oraya gidiyor çok sinirli galiba, senin karşında kendine güvenemiyor. Bir de sadece Mariana'yı kullanıyor. Onun karısı olmasını isteseydi, Londra'da onunla evlenirdi pek çok fırsat geçti eline. Onunla ayrıldığı için de mutluydu. Kadınlar çok sahiplenici olduklarında bundan pek hoşlanmaz, bilirsin."

"Belki de fikrini değiştirmiştir, benimle evlenerek hata yaptığını fark etmiştir," dedi Elysia, Alex'in neden onun hakkında hislerinin değiştiğini bildiği halde ve gerçek olmadığını bilse de.

"Hayır, imkansız. Alex o tür hatalar yapmaz. Kendini bilir," dedi Peter rahat bir ifadeyle. "Hem kim sana baktığında hata yaptığını düşünür ki? Böyle bir şeye inanmak için epey kalın kafalı olmak gerek."

"Tüm iyi Trevegne evlilikleri fırtınalı olanlardır, içimizdeki Arap'tan kaynaklandığını söylerler," dedi şeytani bir muziplikle. Elysia'nın dikkatini çektiğinin farkındaydı.

"Arap mı? Benimle dalga mı geçiyorsun, Peter? Damarlarında Arap kanı olan bir İngiliz mi?" diye sordu Elysia şüpheli bir ifadeyle. "Hem de kabul ediyorsun? Ben bunun aile sırrı olmasını beklerdim fısıldanmasını, dolapta saklı iskelet gibi kalmasını. Pek çok ailenin gizli bir şeyleri vardır. Elbette insanın atalarını yüzlerce yıl öncesine kadar bulabilmesi arzu edilir bir şey, ama bir Arap soyuna kadar bulmak pek de hoş değil eski ırk ne kadar medeni olursa olsun hele ki Londra'da İskoç ya da Galler kanına sahip olmak bile toplumda kafirlik olarak algılanırken."

"Ah, ama sen toplumun romantizmi ve gizemi ne kadar sevdiğini unutuyorsun. Biz, ya da en azından Alex bu konuda yeterince rezil oldu ve adından çok söz ettirdi. Bir Arap prensesi olan bir ninenin dedikodusu hoşlarına nasıl gider ve onları nasıl şaşırtır düşünebiliyor musun?"

"Peki yalnızca dedikodu mu?" diye sordu Elysia, Peter'ın hikayesi ilgisini çekmişti.

"Hayır, aslında gerçek ve sevgili yengem, bu, gerçek olduğunu bilseler cemiyeti cidden sarsardı. Bunu sevmelerinin sebebi Trevegne efsanesine güç katıyor. Aslında gerçek olduğunu bilseler dilleri tutulur maceracı ailemizin tarihini."

"Şimdi ilgimi çekmeyi başardın, artık bana hikayeyi anlatmalısın. Ne de olsa bir Trevegne olduğuma göre ben güvenilirim, değil mi?"

"Hmm, sanırım, ama geçmişimiz hakkında tek kelime etmeyeceğine dair şeref sözü vermiş sayılırsın," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum," dedi Elysia, gözlerindeki yaşların yerini esprili bir parlaklık almıştı.

Peter onaylayarak gülümseyip, onu sandalyeye götürerek, rahat etmesini sağladı kendisi de ateşin önündeki kilime oturup, uzun bacaklarını sıcaklığa doğru uzattı, yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. "Oldukça tatsız bir geçmişimiz var, biliyorsun."

"Evet, korsan hikayesini duydum."

"Âh evet, önemli bir şahsiyet," dedi Peter gururla. "O macera dolu günlerde yaşamak isterdim kılıç oyunları ve Leydimi korumak için cesaret gösterileri," diye sesli hayaller kurdu, kendini elinde bir kılıç ve üç köşeli bir şapka ile hayal ederek. "Şimdi bizim bu atamız epey maceracıymış. Seyahatlerinde dünyanın etrafında birkaç kez dönmüş olacak gelecek nesillerin takip etmesi için geleneği oturtmuş."

"Ganimetleriyle büyük salonu döşeyen korsan da buna dahil mi?" diye dalga geçti Elysia.

"İyi örnek oluyor değil mi?"

"Neye iyi örnek diye merak eder insan?"

"Yeni ufuklar açtığı, uzaklara ve diğer ülkelere seyahat ederek diğer insanları tanımak adına bizi teşvik ettiği söylenebilir," diye devam etti Peter hikayeyi anlatan kişi olmak hoşuna gidiyordu. "Neyse, ilk Alexander zamanında, ağabeyimin adını aldığı insan, elbette," diye sıırıttı.

"Elbette. Daha azını beklemezdim," diye katıldı Elysia.

"Keşfe çıkmışken bir Arap köle gemisiyle savaşa girer, bu gemi fakir şeytanları satmak için yola çıkmıştır, içlerinde çok özel bir yolcu da vardır, daha satılacak, değerli bir kargodur o inanılmayacak kadar zengin çöl krallarından bir şeyhin kızıdır. Duyduğuma göre o çadırlar içinde kral gibi yaşıyorlarmış, Galler Prensi'ni bile her yanlarından sarkan altınları ve mücevherleri ile utandırıyorlarmış. Bu köle tacirleri, bu çöl krallarından birinin kızını kaçırap, fidye isterler, sonra da müzayede de en çok teklifi verene satacaklardır, şüphesiz. Kaderi mühürlenmiştir ta ki benim kabadayı atam gelip, ona talip olana kadar. Esmer saçları ve altın, çöl gibi gözleri onu öylesine büyüler ki onu eve gelini olarak getirir. Her nesilde bir çıkan altın gözler de bu şekilde aileye girmiştir," diye tamamladı Peter sözlerini memnuniyetle, kendini eski Bağdat'ta bir saray masalcısı gibi hissediyordu.

"Bu güzel bir hikaye, Peter, ancak yine de gerçekte, söylediğin kadar romantik olduğuna dair şüphelerim var. Senin atan ne isterse onu alan bir korsanmış, o zavallı kızın duyguları muhtemelen umurunda değildir zaten aklını kaçıracak kadar korkmuştur. Önce köle tacirlerince kaçırılmış, sonra da hiç şüphesiz asla duymadığı bir ülkeden gelen bir İngiliz korsan tarafından alınmış ve asla ailesini görememek üzere lanetlenmiş."

"Olabilir epey çapkınmış ancak bahsettiğimiz bayanın sekiz oğlu ve üç ya da daha fazla kızı olmuş ve uzun yıllar burada, Westerly'de yaşamış, sayısız torun etrafındaymış ve kocası onun fedakar kölesi olmuş, gezme tozma günleri bittikten sonra."

"Ailede çapkınlık gelenek olmalı," diye yorum yaptı Elysia sessizce.

"Ağabeyimin ne kadar çapkın olabileceğini şimdi mi anlıyorsun?" diye sordu Peter, Elysia'nın fısıldadığı kelimeleri duyarak.

"Tanıştığımız andan beri bunu biliyorum ayrıca ne kadar kaba olduğunu da."

"Ah? O zaman tahminimce ondan veba gibi kaçmışsındır," dedi, Joker'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ederek. Ne kadar çılgın bir sahne olmuş olmalıydı, diye düşündü neşeyle bu iki fevri insan birbirinin boğazına yapışmış haldeydi.

Alex'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama dikkatli olmazsa Elysia'yı kaybedecekti ve bu gerçekten çok yazık olurdu. Lanet olsun, neden Mariana'ya istekli sevgiliyi oynuyordu? Ondan Londra'da kurtulduğu için gayet mutluydu tabi bunlar sadece laftan ibaret değilse ve bir şekilde bundan şüphe ediyordu. Alex, Elysia'yı kiskandırmaya çalışıyordu ve bu da ona gerçekten aşık olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Aksi halde bu zahmete girmezdi bu onun tarzı değildi. Ancak burada yanlış olan bir şey vardı ve Alex dikkatli olmazsa her şey elinde patlayabilirdi. O küçük kedi Mariana'ya güvenmiyordu.

Kahretsin, diye düşündü, Elysia'nın ateşe bakarken çatık kaşları arasına yerleşen ifadeyi görünce. Hiç şüphesiz Alex'in Mariana ile ne yaptığını merak ediyordu.

Elysia aniden ayağa kalktı ve okumaya çalıştığı kitabı aldı. "Ben ata binmeye gidiyorum. Buna daha fazla katlanamayacağım" dedi meydan okuyarak. Odadan çıkıp giderken arkasından pembe etekliği de uçuyordu.

Peter itiraz etmeye başladı sonra da o tek kelime edemedi kapı çarpılınca omuz silktili. Yavaşça kalkıp, pencereye yürüdü ve içinden ağabeyine küfretti. Dışarıya bakıp, düşünceli bir ifadeyle buğulu, beyaz pusun kayaların üzerinden dolanıp, her şeyi gizleyen bir perde gibi denizin üstüne çöküşünü izledi. Sis. Tanrım, ne kadar kasvetli bir gündü! Elysia'nın bunu gördüğünü ve geri dönecek kadar mantıklı davranmasını umut etti. Ama o kadar umursamaz, o kadar kahrolası durumdaydı ki, her şeyi yapabiliyordu. Peşine takılıp, sisin içinde kaybolmasını

engellese iyi ederdi ki Elysia'nın yapacağı da tam olarak buydu. O kadar kararlıydı ki, her zaman o fantastik atı Ariel'i alır ve hava durumuna bakmaksızın her öğleden sonra gezintiye çıkardı. Alex ile yıldızlarının çatışmasına şaşmamalıydı. Peter başını sallayarak kendine bir konyak koyup, soğuğa ve Elysia'nın gazabına hazırlandı.

Elysia, yerini hafızasına kazıyarak kalın kitabı tekrar rafların arasında diğer kitapların yanı başına koydu. Onu tekrar okumalıydı. Akli başka düşüncelerle o kadar meşguldü ki sabah okuduklarının yarısını bile hatırlamıyordu.

"Tatlım, en azından yalnızız. Daima istenmeyen sözler ve kulaklar tarafından rahatsız edilmek zorunda mıyız?" diye şikayet etti ısrarcı bir ses.

Elysia, kütüphanenin kapısı kapandığında donakaldı, sonra da odada etek hışırtılarının gezindiğini duydu.

"Ah, Alex. Neden burada? Kitaplardan nasıl nefret ettiğimi bilmiyor musun? Senin de burada fazlasıyla çok kitabın var gibi görünüyor."

"Yalnız kalmayı sen istedin, değil mi Mariana?" diye cevap verdi Alex sesinde derin bir şüpheyile.

"Elbette istedim, sebep de bu."

Oda sessizdi. Elysia kırıdamaya cesaret edemedi. Balkondaki yerinden aşağıdaki odayı olduğu gibi görebiliyordu, ama hareketsiz kaldı. Balkonun köşesine sıkışmış, sırtı soğuk pencereye dönüktü. Uzun ve içten gelen bir inleme duydu sonra da alçak tahrik edici bir gülüş sesi geldi. Elysia parmaklarını ağzına bastırdı, içinde biriken acıyı bastırmaya çalışarak ısırdı.

"Seni özledim, sevgilim," diye fısıldadı Mariana, ardından da sessizlik geldi. "Londra'yı terk edip, o yaratıkla evlenmenin bedelini sana ödeteceğim."

"Ben de istediğin bedel her ne olursa olsun ödemeye razıyım," dedi Alex tembel bir ifadeyle, sesinden Elysia'ya doğru bir acı ve özlem dalgası akıyordu.

"Çok kurnazca zeki bir şeyler düşünmeliyim, çünkü benim yanımda duygularımın acısını çıkarmanın tek yolu bu olur. Bana çok zalim davrandığını biliyorsun ve aslında seninle hiç işim olmamalı, Alex."

"İstediğin buysa," dedi Alex sakın ve sıkılmış bir ses tonuyla. "Senin kararın."

"Senden uzak kalamadığımı biliyorsun öp beni," diye emretti kısık bir sesle.

Ardından gelen sessizlik Elysia için yeterli bir cevaptı, kocasının Leydi Mariana'nın isteğine karşılık verdiğini gösteriyordu.

"Onu ne yapacağız?" diyerek Mariana nihayet sessizliği bozdu, sesi gizlenmeyen bir nefretle doluydu.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? A-ama biz ne olacağız?" diye sordu Mariana sesinde yükselen bir öfkeyle, tizliği odadaki sessizliği füze gibi delip geçiyordu.

"Eskiden olduğu gibi devam edeceğiz, hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Londra'da olacağız, o da," Elysia'yı düşünmek sinirini bozuyormuş gibi duraksadı, "burada kalacak. Bu kadar basit, tatlım'."

"Gelecek hafta seninle Londra'ya gelmeyecek mi yani?" diye sordu Mariana umutla, keyfi yeniden yerine gelmişti.

"Aynen."

"Sanırım yeterli olacaktır ama ya peşinden gelmeye karar verirse? Sorun çıkarabilir rezalet," diye ekledi. Sorun yaratmadan tatmin olmuyor, rakibinin kulvarda olmadığından emin olmak istiyordu.

"Gelmeyecek. Onun burada, St. Fleur'de kalması için gerekli emirleri vereceğim. Gelmesinin istenmediğini bilirse, o zaman planlara dahil olmak isteyeceğini bile sanmam. Her neyse, bence burada kendini 'eğlendirebilir' onun için endişelenmemize gerek yok," dedi soğuk bir tavırla, ses tonu Elysia'ya öldürücü bir darbe vurmuştu.

"Hatırlıyorum da sana fevri davranmaman gerektiğini söylemiştim yalnızca önemsiz bir anlaşmazlık yaşadığımız için. Sana söylediğimi yapmış olsaydın o zaman

şimdiye evlenmiş olurduk ve o zümrütleri kızıl kaltak değil de ben takıyor olurdum. Hala onları istiyorum, Alex. Onları, o kadından al. Tanıdığım iyi bir kuyumcu var, o onları daha modern bir modele dönüştürebilir." Mariana iç çekti. "Ondan kurtulamaz mısın?"

"Katil olmak istediğimi sanmıyorum, tatlım." Alex'in kahkahası Elysia'nın şakaklarında zonklayan acıyı bir bıçak gibi kesti. "Peki ya senin dükle evlenme planlarına ne oldu? O ömrün boyunca istediğin şeyi unutmamışsındır herhalde?" Sesi bu kelimeleri söylerken zalimce çıkıyordu, "Yoksa yemi yeterince sallamadın da asil balığın kaçtı mı?"

"Ah, ne kadar kaba çok zalim olabiliyorsun, Alex," Mariana yanına yanaştı. "Ben iki hafta içinde nişanımızın gazetelerde duyulmasını bekliyorum, Lin aslında benimle evlenmek için oldukça hevesli. Bana şimdiden düşesim diyor."

"Aferin ona ne kadar erkek olduğunu kanıtlıyor, ne de olsa," diye ekledi Alex ifadesiz bir şekilde, belli ki Mariana'nın onu kıskandırma çabalarından etkilenmemiştii. "Gidelim mi? Görünüşe bakılırsa yağmur yağacak ayrıca daha fazla sis çökecek gibi."

"Burası dünyanın en nahoş yeri. Neden Cornwalli olmak zorundaydın ki? Neden Somerset ya da Sussex'te hoş bir kalen yok?" diye şikayet etti Mariana, kapıya doğru ilerlerken sesi gittikçe uzaklaştı.

"Linville gibi, sanırım ama sen elbette..." Kapılar kapandığında Alex'in sözlerinin geri kalanı duyulmadı.

Elysia kararsız bir ifadeyle orada durdu, düzgün düşünemiyor ve davranamıyordu. Londra'ya geri gidecekti yalnız. Elysia ise burada, Cornwall'de kalacaktı ve Alex daha önce yaşadığı hayata dönecekti, daha önce sevdiği kadına, hala sevdiği kadına.

Artık içinde şüphe kalmadan biliyordu ki Alex'i kaybetmişti. Artık kendini kandıramazdı. Peter yanılmıştı hem de çok yanılmıştı. Bu kırılmış onuru yüzünden

oynadığı bir kıskandırma oyunu değildi. Alex onu terk edecekti. Elysia kahkahasını bastırmaya çalıştı. Bir zamanlar bu düşünce nasıl da hoşuna giderdi, ondan nefret ettiğini düşündüğü zamanlarda. Şimdi... şimdi yalnızca üzüntü hissediyordu, sanki içinde bir şeyler ölmüş gibi. Açmak ve çiçeklenmek üzere olan bir tomurcuk gibiydi, güneşin ilk ısıtıcı ışıklarıyla hafif açılmış, yağmurun ilk damlalarıyla beslenmişti ama şimdi ilgisizlikten solup, ölecekti.

Gözlerini kör eden yaşlarla, Elysia evden çıktı. Çoktan binici kıyafetlerini giymiş, doğrudan ahıra gitmişti. Ariel'in eyerlenmesini istediğinde kimse onu durdurmaya cesaret edemedi, yüzü donmuş ve ifadesizdi. Jims görünürde yoktu, seyisin havaya endişeli bakışına rağmen Elysia ahırın avlusundan çıktı, bulutları umursamadan.

Yol boyu ilerledi, havaya açılması için meydan okuyordu ki o sırada bir gök gürültüsü duydu. Hiçbir şeyin araya girmesini istemiyordu buna ilahi müdahale de dahildi. Seyis geride kalmıştı, Ariel yol boyu dört nala giderken uzaktaki bir nokta halini almıştı. Elysia arayı açmaya devam etti, o sırada kırları aşarak bir atın yaklaştığını gördü, Blackmore Malikanesi yönünden geliyordu, onu durdurmak niyetindeydi. Atlı yaklaşıncı Elysia kıyafetini tanıdı, şövalye silahtarının seyislerinden biriydi. Hızla yanına gelip, tam önünde durdu.

"Siz Leydi S t. Fleur müsünüz?" diye sordu cebinden mühürlü bir not çıkartarak.

"Evet."

"Bu Blackmore Malikanesi'nden size gönderildi." Kağıdı Elysia'ya verip, Elysia'nın beklemesi için seslenmelerine rağmen hiçbir cevap beklemeden arkasına dönüp, geldiği yöne gitti. Elysia mührü kopardı. Muhtemelen Louisa'dandı, sonra da kağıda düzgünce yazılmış kelimeleri okudu. Afallamış gözlerinin önünde kelimeler dans etmeye başladığında elleri titremeye başladı.

Solgun yüzüyle arkasına baktığında Westerly'den gelen seyisin hala uzakta olduğunu gördü. Onu bekleyemezdi.

Alex yaralanmıştı, kötü durumdaydı. Hemen gelmesini söylemişlerdi. Geçmiş unutulmuştu ve Ariel'i hayatında hiç olmadığı kadar hızlı kullanıyordu, Blackmore Malikanesi'ne doğru kır boyunca sürdü yolu terk etmişti, tehlikeli bataklıkları ve çukurları o telaşla unutmuştu. Mariana ve Alex arasında duymak istemediği konuşmayı da unutmuştu.

Elysia için tek önemli olan Alex'e zamanında ulaşmaktı. Onun acı içinde, yaralı bir şekilde yattığını düşününce Elysia'nın tüm ölkesi ve kırıklıkları kaybolmuştu. Elysia'nın ilgisini istememesi onu hiç ilgilendirmiyordu hala onun karısıydı şimdi yalnızca ismen de olsa, ne olursa olsun onun yanındaki yerini alacaktı.

Blackmore Malikanesi'ne uzanan ağaçların dizili olduğu yola ulaştığında Elysia, Ariel'i döndürdü, yaz evine doğru ilerledi Blackmore Malikanesi'nden biraz uzakta çam ağaçlarının arasına inşa edilmiş bir tapınak gibiydi. Sıcak bahar aylarında piknikler ve açık hava partileri için kullanılıyordu ama şimdi terk edilmiş ve kararın havanın altında soğuk bir görünümü vardı.

Alex'in burada ne işi olabilirdi? Alex ve Mariana'nın diğerlerine katılmadan önce kendilerini tutamayıp, yalnız kalmak istediklerini kabullenmek istemedi. Aşkları o kadar büyüktü ki, ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyor olmalıydı.

Elysia atından inerken bu rahatsız edici gerçeklerin hepsini bir kenara bırakıp, telaşa içeri girdi. Yüzüne sırtan ejderha kafalarının işlenmiş olduğu kırmızı kapıyı itti ve sekiz kenarlı odaya girdi. Etrafındaki kırmızı, kadife yastıklı banklara ve sallanan püskülleriyle büyük saten yastıklara baktı. Bomboştı Alex burada değildi.

Onu götürmüş olmalılar, diye düşündü çıldırmış gibi, tam birisi sessizce açık kapıdan girerken gitmek için döndü.

"Bayan Blackmore!" diye haykırdı Elysia rahatlayarak. Bayan Blackmore arkasından kapıyı kaparken ona doğru yürüdü. "Tanrı'ya şükürler olsun, sizi gördüğüme çok sevindim. Alex nerede? Notta onun burada olduğu yazılıydı ben de elimden geldiğince hızlı geldim. Çok mu kötü yaralı?"

"Gayet iyi," diye cevap verdi Bayan Blaekmore sakın bir tavırla. "Onu götürdük."

"Anlıyorum ama nereye? Malikaneye mi?" diye sordu Elysia, Bayan Blackmore'u geçmek için ilerledi o sırada kadın elini uzatıp, Elysia'nın bileğini kavradı. Böylesi ufak tefek bir kadın için fazla sıkı tutuyor diye düşündü Elysia, Bayan Blaekmore'un elini sabırsızca çekmeye çalışarak. "Lütfen, Bayan Blaekmore. Bırakın geçeyim."

"Hayır. Ekselanslarını malikaneye götürmedik." Elysia'nın bileğini bırakıp, duvara yerleştirilmiş panele gitti. Küçük bir gül işlemesine parmağını sokarak, çevirdi. Panel kayarak açıldığında arkasından demir görünümlü ağır bir kapı çıktı. Elysia hayretle Bayan Blackmore'u izliyordu kadın çantasından büyük bir anahtar çıkarıp, paslı kilide rahatlıkla sokarak kapıyı kolayca açtı. Bayan Blaekmore kapıyı itti ve arkasından karanlığa giden dik merdivenler görüldü.

"Orada değildir herhalde?" diyerek nefesini tuttu Elysia, boşluğa ilerleyerek. "Neden bu merdivenlerden indirdiniz?" Bayan Blackmore'a akli karışmış bir ifadeyle baktı. "Bunu hiç anlamıyorum. Yaralıysa, o zaman..." Elysia'nın sesi karanlığa bakınca sessizleşti.

"Tatlım, gerçekten oraya gitmeli misin?" diye sordu Bayan Blackmore tereddütle karanlığa bakıp hafifçe titreyerek. Kahverengi, kıvrıkcık saçlı başını hüznü bir ifadeyle salladı. "Hoş bir görüntü değil," diye uyardı Elysia'yı, elini anlayışlı bir tavırla okşayarak.

"Ona gitmeliyim anlamıyormusunuz?" dedi Elysia gözleri yaşlı, gergin ve karar veremiyor gibi görünen ufak tefek kadını geçerek.

Elysia kapı eşiğinde durup, zifiri karanlığa göz attı. "Işık yok mu, Bayan Black..." diye sormaya başladığında başının arkasında can yakıcı bir darbe inip boğazından bir çığlık kaçarken düştüğünü hissetti.

Ertelemelerin tehlikeli neticeleri vardır.

Shakespeare

16

Louisa çakıl taşlı yolda oyalandı bir kır çiçeğinin yanında durup, yapraklarını okşadı. Sonra da fırtına bulutlarına bakıp, endişeli bir ifadeyle hızlandı ve bir düş gibi uzanan kırlara bakmak için durdu, bu sırada dalgınlıkla tepesindeki bulutları unuttu.

David Friday ondan kaçıyordu. Artık onu görmeye çalışmıyordu. Önceden hep onun yanında olurdu. Ne zaman arkasına dönse, orada oluyordu ve hayran bakışlarını görüyordu. Ama şimdi ortalıkta yoktu belki uzaktaydı, onun geri şekillişlerini gördüğünde ve yanına gitmeye çalıştığında, o ulaşınca ya kada ortadan kayboluyordu.

Anlayamıyordu. David aşık olduğu sakin ve ilgili, genç denizciden, sanki canını sıkıyormuş gibi davranan meşgul ve mesafeli bir yabancıya dönüşmüştü. Tavrındaki bu değişikliğe neden olabilecek ne olmuştu? Louisa değişmemişti. Hala aynıydı. Kafası çok karışık. Nihayet onu seven birini bulduğunu sanmıştı o da onu seviyordu ama şimdi her şey elinden kayıp gidiyor gibiydi.

Louisa kederle iç geçirdi. David ona evlenme bile teklif etse boşaydı. Anne babasının, işsiz ve beş parasız bir denizcinin kızlarına evlenme teklif etme cüretinde bulunmasına tepkilerini tahmin edebiliyordu kızları için zengin bir eş ayarlama niyetindeydiler.

Onun aklını karıştıran bir diğer şey de buydu. Anne ve babası hala onun marki ile evlenebileceği ihtimaline göre hareket ediyorlardı daha yeni evlenmiş olmasına rağmen hem de Elysia gibi güzel ve kibar bir kadınla. Nasıl bir delilikti bu ki

markinin başka birini arzulayabileceğini düşünebiliyorlardı özellikle de kendi gibi ne olduğu belirsiz birini arzulayabileceğini?

Ancak Blackmore'da tuhaf bir hal vardı. Babası suratsız ve aksiydi, aşırı içiyordu ve annesi sinirli ve huysuzdu, kimi zamanlar saatlerce odasından çıkmayı reddediyordu.

Bazen anne babasının ona yabancı olduğunu düşünüyordu. Aslında hiçbir zaman onlara yakın olmamıştı. Ona hiçbir zaman şefkat göstermemişlerdi yalnızca kendi arzularını gerçekleştirmek adına bir araçtı Louisa onlar için. Sadece bir yem olarak onlar için gerekli ve önemliydi, elverişli bir evlilik yapmak içindi.

Louisa iç geçirdi, çünkü anne babasını bu konuda hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağından korkuyordu. Ama aslında bu yeni bir şey olmayacaktı. Onlar için Louisa zaten bir hayal kırıklığıydı. Sıradandı basit ve gösterişsiz bir kızdı. Londra sosyetesinde ün salmak için hiçbir gayreti yoktu. Cormvall'de kalmakla yetiniyordu. Şimdiye kadar tek umut ettiği şey saygın bir adama aşık olup, bir aile kurmaktı ama anne babası büyük planlarında onun için hep daha yukarıya bakmıştı. Bazen niyetleriyle onu korkutuyorlardı tek amaçları zenginlik ve mevkiydi. Asla onları anlamayacağını, onların da onu anlamayacağını biliyordu. İnançları ve arzularında birbirlerine kilometrelerce uzaktılar. Keşke...

Louisa uzaktaki yaz evine bir atlının yaklaştığını görünce düşüncelerinden sıyrıldı. Hoşnut olmayarak yüzünü ekşitti. Bu Çin usulü tapınaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı bir İngiliz taşrasında olmayacak kadar yersiz ve komik görünüyordu.

Atlı yaklaştıkça, Louisa onun Leydi Elysia olduğunu gördü ve telaşa kapıldı. Louisa tapınakta neler olup bittiğini bir an önce anlamak istiyordu. Louisa nefes nefese kalmış halde, yetişene kadar binanın yanındaki girişte gözden kayboldu. Bir an durdu, açık pencereleri süslü bir şekilde kapatan ızgaralı, kırmızı demirlere yaslanarak nefesini düzenlemeye çalışırken, içeriden gelen sesleri duydu. Louisa yüzünü işlemeli, bağ gibi desenlere dayayarak merakla karanlık odayı gözetledi.

İki adam panelli bir duvara yerleştirilmiş bir kapıdan geçiyordu dışarıdan başka bir yere açılmazdı bu kapı ama adamlar bir merdivenden aşağı yerin altına iniyorlardı.

"Leydiden kurtulup, cesedi denize atmamız." "

Bu uğursuz sözler adamlardan birinin ağzından, ızgara aralığından geliyordu. Kapı arkalarından kapandı ve boş odada korkunç bir sessizlik bıraktılar.

Leydi Elysia'yı mı kast ediyorlardı? Elysia neredeydi? Yalnızca on beş dakika kadar önce Elysia'nın tapınağa girdiğini görmüştü. Sessiz bir ıglık atıp, geldiğı yola geri döndü ve Elysia'nın atına bakmak için durdu. Hala orada bir dala bağılı halde duruyordu.

Elysia gitmemiştı. Merdivenlerin indiğı o korkunç yerde olmalıydı orası her neresiyse.

Aman Tanrım. Ne yapacaktı? Yardım çağırmalıydı ama atı yoktu ve ahıra gitmek asırlar alırdı hem ayrıca babası akşam geç vakitlere kadar yemek davetinde olacağını söylemişti. Ah, ne yapacaktı şimdi?

Ariel gergin bir ifadeyle kişnedi, kararlı adımlarla ona doğru gelen ufak insana göz ucuyla baktı.

Onun için tek çıkar yol vardı: O canavar gibi atı bir şekilde sürmeyi başarmalıydı. "Ariel, oğlum. Seni sürmeme izin vermek zorundasın," diye yalvardı Louisa sessizce. Utangaç bir tavırla dizginleri tutmak için elini uzattı. "Sahibin tehlikede. Bana yardım etmelisin."

Ariel aniden geri çekildi, büyük dişleriyle Louisa'nın elini dişledi.

"Lanet olsun, canım yandı," diye küfretti Louisa hayatında ilk defa sonra da kendi başarısızlığına nefret ve öfkeyle o sinir harbi içinde yanaklarından yaşlar sel olup aktı. Neden bu kadar zayıf olmak zorundaydı? Bu kadar çaresizken hayatında arkadaş bellediğı tek kişiyi koruyamazdı. Zayıf omuzları titremeye başladığında arkasından bir şeyin ittiğini hissetti; Louisa hızla arkasını döndüğünde Ariel boynuna burnunu sürtmeye çalışıyordu.

Louisa gözlerine inanamayarak bakakaldı, Ariel homurdandıkça hareket etmeye cesaret edemedi tehditkar bir hali yoktu daha çok meraklıydı.

"Oh, Ariel. Anlıyorsun," diye fısıldadı Louisa tekrar dizginleri tutmak için elini uzatarak. Bu kez büyük at karşı gelmedi. Rahatsızlık ve korkudan titreyerek Louisa atı bir kütüğün yanına götürdü ve bindi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Biraz ileri itip, daha nefesi bile düzelmeden kuş gibi uçmaya başladı. Louisa yutkunup sımsıkı tutundu, kahverengi buklelerinin arasında kırmızı kirazlarıyla hasır şapkası her seferinde hopladı. Louisa mavi elbisesinin dizlerinin üstüne kadar çıktığının bile farkında değildi, külotlu çoraplı bacakları ve zarif kırmızı terlikleri ortaya çıkmıştı bunun mantıklı bir plan olup olmadığını düşündü. Neredeyse gizli merdivenlerden inip, iki katilin peşinden gitmeyi aklından geçirmeye başlamıştı ki Ariel binmesine razı olmuştu. Şimdi tehlikeli bir halde üstünde hoplarken diğer fikrin daha güvenli olduğunu düşündü.

Louisa hayatında hiç bu kadar hızlı ata binmemişti kırlar uzakta bulanık görünüyordu. Şimdi ise asıl sorun, Ariel'i nasıl durduracağıydı. Ariel doğrudan Westerly'e ve ahırına doğru gidiyordu ki Louisa üç atlının hızla ona doğru gelmekte olduğunu gördü.

"Lütfen bana yardım edin!" diye haykırdı Louisa, imdat ışıkları rüzgarla ona geri geldi. Bir an daha dayanabileceğini sanmıyordu.

Üç atlıdan en irisinin üstündeki adam Ariel'in yolunu değiştirmesini sağlayıp, sonra da daha hızlı bir şekilde yanından giderek, uzanıp Louisa'nın cansız parmaklarından dizginleri çekti. Otoritesini ve gücünü göstererek nazikçe iki atı durana kadar yavaşlattı.

Louisa gözlerinin üstüne düşen bonesini titreyen elleriyle geri ittiğinde kurtarıcısının yüzünü gördü.

"Trevegne!" dedi Louisa minnettarlıkla. Onun karanlık, kibirli yüzünü gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Oh, şükürler olsun ki buradasın."

"Bu atın üstünde senin ne işin var, Louisa?" diye sordu Alex, nazik bir hareketle Ariel'i sakinleştirmeye çalışırken at sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu.

"Elysia nerede?" diye sordu Peter. Hemen arkasında Jims ile yanlarına gelip, sonra da Ariel'in üstünde oturan küçük Louisa Blackmore'a hayret dolu gözlerle baktı.

"Onu öldürecekler, ben de ne yapacağımı bilemedim. O kadar korktum ki," dedi anlaşılabilir kelimelerle, iç çekerek.

"Öldürecekler," diye tekrar etti Alex, afallamıştı. "Sen ne saçmalıyorsun?" Önce bu çöken sisin içinde gezinmeye çıkan hem de seyissiz Elysia'yı arayan Peter ve Jims'in peşinden gelmişti. Peter'in nefesinde konyak kokusunu alınca onun bir aptal gibi saçmaladığını düşünmüştü. Jims bela ve ihanet hakkında bir şeyler söylüyordu şimdiyse Ariel'in tepesinde Louisa Blackmore karşısına çıkmış ki Alex'in kendi bile bu ata binemiyordu. Elysia'nın öldürüleceğini söyleyerek ağlıyordu. Alex aklını kaybediyor olduğunu düşündü.

Louisa'nın titreyen omuzlarına sıkıca ellerini koyup, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Cevap ver bana. Ne öldürmesi?" Ancak Louisa'nın titremesi durmak bilmiyordu. Alex sabrını kaybedip, birkaç kez hafifçe Louisa'nın yanağına tokat attı. Bu diğerlerini de beklenmedik anında yakalayan bir hareketti.

"Aman Tanrım, Alex. Sen ne..." diye başladı Peter.

"Histeri için hiç de uygun bir zaman değil ya da şoka girmek için. Tanrım, ya doğruyu söylüyorsa?" Alex kendi ifadesini yansıtan Peter'in dehşet dolu ifadesini gördü. "Şimdi," dedi biraz da olsa sakinleşmiş Louisa'ya, "bana tam olarak neler olduğunu anlat."

"Elysia," diyerek burnunu çekti, yaşlı gözlerle diğerlerine bakarak, "Tapınağa girdiğini gördüm..." duraksadı. Jims yüksek sesle nefesini tuttu, çiğnediği tütünü yuttu ve az kalsın boğulacak gibi olunca yüzü kırmızıya döndü.

Alex delici bir bakış attığında, Jims'in, Louisa'nın kelimelerinin üstüne yüzünde oluşan korkuyu yakaladı: "... sonra ne oldu," dedi Louisa'ya, devam etmesi için.

"Bir şey yüzünden telaşlanmış gibi bir hali vardı, çünkü koşuyordu ve ben de peşinden gittim ama ben yürüyordum ve epey uzaktaydım, o yüzden de oraya varmam on dakikadan daha uzun sürdü, v-ve..." Gözlerinde yaşlarla o anı hatırlayınca durdu.

"Ve... devam et, Louisa... bana anlatabilirsin," diye nazikçe devam etmesini istedi Alex, nazikti ama ısrarcıydı, ihtiyacı olan cevapları almakta kararlıydı.

"Sonra," diye devam etti Louisa, markinin soğukkanlılığı karşısında sakinleşmişti. "O korkunç adamların onu öldüreceğini söylediklerini duydum." Trevegne'nin gözlerinin karardığını, dudaklarının inceldiğini ve sesinin hırılayarak çıktığını duyunca rengi soldu.

"Başı gerçekten belada, ekselansları," dedi Jims sesi titreyerek.

"Hadi, hemen gitmeliyiz," dedi Peter telaşla harekete geçerek.

Alex Jims'e baktı, onun bir şeyler bildiğinin farkındaydı ama ne olduğunu bulmak için zaman haralayamazdı. "Atından in ve bizi burada bekle, Louisa, sen Ariel'le başa çıkamazsın. Bu çok tehlikeli. Ona binebilmen bile bir mucize," diye ekledi Alex, Louisa'yı indirmek için öne eğilerek.

"Ama artık orada değiller. Gizli geçitten aşağı gittiler."

Alex hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Gizli geçit mi? Nerede? Çabuk! Zaman geçiyor."

"Tapınağın duvarında bir panelin arkasında."

"O zaman bize bu paneli göstermek için eşlik etmelisin." Kolaylıkla Louisa'yı önüne katıp, kollarını sıkıca etrafına sararak, Louisa'nın geldiği yola doğru gitmeye başladılar.

"Umarım çok geç kalmamışsızdır," dedi Louisa gergin bir ifadeyle, korkmuş gözlerinin önünde yer hızla akıp giderken. "B-ben de nasıl açacağımı bilmiyorum."

"Başaracağız... ve Tanrı'ya zamanında yetişmek için dua edeceğiz senin anlayabileceğinden çok daha fazla sebeple," dediğini duydu Louisa markinin gergin yüzüne baktığında. Korkunç bir şüphe ifadesiyle birkaç dakika içinde asırlarca yaşanmış bir yüzdü bu.

"Teğmen Hargrave rapor veriyor, efendim," diye saygıyla selamladı genç teğmen, komutanını.

"Teğmen," diye karşılık verdi Lan. "Seni ve adamlarını gördüğüme sevindim." Botlarını sahile çekmelerini izledi. Küreklere kuvvetle asılıp botu kayalık sahile önceden kazanılmış bir alışkanlık gibi dengeli bir hareketle çekiyorlardı.

"Generalin selamları var, efendim. Öğle saatlerinde Fransız savaş gemisinin yerini tespit ettik, kıyıdan uzaktaydı. Bu sis altında içeri girmeyi bekliyorlar, efendim," diye savaş fikrini düşünürken heyecanla rapor verdi teğmen.

"Limana girdiler mi?"

"Girdiklerinde gözcü' işaret verecek, efendim biz de hazır bekliyor olacağız," diye açıkladı.

"Botu iyi gizlediğinizden emin olun," diye uyardı Lan, her hareketi eleştirel gözlerle izlerken. "Evet, bekliyor olmalıyız ama şimdi harekete geçmeliyiz," dedi Lan harekete geçtiğinde her şey işten ibaretti. "Adamlarını sakla balığımızın ağa girdiğinden emin olmalıyız hiçbirini denize kaçırmak istemeyiz, ya da..." duraksadı; dar vadiye şüpheli gözlerle baktı "tehlikenin kokusunu alan bir tavşan gibi deliğe kaçmalarını. Bir de, Teğmen," diye ekledi Lan, "köylüler size ateş açana kadar, onlara ateş açmayın zarar görmelerini istemiyoruz."

Yüklü gemi, dalgaları limana iterken sahil terk edilmiş gibi görünüyordu. Kayalar ve kırık deniz kabukları sahile çıktıkça büyük bir gürültü çıkarıyor, dalgaların nazik hareketleri adamların bileklerine kadar suyu getiriyordu.

Lan ve adamları kayaların arkasına gizlenmişti, bir baykuş sesi duyduklarında dikildiler ve her şeyin temiz olduğu ile botun limana yanaştığı işaretini bekleyen bir grup adamın dar vadinin ağzından inişini nefes almadan izlediler.

"Adamlarına emri yay," diye fısıldadı Lan yanında eğilmiş duran genç teğmene. "İşaretimle harekete geçiyoruz."

Teğmen Hargrave gergin bir ifadeyle bekleyen denizcilere emri yaydı, iki grubun birleştirildiği bota doğru ilerleyen nakliyat grubunun zahmetli geçişleri sırasında her biri kilit pozisyonlarda bekliyordu.

Lan bekledi sonra da kulakları delen bir ısıklık sesi geldi tiz ses tüm adamları bir anda harekete geçirdi.

Kaçakçıların etrafında bir daire oluşturdular, gittikçe daralttılar ve böylece şaşkın Fransız denizcilerle korkmuş köylülerin yanına yanaştılar. Denizciler, demirlemiş botlarını tekrar denize açmaya çalışırken hengame oldu, ancak hala indiremedikleri kaçak malların ağırlığıyla hareket ettirmek zordu ve boşuna kaldırma çabalarında da çok yavaş davranmışlardı. Köylüler güvenli bir yere sığınmak için kaçıştılar, yurttaşlarının kararlı çabalarını terk ettiler ve sığ yerlerden koşmaya başladılar, yakın takipteki bir grup denizciden kaçmaya çalışırken ağır ayakkabılarının etrafına ıslak pantolon paçaları çarpıyordu.

Fransız denizciler kaçış çabalarının boşuna olduğunu gördüklerinde demirlemiş bottan ateş açıldı.

Lan uçar gibi atlayarak yumuşak kuma düştü, silahını çekmiş ve hazırlamıştı, ancak Fransızlar etraflarındaki çember kapanıp, dört bir yanlarını sarınca cepheyi uzattı. Sağdan ve soldan gelen ateşin ortasında kalınca teslim oldular birkaç arkadaşları ölmüş, birkaçı da yaralanmış halde inleyerek kumda yatıyordu.

Lan komutayı teğmene devretti teğmenin gözleri kirlenmiş yüzünde parlıyordu, bir zamanlar lekesiz olan üniforması yırtılmış ve dağılmıştı. Lan esirlere baktı. Bu Fransız gemiciler umurunda bile değildi ya da korunan bota götürülen bu somurtkan, korkmuş köylüler.

Şimdiye kadar casusunu bulamamıştı ya da mesajı. Katırların üzerine yüklenmiş kargoların ve adamların bota yaklaşmasını dikkatle izlemişti, aralarında kontu ve şövalye silahtarını aramıştı ama yoklardı. Yalnızca nakliyatı indiren ve sayısız saklama yerine götürmek üzere tepelerden yukarı taşıyan sıradan köylüler vardı.

Ancak telaşlanmıştı Kont ve şövalye silahtarı orada olmalıydı. Bu özellikle kont için önemli bir yolculuk olmuştu. Genellikle Fransızlar, İngiliz askerlerinin bu kadar yakınına gelmezdi ama söz konusu kont ve elindeki bilgi olunca işlerini şansa bırakmıyorlardı. Ancak iki taraf da bu kadar açgözlü olduğundan, şövalye silahtarı için fazladan nakliyat getirerek yavaşlamışlardı, belki de bu sunduğu hizmet karşılığında bir ikramiyeydi. Muhakkak burada olmalıydı, fazladan mallarını almak için en azından kont da bir an önce gitmeye hazır olmalıydı.

Lan küfretti ve etrafına kafası karışmış ve düşünceli bir ifadeyle bakınırken uçurumun ön tarafında gizli bir hareketlilik gözüne takıldı.

"İşte, siz, beni takip edin," diyerek bir grup ağır silahlı adama emretti, artık savaş bittiğinden bu adamlar da boş duruyordu. Lan hızla uçuruma doğru ilerledi, gözleri uçurumun tepesinde hızla kaybolan kişiye kenetlenmişti.

"Gizlenmiş bir patika arayın."

Aceleyle kayaların ve çalılıkların arasında avlarının kaçıp, beyaz bir örtü halinde her şeyi gizleyen sisin içinde kaybolduğu yolu bulmaya çalıştılar. Onları kaybetmeyecekti hele ki bu kadar yaklaştıktan sonra, diye düşündü Lan gözü dönmüş bir halde.

"İşte! Buldum, efendim," dedi sisin içinden bir ses.

Patika, uçurumun bir çıkıntısının arkasındaki iki iri kaya parçasının arasına zekice saklanmıştı ve başka bir kaya çıkıntısına bağlanıyordu, buradan da uçurumun diğer köşesine geçmeye imkan sağlıyordu yukarıdaki ve aşağıdaki girişinden ve meraklı gözlerden saklanmıştı.

Lan ve adamları yavaşça dar patikadan yürüdü. Sis, hemen kenardaki dik yamacı ve patikanın düzensiz yollarını görmeyi engelliyordu. Ancak onları yavaşlatan sis,

arada bir etraflarında dönerek açılan ve attıkları her adımı zorlaştıran sisin içinde gördükleri kaçakları da yavaşlatıyordu. Lan onları tekrar gördüğünde başlarının üzerine uyarı için bir el ateş etti. Adamlardan biri bir anlık tereddütle durdu, sonra da dönüp, yoluna devam etti.

"Bir sonraki sefere uyarı ateşi olmayacak," diye silahlarını çeken adamlarını yönlendirdi Lan.

Sis girdap içinde iyiden iyiye yayıldı.

"Durun, yoksa ateş ederiz!" diye bağırdı Lan, kaçaklar tekrar görüldüğünde ama onlar uyarıyı umursamadan devam etti. "Ateş!" diye emretti Lan. O sırada sis kaçakların üstüne çöküp, kurşunlar kör bir halde içinden geçerken bir beyazlık içinde adamları sakladı. "Lanet olsun," diye mırıldandı Lan, yine bir düşmanı elinden kaçırmak üzereydi. İleride izledikleri patika iri bir kaya parçasıyla kapanıyordu, kara şekli tam ortada duruyor ve önlerini kesiyordu.

Lan üstünden eğilip, şaşkınlıkla nefesini tuttu şövalye silahtarı oradaydı. Siyah paltosu onu bir çadır gibi saklıyordu. Lan dikkatle onu çevirdi. Adam ölmüştü; başından vurulmuştu.

"Hadi, bugün bitmeden daha yapacağımız çok şey var," dedi Lan ciddi bir ifadeyle şövalye silahtarının cansız bedeninin üstünden geçerken; görmeyen gözleri gökyüzüne bakıyordu.

Tahtın ardında Kral 'dan daha büyük bir şey var.

William Pitt, Chatham Kontu

15

Hasta edici bir hızla bilinci yerine gelmeye başladığında Elysia acı dalgalarının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Neredeyse bilinçsizliğin güzel karanlığını tekrar istiyordu. Yattığı yerde doğrulmak istediğinde hafifçe inledi, başaramadı gözlerinin ardına delici keskinlikte bir acı saplandı ve mağaranın soğuk taş zeminine kıvrılarak geri çöktü. Gözlerini açıp, etrafına nerede olduğunu bilemez gözlerle bakındı, duvarlar durmadan etrafında dönüyor, duvarlardaki oyuklara yerleştirilmiş meşalelerin ışıkları buğulu bir şekilde gözlerinin önünde titriyordu. Mağaranın girişine geldikçe, uzaktan denizin dalgalarının sesini duyabiliyordu.

Elysia kendini toplayarak, oturdu. Destek için arkasını bir varile yasladı arkasında sert ve sabit varlığını hissetti. Görüşü netleşmeye, dengesi düzelmeye, yer sabitlenmeye ve düzelmeye başladı. Titreyen elini başının arkasına koydu yapışkan, katılaşmış ve saçına yapışmış kanı hissetti, kafasındaki hassas şişliğe dokununca bir an ürperdi. Dayanılmazacak kadar çok acıyordu, midesi kalkınca gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Tüm vücudu ağrıyordu. Elysia üzerindeki binici kıyafetlerine baktı yırtılmış ve parçalanmıştı, vücudundaki kesiklerden ve yaralardan dolayı her yeri kan olmuştu. Dany'nin diğer kazadan sonra tamir etmek için özenle dikişini ve ne kadar çok çabaladığını düşününce histeriye kapılıp az kalsın gülecekti. Bu kez bu elbiseyi kurtarmak için çok daha fazla çabalaması gerekecekti.

Elysia mağaranın dışındaki dar ve dik merdivenlere baktığında içine dolan ürpermeyi bastırdı tapınağın bir duvarına açılmış büyük, demir kapıya insanın başı dönmeden çıkması mümkün değildi.

Ne olmuştu? O korkunç merdivenlerden düşmüş olmasına rağmen hala nefes alıyordu. Başına gelen ağır darbeyi ve sonra düşerkenki boşluğu hatırladı. Bir anda her yanını karanlık sarmış ve şükürler olsun ki mağaraya düştüğünü fark etmemişti.

Peki ya Bayan Blaekmore'a ne olmuştu? Düşerken yukarıda şövalye silahlarının karısıyla birlikte olduğunu hatırlıyordu. Elysia etrafına bakındı. Bayan Blaekmore burada onun yanında değildi, yaralı ve çaresiz de değildi. Başına her kim vurduysa şövalye silahlarının karısını öldürmemişti elbette. Hayır, ölmüş olamazdı şövalye silahları kendi karısını öldürtmezdi. Ama neden onu yeraltındaki bu kaçak malla dolu yere atmışlardı? Lan'ın bunu bilip bilmediğini merak etti. Ondan ne istiyor olabilirlerdi?

Elysia ayağa kalkmaya çalıştı, dizleri sarsıldıkça mağaranın duvarına tüm ağırlığını verdi, o titremeyle tüm bedenini iç gıcıklayıcı bir his kapladı. Buradan çıkmalıydı. Yaralarına yenik düşeceğini düşünüyor olmalıydı, bir süre sonra da cesedini almaya gelirlerdi muhtemelen denize atmak için.

Ne kadar süre bilinçsiz yattığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama nemli taş zeminde yatmaktan üşümüştü. Elysia yavaşça ve acı dolu adımlarla merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. O anda durdu ve kapı hızla açılıp aşağıya inen birinin elinde tuttuğu fenerin ışığıyla donakaldı.

"Hala yaşıyor musun?" diye sordu gördüklerine inanamayan bir ses. "Şaşırdım. Seni öldürmek kesinlikle çok zor bir kedi kadar çok canın var," dedi Bayan Blaekmore huysuz bir sesle. Korkunç merdiven basamaklarından aşağı büyük bir dikkatle iniyordu çünkü içeriye dolan nemden dolayı yüzeyleri kaygandı.

Elysia, Bayan Blaekmore gözlerini dikmiş ona bakarken, aptallaşmış halde olduğu yerde kaldı. O sakın ve narin kadın şimdi doğrudan kalbine doğrultulmuş bir silah tutuyor, soluk gözlerinde hoşnutsuz bir ifade taşıyordu. Elysia'nın daha önce hiç fark etmediği bir şeytaniliği dışa vuruyor gibiydi.

Elindeki uğursuz görünümlü silahı tehdit eden bir hareketle Elysia'ya doğru sallarken, Bayan Blackmore'un dudakları bir somurtma halinde inceldi.

"Bayan Blaekmore, bu öfkenizin anlamı nedir?" diye sordu Elysia, cesurca öne doğru adım atıp, içinde fırtınalar koparan korkuyu bastırarak.

"Affedersiniz, Leydim, her şeyi daha açık anlatmadığım için kusuruma bakmayın. Beni bağışlayabilecek misiniz? Büyük markiz..." Hiç hoş olmayan bir edayla güldü, Elysia'nın dağılmış görüntüsüne bir bakış attı, "bana o kadar da yüce gelmiyorsun, Leydim, değil mi çocuklar?" diye sordu arkasından onunla gelen iki adama. Hipnotize olmuş gibi Bayan Blackmore'a ve elindeki silaha bakan Elysia'nın gözünden kaçmışlardı.

Şimdi, ilk defa Bayan Blackmore'un arkasında sessizce duran iki adamı fark etmişti. İrilerdi ve güçlü görünüyorlardı sert omuzları ve uzun, kaslı kolları vardı. Boğa gibi duruşlarıyla ve yüzlerinde hiçbir duygu belirtisi olmadan Elysia'nın haline bakarken tehditkar görünüyorlardı. Elysia, Lan'ı tartaklayan adamı hatırladı. "Gayet ciddiler," demişti ve işlerini nasıl hallettiklerini Elysia kendi gözleriyle görmüştü eğer bu ikisi aynı adamlarsa.

"Sakin görüntüsü bizim için iyi. Evet, kesinlikle," dedi ikisi arasında daha küçük ve daha kirli olan, nahoş bir tavırla sırtıttı ve arkadaşını dirseğiyle dürttü.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Bayan Blaekmore çok eğlenerek.

"Kesinlikle. Yeteneklerinizi sahnede sergilemeyerek kendinize çok yazık ediyorsunuz. Sizin için rol yapmak çok kolay olmalı," diye cevap verdi Elysia küstah bir ifadeyle. Bayan Blackmore'un dönüşümü karşısında yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Bunu bir iltifat kabul ediyorum," diyerek kahkaha attı Bayan Blackmore, "iyi olmalıydım çünkü. Ne de olsa şövalye silahtarıyla evlenmeden on beş yıl önce oyunlarda oynadım benim için kaderin bir cilvesiydi. O zaman epey güzeldim hala da öyleyim ama şimdi bu rolü görüntümü sevmeyerek oynuyorum. Çok da hoşlandığım bir rol değildi ama amacına uygundu."

"Amacınız neydi?"

"Siz aptalları uyutup, beni küçümsemenizi sağlamak. Kim mütevazı küçük Bayan Blackmore'un İngiltere'deki en büyük kaçakçılık operasyonlarından birinde liderlik yapacağından şüphelenir ki? Kimse ihtimal bile vermedi buna herkes dans ediyor, gülüp eğleniyor, yiyip içiyordu. Benimle ilgilenecek durumda değillerdi. Şövalye silahtarıyla eğlenmekle meşguldüler çünkü, saf aptallar. Karınlarını doyurmuşlarsa, eğlenecek yeterli oyunları da varsa soru sormuyorlardı bir koyun sürüsünden farksızdı beyinsizler."

"Yani kaçakçılık çemberinin başı sizsiniz? Peki ya şövalye silahtarı? O da oyunun bir parçası mı?" diye sordu Elysia.

"Ah, hayır, gerçekten. Onun kuzeyde ufak bir arazisi var ama böyle büyük çapta bir kaçakçılık için uygun değil. Bizim çok paraya ihtiyacımız vardı. O araziye planlarıma dahil etmedim ve şövalye silahtarı da ben ne istersem onu yapıyordu. Zeki olanın hangimiz olduğunun gayet iyi farkındaydı. Ona konyak ve puro sağlayan, etrafını uşaklarla çeviren bendim," diye övündü.

"Peki ya planlarınız ne?"

"Sanırım bilmeye hakkın var," dedi bir an düşünceli bir şekilde bekleyerek, "ne de olsa planlarımda sen de çok önemli bir role sahipsin."

"Öyle mi?" dedi Elysia, afallamıştı.

"Oh, evet. Sen planın merkezindesin aslında bana engel de çıkarabilirsin ama kısa süre içinde ortadan kaldırılacak bir engel. Maalesef ilk girişimim başarısızlıkla sonuçlandı. Gerçekten başına gelen kazanın bir avcının masumca attığı bir kurşunla olduğunu düşünmedin değil mi?" Hatırlayınca çok memnun olmuş gibi göründü. Başarıları hakkında övünme isteği bastırılamayacak kadar güçlüydü ve normalde kontrol ettiği zalimlik kurbanına eziyet etmek için var gibiydi.

"Beni özellikle mi vurdurdunuz? Beni öldürmesi için birini mi tuttunuz?" diye sordu Elysia inanamayarak midesinin dehşetle burkulduğunu hissetti.

"Evet, muhteşem bir plandı yalnızca aptal herif seni öldürmek yerine sıyırdı geçti. Şimdi senden daha az nezaketle kurtulmam gerekecek ama elimden bir şey

gelmez. Gerçekten zamanım çok kısıtlı, misafirlerim var ve bu öğleden sonra yeni bir nakliyat gelecek. Sisın erken çökmesi iyi oldu. Planın biraz ilerisinde hareket edebiliriz. Bu benim en önemli nakliyatlarımdan biri. Daha önce hiçbir kargo için bu kadar büyük bir ödeme almamıştım. İşte bu yüzden kendim halletmeliyim. Şövalye silahtarını çoktan gitti ama ona güvenemem. Her şeyi mahvedebilir.

"Bana ne kadar dert oldun biliyor musun?" diye sordu Bayan Blackmore sohbet eder gibi. "Gerçekten bana bir özür borçlusun. Senden kurtulmaya çalışırken sınırlarımı zorladım. Bütün ilgimi vermek zorunda olduğum daha bir sürü işim var. Seninle uğraşmak için harcadığım değerli zamanı düşünüyorum da..."

Elysia olanlara inanamıyordu. Bu kadın çıldırmıştı, karşısında durmuş zekasına hayran kalmasını beklerken sakince Elysia'nın ölümünü planlıyordu. Vicdanı yok muydu hiç? Bayan Blackmore açıkça hiçbir pişmanlık duymuyor gibiydi, yalnızca rahatsız edilmekten huzursuz olmuştu.

"Kabalığımı affedin, Bayan Kaçakçı. Affınıza sığmıyorum," diye cevap verdi Elysia, onu oyalamaya çalışarak. Hissettiği korkuyla mücadele ederken ellerini yumruk yaptı. Bu yaratıkların önünde ne kadar telaşlandığını belli etmeyecekti yalnızca aldıkları zevki artırmaya yarardı. "Merak ettiğim bir şey var beni aydınlatma zahmetine girerseniz. Neden ölmemi istiyorsunuz? Ben size bir şey yapmadım."

"Bana bir şey yapmadın mı?" diye tekrarladı Bayan Blackmore homurdanarak. "Hakkımı yedin."

"Çok saçma. Size ait olan hiçbir şey almadım."

"Sen Leydi Elysia'sın, St. Fleur Markizi, değil mi?" diye sordu kavgacı bir tavırla. Dolu silahı çılginlar gibi sallayarak, ona bir adım daha yaklaştı.

Elysia başıyla onayladı. "Evet," dedi baygın bir ifadeyle. Kararlı adımlarla yaklaşan Bayan Blackmore'u kendinden uzak tutmaya çabalıyordu.

"O unvanı benden çaldın."

Elysia hayretle baktı. Neden bahsediyordu böyle?

"Markiz Şimdi Louisa olmalıydı, sen değil. Tüm araziler, para ve mevki benim olacaktı. Sıradan bir Şövalye silahtarının yanındaki silik kadın olmayacaktım. Ama sen bunun bedelini ödeyeceksin. Sen ve o hanımefendi tavırların. Aristokratik asil kanına rağmen, sen ölürken damarlarından kırmızı kan damlayacak ve diğerleri gibi sen de bana Clara Blackmore'a, kocaları iyi geğinirken, karılarının burun kıvırdığı küçük aktriste merhamet etmem ve o güzel, beyaz boynunu bırakmam için yalvaracaksın."

"Asla," dedi Elysia amirane bir tabirle, ęenesini biraz daha kaldırarak. "Sizin beni ldrmenizi engelleyecek bir Şey yok gibi, en azından asaletimden ödün vermeyeceğim ve sırf sizin istekleriniz için pazarlık etmeyeceğim," dedi sessizce, Bayan Blackmore'a kibirli bir tavırla.

Bayan Blackmore'un eli hafifęe titredi, omuzlarını silkerek umursamıyormuŐ gibi davrandı. "Cesur cümleler, Leydi Elysia, hem de ęok cesur. Ama bu asaletin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ölüm gittikęe yaklaŐtıęında son nefesini verirken?"

"Asalet sizin asla bilemeyeceğiniz ve idrak edemeyeceğiniz bir Şey. Boyunuzu aŐar," dedi Elysia gözünü karartarak, gözleri yeşil alevler gibi yanıyordu, "ve sakın baŐaracaęınızı sanmayın ęnk yanılırsınız, Bayan Blackmore. Bir tahminde bulunayım mı?"

"Yeter. Bu oynadığın oyun umurumda değil ben aptal değilim. TahminmiŐ, peh!" diye kğmseyerek kahkaha attı Bayan Blackmore.

"Ah ama bence umursamalısınız. Birkaç kez beni cadı olmakla itham ettiler," diye güldü Elysia. Diğer kadın bir anlık Şok olmuş görünüyordu.

"Ah, bakıyorum siz de buna inanıyorsunuz az da olsa. Durun size gelecekten bahsedeyim. Mahvolduğunuzu, sizi ele geğirdiklerini ve foyanızın meydana ęıktıęını görebiliyorum ęnk siz bir hainsiniz ve yakında, sevgili Bayan Kaęakęı, ęok yakında. .. Peşinde koŐtuęunuz tüm o para ve gğ sizin olmayacak, ęnk benim

ölümüm de intikamsız kalmayacak," dedi Elysia sesini alçaltarak; Bayan Blackmore'a lanet okur gibiydi.

Bayan Blackmore'un arkasındaki iki iri adam rahatsız bir tavırla oldukları yerde kıpırdandılar ve hayretle Elysia'nın saçlarındaki renk değişimine baktılar. Sanki meşalenin alevleri saçında dans ediyordu.

"Öldürün onu!" diye haykırdı Bayan Blackmore gergin bir ifadeyle. Elysia'dan ve ona bakarken çekikleşen gözlerinin yeşil ışığından uzaklaşmaya çabaladı. Güzel yüzünde ölümden korktuğuna dair herhangi bir korku belirtisi yoktu. Bayan Blackmore'un yüzündeki gergin ifadede çatışan şüphe ve korkuyu gördükçe, Elysia'nın yalnızca dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Öleceksin," diye dişlerinin arasından konuştu Bayan Blackmore, mağaranın girişine doğru giderek. "İşini çabuk bitirin bu ikindi yapacaklarımız var. Güle güle, Leydi Elysia," diye ekledi. Girişte ortadan kaybolurken kahkaha attı.

Elysia tek kelime etmeden durdu, onu süzen iki adama baktı. Bir kavga çıkartırsa ne yapacaklarını merak etti. Ne de olsa yakında bir korkak olmadığını göreceklerdi. Kaderinde ölmek varsa, savaşarak ölecekti.

Ama adamların onun için daha başka planları vardı. Onu hemen öldürmeyeceklerdi hiçbir asalet kısıntısı olmadan, ne planladıklarını anladıkça Elysia kalbinin durmak üzere olduğunu hissetti ve midesi bulanmaya başladı. Dillerini kalın dudaklarında ve çürük dişlerinde büyük bir beklentiyle gezdirişlerini izledi.

"Yaşlı Jack'e sorun yaratmayacaksın, değil mi?" dedi içlerinden biri, Elysia'nın yumruğunu nasıl da sıktığını fark ederek. "Seninle anlaşmak zorundayız. Bu konuda elinden bir şey gelmez ve seninle işimizi bitirmeden önce bu durumun biraz keyfini çıkarmak istiyoruz."

"Demek sen de benim gibi hissediyorsun, Jack, dostum," diye ekledi arkadaşı, avının peşinden giden bir avcı gibi.

"O kadar çabuk değil, uğur beği. O önce benim," diye uyardı Jack, daha küçük olan arkadaşıını.

"Kim demiş?"

"Ben ve bu yeterli bir cevap! Tabii kendi iyiliğini istiyorsan," dedi diğeri.

Elysia geriye doğru bir adım attı. Birbirlerini önce kim tecavz edecek diye kavga ederek öldürmelerini umut etmek boşunaydı. Kağmasının bir yolu olsa ama çok gl ve irilerdi. Hiç şansı yoktu. Onlara rüşvet teklif edemezdi onlara, asılma tehlikesini göze almalarını sağlayabilecek ne teklif edebilirdi ki. Onu serbest bırakmaları kağaki olarak tespit edilmelerini riske etmek demekti hatta daha da kötüsü, hain ve muhtemelen de katil olarak. Ne kadar çok para teklif ederse etsin, bu riski göze almazlardı.

Adı Jack olan aniden saldırdı Elysia'yı belinden kavrayıp, kucağına çekti. Elysia'nın yüzü adamın omzuna bastırılmıştı, gömleği ter ve kir kokuyordu. Koku burnuna çaldığında nefesini tuttu. oktan dikişlerinden yırtılmış elbisesini çekerek, omuzlarını açtı.

Elysia bayılacakmış gibi hissetti sanki beyninin içinde binlerce ekiğ vuruluyor ve adamın kolları bereli yanlarınına iyice sıkıyordu. şuurunu hızla kaybetmek ve bu, ölümden daha beter eziyetten kurtulmak için dua etti.

"Hayır, sakın. Hadi benimle mücadele etmeni istiyorum," dedi adam kısık bir sesle. Mide bulandırıcı nefesi Elysia'nın burun deliklerine çarptı, sonra da dudaklarına kapandı. Elysia karşı koymaya çalışıyordu ama adamın kolları mengene gibi onu hareketsiz bırakmıştı. Elysia'yı havaya kaldırdığında onun kalın izmeli bacaklarına attığı tekmeler pek de işe yaramadı.

Büyük elleriyle hızla Elysia'yı yere fırlatıp, peşinden kendisi de üstüne yattı ve tüm ağırlığını kadının vücuduna verdi. Adamın parmaklarının bacaklarında hareket ettiğini hissettiğinde, Elysia sımsıkı kapattığı göz kapaklarının altından yaşlar süzüldüğünü hissetti.

Elysia'nın zihnindeki bulanıklık bir anda iki el ateş edildiğini duyunca dağıldı; silah sesi duvardan duvara yansıyor, denizin sesiyle boğulup gitti. Üstündeki adam şaşkınlıktan çığlık atıp, Elysia'dan uzaklaştı ve sert yüz hatlarından bir hayret ifadesi geçti.

Elysia, saldırganlarının cansız bedenlerinin üstünde duran adamın kömür karası gözlerine baktı, elinde serbest duran silahın dumanı hala tütüyordu.

"Mon Dieu" dedi inanılmaz bir ifadeyle. "Burada ne yapıyorsunuz? Sırf bu yüzden bu domuzu binlerce kez öldürebilirim." Cilalı botlarını yere sertçe bastırıp tükürdü.

Kont yere eğilip, Elysia'nın kalkmasına yardımcı oldu ve paltosunu çıkarıp, titreyen vücuduna sardı. Elysia dermansız bacakları üzerinde doğrulmaya çalışırken titredikçe onu sımsıkı kollarının arasında tuttu.

"Al, iç şunu," diyerek paltosunun cebinden gümüş bir matara çıkarıp, Elysia'nın soluk dudaklarına götürdü.

Konyağın güçlü kokusunu alınca Elysia öksürdü, yine de kana kana içti. Sıcaklığının tüm bedenini yakıp geçtiğini hissetti ve bir alev gibi harareti her yerini sardı. Baygınlık hissi geçti ve bacakları artık posa gibi hissiz değildi. Derin bir nefes alarak, kara gözlerinde büyük bir endişeyle onu izleyen konta baktı.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, Monsieur ie Comte. Hayatımı size borçluyum," dedi Elysia, sesi zayıf ve titrek çıkıyordu.

"Size hizmet edebilmiş olabilmek, bu imkansız neden sizi öldürmeyeceklerdi bence. Ancak asil bir bayan olarak, öldürmelerini dilerdiniz."

"Hayır, yanıyorsunuz beni öldürmek için emir almışlardı."

"Emir mi? Cest impossible. Pourquoi? Kim neden sizin gibi güzel bir bayanın ölmesini istesin ki?" diye sordu kont inanmamış gibi bir ifadeyle, hala şüpheciydi. Kont etrafına, mağaranın duvarlarına ve üst üste yığılmış mallara bakındı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Beni buraya kandırarak getirdiler. Bayan Blaekmore getirdi. Aklını kaçırmış güç arzusu ile delirmiş ve istediğini ele geçirmek için hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermiyor." Elysia, kontun yüzündeki inanmaz ifadeyi izledi. Blackmore'larla çalışıyor olabilirdi ama Bayan Blackmore'un Elysia hakkındaki korkunç planlarından muhtemelen haberi yoktu. Bayan Blackmore'un kiralık katillerini öldürdüğünde bunu gayet iyi kanıtlamıştı.

"Sizi neden öldürmek istesin ki, Leydi Elysia?"

"Ben ona engel oluşturunca. Marki hakkında planları var. Louisa ve Alex'in evlenmesini istemişti ama ne yazık ki Alex beni seçti."

"Ah, e comprendsk Dikkat edilmesi gereken bir kadın. Zaten başka türlü olsaydı..." Kont omuz silktili, "onunla hiç işim olmazdı. Düşmanını tanımak hep daha iyidir o zaman hazırlıklı olursun ancak birisinden korkman gerektiğini bilmezsen, o zaman beklenmeyen bir darbeden nasıl korunursun? O kötü bir kadın ve çok tehlikeli." Bir an duraksadı. "Ben bile ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum."

"Öyleyse Bayan Blackmore hakkında pek çok şey biliyorsunuz, Monsieur Ic Comtc." Elysia'nın düşünceleri başındaki ağrıya rağmen netleşmeye başlamıştı, kontun muhtemelen tespit edildiğine ve Elysia'nın onun İngiltere'de ne işi olduğunu bildiğine dair bir fikri yoktu.

"Oui, öyle tabii," diye tereddütle gülümsedi, omzunun üzerinden beklenti içinde bir bakış attı, "ve muhtemelen siz de benim burada ne yaptığımı merak ediyorsunuzdur. Evet, doğru şimdi bu kadının gerçek karakterini bildiğiniz için söyleyebilirim ki o bir kaçakçı. Benim onunla olan tek ilgim nakliyat için. Bilirsiniz işte, benim fırsat buldukça Fransa'ya gitmem gerek," diye açıkladı kont açık yüreklilikle. "Bana inanmalısınız, ben Napolyon'un yanında değilim. Non Ben Kral taraftarıyım. O canavara karşı çıkan örgütlerle birlikte savaşıyorum ancak arazilerimi de kurtarmak durumundayım. Bana inanıyormusunuz?" diye sordu, sanki Elysia'nın ona güvenmesi çok önemliymiş gibi. "Aslında sizin kralınızın izniyle bu işi yapıyorum," diye yalan söyledi, Elysia'nın ona inanmasını sağlamaya çalışıyordu.

Kont hakkında gerçeği öğrenmiş olmasaydı şimdi rahatlıkla söylediği tüm yalanlara inanırdı. Başarılı bir casustu, ne de olsa onun işi insanları kandırarak, ona güvenmelerini sağlamaktı.

"Lütfen, bana inanacaktırsınız?" diye üsteledi. "Bana inanıyorsunuz. .. gördüklerinizden kimseye bahsetmeyiniz... en azından benimle ilgili olanları." Ne kadar içten, ona inanması için ne kadar endişeli görünüyor, diye düşündü Elysia hayretle o sırada pantolonunun beline sıkıştırdığı silahın tetiğinde gergin bir tavırla gezinen parmakları fark etti. Onu öldürmek istemiyordu tabii ona inanıp, onu yetkililere ele vermediği sürece. Bu yüzden onu kendine inandırmakta ısrarcıydı. En azından Elysia'ya bir şans veriyordu bu, Bayan Blackmore'un yaptığından daha fazlaydı. *Pekala kont, size güvenim tam, diye düşündü Elysia, ve oyunu sizin kurallarınıza göre oynayalım bakalım.*

"Evet, size inanıyorum, Monsieur le Comte," diye nihayet cevap verdi Elysia o sırada kontun yüzündeki rahatlamayı gördü.

"Bana bir kez de olsa Jean deseniz?" Elysia'nın elini kaldırıp, çiziklerden hafifçe öptü; sonra da tekrar omzunun üzerinden gergin bir ifadeyle bakıp, mağaranın girişine göz attı. Yüzünde telaşlı bir ifadeyle saatini kontrol etti. "Kısa bir süre için gitmeliyim," dedi Elysia'ya, tereddütle bakarak.

Ne yaparım şimdi, diye düşündü Elysia kafası karışmış halde. Kont onun hayatını kurtarmıştı ama yine de o bir haindi. Gizli belgelerle İngiltere'den kaçmayı planlıyordu ve Elysia onu durdurabilirdi acaba durdurabilir miydi? Her ne kadar tam zamanında gelmiş olsa da, en az Elysia'nın İngiltere'ye sadık olduğu kadar, o da Fransa'ya sadıktı. Onu durdurmak istese, hiç tereddütsüz ölüme davetiye açmış olurdu.

"Yollarımızın bu şekilde kesişmiş olması çok yazık ve böyle bitecek olması. Sanırım dünyanın kuralı bu. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor. Fransız olsaydınız... ah! Ama ne yazık ki mümkün değil. Hadi gelin sizi buradan çıkartayım, beni almaya gelen tekneye ulaşmam gerekiyor." Elysia'nın gözlerindeki acı dolu ifadeye baktı

ve ekledi: "Buradan bir an önce ayrılırsanız iyi olur... Şövalye silahtarının karısıyla sırası gelince bizzat ilgileneceğim." Elysia'yı dirseğinden kavradı ve onu dik merdivenlere doğru yürüttü.

Elysia "Kont... Sizi durdurmak zorundayım," dedikten sonra kontun silahına doğru bir hamle yaptı ancak o daha uzanamadan, mağaranın girişinden bir ses geldi. Kont durdu ve ne olduğunu anlamak için sesin geldiği yöne baktı. Kimin geldiğini görünce yüzüne öfke ve temkin dolu bir ifade belirdi.

Bayan Blaekmore yolun ortasında donakaldı. Kont ve Elysia'yı, bir de üstüne kiralık katillerinin cansız bedenlerini görünce zaten soluk olan yüzü o telaşla gittikçe beyazladı ve yanakları hiç olmadığı kadar gerildi.

Çıldırılmış gibi Elysia'ya bakıp "Ölmüş olman gerekiyordu!" diye haykırdı. "Bana lanetli büyülerinle yaptıklarından dolayı ölmeyi hak ediyorsun," dedi soluk soluğa, ağzının kenarından salyası akıyordu.

Bayan Blaekmore acayip bir tavırla gülümseyip, kuduz bir köpek gibi Elysia'ya saldırdı ancak kont hızla Elysia'nın önüne atılıp, bedenini ona kalkan etti.

"Dur!" diye uyardı tam da Bayan Blackmore'un elleri bir pençe gibi uzandığında. Tırnakları vahşi bir hayvanın sivri dişi gibi ölümcül görünüyordu. "Tüm görevimi tehlikeye atıyorsun. Gelecekte seninle başka işim olmayacak."

"Seni aptal Fransız. Buradan asla canlı çıkamayacaksın," diyerek kahkaha attı. "Askerler tam arkamda. İhanete uğradın," dedi pelerinin altından bir silah çıkararak ve daha kont bir hamle yapamadan, ateş etti. Kont öne doğru düşerken yüzünde şaşkın ve inanamayan bir bakış vardı, göğsündense kan oluk oluk akıyordu.

Elysia, Bayan Blackmore'un parlayan gözlerine şok içinde baktı kontu ne kadar soğukkanlılıkla öldürdüğünü görünce afallamıştı.

"Şimdi... Nihayet sen de öleceksin ilk ve son olarak," dedi Bayan Blackmore. Namluyu doğrudan Elysia'nın başına yöneltti.

Elysia derin bir nefes aldı. Bu kez gerçekten öleceğe benziyordu. Onu kurtaracak hiçbir son dakika mucizesi olamazdı tabii kendi bir girişimde bulunmazsa ancak onun da enerjisi kalmamıştı. Ayakta zor duruyordu.

Hamle yapmak için kendini topladı. Bayan Blackmore'un elinden silahı düşürmesini sağlayabilse yeterdi. Umutsuzdu, kendini kurtarmak için her şeyi denemeye razıydı, gücünün dayanmasını umut ediyordu. O sırada yaklaşan adımlar duydu. Etraflarını sarıyorlar gibiydi, sanki her yerden insanlar akın ediyordu. Bayan Blackmore hayret içinde etrafına bakındı, sesler mağaranın içinde yankılandı, her yerde büyüdü ve karmaşık ses gürültüsü haline geldi.

Elysia, Lan'ın girişten uzun adımlarla geldiğini gördü; mağarayı ve kaçak malları görünce yüzünde zafer dolu bir ifade belirmişti. Elysia'nın kanlar içindeki bedenini görünce aniden yüzündeki zafer dolu ifade kayboldu.

"Tanrım, Elysia!" dedi nefes nefese bir an dengesini kaybetti.

Elysia uyarmak amacıyla bağırdı ama Bayan Blackmore çoktan dönüp, Lan'a ateş etmişti bile. Elysia, Lan'ın acı içinde tepki verdiğini ve mağaranın duvarına doğru düştüğünü gördü.

Diğer adamlar da mağaraya girmişlerdi. Durdular, ne yapacaklarını bilemeden kaldılar, önlerinde hareketsiz duran kadınlara hayret içinde baktılar kadınlardan birisinin elinde dumanı tüten bir silah vardı.

Üstlerindeki gizli kapının açılması tüm tılsımı bozdu, denizcilerin bakışları telaşla içeri giren iki iyi giyimli adama yöneldi. Arkalarından da elinde tehlikeli görünen bir alay bozan tüfeği ile kır saçlı ufak tefek bir adam girdi.

Bayan Blackmore köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi bağırdı. Hepsine hakaretler yağıdırıyor, şaşkın denizcileri iterek aralarından geçip mağaranın girişine ulaşmaya çalışıyordu. Elysia'nın şok hali geçti ve dizlerinin üstüne yığılmış Lan'a gitmeye çalıştı. Elysia hemen yanında diz çöktü, arkasındaki merdivenlerden gelen ayak seslerinin farkında bile değildi. Tek endişesi Lan'dı.

Bayan Blaeckmore girişte durdu, öylesine delice ve çarpık bir nefreti vardı ki silahını tekrar doğrulttu bu kez denizciler bir sonraki hareketini tahmin bile edemedi Elysia'nın sırtına yöneltmişti. Ama Alex daha hızlı davrandı. Kontun silahını cansız bedeninden alıp, nişan almak için bile duraksamadan hızlı davranarak ateş etti.

Kurşun kolunu sıyrınca Bayan Blaeckmore silahını düşürdü. Omzunu tutup, telaşla kaçmak üzere döndü sendeleyerek yürümeye çalıştı ama adımları düzensizdi. Acele ettikçe tökezledi, dengesini kaybedip, uçurumdan düştü ve kolları boşlukta sallandı.

Dik uçurumdan, aşağıdaki keskin kayaların üstüne doğru düşerken mağaranın içinde kanı donduran çığlığı sessizliği bölerek yankılandı.

Alex büyük bir hoşnutsuzlukla silahı bırakıp, yaralı adamın yanında duran Elysia'ya gitti. Gözlerine inanamayarak yaralı ve kana bulanmış bedenine baktı. Tam Elysia'yı kollarının arasına almak için uzanmıştı ki, Elysia'nın sözleri kulaklarında yankılandı duydukları üzerine Alex'in benzi attı.

"Lan, oh, Lan. İyi misin... Lütfen... Ölme. Ölemezsin...Tam da seni tekrar bulmuşken."

Elysia, Lan'ın yüzüne nazik ve sevgi dolu ellerle dokundu ve etrafında olup bitenden bütünüyle habersizdi Alex fark edilmeden arkasını döndüğünde, ona uzanan kolları görmemişti.

Ah, la belle chose de savoir quelque chose.

Bilmek iyi bir şeydir.

Moliere

16

"Ah, Leydi Elysia," diye fırça çekti Dany, "Senden ne geleceğini hiç kestiremiyorum."

Elysia'yı yıkadıktan sonra üstünü giyinmesine yardım etti ve yaralarıyla ilgilendi, Elysia'nın yaralarının boyutlarını gördükçe öfkesini ve hüsrânını içinde saklamakta güçlük çekiyordu. Nazikçe saçlarını kuruladı, saçlardaki kir ve kanı özenle parlak buklelerden uzaklaştırdı.

Dany, Elysia'nın rahatça ateşin önünde oturmasını sağladı. Sıcaklığı tüm eteşe yayılıyordu. Elysia minnettarlıkla Dany'nin ona verdiği kokulu sıcak çaydan içti, Parmaklarını nazikçe bardağın etrafına sırdı. Avuçlarının içindeki incecik porselende, sıcak sıvının ısını hissetti. Bardağı parçalara ayırmak ne kadar kolay olur, diye düşündü ölmek de ne kadar kolaydı. Ölümün hızla ve beklenmedik bir şekilde geldiğini ve beraberinde asla geri dönmeyecek özel ve değerli bir şeyi de götürdüğünü görmüştü. Bir hayat nasıl çabuk sönebiliyordu bir mum alevi gibi. Kendisi de çok yaklaşıp ama kaçabilirdi.

Peki ölseydi arkasında ne kalacaktı? Tüm yaşadığı öfke ve pişmanlık dolu günlerin onun mirası olacaktı. Birlikte yaşadığı insanların hafızalarında acı tatlı bir anı olarak kalacaktı. Hayat o kadar kısaydı ki yaşanabilecek en ufak mutluluğu bile ertelememek gerekirdi.

Hala ulaşabileceği bir yerdeyse büyük bir ağgözlülükle yakalayacaktı mutluluğu. Alex'in ona verdiği tüm teklifleri alacaktı bu, onu Leydi Woodley ile paylaşmak olsa da. Onu ara sıra görse bile, yalnızca Londra'dan ziyaretine

geldikçe. Ne de olsa her şeye rağmen hala onun karısıydı ve o bir varis istiyordu. Elysia ile evlenmesinin sebeplerinden biri de buydu miras bırakacak oğullara sahip olmak. Elysia'nın elinde de seveceği ve tüm ilgisini vereceği Alex'in çocukları olacaktı, sonsuza dek dayanabileceği bir parçasına sahip olacaktı. Bu açıdan Alex onu sevmese de Elysia'nın hala bu sevgiye ihtiyacı vardı.

Alex, Blaekmore'dan gelirken sağlığıyla çok yakından ilgilenmişti ve çok endişeliydi ama aralarında bir duvar hissetmişti, bir soğukluk ve kayıtsızlık. Sanki Elysia'ya yaralanmış ve ilgiye muhtaç olan herkes için endişelendiğini göstermeye çalışıyordu, hareketlerinden daha fazlasını çıkarmasını istemiyor gibiydi çünkü hepsi bundan ibaretti.

Kapı tereddütle çalındı, sonra da Louisa kapıyı açıp, içeri girdi. Rengi solmuştu, kederli gri gözlerinde koyu renk halkalar vardı, böylece gözleri küçük yüzünde kocaman görünüyordu. Ellerinde gergin bir ifadeyle ıslak bir mendili sıkıştırıyordu, mendil sürekli buruşturulmaktan iyice kırıışmıştı.

"Louisa," dedi Elysia hafifçe, karşısındaki kıza duyduğu merhametle dolmuştu gözleri. "Gelmene çok sevindim."

"Burada pek hoş karşılanacağımdan emin olamadım, şeyden sonra..." Sözleri yüzünden acı çekerek durdu, "sana yapılanlardan sonra."

"Senin suçun yok." Elysia içlerlemişti. "Seni suçlayacağımı düşünmüş olamazsın ya da sana karşı herhangi kötü bir his besleyeceğimi? Oh Louisa, sen benim canım arkadaşısın." Elysia kollarını hayretler içindeki kıza uzattı Louisa'nın bir darbe daha alsa sanki parçalara ayrılır gibi bir hali vardı.

Elysia, Louisa'nın sarsılan bedenine karşılık verdi, muhtemelen hissettiği acıya merhem olamayan kelimeler fısıldadı. Ancak bir şekilde rahatlatmış olacak ki Louisa'nın hıçkırıkları azaldı, sonra da sessizce Elysia'ya dayanıp, derin, yorgun nefesler aldı.

"Tanıştığımız zamanı hatırlıyormusun, ağlamak için birbirimizin omzuna ihtiyacımız olacağını söylediğimi?" diye sordu Elysia Louisa gözyaşlarını dantelli mendille silmeye çalışırken.

"Evet, hatırlıyorum," dedi kısık bir sesle, "ama bu koşullar altında olacağını hiç tahmin etmemiştim. Hala inanmakta güçlük çekiyorum." Elysia'nın çürük yanaklarına hayretle baktı. "Annemin seni öldürmeye çalışması...b-böyle olması... o insanların ölmüş olması," diye fısıldadı.

"Onları hiç tanıyamadım. Sanki hiç yaşamadılar," diye iç çekti üzüntüyle. "Hiçbir zaman onlara çok yakın olmadım. Annemle babam şefkat gösterecek insanlar değillerdi aslında bazen beni istemediklerini bile düşündüğüm oldu. Ben çocukken hep onların ayaklarına dolanıyordum. Dadılarımla, anne babamla geçirdiğimden daha fazla vakit geçirdim. Onların bana önem vermesi yalnızca evlenecek yaşa gelmemle oldu."

"Louisa, lütfen yapma," diye yalvardı Elysia, solgun yüzündeki yaralı ifadeyi görmekten nefret ederek.

"Hayır, lütfen, gerçekte yüzleşsem daha iyi olur böylesi çok daha iyi. Öldükleri için üzülmiyorum daha çok ihanetlerinden dolayı duyduğum bir üzüntü var."

Belki de Louisa'nın konuşmasına izin vermek daha akılcıydı. İçinde içgüdüsel bir güç birikiyor, yüzleştikçe olgunlaşıyor ve olanları tüm nedenleriyle kabul ediyordu. Sonunda daha güçlü olacak diye düşündü Elysia. Louisa'nın yumuşak gri gözlerindeki yeni kararlı ışıltıyı fark etmişti. Ancak asla yeterince sert olamayacaktı çünkü içinde onu asla terk etmeyecek bir zariflik vardı.

"Çok fazla şey istiyorlardı, Elysia," dedi Louisa üzgün bir ifadeyle. "Kibirleri sahip oldukları tüm ahlak duygusunu yok etmişti. Ama ne olurlarsa olsun, onlar yine de benim annemle babamdı ve her şeye rağmen onları bu şekilde hatırlayacağım." Louisa gönülsüzce ayağa kalktı. "Şimdi ilgilenmem gereken konular var ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Başını umutsuzca salladı.

"Tek başına halledemezsin. Bırak da bu konuyu avukatlarımız halletsin. Kim olduklarını ben de bilmiyorum ama eminim Alex senin için onlarla konuşur. Ne de olsa bu konuda becerikliler. Hem bundan sonra ne zaman bir zorlukla karşılaşsan o zaman da Lan, ağabeyim, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyar."

"Lan? Bir ağabeyin olduğunu duymamıştım," Louisa şaşırmış görünüyordu. "Ben senin tek çocuk olduğunu düşünürdüm ben. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ah, ama onunla tanıştın," dedi Elysia masumca.

"Öyle mi? Hayır," dedi yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Bence yanılıyorsun, çünkü ağabeyini muhakkak hatırlardım."

"Muhtemelen sen onu başka bir isimle tanıyorsun David Friday. Sanırım buralarda o ismi kullanıyor."

Louisa, Elysia'ya deliymiş gibi baktı. "David Friday senin ağabeyin mi? Ama anlamıyorum. Denizci değil... o zaman, kim?"

"Uzun ve inanması zor bir hikaye ki ben bile ayrıntıları bilmiyorum, tek bildiğim onun Lan Demarice olduğu. Benim ağabeyim, donanmada subay ve çok saygıdeğer bir beyefendi. Ama neden tüm bu soruları ona sormuyorsun?"

"Oh, olur şey değil... ağabeyin? Ben yapamam hem ayrıca, dediklerin doğruysa... o zaman yalnızca işini yapıyordu," dedi bocalayarak. "Her zaman bana söylediğinden daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Her zaman tam bir beyefendi gibi davranıyordu. Aşağıda her şey karmaşıktı ama onu orada gördüğümü sandım. Kafam çok karıştı. Subay mı dedin?"

Elysia başıyla onayladı. Louisa ise yüzünü düşürerek, "Yani hepsi bir oyundu, bana olan ilgisi bile işinin bir parçasıydı ki o da şimdi bitti," dedi.

"Aramızdakiler hiç bitmeyecek, Lousia."

Louisa hayretle arkasına döndüğünde Lan'm odaya uzun ve yavaş adımlarla girdiğini gördü. Botları çamur içindeydi ceketinin omuz kısmında, kurşunun girdiği

yerde bir delik vardı. Kolu askıdaydı, yorgun ama mutlu görünüyordu. Görevi başarıyla sonuçlanmıştı ve yapmayı hedeflediği her şeyi gerçekleştirmişti.

"Lan, kolun nasıl? Ayağa kalkıp, gezinmen yasak değil mi?" dedi Elysia endişeyle; Lan yanına gidip, yanağını şefkatle öptü.

"Bana annelik taslamayı bırak başımda pırpır dönüp duran kadın yetti de arttı bile. Bayan Duney, Diney, bilmiyorum ama kesinlikle nasıl pansuman yapılacağını biliyor. Akdeniz'de çok işe yarardı ama muhtemelen herkes ilaç diye kakaladığı o iğrenç şeyden uzaklaşmak için kaçardı." Sanki hala tadı ağzında hissediyor gibi yüzünü ekşitti.

"O, Dany'nin özel iksiri, kesinlikle ayağa kaldırma garantili," Elysia kahkaha attı, Lan'da yan etki görülmediğine sevinmişti.

"Bırak ayağı neredeyse amuda kaldırıyordu." Louisa'nın özellikle alelade bir şömüne rafına bakarak sessizce durduğu yöne ilerledi ve yorumlarını biraz inatçı görünse de pürüzsüz boyun kıvrımına sakladı. "Doğru düzgün tanıştıramadık. Ben, Lan Demarice." Resmi bir tavırla Louisa'nın eline eğildi, gözlerinde bir gülümseme parlıyordu.

"Bay Demarice," diye karşılık verdi Louisa mesafeli bir ifadeyle. "Maalesef rütbenizi bilmiyorum."

"Teğmenim." Lan başını eğip, Louisa'nın gri gözlerinin içine baktı, yanağında bir kas seğiriyordu. "Özür dilerim, Louisa. Dünyadaki hiçbir şey için acı çektirmek istemezdim sana ama dileklerimiz her zaman önce gelmiyor. İnan bana böyle bitmesini istemezdim."

"Teşekkür ederim. Sadece görevini yerine getiriyordun ve yapılması gerekeni yaptın, biliyorum. Bunun mutlu sona ermesi gibi bir seçenek olmadığına inanıyorum. Birilerinin canının yanması gerekiyordu."

"O kişinin sen olmasına üzüldüm, Louisa," dedi Lan hafifçe.

"Evet, her neyse... hepsi bitti."

"Evet, bitti," diye kederle onayladı Lan, sonra da Elysia'ya sevgi dolu bir bakış attı. "Sevgili kardeşim, beni cidden korkuttun seni o mağarada görmek ömrümden ömür götürdü. Ama sen başını hep belaya sokmayı becerirsin," diye onu tatlılıkla payladı. "Kendini nasıl hissediyorsun? Dürüst olayım kötü görünmüyorsun."

"Göründüğümden daha iyi hissediyorum," diye açıkladı Elysia, aynada kendi yansımasını görerek. "Bir daha asla çok iyi görünemem." Huzursuzca tereddüt etti sonra da biraz fazla rahat bir ifadeyle "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Eğer diğerlerinden kast ettiğin kocan ve kayınbiraderin ise aşağıda, salonda yetkililerle oturuyorlar. Halledilmesi gereken çok şey var. Köylülerin ya da balıkçıların sert cezalar aldıklarını görmek istemiyorum bu çeteye rızaları olmadan, katılmak zorunda bırakıldılar."

"Ben de bunların olduğunu görmek istemezdim ve anne babamın bu insanlara yaptıklarının karşılığını ödememin bir yolu varsa gerçekten minnettarlıkla yaparım. En azından elimden bu gelir."

Louisa çekingen bir ifadeyle Lan'a baktı, ellerini sıkıca kenetlemişti. "Artık bu iş bittiğine göre arkadaşlığını suistimal etmek istemem. Yalnızca emirleri yerine getirdiğini biliyorum v-ve kesinlikle anlıyorum. Şimdi müsaade eder misin?" Tam gitmek için hareketlendi ki Lan uzanıp kolundan tutarak, onu durdurdu.

"Yanıyorsun, Louisa, çünkü bu trajedide sen benim rolümü öğrendikten sonra arkadaşlığını suistimal etmek istemeyen biri varsa o da benim. Eğer kalbinde beni bağışlayabilirsen, başka bir şey istemem."

"Ama senden asla nefret edemem, Lan," diye ağladı Louisa, düşüncesi bile onu ürkütmüştü. "Seni bağışlamam gereken bir konu yok sen yalnızca işini yapıyordun ve senden daha azını yapmanı beklemezdim."

Lan buğulu gri gözlere gülümsedi, büyük güneşten kavrulmuş elinin içine Louisa'nın titrek elini tuttuğunda kalbi gözlerindeydi, Elysia'ya bakmak için dönerken hiç bırakmayacak gibi tuttu ellerini.

"Komutanıma rapor vermem gerek, Elysia, ama hafta içinde dönmüş olurum, o yüzden de kısa bir süre sonra gideceğim." Mavi gözleriyle Louisa'nın yüzünü okşar gibi incelerken, katı bir ifadeyle ekledi. "Ama Louisa'yla yapmamız gereken bir iş var, o yüzden bize müsaade edersen, bir anlaşmaya varmaya çalışacağız."

"Hay hay," diye cevap verdi Elysia gülümseyerek, "bir de, Louisa, inan ona, ben onun dürüstlüğüne ve içtenliğine kefilim. Ayrıca bir şey istediği zaman son derece inatçı olur."

Louisa da utangaç bir ifadeyle ona gülümsedi, omuzlarında Lan'ın koluyla odadan çıkarken yanakları kızarmıştı.

"St. Fleur'de olup bitenden bir haberim yok maalesef. Sorumluluklarımı şövalye silahtarına devretmiştim, o da bunu fena halde ve canice kötüye kullandı. Ancak sizi temin ederim ki, beyler, bu bölgenin ve burada yaşayan insanların geleceği ile bizzat ilgileneceğim," dedi. Sesinde bir azamet tınısıyla salonda karşısında oturan amiral ve Londra'dan gelen özel delegeye söz verdi marki.

"Elbette mahkemede halledilecek ancak artık konu açıklığa kavuştuğuna göre köylülerin sert cezalar almaması ya da zalimce acı çekmemeleri gerektiği konusunda hiç şüphem yok. Sizin de yardımlarınızla buralarda hiçbir sorunumuz kalmayacak," diye kabul etti özel delege, ama onları böyle bir kovalamacanın içine sokanın ve son birkaç haftadır açık denizde, bir geminin içinde yaşamasına neden olanın bir kadın olmasına biraz öfkelenmişti. Bunca zamandır bir kadının zekasına yenilmiş olmaktan kendini yenik hissetmişti, gerçi gizli sevkiyatın bulunması ve biriminin kolaylıkla hallettiği casusun sonunun gelmesiyle öfkesi biraz daha yatışmıştı.

"Güveniniz için teşekkürler, beyler. Gitmeden önce bir kadeh konyak alırmısınız?" diye sordu marki nazik bir ifadeyle, marifetli bir şekilde müsaade isteyerek. İlilenmesi için Peter'a işaret etti, o sırada Lan ve Louisa'nın koridordan geçip, kütüphaneye yöneldiğini gördü. Arkalarından gidip, odaya

girmeden yakaladı ve kibirli bir ifadeyle "Bir dakika. Sizinle bir şey konuşmak istiyorum," dedi.

Lan döndü, sesindeki emir tonu karşısında donakalmış, markinin şahin gibi yüz hatlarıyla karşılaşmıştı. Bir anda gelen rahatsızlık canını sıkmıştı ama ev sahibini ve aynı zamanda eniştesini kendi evinde nasıl reddedebilirdi?

"Buyurun, ekselansları, emrinize amadeyim." Louisa'nın elini sıktı. "Az sonra döneceğim, sakın kaybolma," diye uyardı ve küçük bir sehpa üzerinde bir kitap görüp, eline aldı, Louisa'nın ellerine bırakırken ismini fark edip, gülümsedi: "Bu seni eğlendirecektir, hayatım."

Louisa, başını eğip, Shakespeare'in aşk sonelerinden oluşan küçük kitabı görünce kızardı.

Lan dik duran markiyi odasına kadar takip etti, marki içinde zar zor tuttuğu bir öfkeyle kapıyı kapatıp, düşmanca ona baktığında Lan hayrete düştü. St. Fleur Lordu neden ona kızmış olabilirdi ki? Lan bir an huzursuzca durup, o altın renkli Bakışların altında cesareti kırılmış halde durarak çaresizce düşündü. Bir düzine top karşısında bile bu yaklaşan lanetin hafif kıpırtısını hissetmemişti.

Lan öksürdü ve sessizliği bozdu. "Benimle bir şey konuşmak istemiştiniz?"

"Birden fazla şey, Sir," dedi Trevegne kinayeyle, "o şahit olma talihsizliği yaşadığım büyüleyici sahneden sonra."

"Affedersiniz, ama bu ne demek oluyor?" diye sordu Lan, ekselanslarının ses tonundan hiç hoşlanmamıştı.

"O hastalıklı duygusal bağıllık gösterisinden bahsediyorum, Elysia yara bere içinde hemen tepenizde dururken. Aslında seni öldürene kadar boğmalıyım," diye uğursuzca tehdit etti.

Lan'ın beti benzi attı. Aman Tanrım! Bu adam neye sinirlenmişti böyle?

"Elysia iyi olacak biraz yaralı, evet ama o güçlüdür ve onun daha kötü yaralarını da gördüm." Lan rahatlatıcı olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümsedi. Belli ki ekselansları Elysia'nın durumuna kızgındı. "Çok lanet bir zaman geçirdiğini kabul

ediyorum, beni de gerçekten çok şaşırttı, onu o mağarada görmek. Ama rahat olabilirsiniz, St. Fleur Lordu, kahyanız sayesinde, aaa Bayan Ah... ah evet, Bayan Dany sayesinde iyi olacak, biraz da dinlenirse."

"Ah, öyle mi?" diye sordu Alex sessizce. "Sanırım karımı görmeye gitmiştiniz?"

"Elbette." Lan, markiye tuhaf tuhaf baktı. "Doğal olarak hakkım. Siz benim nasıl bir insan olduğumu sanıyorsunuz?"

"Ben sizin ne olduğunuzu sandığımı söyleyeyim, bir pislik," diye kükredi Alex. Öfkesi taşmış, kontrolünü kaybetmişti. Şoke olmuş genç adamın üstüne doğru sıçrayıp, çaresizce onu taşıyarak, duvara yapıştırdı, bandajlı omzunun farkında bile değildi.

"Elimden sağ kurtulamazsınız. Hiç kimse sizin yapmaya cesaret ettiğiniz şeye, cesaret edemedi. Benim olan, benimdir. Boyundan büyük fikirleriyle hiçbir süt kuzusu züppe onu benden alamaz. Ya ortalıktan kaybolur ve yaşadığınız sürece bir daha asla sahilin bu kısmına ayak basmazsınız," Alex duraksadı, sesi hırıltılıydı, "ya da hayatınız önemli derecede kısılır."

Lan'ı kemikle bir köpek gibi salları gibi sarsıp, aniden bıraktı, hızla yana itti, Lan da sendeleyip büyük bir deri koltuğun üzerine düştü. Lan kendini toparlayarak, ayağa kalktı yüzüne kan sıçramış, elleri yumruk haline gelmişti.

"Elysia'nın sizinle evlendiğini duyduğumda çok şaşırdığımı kabul ediyorum," dedi dudak bükerek, "ve dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığına uğramıştım çünkü sizin namınızdan haberdardım, ekselansları. Hem," elinden geldiğince asil bir tavırla omuzlarını dikleştirdi, "bu evlilikle ilgili en büyük korkularımı az önce doğruladınız. Bir beyefendi olarak biliyorum ki Elysia'yı sizin etkinizden kurtarmak dışında bir yolum yok. Elbette boşanmak hoş görülen bir şey değildir ve son çaredir ama onun refahı hakkında söyleyecek ya da yapacak bir şeyiniz olmadığını görüyorum."

"Bak sen! Küstah muhallebi çocuğu! Bana kimse karşı gelemmez," Alex rahatsız edici bir fısıltıyla konuştu, hayatında hissetmediği kadar deli hissediyordu. Aklını

kaçırılmış gibiydi. "Aslında o boşanmayı istiyorsunuz son çare kesinlikle, yalancı düzenbaz," diye sataştı. Lan'ın gözleri bu son sözle alevlendi. Bu aklını kaçırmış markinin sözlerine daha fazla katlanamayacaktı. Kişiliğine yapılan bu kaba saldırıya karşı elini kaldırdı ama Lord hiç durmuyor, bir önceki hakaretleri onu doyurmuyordu. Sanki onu meydan okuması için kışkırtmaya çalışıyordu.

"Ondan asla boşanmayacağım. O benim o bir Trevegne ve ölene kadar da bir Trevegne olarak kalacak. Asla evlenemeyeceksiniz, sümüklü köpek."

Lan durdu, eli havada asılı kalmıştı. Evlenmek mi? Neler oluyordu? Trevegne'ye hayret içinde bakakaldı. "Evlenmek mi?" diye sesli tekrar etti. Doğru duymuş olamam, diye düşündü şok içinde.

"Evet, evlenmek," diye sıktığı dişlerinin arasından heceleyerek söyledi Alex. "Yoksa yalnızca kısa bir ilişki mi? Tam size göre bir hareket olurdu."

"Evlenmek... ama Tanrı aşkına neden kendi kız kardeşimle evlenmek isteyeyim?" Lan, markiyeye bakmaya devam ederken eli yanına düştü, marki de ona bakakalmıştı, sanki doğru duyamamış gibiydi.

"Elysia ile kardeş misiniz?" diye duyduklarına inanamayarak sordu, sesi artık fısıltı kadar bile yüksek değildi.

"Tabii ki," diye cevap verdi Lan, şaşkıncı. Sonra yüzüne bir merak ışığı çöktü ve ani bir kahkaha attı. "Yani bilmiyor muydunuz?"

"Hayır, Tanrım, bilmiyordum! Görünüşe bakılırsa karım hakkında pek az şey biliyorum, ya da evim hatta bu lanet ilişkideki her şey hakkında. Evimin efendisi kesin." Alex'in gözleri parladı. "Görünüşe bakılırsa ben hiçbir şeyin efendisi değilim."

Lan'ın keyfi, markinin yüzündeki öfke karşısında kaçtı. Bu dalga geçilecek bir adam değildi hele ki şimdiki halinde.

"Ama elbette," dedi Lan aniden, Elysia'nın verdiği yemini hatırlayarak. "Elysia bunu paylaşamazdı bana gizli tutacağınla dair söz vermişti. Güvenliğimin tehlikede olduğunu siz anlayın. Gerçek kimliğim ortaya çıksaydı her şeyi kaybederdik. Onun

hatası değildi, ben başımın çaresine bakmak istiyordum yalnızca.. .o da bunun üzerine yemin etti ki Elysia yeminine sadık kalır. Ben Lan Demarice, ekselansları,Elysia'nın ağabeyi."

Lan, Trevegne ilişkilerindeki bu yeni gelişmeye alışmaya çalışırken bekledi. Onun sert yüz hatlarını inceliyordu granit gibi ve boyun eğmezdi gururlu ve kibirli bir adamdı, yanılmaya pek alışık değil, diye düşündü Lan.

Alex elini uzattı. "Tüm bu sözlerimin ardından sizi affedilemez derecede kırdıktan sonra en derin özürlerimi ve acizane dostluk teklifimi kabul ederseniz onur duyarım, Teğmen Demarice," dedi Alex basit ama içten bir dille.

Lan diğer adamın elini minnetle sıktı. Ne başkasıyla arasında husumet olmasından hoşlanırdı ne de eniştesiyle arasının kötü olmasını isterdi. Bu kibirli markinin alçak gönüllü olmasının ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Trevegne'nin pek hoş olmayan namından da haberdardı ve kardeşinin bu adamla evlenmiş olmasına çok şaşırmıştı bu adam için şeytan, çapkın ve iblisin yanı sıra daha pek çok kibar ifadeler kullanıyorlardı. Ancak karar vermeyi sonraya bırakacaktı ne de olsa markinin hiçbir gerçekten haberi yoktu. Şimdi sorgusuz sualsiz bu adamın dostluğunu kabul ederdi. Onunla düşman olmak istemezdi. Ayrıca Elysia'ya göz kulak olmak için evin bir üyesi olmak ve Elysia'nın kocasının evinde hoş karşılanmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Her şey unutuldu, Lord St. Fleur," dedi Lan arkadaşça bir ses tonuyla. "Ne de olsa, bir yanlış anlaşılma ile hareket ediyordunuz."

Alex ilk defa çarpık da olsa gülümsedi. "Trevegne, lütfen. Elysia'nın ağabeyi olduğunuzu tahmin etmeliydim, karakter olarak çok benziyorsunuz."

"Pekala." Lan biraz şüpheli baktı, bunu bir iltifat olarak kabul etse mi etmese mi bilemedi. "Galiba ikimiz de inatçılık ve dik kafalılıkla suçlanıyoruz."

"İkisine de katılabilirim. Ama ben sizi Louisa'dan fazla uzun süre alıkoydum. Muhtemelen iyice sabrı taşmıştır." Gülerek Lan'ın yüzünün pembeleşmesini izledi. "İkiniz de elbette, benim konuklarımsınız benim evim, sizin evinizdir." Bunun bir

ricadan çok bir emir gibi olduğunu fark etti Lan ve Louisa ile kendi adına minnetle kabul etti.

"Teşekkür ederim, Trevegne, ben ..."

"Alex," dedi yeni düşmüş karın üstüne parlayan sıcak bir güneş gibi tüm yüzünü değiştiren içten bir gülümsemeyle. "Kardeşlerin arasında resmiyet olmaz."

"Alex, o zaman," diye teşvik edercesine sııttı, Lan. "Şimdi gemime rapor vermek durumundayım ama ben yokken Louisa'ya iyi bakıldığını bilerek rahat edeceğim."

"Burada istediği kadar kalabilir. Şimdi, gidin de onu daha fazla bekletmeyin," diye önerdi, Lan'ın kapıya doğru bakışını görerek.

Alex kendine büyük bir kadeh konyak aldı, tekrar doldurmadan önce sonuna kadar içti. Kapalı kapıya baktı, zihnini serbest bıraktı. Büyük kırmızı sandalyelerden birine oturdu, parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu ince bir puro, diğer elinde de konyak kadehi duruyordu. Arkasına yaslandı, düşünceli bir halde gözlerini kıstı; ağır gözkapakları gözlerinin parlak altınlarını kapladı, dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.

*Bak ağaçların arasında neler olur! Gökten inen tanrılar
burada cenneti bulur.*

Alexander Pope

17

Blackmore'lara geleneksel bir cenaze yapıldı papaz, herkes tarafından kabul edilebilecek bir anma konuşması gerçekleştirmek için elinden geleni yaptı. Onlardan bahsederken övgü dolu sözler kullanamadı erdemlerini övmek kafirlik olurdu ve köylülerin sert eleştirilerine maruz kalırdı ama şimdi Tanrı'nın karşısına geçip, onları günahkar olarak yaftalayıp, nasıl kınayabilirdi ve yerli halkın uygun gördüğü şekilde onları Tanrı'nın bile affetmeyeceğini nasıl söylerdi?

Sonunda papaz hararetli bir vaaz verdi ölümlerin konulmasıyla iyi bir şekilde de canlandırıldı ve doğru yoldan sapan zavallı ruhlar için Tanrı'dan af diledi.

Elysia, Trevegne ve Peter, cenazede Louisa'ya eşlik etmişlerdi, Elysia o sabah orada onların anma konuşmalarının da pekala yapılıyor olabileceğinin farkındaydı.

Lan iki gün önce Londra'ya dönmüştü ve o hafta içinde geri gelmesi bekleniyordu. Elysia aslında Lan'ın dönerken yanında bir de yüzük getirmesini bekliyordu ayrıca Napolyon'la bu savaş bittiğinde istifa edeceğini düşünüyordu tabii eğer biterse. Blackmore Malikanesi'nde yapılacak işler vardı. Dürüstçe yönetildiği takdirde çok karlı bir mülk olabilirdi ve çiftçilerin arazilerini tekrar kazanmasına ve madenlerin tekrar açılmasına yararı dokunabilirdi. Evet, döndüğünde Lan'ı meşgul edecek epey iş vardı.

Şövalye silahtarının son misafirleri de vakit kaybetmeden Londra'ya dönmüşlerdi, ikramları bile beklemediler acil iş bahaneleri açıkça anlaşılıyordu. Leydi Woodley de gitmişti Louisa'dan aldığı ufak bilgi onu son derece

ilgilendirmişti çünkü Alex hala oradaydı ve görünüşe göre henüz gitmek gibi bir planı yoktu.

Blackmore'ların defin işlemleri o sabah olmuştu, üstlerinde dolaşan kabarık beyaz bulutlu açık, mavi gökyüzü altında gölgeleri kırlara uzanarak. Şimdi ise karanlık çökmüş, sarı ay siyah gökyüzünde yükseliyor milyarlarca parlak yıldızın arasında hakimiyetini kanıtlamaya çalışıyordu. Yıldızlar sanki erişilemeyecek kadar uzakta ama iştah kabartacak kadar yakında parlak mücevherler gibi, diye düşündü Elysia. İki uşağın odaya girip, şöminenin önüne küçük bir masa kurduklarını duyunca gecenin karanlığını izlediği pencereden döndü. Parlak porselen ve kristalleri dizişlerini minnettar bir ifadeyle izledi. İçinde küçük bir tomurcuk olan vazo, dantel örtülü masanın tam ortasına kondu örtünün kıvrımları ateşin alevlerini hapsederken, tek bir kırmızı gül de alevlerin sıcaklığıyla kokulu yapraklarını açmaya başlıyordu.

İki kişilik servis açıldığını ve masanın yanına gümüş bir buzlu şampanya kovası konduğunu görünce Elysia'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızla atmaya başladı. Uzun, ince mumlar yakılırken umutsuzlukla izledi.

Elbette Alex onunla baş başa yemek yemeyi planlamıyordu hele bu romantikçe hazırlanmış masada. Elysia bir sandalyeye çöktü, kendini öne doğru ittiğinde bacakları onu taşımayı reddetmişti, dermanının kesildiğini hissetti. Onunla artık nasıl savaşılabirdi? Buna ne gücü ne de kalbi yeterdi. Bunca zamandır kendini kandırıyordu. Şimdi iş onunla yüzleşmeye geldiğinde korkaklık yapıyordu. Evinin hanımı olmak, çocuklarını taşımak bunlar sadece yalnız gecelerini geçirmesine yardım edecek hayallerdi.

Günün soğuk ve her şeyi açığa çıkaran ışığında yapamayacağını biliyordu onu sevmeden yaşayamazdı. Mum ışığında karşısında oturmaya dayanamazdı, başka bir kadını düşündüğünü bile bile ona dokunmadan, aşkını gösteremedi. Hayır, böylesi bir cehennemi yaşamaya katlanamazdı.

"İyi akşamlar, Leydim." Alex, Elysia'nın kalbine işleyen o yarım gülümsemesiyle odaya girdi. Rahat bir tavırla siyah kadife ceketinin kolundaki tozu silkti. Gömleğinin beyaz dantelli kıvrımları ceketinin kolundan kışkırtıcı bir edayla çıkıyor, Alex'in koyuluğuyla net bir zıtlık oluşturunuyordu. Şimdi gözünün üstüne de siyah bir bant konsa, mükemmel bir korsan olurdu. Beyaz dişleri bronzlaşmış teninde parlıyordu, bariz bir kayıtsızlıkla "Bu akşam yukarıda yemek yemeyi tercih edeceğimi düşündüm. Epey yorucu bir gün oldu," dedi. Eleştirir gibi bir ifadeyle Elysia'ya baktı. "Biraz dinlenebilirsin, tatlım. Solgun görünüyorsun."

"Bu aralar morlukların moda olduğuna dair şüphelerim var, Lordum." Elysia alaycı karşılık verilmesiyle kışkırtılmıştı.

"Ah," diye nefes verdi Alex, "düşüğünde o muhteşem zekana bir şey olmadığını gördüğüme sevindim. Çok fena özlerdim. Hatta değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım, Leydim," dedi gözlerini şahin gibi kısarak.

"Yok, hayır, Lordum. Hala o çok sevilen tavırlarım benimle. Bu aralar yalnızca pek faal değil. Ekselanslarını zekamla eğlendirmekten daha önemli başka işlerimi anlayacağınız ve kusuruma bakmayacağınızdan eminim."

"Bravo! Eski formuna hızla geri dönüyorsun, tatlım," diyerek güldü, sanki gerçekten çok eğleniyormuş gibi. Gözleri özel olarak Elysia'nın bedeninde gezindi yeşil, kadife bir bornoz giymişti, dekoltesi teşhir ediciydi.

Bakışını yanlış anlayarak Elysia savunma iç güdüsüyle açıkladı. "Az önce banyodan çıktım ve giyinmeden önce eğleneceğimi tahmin edemedim."

"Benim adıma daha fazla giyinmene gerek yok, Leydim. Ne de olsa ben senin kocanım ve seni daha azıyla da gördüm," dedi arsız bir edayla. Elysia'nın bu sözler üzerine nasıl da kızardığına dikkat etti. "Yemeğe oturalım mı? Bu akşam gerçekten çok açım."

Elysia şüpheli bir bakışla Alex'e baktı. Alex sabırsız bir tavırla onu sandalyesine götürdü, uşaklar masanın üstüne gümüş servis tabaklarını koyunca onlara odadan çıkmasını söyledi.

"Bırakın da size hizmet edeyim, Leydim," dedi Alex. Elysia için krem soslu bir kalkan buğulama seçti. "Bu lezzetli parça hoşuna gider mi?" Uсталıkla parçayı Elysia'nın tabağına koydu, üstüne şarapta pişmiş bir parça domuz eti ilave etti, ardından da marul salatası, istiridye, likör aromalı jöleler, Hollanda soslu patatesler ve istakoz geldi. Hala açılmamış sayısız tabak vardı.

Elysia dolu tabağına iştahla baktı. Yarım metre ötesinde Alex otururken nasıl bir ağız dolusu lokma alabilirdi ki? Daha önce hep aralarında upuzun banket masası olurdu. Bu mesafe rahat etmek için fazla azdı.

Alex ustalıkla istiridyelerini açıp, yumuşak ve lezzetli balığı büyük bir açıklıkla ağızına atarken, Elysia'nın onu izliyor olmasından hiç etkilenmiş görünmüyordu. Parlak jöleyi ısırmadan önce yukarı bakıp, sonra da Elysia'yı meraklı gözlerle süzdü. "Aç değilmisin? Antoine bu akşam kesinlikle kendini aşmış." Dilinin ucunu üst dudağında gezdirip, ağzının kenarına dokundu. "Azıcık bile aç olmadığına emin misin? Al, şu istakozdan bir ısır." Bir çatala batırıp, Elysia'ya uzattı, kokusu burnunun dibinde onu cezbettti. "Gel hadi, akıllı bir kız ol ve bir ısırık al."

Elysia bu nazik şakacı haliyle ona direnemedi ve boyun eğerek, istakozdan bir ısırık aldı, sonra da kocasının onaylayan bakışları altında büyük bir iştahla tabağındakileri yerken buldu kendini.

Alex, kadehlerini yıllanmış kırmızı şarapla dolu tuttu. Şarabın sıcaklığı içini ısıtırken, şöineden gelen ateşin sıcaklığı da pembeleşen bir alevle tenini ısıttı.

Elysia kendini rahatlamış ve çakır keyif hissediyordu divana uzandı, ateş ızgarada miskin miskin yanarken oda kırmızı bir parlaklığa büründü. Elysia ne kadar yeter dediyse de Alex ona bol köpüklü şampanya dolu bir kadeh uzattı. Israrcı davranınca da Elysia pes edip, kabul etti, küçük bir yudum alırken köpükleri burnunu gıdıkladı.

"Şimdi, konuşacağız," dedi Alex aniden, sert bir sesle sessizliği bozarak.

Elysia aniden dikleşti, düşüncelerini en azından bir düzene sokmaya çalıştı. Keşke Alex ona bu kadar çok şarap vermeseydi. Doğru düzgün düşünemiyordu.

"Boşuna uğraşma, tatlım."

Elysia kafası dumanlı bir halde ona baktı.

"Seni özellikle rahatlattım ve biraz sarhoş ettim," dedi doğrudan, gözlerini Elysia'nın kızarmış yüzünden ayırmadan.

Elysia şampanya ile yarı dolu, altın kadehi divanın yanındaki masaya koyarken elleri titriyordu. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü, sevgili karım, hafif sarhoş haldeyken senin o keskin zekan alışık olduğu gibi hızlı çalışmaz. Sorularımı o kadar kolay savuşturamazsın ya da üste çıkararak ki bunu çok güzel başarıyorsun, konuyu dağıtamazsın."

Uzun bir geceye hazırlar gibi biraz daha oturduğu yere yerleşirken, kararlığında bir gaddarlık vardı.

Elysia ayağa kalkıp, onu çiğneyip geçebilirdi ama kapıya ulaşabileceğine dair ciddi şüpheleri vardı hatta ayağa bile kalkamayabilirdi.

"Sana bir özür borçluyum," diye başladı Alex aniden. "Senin herhangi bir entrika ya da oynaşmaya bulaşmayacağını tahmin etmiş olmalıydım. Yine de bana herhangi bir açıklama yapmadığına göre suçun yalnızca benim olmadığını düşünüyorum. Ama artık geçmişte kaldı, bitti. Tek diyebileceğim, senden şüphelendiğim için özür dilerim," Alex bir an duraksadı ve güçlkle devam etti: "ve oyuncak bebeğine yaptıklarım için de çok üzgünüm. Dany bana, onun senin için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Bu, benim yerini dolduramayacağım bir şey."

"Ama aramızda geçenleri değiştirebilirim her şeye sil baştan başlayabiliriz. Hayatımda ilk defa iyi bir şeyler kurabilirim ve seninle kurmak istiyorum, Elysia sen benim yanımda, karım olarak ve sevgilim."

Elysia'nın zihninden sarhoşluk hali hızla kalktı. Alex'e hayret içinde baktı, öfke ve acı dolu boğuk bir sesle ağladı.

"Bu da senin işkence dolu oyunlarından biri mi? Eğer öyleyse sen beyefendi falan değilsin. Aslında bana daha önce olmadığını zaten söylemiştin ama ben bundaki ikazı almadım. Sen hiçbir kurala uymuyorsun, değil mi, Alex? Birisine acı

çektirip, onu aşağılamak için ne kadar batacağın umurunda değil." Elysia ayağa kalkmayı nihayet başardığında yüzünde sıcak yaşlar hissetti.

Alex'in yüzü soldu, dudakları sert bir çizgi haline geldi, Elysia'nın özrünü reddedişini ve açıklamasını hayretle dinledi.

"Orada durmuş, önce bana ilgiyle şarap, yemek veriyorsun, sonra da duygusuzca bana kocalık sadakatini hakkında yalan söylüyorsun, bu sırada da metresin seni Londra'da bekliyor. Sen beni terk edip, ona koşmadan önce bu yeni hayatın kaç gecesini paylaşacağız?"

"İstenilmediğini bildiği yere gelmez,' demiştin, yoksa sevgiline bu sözleri söylediğini unuttun mu?" diye sordu Elysia öfkeyle, o bitmek bilmeyen acı dolu dakikaları hatırladıkça kendini tekrar tekrar küçük düşmüş hissetti.

"Ah, Tanrım," diye güldü Alex sert bir tavırla, sesi Elysia'nın kulaklarında çınladı. "Bu sözlerin karşıma tekrar çıkacağını biliyordum. İyi bir performans ama, sence de öyle değil mi tatlım?" dedi sanki kendinden nefret edermiş gibi, dudağı tiksindirici gibi büküldü.

"Performans derken neyi kast ediyorsun?" Elysia gergin bir tavırla onu izliyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben senin sandığın kadar düzenbaz değilim. Belki kahrolası bir aptalım, evet, ama o kadar da aşağılık değilim. Hayatımda gurur duymadığım pek çok şey yaptım ama kimseye yalan söylemedim. Senin hep yukarıda, seni kimsenin rahatsız edemeyeceği eziyet edemeyeceği balkona sığındığını bildiğimi bilmiyormusun?"

Elysia afallamış görünüyordu. Onun bir köşeye çekildiğini biliyor muydu? Ama nasıl?

"Burada neler olduğunun farkındayım çok bir şey değil ancak gözlerim ve kulaklarım var ve bazı şeyleri görebiliyorum, mesela senin elinde bir kitapla kütüphaneye girmen sonra da gözden kaybolman gibi. Bir sayfanın çevrildiğini duyana kadar boş bir odaydı."

Alex başını salladı. "Bana inanmazsan seni suçlamam ama o gün senin balkonda olduğunu biliyordum. Mariana'ya yaptıklarını sesli söyledim çünkü beni dinleyeceğini biliyordum. Sana acı çektirmek istedim, tıpkı bana yaptığın gibi ya da yaptığını düşündüğüm gibi. Lanet olsun ki çok sinirliydim ama bana yaşattığın kıskançlıktan dolayı çıldırmıştım Lan'ın senin aşığın olduğunu düşünmek, tanıdığım diğer kadınlar gibi olduğuna inanmak, aşka ve güvene layık olmadığı. Başta seni farklı düşünmüştüm."

"Orada balkonda olduğumu biliyordun... ve Leydi Woodley ile seviştiğini duyduğumuda?" diye sordu Elysia, Alex'in son söylediklerini anlayamayarak.

"Evet, biliyordum. Öfkesinde kaybolmuş bencil ve zalim bir adam gibi, kimin canının yandığını umursamadan hareket ettim."

"Yani gerçekten Leydi Woodley ile Londra'da buluşmak gibi bir planın yoktu? Onu cidden sevmiyormusun?" diye sordu Elysia tereddütle, neredeyse hepsinin bir serap olduğunu düşündüğünü söylemekten korkarak beyninin ona oynadığı bir oyun olduğunu düşünmüştü Alex' in asla yapacağına inanmadığı şeyleri duyuyordu.

"Hayır, onu sevmiyorum." Gülümsemesi tatlı acıydı. "Seni sevdikten sonra bir başkasını nasıl sevebilirim seni kollarıma aldıktan, tatlı öpücüklerini dudağımda Hissettikten sonra?" diye silkindi boğuk bir sesle. "Ama benden nefret ettiğini düşünmüştüm, başka bir adama aşık olduğunu. Ağabeyin Lan'la konuşarak az kalsın sana bir kez daha haksızlık edecektim ve sana karşı olan niyetini sorduğumda daha da şaşkın bir adamla tanıştım. Seni kaybettiğimi sandım, bu yüzden de yine çıldırmış gibi davrandım." Gözlerinde parlayan ışıkla, gözleri alev alev oldu. "O mağarada Bayan Blaekmore'la ne işin olduğunu merak ettim," dedi hafifçe, onu şüpheli bir tavırla süzerken. "Peter senin sırdaşın sanırım ama ona daha fazla sır vereceksen bilmelisin ki ağzı pek sıkı değildir. Onun için fiziksel olarak imkansız birine söylemezse patlar."

Alex, Elysia'ya yanaştı, kollarını rica eder gibi uzatarak, sessiz bir tonda devam etti. "Sana ihtiyacım olduğunu düşündüğün için akıl almaz bir tehlikeye atıldın hem

de kısa bir süre önce kütüphanedeki o lanet sahneye tanık olduğun halde. Kendime neden diye sordum? Beni sevmesen bunu neden yapasın ki, tüm olanlara rağmen beni seviyordun. Bu bana umut verdi, tekrar, seni kaybetmediğime inandım."

Elysia, Alex'in kelimeleri üstüne gözlerinde biriken yaşları hissetti. Sersemlemiş bir ifadeyle başını salladı, sözlerinin içine işleyişini hissetti ama hala çok yavaş düşünüyordu, tepkileri şarapla kör olmuştu. Her ifadeye ve harekete karşı tetikte olan Alex, Elysia'nın tepkisini yanlış anlayarak, bir inlemeyle saten sandalyeye gömüldü, somurtup, haliya bakarak koyu başını ellerinin arasına gömdü.

"Seni seviyorum, Elysia. Bu senin için bir şey ifade eder mi? Bir aptal ve aşağılık herifin teki gibi davrandım seni tanıdığımdan bu yana aklımın yarısını kaçırmış gibiyim. Kendimi çok akıllı sanırdım seni kendi çıkarlarım için kullanabileceğimi. Seni kullanmak çok kolaydı. Seni baştan beri sevdiğimi söyleyerek sana yalan söylemeyeceğim. Sevmenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Ama seni arzuladım her normal erkeğin güzel bir kadını arzulayacağı gibi. Seni ilk gördüğümde o an fark etmedim ama aklımda bir şeyler yörünge değiştirmeye başlamıştı bu değişimi anlamam epey zaman aldı. O zaman zarfında içinde bulunduğumuz durumdan acımasızca faydalandım bahane olarak da senin Londra'da karşılaşacaklarınla kıyaslandığında benim sana teklif ettiklerimin çok daha iyi olduğunu düşündüm ve sonunda bana minnettar olacaktın.

"Ama her şey kontrolden çıkmaya başladı çünkü sen benim daha önce birlikte olduğum hiçbir kadına benzeşmiyordun benden nefret ediyordun. Bunun özünde yeni bir şey vardı ama daha da ötesi kendimi seni düşünürken buldum, seni hayal ederken bir süre sonra da sen benim için takıntı haline geldin. Kendi kendime hissettiklerimin yalnızca fiziksel arzu olduğunu söyledim ama sen benim olduktan sonra bile seni her zamankinden daha çok istedim ve istediğim yalnızca bedenin değildi. Sana dair, benim olmayan tüm düşünceleri kıskandım. Seni o ağaçların dibinde gördüğümde binlerce kez öldüm, seni öldü sandım. İşte o zaman seni en çılgın hayallerimden bile daha çok sevdiğimi anladım."

Ayağa kalkıp, ateşe doğru yürüdü ve alevleri izledi. "Ben hayatı dolu dolu yaşamış, istediği her şeyi elde etmiş bir adamım tüm arzularımı yerine getirdim. Şimdi, seni istiyorum. Arzularımı sana dayatabilirim seni benimle yaşamaya zorlayabilirim. Benim evimdesin, tüm hakimiyetin bende olduğu yerde. Adımı ve muhtemelen şu anda benim çocuğumu taşıyorsun. Bunlar koparılması zor bağlar. Ama seni benimle gelmeye ya da kalmaya zorlayamam başka bir yerde yaşamak istiyorsan. Seni buraya kilitleyip, hapsedmek isterim, aklında ve kalbinde yalnızca ben olurum. Ben kibirli ve zalim bir adamım, ayrıca bencil ve kıskanç bir kocayım, seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, benim için imkansız olduğunu düşündüğüm şey gerçekleşti ve sevdiğim kadını buldum.

"Ama seni sevdiğimi fark ettiğimde kaybettim. Çünkü arzularımı gerçekleştirmek için seni incitemem." Sanki sıcaklığını arar gibi ateşin önünde Durdu içinde bulunduğu çalkantının tek belirtisi elleriydi bronz teninin yanında eklemleri beyaz duruyordu.

Elysia düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. Alex haklıydı, o kibirli bir adamdı gerçekten zalim olduğu söylenemezdi, yalnızca kendi yaşam tarzına alıştı, gururlu ve amirane. Ama Elysia onu seviyordu. Daha da büyüdü gülümsemesi, yeşil gözlerini aydınlattı Alex de onu seviyordu.

Şömine ateşinin içine bir kütük düştü, çöküp, alevlerde kaybolurken kıvılcımlar uçuştı. Elysia kıpırdadı, hareketsizliği bir sesle dağıldı. Bir büyüymüş gibi onu tutan bağlar, sevdiği adama doğru giderken bozuldu.

Elysia geniş sırtına sımsıkı yaslanırken, Alex belini saran yumuşak kolları hissetti, sıkıca sarılıyordu, sanki Alex'e onu ne kadar sevdiğini söyleyemeden onu kaybedeceğinden korkuyor gibiydi. Vücudunda hararetin yükseldiğini hissetti ateşe yakınlıktan değildi bu sıcaklık. Elysia yanağını Alex'in omzuna sürttü ama Alex hareketsiz kaldı, Elysia'nın ilk hareketi yapmasını bekledi.

"Alex." Elysia'nın sesi kulağında memnun bir mırıltı gibiydi, küçük bir kedi gibi ona sokulmuştu. "Burayı sevmeye başladım, Lordum. Aslında evin hanımı rolünden

hoşlanabilirim, ayrıca bu kadar kibirli, sadece kendi düşüncelerine önem veren, çekilmez ve sevilesi bir kocam olmasaydı keskin zekamı nasıl korurdum?" diye ekledi hafifçe.

Elysia, Alex'in omuzlarının titrediğini hissetti ve göğsünde yükselen derin kahkahayı tuttu. Elysia'nın kollarını tutup, arasından kurtuldu. Arkasına dönüp, Elysia'yı kollarına aldı ve sıkıca göğsüne yasladı.

"Ah Leydim. Senden bir tane daha var mı?" diye güldü neşeyle. "Sen Trevegne şansını duymuş muydun? Benim şeytanla yarıştığımı söylerler şimdi dedikodunun sonu da gelmez, hele ki üstümüze büyülerini saçarak dolaşan yeşil gözlü cadımı gördükten sonra. Ama," diye uyardı, "ona yalnızca ben efendilik ederim ve ballı öpücükleri bir tek ben alırım. Hiç şüphesiz çocuklarımızın boynuzları ve kuyrukları olacak ama biz daha önce hiçbir kadın ve adamın olmadığı kadar birbirimize aidiz."

Alex kollarını iyice sıktı, Elysia'nın vücudunda eridi. "Bir daha duymama izin ver, Leydim bana beni sevdiğini söyle," diyerek inledi, hafifçe diliyle dokunurken kulağını ısırdı. "Duymaktan asla sıkılmam."

"Seni ne kadar sevdiğimi göstermemi tercih etmez misin?" diye sordu Elysia, gülen yeşil gözlerle yüzüne bakarak. "Ama eğer istersen sadece seni ne kadar sevdiğimi söyleyeyim, Lordum."

Alex'in yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti, altın gözlerinde bir pırıltı vardı. "Duygularımla mı oynuyorsun, Leydim? O zaman sonuçları da kabul etmek zorundasın çünkü benim kolaylıkla dindirilemeyecek adam boyu susuzluğum var."

Elysia'nın mırıldandığı cevabı dudaklarıyla durdurdu, yumuşak yüzünün her yanını öptü ta ki Elysia'nın aralıklı dudaklarına ağzı kapanana kadar. Elysia kollarını Alex'in boynuna doladı, ağzını şevkle dudaklarına dayadı. Alex'in elleri Elysia'nın tüm bedeninde gezinirken, ballı tadının doyumuna varmaya çalışıyordu.

Alex dudaklarını ondan çekti; Elysia'nın ağırlaşmış göz kapakları ile dudaklarının ona hissettirdiği tutku ve onunki kadar yoğun bir arzuyla koyulaşmış gözlerine baktı.

"Pekala, Leydim? Bu bedel çok mu yüksek?" diye sordu gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Bedel hiçbir zaman yüksek değildir değişiyorsa, Lordum," diye cevap verdi Elysia hafifçe. Gözlerinde davetkar bir bakış vardı

